

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MARRIAGE BET

A BILLIONAIRE
GAMES NOVEL

OLIVIA HAYLE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

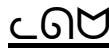
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Telif hakkı © 2026 Olivia Hayle

Tüm hakları saklıdır. Makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu yayının hiçbir bölümü yayıncının önceden izni olmadan dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta yer alan tüm karakterler ve olaylar tamamen kurgusaldır. Gerçek olaylar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye, yetişkinlere yönelik temalar, argo ifadeler ve açık sahneler içermektedir ve yetişkin okuyucular için uygundur.

VB Edits'ten Beth tarafından düzenlendi.

Kapak illüstrasyonu Chloe Quinn tarafından quinnasaurus.com adresinde yapılmıştır.

Kapak tasarımı The Book Brander tarafından yapılmıştır.

@jacqueillustrates tarafından yapılan ithaf resmi.

www.oliviahayle.com

THE MARRIAGE BET

A BILLIONAIRE GAMES NOVEL

OLIVIA HAYLE

İÇERİK UYARISI

Bu kitap kaygı ve keder temalarını içermektedir. İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen oliviahayle.com/content-warnings adresini ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Önsöz

Giriş II

1. Paige

2. Paige

3. Rafe

4. Paige

5. Rafe

6. Rafe

7. Paige

8. Rafe

9. Paige

Grup Sohbeti

10. Paige

11. Paige

12. Rafe

13. Rafe

14. Paige

15. Paige

16. Paige

17. Rafe

18. Rafe

Grup Sohbeti

19. Paige

20. Paige

21. Paige

22. Paige

23. Rafe

24. Paige

25. Grup Sohbeti

26. Rafe

27. Paige

28. Rafe

29. Paige

30. Rafe

31. Paige

32. Rafe

33. Paige

34. Rafe

35. Rafe

36. Paige

37. Rafe
38. Paige
39. Paige
40. Paige
41. Paige
42. Paige
43. Paige
44. Rafe
45. Paige
46. Paige
47. Rafe
48. Paige
49. Rafe
50. Paige
51. Paige
52. Paige
53. Rafe
54. Paige
55. Paige
56. Rafe
57. Grup Sohbeti
58. Paige
59. Rafe
60. Rafe
61. Paige
62. Paige
63. Rafe
Yasal Bildirim
Paige'in gelen mesajları
64. Paige
65. Rafe
66. Paige
67. Paige
68. Grup Sohbeti
Birkaç hafta sonra...
Epilog
Son bir grup sohbeti...

Dizi Devam Ediyor
Teşekkürler
Olivia'nın Kitapları
Olivia hakkında

ADANMA

*Bu durumu yaşamış her kadın için
Sakinleşmen söylendi... Bunun yerine git ve ortalığı birbirine kat.*

ÖNSÖZ

PAIGE

Sayın Montclair,

Benim adım Paige Wilde. Size doğrudan bu şekilde e-posta göndermek... alışılmadık bir durum, biliyorum. Ama uzun zamandır istediğiniz bir şeye sahibim.

Geçtiğimiz günlerde beni ve diğer hissedarları, yıllardır sessizce aile şirketimin hisselerini satın aldığınız konusunda bilgilendirdiniz. Sanırım harekete geçmeye hazırsınız, ancak amcam Ben çoğunluk hissesini elinde tuttuğu sürece, sizin önünüzde bir engel olmaya devam edecek.

İşte tam da bu noktada devreye ben giriyorum. Benimle evlenir misin?

Şirketteki üçüncü en büyük hisseye sahibim, bu hisse rahmetli anne ve babamdan miras kaldı. Evlendiğimde ise amcamın vakfından bana geçen %10'luk bir hisse daha alacağım.

Sen ve ben evlenirsek, hisselerimizi birleştirip çoğunluk hissesini elde edeceğiz. Sadece üç şartım var.

Birincisi, bunu yaptığımız anda Ben'i kovacağız. Aldığı kötü kararlarla şirketi batırıyor.

İkincisi, şirketin dürüstlüğüne saygı duyacak ve başarısının devamı için yatırım yapacaksınız.

Üçüncüsü, vasiyetnamemde aşk evliliği yapmam gerektiği belirtildiğinden, kamuoyu önünde rol yapmamız gerekecek. Ama ikimiz arasında, bunun ne olduğunu tam olarak bileceğiz. Bir iş anlaşması. Ne daha fazla ne de daha az.

Yıllardır Mather & Wilde'ın sahibi olmak istiyordunuz. Size şirketin kontrolünü ele geçirmenin en kolay yolunu sunuyorum. Bekar görünüyorsunuz ve ben de çok pratik biriyim. Her iki taraf için de kazançlı bir durum.

Müstakbel eşiniz,
Paige Wilde

PROLOG II

RAFE

Bayan Wilde,

İtiraf etmeliyim ki, bu sabah e-posta yoluyla bir teklif beklemiyordum.

Üç talebinizi de karşılayabilirim.

Avukatlarım bir teklif hazırlayıp incelemeniz için size gönderecekler. Ben de adliye binasını rezerve edeceğim.

Raphael Montclair

BÖLÜM 1

PAIGE

Şeytanla anlaşma yapmak şaşırtıcı derecede etkili oldu.

E-postayı gönderdikten sonra, onun avukatları ve benim avukatlarım inanılmaz bir hızla detayları, sözleşmeyi ve evlilik öncesi anlaşmayı hazırladılar. İkimizin de hızlı hareket etme konusunda bir teşviki vardı.

Her şeyin daha iyi hissettireceğini neden düşündüğümü bilmiyorum.

Belki de kibir. Kesinlikle büyük bir çaresizlik dozu, köşeye sıkıştırıldığınız ve uzanabileceğiniz tek elin, başka çıkış yolunuz kalmamasını sağlayan adamın eli olduğu türden bir çaresizlik.

Raphaël Montclair.

Şeytanlara gelince, tam da öyle görünüyor. En azından gördüğüm fotoğraflarda, koyu saçlı ve zeytin tenli, rahat bir zarafet ve zenginliğin simgesi. Ama gözlerinde, fotoğraflarda bile belli olan bir parıltı var; sanki şirketinizi ezip tüm kârı ele geçirmeyi düşünüyor gibi.

Ve bugün onunla ilk kez tanışıyorum.

Sunakta.

"Bundan emin misin?" diye soruyor arkadaşım Amy. Adliyede bize tahsis edilen küçük odada bir sandalyede oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, kızıl saçları omuzlarına dökülmüş. Lavanta rengi bir elbise giymiş.

Nedime elbisesi.

Dün gece otel odasında kapana kısıлып bugüne hazırlanırken bunun hakkında şakalaştık. Dizlerime kadar uzanan beyaz bir elbise giyeceğim. Gelin de beyaz giyecek.

“Eminim,” diyorum. Bu bir yalan, ama Amy sözlerimde bir inanç sezmiş gibi başını sallıyor. Yalan için minnettarım.

“Şey... Paige, daha onunla tanışmadın bile. Her şey bu kadar hızlı olmak zorunda değil.”

“Öyle. Kaybedecek zamanımız yok.”

“Kendinize bir hafta süre verebilirsiniz. Akşam yemeği, öğle yemeği, her şey için pazarlık yapabilirsiniz. Ya şahsen berbat biri çıkarsa?”

“Muhtemelen öyledir. Ama önemli değil.” Annemin lise mezuniyetimde bana verdiği inci işlemeli altın halka küpelerime uzanıyorum. Takarken ellerim titremiyor. Geçen her gün, amcam aile şirketimizi iflasa doğru daha da sürüklüyor. Bana bunun planı olduğunu söylemişti.

Onun eline geçmesine izin vermektense, mahvetmeyi tercih ederim. Eğer hisse senedinin değerini düşürürsek, Montclair'in hisseleri değersiz hale gelecek. O da onları satacak.

Ama Raphaël'in bizi köşeye sıkıştırmasının tek sebebi amcamdı. Yıllar içinde hisse satmak zorunda kalmamızın sebebi de buydu; Rafe Montclair bu hisseleri anonim vakıflar aracılığıyla satın alıp sonunda bizi içeriden kontrol altına aldı.

O bir tilki, ama onu kümesin içine alan Ben oldu.

Amy, "Eğer berbat biriye," diyor, "ben de seninle gelirim. Onunla evli kalmak zorunda olduğun süre boyunca her gün yanında olurum. İnsan kalkanı olurum."

Yan sehpayaya dayadığım ellerime bakıyorum. Bu tür şeyler için yeterince yakın olduğumuzdan beri çok zaman geçti. O benim en iyi arkadaşım, ama kocası ve bir buçuk yaşındaki çocuğuyla Boston'da yaşıyor ve kendi hayatı var.

Artık üniversite oda arkadaşı değiliz. Hayatımdaki pek çok insan gibi, onun da yolu benimkinden ayrıldı ve ben yalnız kaldım.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Eminim kocanız yarın bizimle uçmak zorunda kalmaktan çok memnun olurdu."

“Avrupa tatili mi? Muhtemelen isterdi.” Amy oturduğu yerden kalkıp arkama geldi. Aynada kendimize baktım. “Çok güzelsin.”

Derin bir nefes alıyorum. Sarı saçlarım alçak bir atkuyruğu şeklinde toplanmış ve koyu kırmızı bir ruj sürmüştüm. Kahverengi göz kalemi ise çikolata rengindeki gözlerimi daha da belirginleştiriyor.

Ben kurbanlık bir kuzuyum, ama en azından kesime giderken iyi görünüyorum.

Rapha l Montclair, bu sektörde nefret ettiğim her Şeyin somut  rneği. Onun için her Şey k rla ilgili; başka hiçbir Şey umurunda değil. Tarih önemli değil. Zanaatkarlık önemli değil. O ve ailesi, yolda kime zarar verdiklerini veya kimi yerle bir ettiklerini umursamadan, tüm bu değerli tarihi Şirketleri yutan dev bir ejderha gibiler. Onun ve ailesinin yüzünden küçük atölyeler kapanmak zorunda kalıyor.

On yıllarca süren, küçük zanaatk r ailelerinde nesilden nesile aktarılan deneyim, Şimdi yoksulluğa terk edilmiş durumda. İŞte o bunu yapıyor ve ardında da bunu bırakıyor. Daha da kötüsü, satın aldıkları markalar, dev bir holdingin çarklarında ruhsuz parçalara dönüŐtürülüyor ve değersiz ürünler üretiliyor. Bu parçalar, markanın geçmiş baŐarılarıyla oluŐturduĐu iyi niyetten başka hiçbir Şeye dayanmadan inanılmaz fiyatlarla satılıyor.

 zerinde logo olan plastik bir anahtarlık mı? Bunun maliyeti düşük, kar marĐı ise devasa. Ama aslında sattığınız Şey bir hayal, birinin köklü bir geçmiş sahip bir markanın küçük bir parçasını sahiplenebileceği fikri. Ve işte o da aynı Şeyi yapıyor.

Peki, bunu markamıza, Őirketimize yapamaz.

Rapha l Montclair ile hiçbir ilişkim olmasını istemiyorum, ancak bu karar benim elimden alındı. İster beğenin ister beğenmeyin, iŐletmemizin mali durumu yirmi birinci yüzyıla ayak uyduramıyor. İŞçilik ve kalite, gelir artıŐına ihtiyaç duyuyor ve ister beğenin ister beğenmeyin, Montclair ailesi bunu sağlayabilir.

Ama aile Şirketimizin bu kadar kolayca elden çıkmasına izin verecek değilim. Hisselerin eşit olarak dağıtılmasını sağlamanın tek yolu, en büyük fedakarlığı yapmaktır:

Onunla evlenmek.

"Onu yeterince beklettiğimizi düşünüyor musun?" diye soruyorum.

Amy aynadan bana gülümsüyor. "Kesinlikle senin vazge tiğinden endiŐeleniyor."

"Güzel." Kapıya doğru döndüm. "EĞer bu evliliğin onun için kolay olacağını düşünüyorsa, başına geleceklerden haberi yok."

"Korkutucu birisin," diyor Amy, dar adliye koridorunda arkamdan gelirken. "Bütün tören boyunca suratımı asık tutacağım, bil diye söylüyorum. Ama bu, i ten içe seni Şiddetle desteklemediğim anlamına gelmiyor."

"Sen de korkutucu olabiliyorsun, biliyor musun? İstedini zaman."

"Ben sessizce korkutucuyum. Asıl korkutucu olan sensin."

Kapıların önünde duruyoruz. Derin bir nefes daha alıp kapı koluna uzanıyorum. Törenden önce kendimi toparlamak için beş dakika isteyen bendim, ama bunun yerine on beş dakikadan fazla zaman harcadım.

Umarım içeride, o cilalı, kontrollü, stratejik aklından çıkmış bir şekilde sinirli bir halde duruyordur. Ona aile şirketime erişim izni veriyor olabilirim, ama bu ayrıcalığın bedelini çok ağır ödeyecek.

Kapıyı iterek açıyorum.

Bize verilen oda oldukça küçük. Büyük pencereler perdelerle örtülü ve gri bir halı kaplı. İçeride sadece birkaç kişi var.

Avukatım sol tarafta, tahta bir masaya yaslanmış duruyor. Oturmamış, sanki savaşa hazır, şafakta yola çıkmaya hazır gibi. Ücretini beğenmemsem de onu seviyorum.

Bunu yapacağımı söylediğim tek arkadaşım Amy. Sanki kimse neden böyle bir şey yaptığımı anlamayacakmış gibi geliyor.

Ama hiç kimse Mather & Wilde'ı benim kadar sevmiyor. Hiç kimse, anne babamın ölümünden sonra amcamın aldığı tüm yanlış kararları izlemenin acısını anlayamıyor. Çalışanlarımızın umutsuzluğa düşmesini ve kârların azalmasını izlemenin acısını anlayamıyor.

Odanın diğer tarafı daha kalabalık. Bir kişi yerine üç kişi var. Orada, avukat olduğunu belli eden şık giyimli bir kadın ve yanında sağ kaşında yara izi olan, benim yaşlarımda esmer bir adam var.

Ama benim gözüm onların arasındaki kişiye takılıyor.

Onu internetteki fotoğraflardan hemen tanıdım. Tahmin ettiğimden daha uzun, neredeyse benden bir kafa daha uzun, oysa ben kısa boylu değilim.

Avukatının söylediklerini dinliyor, ben ise sadece yüzünü duyabiliyorum.

Siyah saçları gür ve yüksek alnının üzerine doğru geriye doğru taranmış. Yüzünün alt yarısı sakal izleriyle kaplı ve yaz sıcağına rağmen siyah bir takım elbise giymiş.

Başını salladı ve ardından gözlerini kısarak odanın etrafına bakındı. Sanki birini arıyormuş gibi.

Ben.

Odaya girip halı kaplı zeminde yürüyorum. Gözleri bana takılıyor ve beni tanırçasına kısıyor. Sonra da vücudumu inceliyor.

Bu kadar arsızlık karşısında dişlerim gıcırıyor.

Bu, acımasız mükemmelliğiyle tanınan, çalışanlarından en iyisini talep eden, lüks bir krallığı miras alıp onu bir imparatorluğa dönüştüren aynı

adam.

"Paige," diyor. Sesi tok.

"Raphaël." Gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmak zorundayım ve bu yüzden de ondan nefret ediyorum.

"Geç kaldın," diyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ah, özür dilerim. Aceleniz mi var?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi adliye katibine döndü. "Hadi şu işi bitirelim."

"Çok romantik," diye yorum yapıyorum.

Kısık gözlerini hiç de eğlenmemiş bir ifadeyle bana dikti. Bu, dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Ah, bu adam bana çok eğlence yaşatacak.

Konuşurken yabancı aksanına dair hiçbir iz yok. Zaten neden olsun ki? Bunu beklemek aptallıktı. Yarı İsviçreli, çoğunlukla Avrupa'da büyümüş ama annesi Amerikalı. En azından internette, takıntılı bir şekilde makale üstüne makale okuyarak bulduğum bilgilere göre.

Nikah memuru kare gözlüklerinin arkasından bize doğru bakıyor. Kırklı yaşlarının sonlarında, belki de ellili yaşlarının başlarında bir kadın.

Hiç şüphesiz bunun bir aşk evliliği olmadığını anlamıştır.

Tören kısa. Yemin yok. Müzik yok. Sadece odadaki birbirini sevmeyen insanların gergin sessizliği ve kendi nefesimin sesi, kulaklarımda duyulan kalp atışım var.

Onunla baş başa kaldım. Şirketin iyiliği için katı bir boşanma maddemiz var. Boşanmayı kim başlatırsa, hisselerini diğerine kaybeder.

Bu, tam bir teslimiyet olurdu.

Boşanırsa da sorun olmazdı. Maison Valmont'un devasa kasasını kaybederdim ama şirket tamamen benim olurdu. Hareketlerimi dikte edecek bir erkek olmazdı. Bu benim B planım. Gerekirse onu boşanmaya zorlardım.

Rafe, belgeyi önce hızlı ve alışılmış hareketlerle imzalıyor. Önce bir R, sonra da hırçın bir M. Soyadını kılıç gibi kullanarak sık sık imza atıyor olmalı.

Ben de onun imzasının yanına kendi imzamı atıyorum.

Kağıda dökerken elim biraz titriyor. Paige Wilde. Her zamankinden daha yavaş yazıyorum ve her harfin mükemmel olduğundan emin oluyorum. Adımın sonuna küçük bir kalp çiziyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ama beni izlediğini biliyorum ve tüm bunların onu rahatsız edeceğine bahse giriyorum. Gecikmem, yavaşlığım. Doğrulduğumda, imzam onun karalama yazısının yanında tertemiz görünüyor.

Memur, elindeki kağıttan bize, önünde yan yana duran bizlere baktı. "Sizi karı koca ilan ediyorum." Rafe'e baktı. "Şimdi gelini öpebilirsiniz."

"Hayır, yapamazsın," diyorum aynı anda Rafe de "Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Arkamızdan boğuk bir kıkırdama duyuluyor. Rafe evlilik cüzdanına uzanıp sert bakışlarla inceliyor.

"İş bitti," diyor.

Hayır, sanmıyorum. Daha yeni başladık.

BÖLÜM 2

PAIGE

Ve işte böylece, Lüksün Kralı ile evlendim. Yıllarca gizlice, adı açıklanmayan vakıflar aracılığıyla hisse senedi satın alan ve yakın zamanda tüm bu gücü kullanan adamla.

Yakalanma duygusuyla hiçbir zaman iyi başa çıkamadım.

Ben bir koşucuyum. Ve şimdi, orada, özel dikim bir takım elbise içinde, avukatıyla ve kaşında yara izi olan adamla alçak sesle konuşan Raphaël Montclair'in yanında dururken koşmak istiyorum.

Bu işlem beş dakikadan kısa sürdü. Mather & Wilde artık amcamın şirketi değil. Avukatım bugün ilerleyen saatlerde hisse devrini kendisine bildirecek ve şirket güvende.

Boynumdaki ipek düğümü çekiştiriyorum.

Nefes almak zor. Bu olduğunda nefret ediyorum. Duygularımın içinde boğulmak dünyadaki en sevmediğim şey. Bu yüzden asla yerimde durmamak için çok çalışıyorum. Bu yüzden her fırsatta sahte bir özgüven sergiliyorum. Bazen kendimi bile kandırmayı başarıyorum.

Eğer hâlâ hayatta olsalardı, bunu neden yaptığımı anlayacaklarını umuyorum. Kaza geçirmeden önce onlar da şirketi benim kadar seviyorlardı. Ve cenazelerinden sonra şirket benim evim oldu.

Rafe hâlâ arkadaşıyla konuşuyor. Beni tanıştırmadı ve alçak, hızlı ses tonlarından anlaşıldığı kadarıyla, pek de hoş bir konuşma değil.

Fantastik.

Genç bir adam yanımıza yaklaşıyor. Bir elinde profesyonel bir kamera tutuyor, üzerinde çok büyük bir takım elbise ceketi ve çarpık bir gülümseme var. "Merhaba," diyor bana. "İkiniz de hazır olduğunuzda ben de hazırım."

Bu ek madde, görüşmelerin bir parçasıydı. Düğünümüz New York Globe'da yayınlanacaktı. Birkaç fotoğraf ve sessiz, samimi törenle ilgili bir not içeren tek sayfalık bir yazı. Tanrıya şükür ki, törenin ne kadar savaş alanına benzediğini haber yapabilecek bir muhabir de göndermediler.

"Hazırsınız," dedim ona ve Rafe'e döndüm. "Başlayalım mı?"

Arkadaşı, gözlerini seçemediğim bir şekilde bana bakıyor. Bir şekilde tanıdık geliyor. Muhtemelen daha önce medyada gördüğüm türden bir yüz.

Rafe başını salladı. "Şunu bir an önce bitirelim."

Fotoğrafçının arkasından, küçük odadan çıkıp uzun bir koridordan aşağı doğru yürüdük. Omuzunun üzerinden bize baktı. "Tebrikler!"

"Teşekkür ederim," diyorum.

Fotoğrafçının gülümsemesi hiç solmuyor. "Aldığım rezervasyonda, adliye binasının giriş holünde ve merdivenlerinde birkaç fotoğraf istediğiniz yazıyordu. Büyük kapıların yanından başlayalım..."

Rafe ve ben sessizce yan yana duruyoruz.

Fotoğrafçının gülümsemesi soluyor ve kamerasını indiriyor. "Şey... biraz daha yakın durabilir misiniz?"

Rafe'in iç çekişi o kadar hafif ki, sanırım duyan tek kişi benim. Ama bana yaklaşıyor ve elini belimin alt kısmına koyuyor. Sıcak, baskıcı bir ağırlık gibi orada kalıyor. Hayatımda hissettiğim en rahatsız edici dokunuş bu.

"Sadece birkaç dakika," diye fısıldıyor kulağıma. Tiksintimi hissedebiliyor mu acaba?

Umarım.

Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirip doğrudan kameraya bakıyorum. Fotoğrafçı birkaç yeni fotoğraf çekiyor ve uzaktan geçen biri sesleniyor: "Tebrikler!"

"Bu çok güzel," diye yalan söylüyor fotoğrafçı. "Hadi merdivenlere geçelim ve daha dinamik fotoğraflar da çekelim. Gülmenizi, gülümsemenizi görmek isterim. Belki birlikte şampanya içeriz. O mutluluğu yakalayalım!" Arkasını dönüp kapılara doğru yürümeye başlıyor.

"Beni şimdi öldürün," diye mırıldandım kendi kendime.

Rafe alaycı bir şekilde güldü. Mahkeme binasına ilk girdiğimde yüz ifadesinin değişmesinden bu yana ondan gördüğüm en yoğun duygu

ifadesiydi bu.

En azından zafer kazanmış gibi sevinmiyor.

Bunu yapıyor olabilir, ama yaparsa ona yumruk atabilirim.

"Hisseleri aldıktan sonra bunu düşündüm," diyor. "Ama karışıklığı sevmiyorum."

Ona şöyle bir baktım. "Komik."

"Bir iltifat mı bu, Wilde? Teşekkür ederim."

"Kamera için öpüşmüyoruz," diyorum ona. İçim düğüm düğüm olmuş, sesim titriyor. Sırtımdaki eli yeterliydi. Onunla burada durup poz vermek, tekrar yaşamak istemediğim anıları canlandırıyor. Ailem öldükten sonra bursumu kaybetmemek için o kadar çok tenis turnuvasında oynamak zorunda kalmam. Antrenörümün yanında poz verip, genişçe gülümsemem, içimdeki o kocaman boşluktan kaçmak istemem. Bir şirkette hisse senedi miras almıştım... çok fazla nakit değil.

Rafe'in sesi alçalıyor. "Kamera dışında da öpüşmüyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Sanki sana hiç izin verecekmişim gibi."

Fotoğrafçı bizi merdivenlerin ortasında, New York'un ılık yaz havasında durdurdu. İleriye doğru işaret etti. "İkinizi de tam burada istiyorum. Evet, aynen böyle. Bayan Montclair, yeni eşinize doğru biraz daha açınızı değiştirebilir misiniz?"

"Ben hâlâ Wilde'ım," diyorum ona.

Fotoğrafçı hızla başını salladı ve kamerayı kaldırdı. "Özür dilerim, hatam. Lütfen biraz daha yaklaşın... Birbirinize bakın."

"Güzel. Çünkü bu sadece bir anlaşma," diyor Rafe. Eli tekrar belimde ve yüzü yüzüme çok yakın. "Ve kalıcı bir anlaşma değil."

"Bu konuda aynı fikirdeyiz." Ona derin bir aşkla bakıyormuş gibi gülümsüyorum. "Bizi bu köşeye sıkıştırdın."

"Amcanın piyasaya sürmek zorunda kaldığı hisseleri satın alarak mı? Pek sanmıyorum," diye mırıldanıyor. Bu kadar yakinken kolonyasının kokusunu alıyorum. Ellerim yanlarımda hareketsiz duruyor. Onlarla bir şey yapmalıyım. Ama ona dokunmak...?

"Bunu sahte bir isim kullanarak yaptınız."

"Yasal bir durumdu."

"Gri bir bölge," diyorum.

"Ve şirkette ortak mülkiyet elde etme şansı için hayatta kalan tek ailenizi sattınız," diyor. "Sizden yargılama kabul etmeyeceğim."

Fotoğrafçı boğazını temizledi. "Şey, beyler? Belki biraz daha... mutlu görünebilirsiniz?"

Rafe'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bunu yapabilir misin, Wilde? Benim gibi bir kocaya sahip olduğun için mutlu görünebilir misin?" Eli hâlâ belimdeydi. İnce ipek fildişi elbisemin üzerinden sıcaklığı hissediliyordu.

"O kadar iyi bir oyuncu değilim," diye tatlı bir şekilde söylüyorum ona.

"Dene. Anlaşmanın bir parçası ve senin istediğin bir şey." Vücutlarımız arasındaki birkaç santimlik mesafeye bakıyor. "Bana dokunmayı deneyebilirsin."

"Keşke öyle olsa."

"Belki de kullanılabilir bir fotoğraf çekmek için burada yirmi dakika daha beklemeyi tercih edersin, ama benim zamanımı boşa harcıyorsun," diyor. "Ellerini göğsüme koy. Omuzuma koy."

Avuçlarımı göğsüne, pahalı takım elbise ceketinin kumaşına yasladım ve gözlerinden bakışlarımı ayırmadım. Gözleri sinir bozucu derecede koyu yeşil renkteydi. Acımasız, bencil ve iktidar hırsının yanı sıra yakışıklı olmak zorunda olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu.

"Mutlu musun?" diye sordum ona.

"Çok mutluyum. Şimdi bana gülümse Wilde, böylece günü bitirebiliriz."

Gözlerinin içine bakıp yavaş ve tatlı bir gülümseme veriyorum. Baktığım kişinin o olmadığını hayal ediyorum. Hayır, parkta oynayan bir çift yavru köpeğe bakıyorum. Benekli çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorlar, tepelerinde güneş ışığı var. Fırtınalı bir günde memleketimin dışındaki okyanusu hayal ediyorum.

Ona sanki dünyadaki en sevdiğim insanmış gibi gülümsüyorum.

Çenesi kasıldı ve gözleri dudaklarıma kaydı.

"İşte bu kadar!" diyor fotoğrafçı ve kamera deklanşöre basıyor. Tık, tık, tık. Avuçlarımın altında Rafe'in kalbinin atışını hissedemiyorum.

Belki de hiç yoktur.

"Mükemmel. Evet, aynen böyle. Biraz daha yaklaşabilir misiniz efendim? Sanki kulağına bir sır fısıldıyormuş gibi?"

Rafe'in dudakları sıkıca kapandı. Ama söylenenleri yaptı; dünyanın en güçlü ve etkili iş adamlarından biri olduğu düşünüldüğünde bu onun için alışılmadık bir durum olsa gerek. Kameranın görüş alanından uzakta, yanağımın yanından eğildi.

Sakalı tenime değiyor. "Bahse girelim mi?" diye soruyor.

Ellerim hâlâ göğsünde, duraksıyorum. Sesi alçak, neredeyse samimi, ama içimde bir ürperti uyandıran bir yanı da var.

"Ne?" diye fısıldadım gülümsememin arasından.

"Evliliğimizdeki boşanma maddesi mi? Benden çok önce sen boşanma talebinde bulunacaksın."

"Asla," diye hırıldadım gülümsememin ardında.

Rafe geri çekilip gözlerime bakıyor. Gözlerinde öyle bir zafer parıltısı var ki, midem alt üst oluyor. "Nefret ettiğin bir adamla evli kalmaya katlanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Çok kolay olacak," diyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden başına ne geleceğinden haberin yok. Eminim aklını başından alacağım."

"Denemekte sakınca yok." Rahatsız edici derecede yakın bir şekilde uzun bir süre daha orada kaldıktan sonra uzaklaştı. Eli belimden çekildi.

"İşimiz bitti," diyor fotoğrafçıya.

BÖLÜM 3

RAFE

Paige Wilde eşim olduktan bir gün sonra, sanki bir sahneye çıkmış gibi uçağıma bindi. Elbette kendi adliye nikahına geç kalan bir kadın, uçağı sessizce binmezdi.

Yine yirmi dakika geç kaldı.

Uçağı incelerken sergilediğı tavırları görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. Sanki bir uzmanmış gibi her yeri inceliyor. Her santimi değerlendirilmek üzere orada ve o da memnuniyetle bunu yapıyor. Uzun sarı saçları bugün sırtına doğru örülmüş. Lacivert bir takım elbise giymiş, yumuşak görünümlü pantolon ve sweatshirt, ince yapısını gizliyor. Ama gülümsemesi aynı derecede keskin.

Ekibime kendini tanıttı ve onlarla uzunca birkaç dakika sohbet etti, şampanyanın tadına baktı, onları güldürdü. Arkadaş edindi. Ben onu dinlemeyi bıraktım ve dizüstü bilgisayarımda Mather & Wilde'ın mali tablolarına odaklandım. Yapılacak işler vardı.

İşte her zaman güvenebileceğim tek şey bu.

Kimisi para veya şöhret için çalışır. Kimisi tutku ve oyun sevgisi için. Dördünü de biliyorum, ama her şeyden önce bana emanet edilen mirası korumak için çalışıyorum.

Maison Valmont'un CEO'su olmak bana yakışmamıştı. Henüz değil.

Babam dört yıl önce ani bir kalp krizi geçirdi ve şirket devri hepimizin tahmin ettiğinden daha erken gerçekleşti. Otuz yıl boyunca kurduğı şirket, genişletmek ve kontrol etmek üzere bana geçti. Küçük kız kardeşim hala

üniversitedeydi ve ilgisi yönetim kurulları ve elektronik tablolardan ziyade tasarım ve yaratıcılığa yönelmişti.

Bu, on üç yaşından beri üzerinde çalıştığım bir roldü.

Ağabeyimin öldüğü kazadan beri. İnsanlar, "İnanılmaz, çığdan sağ kurtulman bir mucize," derlerdi.

Benim burada olup da Etienne'in olmamasının hiçbir mantığı yok. Babamın neden sadece yetmiş üç yaşına kadar yaşadığının da. Ama en iyisi olmaktan başka bir şey yaparak onların anılarını lekelemeye asla razı olmayacağım.

Aile her şeydir.

Ve Paige'in amcası küçük kız kardeşimi hedef aldı. Gittikçe sıkılaştan tuzağıma karşı mücadelesinde, onu takip ediyormuş gibi davranmaları için profesyoneller tuttu. Onu korkutup dikkatimi dağıtmak için. Elbette umutsuz bir hamleydi, ama affetmeyeceğim. Ve unutmayacağım.

Ben Wilde'ın kendi hayatından daha çok önem verdiği tek bir şey var, o da kıymetli küçük şirketi.

Ve şimdi benim.

Derler ki, intikam soğuk servis edildiğinde en lezzetli olur; ben de dün mahkeme salonundan sonra intikamımı soğuk şampanya ile kutladım. Kazandım.

Ve bunun bedeli yeni bir eş oldu.

Yukarı baktığımda Paige'in hâlâ hosteslerden biriyle sohbet ettiğini gördüm. Küçük kız kardeşim, Ben Wilde'ın yeğeniyle evlendiğini ve beni bu fikirden vazgeçirmesine fırsat vermediğini öğrenince beni öldürecek.

Tuttuğum özel dedektif bana Paige Wilde hakkında eksiksiz bir dosya verdi. Yirmi sekiz yaşında, benden iki yaş küçük. Anne ve babasını trajik bir araba kazasında kaybetti ve tenis bursuyla üniversiteye gitti.

Boston'ın dışında yer alan ve Mather & Wilde'ın kurulduğu, fabrikasının hala bulunduğu eski balıkçı kasabası Gloucester'da sakin bir hayat sürüyor. Dosyadan anlaşıldığı kadarıyla, günlerini New York'un sosyetaesi arasında görünmeyi tercih eden entrikacı amcasının aksine, her gününü merkez ofiste çalışarak geçiriyor.

Amcasının ne yaptığını biliyor olmalıydı. Ya da şirkette daha büyük bir pay elde etme şansı için hayatta kalan tek aile üyesini sattı.

Onun vücudunda güvenilir bir zerresi bile yok.

Taksiye binme vakti geldiğinde, sonunda iç çekerek karşımda duran koltuğa çöktü. Sol elinde bir şampanya kadehi sallanıyordu, tırnakları koyu

kırmızıya boyanmıştı.

"Merhaba, kocam," diyor.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyorum. "Yine geç kaldın."

"Öyleyim, değil mi?" Başını yana eğdi. "Bunu sadece senin için yaptım."

İki cümleyle beni çoktan etkilemişti bile. "Bu bana şirketinizin mali tablolarını incelemek için daha fazla zaman verdi. Şimdi size karşılık vermek için çok mu geç?"

Şampanya kadehini yere bırakıp emniyet kemerini bağladı. "Ne satın aldığınızı gayet iyi biliyordunuz."

"Şirket açısından, evet. Ama sen, diğer yandan..."

Gözleri tekrar gözlerime döndü. "Satın alınmadım."

"Elbette hayır. Böyle bir şeyi asla ima etmezdim," diyorum. Ses tonum ifadesiz ve eğer alaycı bir ton algılıyorsa, öyle olsun.

Gözlerinde gerçek bir öfke var ve içimde bir zafer ateşi yanıyor. Kışkırtma yeteneğine sahip tek kişi o değil.

"Mather & Wilde toparlanabilir. Biz de toparlanacağız," diyor. "Amcam gitti ve benim de ihtiyacım olan buydu. Bu yüzden seninle evlendim. Bu anlaşmadan senin kadar ben de fayda görüyorum."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Evlilik yoluyla elde ettiği hisse dışında, şirketinin neredeyse tamamına sahibim.

Onun için o şirket her şey demek.

Bana kalırsa, bu Maison Valmont'un sahip olduğu birçok markadan sadece biri ve en önemlisi de değil. Valmont, Avrupa'nın en yüksek değerli şirketidir. Benzeri yok; ve zaten sahip olduğumuz ve yönettiğimiz eski, köklü markalarla kıyaslanamaz bile.

Mather & Wilde geçici bir olay. Bir amaca ulaşmanın aracı. Bir hesabı kapatmak, bir rakibi yok etmek ve iyi bir iş yapmak. Ne daha fazla ne de daha az.

"En iyi yaptığın şey bu, değil mi? Kâr elde etmek," diyor.

"İltifat mı? Çok memnun oldum."

Elini kolçak kenarı boyunca gezdirir. Uçak aniden hızlanır ve eli durur. Uçağın tekerlekleri yerden kalkarken, parmakları bir anlığına kolçak kenarını sıkıca kavrar.

"Müzakere etmek istiyorum," diyor.

Sandalyeye yaslandım. "Zaten müzakere ettik. Avukatlarımız aracılığıyla. Evlilik sözleşmesini imzalamadan önce."

"Biliyorum. Ama özellikle eşit şartlarda değildik," diyor. Gözlerini kısıyor, sanki bunun sorumlusu benmişim gibi.

Bu doğru.

On bir avukattan oluşan bir ekibim var ve onlarla sürekli iletişim halindeyim. Evlilik sözleşmesi titizlikle ele alındı, düzenlendi ve su geçirmez hale getirildi. Ekibim tüm bunları halletti. Paige ve tek avukatının yapması gereken tek şey evet veya hayır demekti.

"Hayır, değildik," diyorum.

Dudakları inceliyor. "Bana bir şey söyleyecek misin? Şimdi kazandığına göre. Baban neden ilk önce bizi hedef aldı?"

Ne soru ama! Maison Valmont, on yıldan uzun bir süre önce onların hisselerini satın almaya başladı.

Kolçaklara parmaklarımla vuruyorum. "Mather & Wilde'ın potansiyeli var. Arkasında bir miras ve hikaye olan az sayıdaki Amerikan markasından biri. Bu miras yeterince değerlendirilmedi ve kötü yönetildi."

"İlk hisseyi yüzde beşin altında bir fiyattan satın aldınız, böylece sahipliğinizi açıklamak zorunda kalmadınız."

Başımı öne eğiyorum. Kanunlar uyulmak içindir ve biz de her birine harfiyen uyduk.

"Ve sonra hisse almaya devam ettin, değil mi?" Sesi sertleşiyor ve altında sızan bir zehir var. "Önce baban, sonra sen. Adını gizlemek için kurulan vakıflar aracılığıyla. Sessizce. Yıllar geçtikçe."

Gözleri keskin bir şekilde gözlerime dikilmiş.

Bırakın benden nefret etsin, diye düşünüyorum. Bu, her şeyi çok daha basit ve çok daha tatlı hale getirecek. Ben de ondan pek hoşlanmıyorum zaten.

"Evet," diyorum. "Mather & Wilde'ın yöneticileri hisselerini kime sattıkları konusunda daha dikkatli olmalıydı. Ya da dış yatırımcılara hiç ihtiyaç duymayacak kadar başarılı olmalıydılar."

"Bu sinsî bir hareketti."

"Yasal bir durumdu."

"Boynumuza bir ilmek geçirdiniz ve sonra da bize ipi söylemek için son ana kadar beklediniz," diye tükürdü.

"Yine de o ipi almayı seçtiniz, amcanızın kazdığı çukurdan sizi çıkaracağımızı umarak. Eğer biz olmasaydık –eğer ben olmasaydım– o

çukuru tamamen toprağa gömerdi. Bu rakamları gördünüz. Şirketinizin iflasın eşiğinde olduğunu biliyorsunuz. Zaten bu yüzden bana e-posta gönderdiniz.”

"Çünkü bize senden başka seçenek bırakmadın," diyor. Benden sert bir tepki bekliyorsa, bunu alamayacak.

Kontrolü kaybetmiyorum.

Ne yönetim kurulu odalarında, ne toplantılarda, ne de yeni evlendiğim eşimle uçakta asla. Kendimi dağıtmama izin verdiğim tek zaman, gecenin geç saatleridir; o zaman acı ararım. Acı, taşıdığım yaraları bana hatırlatmakta iyidir.

"Ne istersen düşün," diyorum ve tekrar dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Bu açık bir reddetme ve bunun onu daha da sinirlendireceğine güveniyorum.

Neredeyse bir dakika boyunca sessiz kalıyor.

Acaba bu onun için bir rekor mu?

"Otuz bin fit yükseklikte her zaman bu kadar eğlenceli misiniz?" diye soruyor.

"Her zaman bu kadar ısrarcı mısınız?"

Kadın, orta koridorda uzun bacaklarını uzatarak, "Sadece kendimi rehine taşıma aracında gibi hissettiğim zamanlarda" diyor.

"Özel jetle İtalya'ya uçuyorsunuz," diyorum ona. "Ve hatırladığım kadarıyla, teklifinizi içeren e-postayı bana siz göndermiştiniz."

Bence o olmasaydı işler çok daha kolay olurdu.

Başka biri olsaydı. Her şey hakkında tartışma ihtiyacı duymayan biri. Dışleri, kan kırmızısı pençeleri ve dikkat dağıtacak kadar uzun sarı saçları olmayan biri.

"Mather ve Wilde hakkında konuşmak istiyorum," diyor.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

"Ne yapacağız? Nasıl tekrar ayağa kaldıracağız?" Çantasına uzanıyor. Mather & Wilde marka bir çanta, diye fark ediyorum. Malzemesi, New England kimliğine sadık kalarak eski tekne yelkenlerinden yapılmış. Tokasında, şirketin yeterince kullanmadığı bir logo olan minik bir çapa figürü var.

"Hazırlıklı gelmişsin," diyorum.

Dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. "Elbette yaptım."

"Bilgisayar değil. Çanta. Ve tahmin edeyim..." Elimi uzatıp koridorda uzanmış çıplak ayak bileğine dokundum. "O tekne ayakkabıları da Mather

& Wilde marka. Bugün uçuşta en ikonik iki ürününüzü giyerek bir mesaj vermeye çalıştınız.”

"Bunu bir zırh gibi düşünün," diyor. "Hadi başlayalım."

"Bu uçuşta şirketinizden bahsetmek planlarım arasında yoktu."

"Fikirlerim var." Dizüstü bilgisayarını açıyor. "Amcamın görevden ayrılmasını yıllardır bekliyorum. Aklımda bazı düşünceler var—"

"Öyleyse zaman kolluyorsun, değil mi?" Sesimdeki tiksintiyi gizlemek zor. "Kontrolü ele geçirmek için doğru anı bekliyorsun."

Bakışları benimkine kaydı. "Bu anlaşmada söz sahibi olacağıma söz verilmişti. Evet, amcam yerine kendi seçtiğiniz bir geçici CEO atayacağınızı anlıyorum, ama ben hâlâ halkla ilişkiler müdür yardımcısıyım."

Sanki kazanmış gibi konuşuyor.

Ancak ben milyar avroluk anlaşmaları birçok dilde müzakere ettim. Köklü yönetim kurullarını feshettim, köklü markaların temellerini yeniden yazdım ve Avrupa'nın en eski markalarından bazılarının istikrarını ve büyümesini sağladım. Mather & Wilde'ın gelecek planları masama gelmeden önce yapmam gereken binlerce şey var.

"Bunun farkındayım. Henüz imza atılmadı, Wilde. Ekibim, az önce gönderdiğiniz şirket bilgilerini incelemeye yeni başladı."

Kırmızı ojeli tırnakları aramızdaki masaya vuruyordu.

Ve durmuyorlar.

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda, onun bana dik dik baktığını gördüm. Dün, nikah memurunun önünde dururken olduğu gibi, gözlerinde o parıltı vardı; sanki benden nefret ediyor ve bunu bilmemi istiyormuş gibiydi.

Bunu biliyorum.

Ve bu beni rahatsız etmiyor.

"Resmi olarak evlenmeden önce bunu yapmaya hiç niyetim yoktu," diyor.

"Kesinlikle hayır." Dizüstü bilgisayarına tekrar bakıyorum. Her zaman yapılacak iş var ve bu, yeni eşimle anlamsız, dikkat dağıtıcı tartışmalara dalmaktan çok daha iyi bir zaman kullanımı. "Şimdi, izninizle, yapacak daha iyi işlerim var."

BÖLÜM 4

PAIGE

Milano'ya indik.

Kimlerin özel jeti var?

Görünüşe göre yeni eşim. Alışık olduğum her şeyin çok ötesinde bir zenginlik seviyesi. Uçağın muhteşem olmasına rağmen, bundan ne kadar etkilenmediğimi ona göstermeyi umuyorum. Şirketinin yaptığı her şey gibi, yüksek kaliteli kumaşlar, deriler ve sade bir zarafet vardı.

On dört yaşındayken ailemle iki haftalık bir Avrupa gezisine çıktığımdan beri ilk kez İtalya'dayım. Pasaport memuru bana sıkılmış bir ses tonuyla "Benvenuta, signorina" diyor ve geçmeme izin veriyor; bu, hayatımda duyduğum en güzel şey.

Rafe'ye ilk e-posta gönderdiğimde, yazı Avrupa'da geçirmek aklımdan bile geçmemişti. Paris'te Maison Valmont genel merkezinde yaşadığını ve çalıştığını biliyordum, elbette. Ama konuyu tam olarak düşünmemiştim.

Ve onun yazlarını genellikle Como Gölü'ndeki bir villada geçirdiğinden hiç haberim yoktu.

Ama vasiyetnamemde aşk evliliği yapmam gerektiği yazıyor. Hatta büyükannem ve büyükbabamın koyduğu maddeye göre hayatımın aşkıyla evlenmeliyim. Bu durum anne babamı, amcamı ve şimdi de beni etkiledi.

Bu yüzden birlikte kalmalıyız. Birlikte performans sergilemeliyiz.

Buna Rafe'nin Como Gölü'ndeki villasında geçirilecek iki ay da dahildir.

Görünüşe göre Milano'ya yeterince yakın olduğu için yaz boyunca birçok tasarımcı oraya gidip geliyor ve anlattığına bakılırsa, sanırım anlaşmalarını toplantı odalarında değil, Aperol spritz eşliğinde yapıyor. Fatih fethetmeyi bırakmıyor, sadece operasyon üssünü yaza daha uygun bir yere taşıyor.

Milano havaalanından bir araba alıyoruz ve o sürüyor.

Beni şaşırtan şey, onun şoförlü arabayla gezdirilen türden bir adam olmaması. Bana, işine ayırabileceği her anı değerlendirmek için şoförlü arabayla gezdirilen bir adam gibi gelmişti. Eski bir şirketi baştan aşağı yenileyip, mirasını kullanarak dünya çapındaki insanlara anahtarlık ve seri üretim ürünler satan bir şirket haline getirmek için çalışan bir adam.

Direksiyon simidindeki deriden yapılmış elinden pencereye doğru bakışlarımı çeviriyorum. Tam yirmi dakikadır otoyoldayız. Manzara tarım arazilerinden banliyölere ve tekrar tarım arazilerine doğru değişiyor.

O bir yabancı, aynı zamanda eşim ve şirketimi Valmont'a benim şartlarıma göre nasıl entegre edeceğimiz konusunda çalışmaya devam etmek için önümüzde haftalar var.

Bunun için çaba göstermesi gereken kişinin ben olacağım konusunda hiç şüphem yok.

Bunu kolayca yöneticilerinden birine devredebilirdi, ama ben bunu istemiyorum. Sahibiyle evlendim. Ve Mather & Wilde'ı dağıtmasını imkansız hale getireceğim.

Saatimde hiçbir metal süsleme görünmeyecek.

Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. Araba hareket etmeye devam ediyor.

Sadece bir saniyeliğine.

“Uyandın mı?” diye soruyor ve aradan bir saniyeden daha uzun zaman geçmiş. Gözlerimi kırıştıtararak dışarıdaki manzaraya bakıyorum. Artık otoyolda değiliz. Pencerenin dışında ağaçlar ve büyük bir gölün parıltıyan mavisi var.

“Evet,” diyorum. O hâlâ kıvrımlı yolda tek elle araba kullanıyor ve ben de pencereden dışarı bakıyorum. Büyüdüğüm okyanus değil belki ama o derin mavinin görüntüsü de bir o kadar güzel.

“Burası göl mü?” diye soruyorum. Göğsümde bir güvensizlik hissi var ve sesimde sahte bir özgüven varmış gibi davranmaya çalışıyorum. Sanki bunların hiçbiri beni en ufak bir şekilde rahatsız etmiyormuş gibi.

“Como Gölü, evet.” Küçük bir kasabaya girerken arabayı yavaşlatıyor. Sokağın iki tarafına, çeşitli toprak tonlarında evler sıralanmış. Birinin pencere saksılarından güller taşıyor. Bir fırın ve bir restoran var.

“Burası Lenno,” diyor. “Yaşayacağımız köy burası.”

“Eviniz burada mı?”

"Evet."

Şirin pişmiş toprak evlere bakıyorum. Raphaël Montclair bunlardan birinde mi yaşıyor acaba? Beklenmedik bir şekilde çok hoş bir havası var.

Ama o, onların yanından geçmeye devam ediyor. Şirin evlerden uzaklaşarak küçük bir sokağa sapıyor ve demir bir kapının önüne geliyor. Kapı direklerinin her iki tarafında, göğüslerine vazolar bastıran küçük melek benzeri figürler var. Yüksek bir çit, mülkün herhangi bir görünümünü engelliyor.

Camını indirip, bağımsız interkomdaki bir düğmeye basıyor. Ardından titrek bir İtalyanca ile bir şeyler söylüyor.

Ses, "Benvenuto," diye yanıt veriyor.

Kapı yavaşça açılıyor. Ferforje kapı, çakıllı bir avluya, uzun ağaçlara ve büyük, bej renkli bir eve açılıyor. En az üç katlı, koyu renkli panjurları ve ön kapıya çıkan taş basamakları olan bir ev. Yan tarafta bir garaj ve büyük saksılarda güzel, taşan çiçekler var. Etrafımızda koyu yeşil renkte uzun, sık çitler bulunuyor.

Tamamen gizlilik.

Rafe arabayı garajın önüne park ediyor. "Burası Villa Egeria," diyor. "En azından arka tarafı."

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

“Bazen yazın burada kalıyorum,” diyor, ki bu tam olarak aynı şey değil. “Odalarınız ikinci katta. Temizlik görevlisinin adı Antonella. İhtiyacınız olan her şeyle ilgilenir.”

Kapıyı iterek açtım ve sıcak havaya çıktım. Tabii ki evi yol kenarındaki şirin, küçük evlerden biri değil. Tabii ki bu. Sahil şeridini süsleyen büyük saraylardan biri.

"Bana bir tur yaptırır mısınız?"

Bagajdan bir spor çantası çıkarırken duraksıyor. Hafifçe buruşmuş bir keten gömlek ve lacivert bir pantolon giymiş. Sekiz saatlik uçuşa rağmen hiç de yorgun görünmüyor.

"Bir tur," diye tekrarlıyor. Sesinde küçümseyici bir ton var ve ben de gülümseyerek bir adım daha yaklaşıyorum.

"Evet. Sonradan yanlışlıkla görmemem gereken bir şeye denk gelip, meraklı gözcülükle suçlanmaktan nefret ederdim."

Çantaları çakılların üzerine koyuyor. "Ev kuralları var."

"Oh, Tanrıya şükür. Tam bir anarşi içinde yaşamak istemezdik."

"Eğlenceli." Yanımdan geçip merdivenlere doğru yürüdü ve ön kapıyı açtı. "Kapı her zaman kapalı kalır."

"Anladım." Eve giriyorum. Giriş holü şaşırtıcı derecede küçük. Zeminde siyah beyaz kareli mermer var ve ayrı odalara açılan üç kapı bulunuyor.

Ev yasemin kokuyor.

"Burası oturma odası. Burası yemek odası. Şurada da mutfak," diyor. "Araba anahtarları burada, antredeki dolapta duruyor. BMW'yi kullanabilirsiniz, diğerlerini değil."

Ona gülümsedim. "Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim."

"Sana inandığımı varsayalım," diye mırıldanıyor ve ortadaki kapıdan içeri giriyor. İçeride büyük bir yemek masası var ve pencereler geldiğimiz yönün tersine bakıyor.

Şaşkınlıktan donakaldım.

Önlerinde yemyeşil, göz alıcı bir bahçe uzanıyor ve bahçenin ötesinde, arazinin sonunda, pırıl pırıl parlayan bir göl yer alıyor.

Elbette göl kenarında bir villası var.

"Bahçede dilediğiniz gibi dolaşabilirsiniz," diyor. "Yüzmeye karar vererseniz, boğulmamaya çalışın. Tekneyi siz sürmeyin."

"Anladım," diyorum.

"İçeride sigara içmek yasak, izinsiz misafır getirmek yasak ve kesinlikle evcil hayvan getirmek yasak," diyor.

"Çok eğlenceli birisin, değil mi?"

"Çok fazla," diye alaycı bir şekilde yanıtlıyor. "Sana güvenmiyorum."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ah, ne acı. Neredeyse on yıldır süren hileli oyunlardan sonra sana tamamen güveniyordum."

"Sinsi bir hareket," diyor ve bana sırtını dönüyor. "Sen konuşmaya hakkın yok. Hadi gel. Sana hangi odanın senin olduğunu göstereyim."

Merdivenlerden yukarı onu takip ediyorum ve elimi pürüzsüz ahşap korkuluğa sürüyorum. Bütün mekan yumuşak pastel tonlarla dekore edilmiş gibi görünüyor. Açık mavi boya, duvarlarda pahalı görünümlü sanat eserleri ve klasik mobilyalar.

"Biliyorsun," diyorum, "bana hangi ev kurallarını çiğnemem gerektiğini söylemen, aslında seni nasıl sinirlendireceğime dair bir plan sunmak gibi. Boşanma için bir maddemiz var sonuçta."

"Biliyorum. Bunu ben istedim." Koridordan aşağı yürüyüp meşe bir kapıyı iterek açtı. Bana bakmak için geri döndüğünde, yakışıklı yüzünde bir ciddiyet vardı. "Sakın," dedi, "beni misafirlerle, sigarayla veya köpeklerle rahatsız ederek bu evlilikten vazgeçmeye ikna edebileceğini düşünme. Eğer oynarsam, kazanmak için oynarım Wilde ve yeni karımın can sıkıcı olması yüzünden kaybetmeyeceğim."

"Ama ben çok, çok sinir bozucu olabiliyorum," diyorum tatlı bir sesle. "Ve rekabetçi olan tek kişi sen değilsin."

Kapı pervazına elini koyuyor. "Herkes rekabetçi olabilir. Ama herkes kazanamaz."

"Dünyanın en kötü adamı olsan bile senden boşanmam," diyorum. Ama o benden boşansa da sorun olmazdı.

"Ne kadar da güçlü bir destek," diyor. "Sen de benim eş tercihim değilsin ama o tetiği çekmeyeceğim."

Gözlerimi kısıyorum. "Mather & Wilde'ın tam kontrolünü ele geçiremeyeceksin."

"Sen de değilsin," diyor ve odayı işaret ederek başını sallıyor. "Burası senin."

"Ne yani, aynı odayı paylaşmayacağız mı?" diye sordum ve ona en samimiyeysiz gülümsememi sundum.

Rafe'in yüz ifadesi değişmiyor. Bana bir yük, bir böcek, yolunda bir engelmışim gibi bakıyor. Bu ifade birçok şeyi ifade ediyor, ama kayıtsızlık değil.

Ve ben bununla çalışabilirim.

"Yapmam gereken işler var," diyor. "Çantayı yukarı getirip sahanlığa bırakacağım."

"Yani hayır." Kapıyı inceliyormuş gibi yapıyorum. "Burada kilit var mı?"

"Evet. Benim kapımda da bir tane var. O zehirlerinizi açmanıza gerek yok," diyor.

Böylesine yoğun bir karşılıklı konuşma, karşılıklı laf dalaşı, en son ne zaman biriyle konuştuğumu hatırlamıyorum.

"Mather & Wilde için değişiklikler üzerinde çalışmaya yarın başlamak istiyorum," dedim ona. "Biliyorum, sizin ekibiniz bu konuyla ilgileniyor,

ama benim de fikirlerim var. Sözleşmede benim de katkıda bulunacağım belirtilmişti.”

Bir sürü önerim vardı ama amcam hepsini hep reddetti. Şirketi demir yumrukla yönetiyordu ve benimle o kadar çok kez çatıştı ki sonunda beni dinlemeyi bıraktı, ben de denemekten vazgeçtim.

Rafe, "Yarın meşgulüm," diyor.

Ona bakıyorum.

“Bu önemli,” diyorum. “İşleri yoluna koymalıyız. Sonunda çoğunluk hissesine sahip olduk ve gelecek bahar koleksiyonu için programları hazırlamanın zamanı geldi. Çünkü—”

“Paige,” diyor ve sesinde belirgin bir onaylamama tonu var. “Mather & Wilde, Maison Valmont'un sahip olduğu seksen yedi evden biri.”

Bu benim mülkiyetimde.

O bunu söylüyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bundan nefret ediyorum, amcamı ortadan kaldırmak için bunu yapmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum. "Bunun farkındayım. Doyumsuzsun."

Kaşını kaldırıyor. “Satın alma işlemi henüz kamuoyuna açıklanmadı. Zaman olacak.” Beni orada bırakıp koridorda yürümeye başlıyor. “Burayı da yakmaya kalkışma sakın!” diye sesleniyor. “Benim olan senin değil!”

BÖLÜM 5

RAFE

Yemek masam ışıl ışıl parlıyor.

Kuyumcu otuz dakika önce geldi ve yemek masasına kadife örtülere sarılı sıra sıra yüzükler dizdi. Ben kendi yüzüğümü çoktan seçtim. Sade bir altın yüzük. Birkaç farklı boyutta yüzük getirmişti, bu yüzden yüzük parmağımda zaten takılı.

Patrick ve ben Paige'in bize katılmasını beklediğimiz on dakika boyunca, yeni altın yüzüğü tekrar tekrar inceledim. Alışacağım. Alışmak zorundayım. Yaptığım yatırım için ödediğim küçük bir bedel bu.

Patrick, kız kardeşim Nora'ya moda okulundan mezun olduğunda hediye ettiğim özel tasarım pırlanta kolyeyi yaptı. Gizliliğini koruyacağına güveniyorum.

Como'ya vardığımızdan beri neredeyse yirmi saat geçti ve onu pek görmedim. Çok şükür. İşler zaten yeterince yoğun. En önemli iki adamım Mather & Wilde'ın genel merkezine doğru yola çıktı. Yeni planlar yapmadan önce şirketin sahip olduğu her şeyi denetleme ve envanterini çıkarma sürecine başlayacağız.

Patrick beyaz eldivenlerini takıp bana sabırlı bir gülümsemeyle bakıyor. Tam bir profesyonel. Babamın seksenlerde satın aldığı Violette adlı mücevher şirketinde yirmi yılı aşkın süredir çalışıyor. Bu, babamın ilk yatırımlarından biriydi. Marka efsanevi ve küçük yeşil kutular, pırlanta işlemeli hediyelerle özdeşleşmiş durumda.

"Yakında burada olacak," diyorum ona.

Doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Onu tanıdığım üç gün boyunca beni bekletmeyi alışkanlık haline getirdi. Eminim ki bunu beni sinir etmek için yapıyor, yani eğer ona başarılı olduğunu gösterirsem, bunu yapmaya devam edecek.

Duygularımı kontrol altına almam gerekiyor.

İyi ki yıllarca pratik yapmışım. Yakında bölgedeki yeraltı kulüplerinden birine gitmeliyim. Orada birkaç tur içmek kafamı her zaman başıma getiriyor.

Göl manzaralı çift kanatlı Fransız kapılarını açarak vakit geçiriyorum. Manzara neredeyse mükemmel. Hava çok sıcak. Haziran sonu ve İtalya'nın kuzeyinde olmamıza rağmen, güneş çoğu gün parlıyor. Daha da sıcak olacak. Ağustos genellikle en kötüsü oluyor.

Göl sakın görünüyor. Bu açıdan bakıldığında çok geniş değil ama derin. Avrupa'nın en derin göllerinden biri. Bana ne tür sataşmalar yaparsa yapsın, ben de yüzeyi kadar sakın olacağım.

Adım sesleri taş zeminde yankılanıyor.

Dünyanın tüm zamanına sahipmişim gibi, bana verdiği bu kısa molanın tadını çıkarıyormuş gibi açık Fransız kapısına yaslanıyorum.

Paige odaya giriyor.

Üzerinde yere kadar uzanan, omuzlarından ince askılarla tutturulmuş koyu mavi bir elbise var. Saçları etrafına serbestçe dökülüyor ve altın gibi parlıyor. Gözleri beni buluyor.

Ona gülümsüyorum. Bu, alışılmış, hoş bir ifade. "Paige, Bay Patrick Meyer ile tanış. Patrick, bu da yeni eşim Paige."

Patrick masanın etrafından dolaşarak sağ elindeki beyaz eldiveni çıkarıp elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Montclair."

"Bayan Wilde," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Üzgünüm ama adını almadım. Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel. Sizi bekletmek istemedim." Bana bakıyor. Ona misafirlerimiz olacağını söylememiştim.

Belki de zamanında gelmesini sağlamanın anahtarı budur. Belki de benden başka insanlara daha çok önem veriyordur.

"Memnuniyetle," diyor Patrick. "Ve Bayan Wilde, doğru adrestesiniz. Anladığım kadarıyla nişan yüzüğü ve alyans arıyorsunuz."

"Evet, öyleyim," diyor. "Onları giymeseydik garip görünürdü."

Paige masaya yaklaşıp yüzükleri taradı.

"Çeşitli kesim ve boyutlarda ürünler getirdim," diyor Patrick. Bana bakıyor. Ortamın havasını sezdiğini anlıyorum; pek de mutlu bir hava değil.

"Teşekkür ederim."

Açık kapılara doğru ilerliyor. "Lütfen onları incelemek ve denemek için acele etmeyin," diyor. "Herhangi bir sorunuz olursa burada bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim ona. Ve İtalyanca olarak dışarıda onun için ikramlıklar olduğunu ve bir şeye ihtiyacı olursa haber vermesini söyledim. O ortadan kayboldu ve ben arkamı döndüğümde Paige'in kollarını kavuşturmuş, tüm yüzükleri inceliyor olduğunu gördüm.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Kendi parmağımdaki alyansımı çeviriyorum. "Benimkini buldum."

Dudaklarını alt dudağına geçirerek onları inceledi. "Bunun gerekli olduğundan emin değilim."

"Halkla ilişkilerde çalışıyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum. "Yüzük takmamanız fark edilecektir."

"Haklı olmana üzülüyorum." Kadife tepsinin kenarına parmağıyla dokunuyor. "Bunlar çok büyük. Şimdiye kadar bulunan en büyük elmasları mı getirdi?"

"Muhtemelen." Nişan yüzüklerinden birine uzanıyorum. Armut biçimli, mükemmel berraklıkta bir elmas. Yüzüğü çevirip taşın ışığı yakalamasını izliyorum. Mücevherat hiçbir zaman uzmanlık alanım olmadı. "O zaman bu. Sade. Büyük."

"Çok büyük."

"Evet."

"Her yere takılırdı. Her şeye."

"Eşim pahalı bir yüzük takardı." Yüzüğü kadifenin içine geri koydum ve biraz daha küçük bir yüzük aldım. Yüzüğün tamamı elmaslarla kaplıydı.

"Senin karın büyük bir yüzük takar mıydı?" Paige masanın karşısından bana bakıyor. Makyajı yok. Sinir bozucu derecede güzel, ama kötü bir tavrı ve sivri dili var. "Ne yazık ki takı sevmiyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Takı sevmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Aslında nefret ediyorum. Bana kızarıklık yapıyor." Bana birkaç kez göz kırptı. "Bu yüzden nişan yüzüğü takmayı düşünmüyorum."

"Elmaslara alerjiniz mi var? Endişelenmeyin. Size zümrüt veya yakut bulabilirim. Safir ister misiniz? Beş tane mi?"

"Hiçbiri," diyor.

Masayı dolanarak ona doğru yürüdüm. Mavi elbisesi boldu ama ılık bir rüzgar elbiseyi vücudunda tutuyordu. "Adliyeye giderken kolye takmıştın."

Dudakları inceliyor. "Bunu hatırlayacağını düşünmemiştim."

Belki de yapmamalıydım. Ama bir kolye ucuydu ve göğüslerinin arasındaki boşluğa düşmüştü. Fildişi rengi elbisesinin altında göğüslerinde hafif bir kıvrım vardı.

"Her şeyi hatırlıyorum," diyorum ona.

Elinde sade bir altın yüzük tutuyor. "Bu pek uygunsuz görünüyor. Hatırlamaya değmeyecek çok şey var herhalde."

"Hayatımı oldukça unutulmaz buluyorum. Sizin aynı şeyi hissetmemenizden üzgünüm."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, çok sinir bozucu birisin."

"Birini tanımak için onun gibisi gerekir."

Üzerinde mütevazı bir tektaş pırlanta bulunan platin bir yüzüğü işaret ediyor. Patrick'in bunu neden yanına aldığından emin değilim. "O zaman şu olsun."

"Bunu giyemezsin."

Gözleri birden gözlerime kenetlendi. "Neden olmasın?"

"Eşimin bu kadar küçük bir yüzük taktığına kimse inanmaz. Hele ki mücevher şirketinin sahibi ben olduğum halde." Alttaki bir yüzüğü işaret ediyorum. "Şunu yapabilirim. Tek örneği. Sanırım bunun bir benzeri Monako prenseslerinden birine satmıştık."

Paige yüzüğü kaldırıyor. Ortasında damla şeklinde bir elmas var, ancak etrafı çok daha küçük elmaslardan oluşan bir ağla çevrili. Işığı yansıtıyor. Eşsiz ve gösterişsiz.

"Bu," diyor, "çok değerli olmalı. Gösterişli seçeneği tercih etmenize şaşırmadım."

Ağzım inceliyor. "Gösterişli biri değilim."

Bakışları benimkine kaydı. "Hoşuna gitmeyen bir sıfat mı buldum? Ne yani, bu çok mu sonradan görmece?" Gülümsemesi daha da genişledi. "Biliyorsun, yeni zengin Amerikalı biriyle evlendin."

Saçlarımı elimle düzeltiyorum. Sakin bir gül. "Deneyin. Patrick sizin için boyutunu ayarlayabilir. Uygun bir alyans da bulun."

Bir süre daha baktı. "Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

"Zamanımı uzatarak beni sinirlendireceğini düşünüyorsan, işe yaramayacak."

"Sana inanmıyorum." Başka bir tepsiye bakıp orta boy, berrak kesimli bir safir taşı olan bir yüzüğü kaldırıyor. Yanlarında birkaç küçük elmas daha var. Son derece geleneksel bir yüzük. Aşkla özdeşleşmiş büyük elmaslara göre daha az yaygın.

“Bu okyanusun rengi,” diyor. Yüzüğü parmağına takıp birkaç saniye inceledikten sonra altın alyansların bulunduğu sıraya doğru ilerliyor. “E-postayı gördüm. Satın almayı yarın açıklayacağız, değil mi?”

“Evet. Zaten yakında çıkacak. Anlatıyı kontrol altında tutmak daha iyi.”

Başını salladı ve sade altın bir yüzüğü kaldırdı. “Sabahın büyük bir bölümünü Mather & Wilde ekibiyle konuşarak geçirdim. Açıklamamız hazır.”

“Güzel.” Şüphesiz birçok soru alacaklar. Lüks sektöründe kalan az sayıdaki aile şirketinden biri ve bağımsızlıklarını her yerde duyurdular. Asla satmayacağız. Ta ki onlar satana kadar, ve şimdi onlar benim. “Koordinasyon sağlayacağız.”

“İleriye dönük planlar hakkında sizinle konuşmak istiyorum.” Parmağına uygun bir alyans seçip nişan yüzüğünün yanına takıyor. “Halkla ilişkiler ekibiyle birlikte amcamın sebepsiz yere reddettiği birkaç kampanya önerisi üzerinde çalıştık.”

“Yeni bir geçici CEO göreve başlıyor. Konuyu onunla görüşebilirsiniz,” diyorum.

“Onları görmeni istiyorum.” Masanın karşısından gözlerime bakıyor. Sırtı dimdik ve bakışlarında çelik gibi bir kararlılık var.

“Ben bu işlere karışmıyorum—”

"Bunu kesin olarak biliyorum," diyor. "Birkaç yıl önce Financial Tribune'a verdiğiniz röportajda kendiniz de söylemiştiniz. Bu arada, verdiğiniz nadir röportajlardan biriydi."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu dinledin mi?"

Beni görmezden geliyor. "Fikirlerimi seninle paylaşmak istiyorum."

"Vaktim olduğunda," diyorum.

"Şimdi," diye emrediyor.

“Belki yarın.”

"Bu akşam."

"Belki yarın," diye sert bir sesle tekrarladım.

Alt kattan bir çınlama sesi geliyor. Ev yöneticim Antonella, elleri birbirine kenetlenmiş halde kapıdan içeri giriyor.

“Efendim,” diyor, “Bayan Sylvie burada.”

Pencereye doğru gidip dışarı baktım. Ve işte orada, avluda, Sylvie'nin koyu mavi Ferrari'si duruyordu.

Bok.

"İsrar etti. İçeri girmesine izin verdim," diyor Antonella.

Başımı salladım ve ona İtalyanca teşekkür ettim. "Aferin. Doğru karardı."

O da, birlikte çalıştığım herkes gibi, bazı insanların ne kadar önemli olduğunu biliyor. Ve Sylvie Li kesinlikle onlardan biri. Onu aramıza almak doğru bir karardı.

Pencereden uzaklaşıp kollarını kavuşturmuş, saçları güneş ışığında erimiş altın gibi parlayan Paige'e baktım.

"Bu konuşma şimdilik beklemek zorunda," dedim ona.

Kollarını yana açarak, "Bekleyin? Günlerdir bekliyorum." dedi.

"Az önce birisi geldi ve onunla görüşmem gerekiyor—"

Dışarıdan gelen tiz bir havlama sesi sözlerimi kesti. Paige'in kaşları yukarı kalktı ve ön kapıya doğru yönelmeye başladı. Yanından geçip gittim. Önce ben dışarı çıkmalıyım.

Bu, kıvılcım çıkarmak üzere olan bir yangın ve ben de başlamadan önce közleri söndürmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

BÖLÜM 6

RAFE

"Raphael!" şarkı söyleyen bir kadın sesi sesleniyor. "Raphaellll!"

Çakıllı avluda, yüksek şimşir çitlerinin ardında, Sylvie eski spor arabasının yanında duruyor. Yaz sıcağına rağmen baştan aşağı siyah giyinmiş, gözlerini ise kocaman bir güneş gözlüğünün arkasına gizlemiş.

Yanında, neredeyse hiç ayrı seyahat etmediği iki uzun boylu tazı var. Biri benekli, diğeri gri. İsimlerini hatırlamaya çalışırım ama hep başaramam.

"Sylvie," dedim ve onu karşılamak için dışarı çıktım. "Seni bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Saçmalık," diyor Fransızca. "Como'ya geri döndüğünüzü duydum ve hemen yola koyuldum."

Ellili yaşlarının ortalarında olan bu kadın, moda sektöründeki efsane statüsünü adeta bir aksesuar gibi taşıyor. Seksenli yıllarda kendine özgü, özel dikim elbiselerini tasarlamaya başlayan kadın, Fransız ve Çin estetiklerini birleştirerek tamamen kendine has, eşsiz bir tarz yarattı. Kısa sürede önce Fransa'da, ardından da tüm dünyada tanınan bir isim haline geldi.

Ve son sekiz yıldır Armandelle'in baş sanat yönetmeni. Portföyümdeki en büyük köklü marka, dünyanın en tanınmış markalarından biri ve onun sanatsal yönetimi altında tamamen yeniden canlandı.

Ama son zamanlarda ayrılmaktan bahsediyor.

Kanatlarını açıyor ve ikimiz için de çok karlı olan ortaklığı sonlandırıyor.

“Geldiğine sevindim.” Yanağını öpmek için eğildim. Sigara dumanı ve parfüm kokuyordu ve sözlerim sadece kısmen doğruydı. Paige ile tanışmasına hiç gerek yoktu.

“Seninle konuşacak çok şeyim var,” diyor. “Bana atadığın son işletme diploması sahibi uşakla uğraşmaktan bıktım. Konuşturduğun Florian da neyse işte. Sanatsal bir gözü yok ve çok dakik. Çok Alman.”

“Avusturyalı ama evet, finans alanında bir geçmişi var. Size yeni bir irtibat görevlisi ayarlayacağım,” diyorum. “Sanatsal bir gözü olan biri.”

“Güzel. Öyle yap.” Güneş gözlüklerini yukarı itiyor ve o meşhur, ciddi Sylvie Li bakışı beni delip geçiyor. “Şimdi, evliliğinizle ilgili söylentileri duydum. Doğru mu? Bana doğru olmadığını söyleyin.”

“Evet, evlendim.”

“Kahrolası.” Omzuma vurdu. “Bana bunu iş için yaptığını söyleme Raphaël. Sadece o küçük Amerikan şirketine erişim sağlamak için yaptın. Bazı şeyler kutsaldır ve bu da onlardan biri. Eğer kâr için evlendiysen, buranın artık benim için doğru yer olmadığını anlayacağım.”

Bakışları dramatik, sesi ise daha da öyle. Ama bana yöneltilen bakışlar onaylamazlıkla dolu.

Hareketsizce duruyorum ve yalan söylüyorum. “Bu sadece iş için değil.”

“O zaman bu aşk mı? Aşk buldun mu? Çünkü biliyorsun Rafe, işin ticari yönüyle ilgili şüphelerim vardı. Maison Valmont'tan ayrılmayı bile düşündüm. Devraldığından beri ilerlemeni görmekten mutluyum, ama bir kalbin olması gerekiyor, değil mi? Tutkuya sahip olmalısın. Tasarımcılarını ve sanatçılarını ancak bu şekilde anlayabilirsin.” Güneş ışığında parıltı veren kendi evlilik yüzüğüyle birlikte göğüs kemiğine dokunuyor. “Hiçbir yaratıcı insan aşktan başka bir şey için evlenmez.”

Bok.

O her zaman sıkı pazarlıkçı olmuştur ve birlikte çalıştığım tüm tasarımcılar arasında en zorlu -ve eğlenceli- kişi olmuştur. Ama bu yönünü tahmin etmemiştim. Başkaları üzerinde de oldukça etkisi var. Onun fikri önemli.

Paige'e karşı normalden daha aceleci davrandım.

“Biz farklıyız,” diyorum. “Ben senin gibi sanatsal bir ruha sahip değilim. Sen eşsizsin, Sylvie.”

"İltifat," diyor ama dudakları kıvrılıyor. "İşe yaramayacak ama bu yaklaşımı denediğinizde çok hoşuma gidiyor. Lütfen devam edin."

"Bu doğru ve ortaklığımızı yürüten de bu. Evliliğimin çok hızlı gerçekleştiğini biliyorum. Bu bana hiç benzemiyor, itiraf ediyorum."

"Neden davet edilmedim? Neden bu kadar küçük, adliye binasında yapılan bir tören oldu? Sen, Raphaël Montclair, kapalı kapılar ardında mı evleniyorsun?" Başını sallıyor. "İnanılmaz."

"Hayatımda yaptığım birkaç dürtüsel şeyden biri bu," diyorum, çünkü beni çok iyi tanıyor. En iyi yalanlar, gerçeğe örülür.

Sylvie'nin bakışları arkamdaki bir şeye kaydı ve gülümsemesi genişledi. "Ah. Demek o, bu o?" Hafif Fransız aksanlı İngilizceye geçti. "Merhaba. Rafe'in yeni eşi siz misiniz?"

Paige, bana asla vermediği bir gülümsemeyle Sylvie'nin elini sıkıyor. Hostesler, avukatlar, tanımadıkları insanlar... Hepsi anlıyor.

"Evet. Sizinle tanışmak bir zevk," diyor Paige. "Üzgünüm, çok sade giyinmişim."

Sylvie gülüyor. "Yanımda herkes çok sade giyinmiş. Sorun değil. Alıştım zaten."

"Tahmin ediyorum. Yakınlarda mı oturuyorsunuz?"

"Evet. Gölün karşısında, Bellagio'ya daha yakın bir evim var." Paige'in sol eline uzandı. Tırnakları, Paige'in kırmızı tırnaklarının yanında kısa ve çıplaktı.

"Yüzük yok." Sylvie, hâlâ Paige'in sol elini tutarken bana baktı. "Raphaël. Hadi gel."

O her zaman dramatik bir tarza sahip olmuştur. Günlük olarak birlikte çalıştığım baş tasarımcıların çoğu da öyle. Onlara olabildiğince özgürlük veriyorum. En iyi tasarımlar nadiren baskı altında olduklarında ortaya çıkar.

"Evet, takıyorum. Sadece yeniden boyutlandırmak için çıkardım," diyor Paige.

Villaya doğru başımı salladım. "Bugün İsviçre'den bir kuyumcu ziyarete geldi ve Paige yüzüğünü seçti."

"Çok iyi." Sylvie'nin gözleri Paige'de kalıyor ve çok fazla şey görüyor. En önemli iş ilişkilerimden birinin öğleden önce geleceğini hiç tahmin etmemiştim.

Habersiz.

"Bu kız güzel bir yüzüğü hak ediyor, değil mi? İki, üç, hatta belki dört. Altın sana çok yakışacak gibi görünüyor," diyor Paige'e. "Umarım küçük

bir yüzük seçmemişsindir canım. Alçakgönüllülükten nefret ederim ve sen bunun için çok güzelsin."

Bu beni güldürdü. Paige'in gözleri bir an benimkine, sonra da Sylvie'ye kaydı. "Şey, orta boy bir şeye doğru eğiliyorum. Seçtiğim yüzük safir."

"Orta boy. Evet. Olabilir." Sylvie, Paige'in ellerini bırakır. "Rafe az önce bana ikinizin birbirinize çok aşık olduğunuzu söyledi."

Ben öyle bir şey söylemedim.

Ama Paige sanki bir şakaymış gibi gülüyor ve gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor. Gözlerinin koyu kahverengi olduğunu fark ediyorum. Çikolata rengi. Saçlarının altın sarısı-buğday rengiyle tezat oluşturuyor.

Paige ağzını açıyor ama ben uzanıp elini tutarak onu susturuyorum. Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. Avuç içi benimkine değdiğinde sıcak ve kuru, ve bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Umarım Sylvie bunu hayranlık olarak algılar.

"Çok hızlı oldu," diye itiraf ediyorum ikisine de. "Paige bana daha... spontane olmamda yardımcı oluyor."

"Aşk bunu yapabilir," diyor Sylvie. "Eşim geçen hafta Cannes'da beni jet ski denemeye zorladı. Korkunçtu ve bir daha asla yapmayacağım. Onunla tanışacaksın," diyor Paige'e. "Yakında. Çünkü ikinizin nasıl tanıştığının tüm hikayesini istiyorum. Her ayrıntıyı, tamam mı?"

Paige başını salladı ve biraz sersemlemiş olduğunu anlayabiliyordum. Sylvie Li ile ilk kez tanışan birinin sersemlemiş olmaması zor.

"Her ayrıntıyı mı, Sylvie?" diye soruyorum gülümseyerek.

"Utangaç olma. Sana yakışmıyor." Eğilip benekli tazısının sırtını okşadı. Köpek, daha önce havlamasının aksine, esintide hareketsiz durmuş, varlığımızı neredeyse hiç fark etmemişti. Belki Colette'ti. Yoksa Clarice miydi?

"Yarın akşam," diyor Sylvie. "Gölün karşısındaki evime akşam yemeğine gelin. Karım dönecek ve birkaç misafirim olacak." Güneş gözlüklerini indiriyor. "Daha fazla sorum var ve içecekler de olacak," diyor, sanki bu bize yeterli bir teşvikmiş gibi.

Paige'in elini daha sıkı kavradım. "Memnuniyetle yaparız."

"Benim de sorularım var," diyor Paige. "Sen bir efsanesin."

"Sen de yeni kocan kadar dalkavuksun," diyor Sylvie ve köpekleri içeri almak için Ferrari'sinin kapısını açıyor. "Ama bunu senden duyunca daha hoş geliyor bana, canım. Bu iyi bir başlangıç."

BÖLÜM 7

PAIGE

Sylvie Li'nin Rafe ile sohbet etmek için habersizce ortaya çıkması gerçeği yüzünden kendimi çok fazla üzmemeye çalışıyorum. Onun geçmişini biliyordum. Lüksün kralı. Maison Valmont'u bir feodal lord gibi yönetiyor ve diğer tüm holdinglerden daha fazla köklü marka ve moda evine sahip.

Onun sözünün kanun olduğunu ve ipleri elinde tutanın o olduğunu biliyorum. Markaları satın alıp yıkıyor, yeniden yapılandırıyor, kar marjlarını genişletiyor. Lüks tüketim dünyasında, tüm bunların ardındaki görünmez güç o.

Biliyordum ama avluda bir simgenin durduğunu görmek her şeyi inanılmaz derecede gerçek kıldı.

Moda sektöründeki çalışmalarım her zaman ikincil bir nitelik taşıdı. Massachusetts'te Mather & Wilde için halkla ilişkiler alanında çalışmak, Paris ve Milano'nun podyumlarından çok uzakta.

Ama Sylvie Li tam o dünyadan geliyor.

Yeni eşim tam o dünyadan geliyor. Bir moda şovuna katıldığında, bu konu hakkında yazılar çıkıyor. Dedikodu tarzında, ünlülerin yazdığı türden değil. Ama The Financial Tribune tarzında. Hisse senedi fiyatlarını etkiliyor.

Patrick yüzüğümü yeniden boyutlandırmak için ayrılıyor ve ertesi gün teslim edileceğine söz veriyor. Ondan sonra Rafe, Lüksün Kralı'nın ofisinde ne yapıyorsa onu yapmak için ortadan kayboluyor ve ben de günün geri kalanını bu yaz evim olarak adlandıracağım villanın daha fazla yerini keşfederek geçiriyorum.

İlk başta buna sinirlenmiştim.

Onun programı yüzünden buraya gelmemiz gerektiği konusundaki ısrarı, benim Mather & Wilde'da olup bitenleri denetlemek istememe rağmen gerçekleşti. Oysa en iyi yerin onun yanında olmak ve aile şirketimizi tekrar büyük bir başarıya nasıl ulaştırabileceğimiz konusunda onu gece gündüz rahatsız etmek olduğunu fark ediyorum.

Ama şimdi, İtalyan bahçelerinde durup Villa Egeria'ya yukarıdan bakınca, o rahatsızlığı unutmak çok kolay.

Villa Egeria'nın ön cephesi gösterişsiz olabilir, ancak bunun nedeni aslında arka tarafının orası olmasıdır. Buranın ön cephesi göle bakan taraftır. Buradaki her şey, sanki göle, buranın etrafında şekillendiği yüksek dağlar arasındaki gümüş rengi göle odaklanmış gibi görünüyor.

Villa, beyaz badanalı kireç duvarları ve zarif pencere panjurlarıyla yüksek ve geniş bir yapı. Modern tarzda yayılmış bir yapı değil. Düzenli, şık ve bulunduğu alanı ve araziye en iyi şekilde kullanmaya özen gösterilerek inşa edilmiş.

Ev hizmetlisi Antonella bana villanın hikayesini anlatıyor. Kırklı yaşlarının sonlarında, güler yüzlü, işini verimli yapan, hızlı hareket eden ve sohbet etmeyi seven bir kadın. Villanın 1850'lerin ortalarında Milano'lu bir iş adamı tarafından inşa edildiğini söylüyor. İpek işinden servet kazanan adam, bu araziye satın almış ve karısı hayattayken villayı yazlık bir tatil yeri olarak inşa etmeye başlamış.

Ama o, karısı vefat ettikten sonra bile devam etti ve mekanı onun anısına Villa Egeria olarak adlandırdı. Antonella bana Egeria'yı anlattı ve ben de internette geri kalanını araştırdım.

Görünüşe göre Egeria, Roma'nın ilk mitolojik krallarından birine bilgeliğini bahşeden bir Roma su perisiydi. O zamandan beri adı, kadın danışman ve müşavir anlamına gelmektedir.

Bahçede kendine ait bir çeşmesi var. Çeşmenin merkezinde, elinde su dolu bir testi tutan, gerçek boyutlarda mermer bir heykel duruyor. Mermer kumaş, bedeninin yarısını örtüyor.

Uzun servi ağaçlarının silüeti ve arkasındaki parıldayan göle bakıyorum. "İyi tavsiyeler verdin mi?" diye soruyorum. "Benim için de bir tavsiyen var mı?"

O sessiz kalıyor, sadece suyun fokurdaması karşılık veriyor. Elimle serin çeşmenin suyunu okşayıp, çıtırtılı çakılların üzerinde yürümeye devam ediyorum.

Çeşmenin ötesinde ferforje bir çit var ve onun altında bahçelerin ikinci katı yer alıyor: düzenli sıralar halinde bakımlı çitler.

Ve bu yerin sahibi o.

Bunu düşündükçe hayrete düşüyorum ve birdenbire bu adama duyduğum nefret, kıskançlığın parlak bir noktasına dönüşüyor. Bu imkanlara sahip olan, tüm gününü göle ve dağlara bakan bu bahçelerde oturarak geçirebilen birinin daha fazlasını istemesi nasıl mümkün olabilir ki?

Ailemin yanında olmak istemesi nasıl mümkün olabilir ki?

Böyle bir şeye sahipken beni nasıl isteyebilir ki?

Eğer buna sahip olsaydım ve merdivenlerden aşağıya, bahçelerin bir üst katına inseydim, başka hiçbir şey istemezdim. Ömrümün geri kalanını burada, pırıl pırıl havuzun veya gölün yanında uzanarak geçirebilseydim, her şeyden vazgeçerdim.

Hatta bir tenis kortu bile var.

Arazinin en alt kısmında, uzun servi ağaçlarının arkasında yarı gizlenmiş halde buluyorum. Kırmızı kilden oluşuyor, hayatımda en çok top attığım yüzey. Yavaş toplar ve yüksek sekme ile öngörülemezlik ve güç sağlıyor.

Oynamayalı çok uzun zaman oldu. Hayatımın o dönemi, eğlence, kahkaha ve hızla dolu, bulanık bir anı gibi geliyor. Annemle babamla ilgili.

Yürümeye devam etmeden önce bir süre avluya bakıyorum. Bahçelerin en ucunda, mavi göle doğru uzanan taş bir iskele var.

Aşınmış taş basamaklar, on yıllar boyunca üzerlerinde yürüyen birçok çift ayak nedeniyle hafifçe içe doğru kıvrılmıştır. İskelenin en ucunda, ağzından bir demirleme halkası geçirilmiş taş bir aslan heykeli bulunmaktadır.

Yanında bir tekne duruyor.

Çok güzel. Koyu kahverengi ahşap, arkasında İtalyan bayrağı var. Venedik Film Festivali'nde ünlülerin fotoğraflandığı teknelere benziyor.

Burası tamamen ona ait. Huzurlu, sakın, güzel.

Bu, içindeki duygusal karmaşayla tam bir tezat oluşturuyor. Yakında dünya, Valmont'un aile şirketini satın aldığını öğrenecek. Saat farkı nedeniyle, uyandığımda her yerde bu haber olacak.

İnsanlar ne yaptığımı bilecekler.

Mather & Wilde bağımsızlığını kaybetti ve ben Rafe'in karısı oldum. Ama aynı zamanda Ben Wilde'ın resmen ayrıldığını da bilecekler. Bu

değişim ufukta görünüyor.

Hepsine bunun değdiğini göstermek zorundayım.

BÖLÜM 8

RAFE

Bu geceki mücadele kolay olmayacak.

Bir rulo bant alıp ellerimi sarmaya başlıyorum. Bileklerimi sıkıca, avuç içlerimi daha gevşek sarıyorum. Acıya aldırmış etmiyorum. Hatta bu kısmını memnuniyetle karşılıyorum.

Ama kırık eller ve morarmış eklemler günlük hayatımda açıklanması zor şeyler. Geceleri ne yaptığımı ise en iyisi gölgelerde kalsın. Ellerim ve yüzüm, takım elbisenin arkasına saklayamayacağım tek iki bölge.

Bu durum benim için mücadeleyi daha da zorlaştırıyor. Teknik olarak daha zorlu ve riskler çok daha yüksek. Rakibimin yüzüme tek bir sağlam yumruk indirmesine izin veremem. Savunmam çökmeden önce onları alt etmeliyim.

Sol elimi sarıyorum, hareketlerim yavaş ve metodik.

Ringde olduğum zaman, her şey kayboluyor. Sadece ben ve o varız ve her an sonsuza dek sürüyor gibi geliyor. Ve sonra, hak edilmiş bir acı var, beni rahatsız eden o kemirici suçluluk duygusunu uzaklaştırıyor.

Salonun en arka tarafında duruyorum. Kalabalık, devam eden kafes dövüşünü görüş alanımın dışında bırakacak kadar uzaktayım. Hava puro dumanı ve terle dolu, tezahüratlar ise bir dövüşün tanıdık ritmiyle yükseliyor.

Burası Milano'da eski bir ofis binasının bodrum katında gizli. Kapıda telefonlar kontrol ediliyor ve bahisler nakit olarak alınıyor. Bu geceki kadro çok kalabalık. Sıraya girebilmek için bahisçiye fazladan para ödedim.

Buraya geleli aylar oldu ama beni hemen tanıdı.

Sağ elime geçiyorum. Hissettiğim sakinlik, duyguların yokluğu gibi. Bu sadece böyle yerlerde oluyor. Acı geliyor ve onunla birlikte arınma da.

Bu gece ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Haberler artık ortaya çıktı. Basın açıklaması birkaç saat önce, Amerikan medyasına yönelik olarak zamanlanmış bir şekilde yayınlandı ve yarın olayların gidişatını kontrol etmek için tam bir kaos yaşanacak.

Umarım Ben Wilde her bir manşeti okur ve ağlar.

Aylar önce o şarap mahzeninde ona kız kardeşimi takip ettiği için onu mahvedeceğime söz vermiştim. Ve sözümü tuttum. Güzel sarışın bir paketin içinde vücut bulmuş sinir bozucu Paige sayesinde.

E-postalarından kimi bekliyorsam, o değildi.

Kaotik, sinir bozucu ve son derece can sıkıcı. Çok zeki ve geç kalmayı bir onur nişanı gibi görüyor.

Onun beni sinirlendirme şeklinden nefret ediyorum.

Tırnaklarına sürdüğü kırmızı renkten nefret ediyorum.

Ve sanki işimizmiş gibi tartışmamızdan nefret ediyorum.

Odada yüksek bir tezahürat yankılanıyor. Ayak sesleri yere vuruyor, eller alkışlıyor. Biri kazanmış olmalı. Bandı sıkıca sarıp dişlerimle koparıyorum. Son dövüşümden bu yana bir aydan fazla zaman geçti ve bunu hissedebiliyorum. İçimdeki huzursuz gerilim, kıvrılan öfke. Ve kabuslar geri dönmeye başlıyor. Kardeşimin ölümü ve ezici kar.

Bu benim için her zaman tek çıkış yolu olmuştur.

Bu gece, hakkında çok az şey bildiğim İskandinav bir teknoloji meraklısı ile eşleştirildim. Bu oyunlarda dövüşen çoğu insan ortalama bir insanı şaşırtır. Bazıları ünlü, bazıları suçlu. Hepsi anonimliğin ve adrenalinin cazibesine kapılmış durumda.

Tişörtümü başımdan geçiriyorum. Öncesinde ısınmalıydım ama zaman yoktu. Zaman asla yeterli olmuyor. Ve yarın Sylvie'nin evinde akşam yemeğine gidip Paige ile aşıkımız gibi davranmak zorundayım. Onu baş tasarımcı olarak kaybetmek istemiyorum, üstelik çok zeki biri.

Telefonum çalıyor.

Sahte kimliğimi kapıda teslim ettim. Gerçek kimliğimi asla bu insanlara vermeyeceğim.

Telefonu açıyorum, karşı tarafta kimin olduğunu görünce aramayı kapatmayı planlıyorum. İki gündür onun aramalarından kaçınıyorum,

sanırım artık zamanı geldi. Zaten fena dayak yiyeceğim. İki dayağı da yiyebilirim.

"Merhaba," dedim telefona.

"Sonunda!" diyor kız kardeşim Nora. "Bir Wilde ile mi evlendin?"

"Şirketlerinin kontrolünü ele geçirmenin tek yolu buydu." Alkışlar arasında onu duymak zor, ben de birkaç adım geri çekilip beton duvara yaslanıyorum.

"O şirketi istediğini biliyorum. Ben Wilde'ı yok etmek istediğini de biliyorum," diyor, "ve bunun kısmen benim yüzümden ve yaşananlardan kaynaklandığını da biliyorum. Ama bunu yapmak için biriyle evlenemezsin. Aklından ne geçiyordu Allah aşkına?"

"Elbette yapabilirim."

"İntikam için evlenmek aşırı bir şey," diyor. "Aşmamamız gereken sınırlar yok mu?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. Çünkü yok. Ailemi korumak tek önemli şey. Her zaman da tek önemli şey oldu. Bunu acı bir şekilde öğrendim ve bir daha aynı şeyleri yaşayamayız.

Bunun asla olmaması için elimden geleni yapacağım.

"Rafe." İcini çekti ve sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Genellikle iletişim kurduğumuz Fransızcaya geçti. Amerikalı bir anne ve İsviçreli bir babanın avantajı bu. "Bana söylemedin çünkü seni vazgeçirmeye çalışacağımı biliyordun."

"İşte tam da bu yüzden."

"Ama geçen hafta West'i mahkemeye sen getirdin. Bunun için ona sürekli laf soktuğumu biliyorsun, değil mi?"

"Tahmin etmiştim. Ama bunun için de kendimi kötü hissetmiyorum."

Yorgun bir şekilde hafifçe gülüyor. "Hayır, yapmazdın," diyor. "O da sinirli, biliyorsun. Tanığa neden ihtiyacın olduğunu ona on dakika öncesine kadar söylemedin."

"O da beni vazgeçirmeye çalışırdı," diyorum. En yakın arkadaşımın küçük kız kardeşimle çıkması tuhaf. Başta bunu kabullenmekte zorlandım ve şimdi kabullenmiş olsam bile, hâlâ aklım almıyor. Hayatımın bu iki parçasının hiç beklemediğim bir şekilde bir araya gelmesi garip.

Ama kız kardeşim yeni bir koruyucu kazandı, tıpkı benim her zaman yaptığım gibi ona son derece bağlı kalacak biri. Ve bu benim gözümde her zaman iyi bir şeydir.

Dört kişilik erkek arkadaş grubumuzda evliliğimden haberdar olan tek kişi o. Diğer ikisi öğrendiğinde cehennem azabı çekeceğim.

“Fazla zamanım yok.” Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp, neredeyse her gün taktığım antika Artemis saatimin tokasını açıyorum.

“Nasıl biri?” diye soruyor Nora. “Bana bir şeyler anlatmalısın. Neden kabul etti? Ne zaman tanışabilirim? Evlilik sözleşmesi imzaladınız mı?”

“Sinir bozucu. Çünkü şirketinin hisselerinin çoğuna ben sahibim ve o da amcasının şirketten ayrılmasını istiyordu. Amcasını çıkarıp yerine kendisini koymayı kabul etti. Onunla tanışmanı istemiyorum. Evet, elbette evlilik sözleşmemiz var. Evlilik sözleşmemiz düzinelerce avukattan geçti.”

“Ama gerçekte nasıl biri? Sadece sinir bozucu diyemezsiniz.”

“O, Ben Wilde’ın yeğeni.”

Nora, sesinde bir bıkkınlıkla, "Aile ilişkilerini biliyorum," diyor. "Ama nasıl bir insan?"

“Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Gururlu biri,” diyorum. “Yakın ailesi yok. Ve kendi amcası Nora’yı sattı. Bu size bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı.”

Nora içini çekti. "Evet. Ama amcası Ben Wilde, yani..."

"O hâlâ onun ailesinden biri. Ona güvenmiyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu," diyor kız kardeşim. "Başka herkese de tetikte olmalarını söyledim ama senin her zaman tetikte olduğunu biliyorum. Hatta biraz fazla tetikte."

"Bu doğru."

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum, biliyor musun?” diyor Nora. “Sadece intikam için kendini birine bağlamana izin vermeyeceğim. Ya da eğer bağlarsan, bunu yaparken yanında olacağım.”

“Nora,” diye itiraz ediyorum.

“West ve ben geliyoruz. Bekleyin görün. Bizi dışarıda bırakamayacaksınız.”

Saçlarımı elimle düzelttim. Şimdiden terlemiştim, buradaki sıcaklık çok yüksek. Bu kadar insanın tek bir bodrum katına tıklılması uygun değil. Alkış tufanı koptu. Bir maç daha sona erdi ve sıra bana geldi.

“Neredesin?” diye soruyor Nora. “Konserde misin? İtalya’da saat gece ikiyi gösteriyor. Uyanık olup çalışıyor olacağını düşünmüştüm.”

“Ben gidiyorum,” diyorum. “Bak, sonra konuşuruz, tamam mı? Ve benim için endişelenme. Bu senin işin değil.”

"Endişelenmek ikimizin de görevi," diyor. "Biz bir aileyiz."

“Evet,” diyorum. Sonra, birkaç ay önce bana söylediklerini –koruyucu tavrımın onu nasıl boğduğunu hissettiğini– düşünerek ekliyorum: “Teşekkür ederim. Mutlu musun?”

“Evet. Hâlâ mutluyum,” diyor. “Söz veriyorum. Telefon görüşmelerimiz arasında bu değişmeyecek.”

“Güzel,” diyorum. “Sonra konuşuruz. Ben de sormaya devam edeceğim.”

Telefonu kapatıp, çantamın içine iyice saklıyorum. Ayakkabılarımı hızla çıkarıyorum. Kavgalar her zaman yalınayak olur. Sadece bir şort giyeriz. Yıllar önce gövdemde oluşan koyu kırmızı yara izi odanın karanlığında zar zor görünüyor. Zaten burada kimse umursamaz. Kimse bana nereden aldığımı sormaz.

Tekrar boynumu çeviriyorum ve kalabalığın arasından sıyrılıp bu gece dövüleceğim adamla yüzleşiyorum. Kafesin açık kapısından içeri adımımı attığımda kalabalık tezahürat yapıyor. Rakibim zaten orada. Benim boyumda, belki beş yaş büyük, elleri bantlanmamış ve gözleri odaklanmış.

Sanırım yeni gelenlerden biri. Bunu eğlence olsun diye yapıyor.

Kafes kapısı arkamızdan kapanıyor ve hakemin sesi yankılanıyor. Etrafımdaki fırtına diniyor ve bu tek ana odaklanıyor.

Yumruklarımı kaldırıyorum.

BÖLÜM 9

PAIGE

“Para Evliliği: Mather & Wilde, Maison Valmont'a karşı mücadeleyi nasıl kaybetti?”

“Özel dikim takım elbiseler giyen bir avcı mı? Rafe Montclair, imparatorluğunu genişletmek için evlilik ayarlamak da dahil her şeyi yapar.”

“Kral ve yeni satın aldığı Kraliçe: Lüksün ilk ailesi nasıl bir çıkar evliliği kurdu?”

“Mather & Wilde bağımsızlığını ve varisini nasıl sattı?”

Her başlık bir öncekinden daha kötü. Sabahın erken saatlerinde güneş perdelerden sızarken, hepsini yatakta takıntılı bir şekilde okudum. Bir makaleyi açtığımda, Rafe'in Paris'teki Valmont genel merkezinden takım elbise içinde ayrılırken çekilmiş bir fotoğrafı karşıma çıkıyor.

Yüzünde hiçbir ifade yok.

Aşağıda el yazısıyla yazılmış bir cümle var. Kral kazanmaya devam ediyor.

Sinirlerim bozuluyor. Makale üstüne makale evliliğimizi ayrıntılarıyla anlatıyor ve hiçbiri övgü dolu değil. Aynı makalede, gözlerimi yakan bir bölüm de var.

Mather & Wilde'a yakın bir kaynağa göre, Paige Wilde hisse senetleri ve vaatlerle rüşvet aldı. Amcası Ben Wilde ise aynı gün görevden uzaklaştırıldı. Kaynak, Paige Wilde'ın her zaman en üst pozisyonu istediğini ve ailesinin on yıldan fazla bir süredir karşı çıktığı şirketle ittifak kurmasının, şirkette kimsenin affetmeyeceği bir ihanet olduğunu belirtiyor.

Göğsüm sanki üzerine bir ağırlık çökmüş gibi sıkışıyor. Bunu yapmak istemiyordum. Rafe'e zaferi hediye etmek ya da amcamla aramdaki uçurumun kilometrelerce genişlemesine asla izin vermek istememiştim.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Yıllarca Ben'in fikrini değiştirmeye çalıştım. Aşırılıklarının savurganlığa dönüşmeden önce onu değiştirmeye çalıştım. Ama dinlemedi. Maison Valmont'a satmaktansa şirketi batırmayı tercih ederdi. Gururunu yutmaktansa, çalışanlarımızın her birinin işsiz kalmasını tercih ederdi.

Ama medya bunu bilmiyor.

Belki de öyledir, ama incelik satışları artırmaz, sansasyonel başlıklar artırır. Yakın bir kaynak. Amcamın kendisi olsa hiç şaşımam.

Başka bir makaleye tıklıyorum.

Makalede Rafe'in beni satın aldığı, Montclair'in en yeni ve göz alıcı aksesuarı olduğum yazıyor. Tek küçük teselli, bu durum beni ne kadar kötü gösterse de, onu da pek iyi göstermemesi. Ben satılmış biriyim, ama o acımasız. Aşmayacağı hiçbir sınır yok mu acaba? diye soruyor makale.

Telefonuma ardı ardına bildirimler geliyor. Memleketteki arkadaşlarım bunun doğru olup olmadığını soruyor. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Amy dışında kimseye anlatamadım. Nasıl anlatacağımı bilemedim. Bu arada, yeni eşimle İtalya'ya uçuyorum. Uzun bir hikaye ama sonbaharda görüşürüz. Sizi seviyorum!

Çoğunu görmezden geliyorum.

Onlarla başa çıkmak çok zor.

Göğsümdeki ağırlık, net bir sinyal olarak yoğunlaşıyor. Bunu çok defa hissettim. Yıllardır onları uzak tutmayı başardım, atakların seyrek ve aralıklı olmasını sağladım. Ama bu, Rafe'in Mather & Wilde'da kaç hissesi olduğunu açıkladığından beri üçüncü atak.

Göğsümün etrafındaki sıkıştırma hareketine odaklanarak nefes almaya çalışıyorum.

Memleketteki herkes bu manşetleri okuyacak. Çantalarımızı ve mokasenlerimizi üreten Mather & Wilde'da çalışan yetenekli zanaatkarların hepsi şu anda bundan bahsediyor olacak.

Hem onlar için, hem de hepimiz için şirketi kurtarmaya çalışıyorum.

Panik atak geçiremem. Vaktim yok.

Bazıları derin nefes almayı, sakinleşmeyi öneriyor. Ama ben kaygıyla gerekenden bir saniye bile fazla baş edemiyorum. Bu yüzden ayaklarımı düz ayakkabılara sokup yazlık bir elbise giyiyorum.

Yüzüklerim kapının yanındaki komodinin üzerinde duruyor. Altın, büyük ve etkileyici. Uzanıp ikisini de yüzük parmağıma takıyorum. Olumsuz basının üstesinden gelmenin tek bir yolu var ve ne kadar nefret etsem de bunu yapacağım.

Eğer bunu çözebilirsem, panik ortadan kalkabilir.

Rafe'i aramaya koyuldum.

Villa Egeria büyük ve bana yol gösterecek geniş koridorlar ve sarmal merdivenler hakkında ancak belirsiz bir fikrim var. Pencereleden içeri süzülen ışık, dışarıdaki yaz mevsimini çağırıştırıyor. Belki de bundan sonra yüzmeye gitmeliyim. Serin su iyi gelecektir.

Hızlı yürüyorum ve her adımda göğsümdeki sıkı ilmeğin yer değiştirdiğini hissediyorum.

Hareket faydalıdır. Hareket her zaman faydalı olmuştur.

Ne oturma odalarında ne de terasta. Mutfakta da yok. Antonella'yı veya bahçıvanları da göremiyorum. Evcil hayvan istemediğini söylemişti ama burası bir iki köpeklerle harika olurdu. Hatta bir sürü köpeklerle. Geniş bir şarap mahzeni ve kiler keşfediyorum ama Cashmere'de Hunter yok.

İşte o zaman yukarıdan sesler duyuyorum.

Onları merdivenlerden yukarı ve koridordan geçerek yatak odasına doğru takip ettim. Yanında ortasında bilardo masası bulunan büyük bir kütüphane ve karşısında küçük bir çalışma odası vardı. Tozlu mavi duvarları ve koyu renk mobilyaları olan odanın bir penceresi göle bakıyordu.

Ve masasında oturmuş, bilgisayarı açık ve telefonda konuşuyor olması benim en büyük baş ağrım.

"Onlara hiçbir şey vermeyin. Mümkünse öldürün," diyor telefondaki kişiye. Gözleri üzerimde ve veda etmeden telefonu kapatıyor. "Günaydın."

Ses tonundaki nezaket, sanki neredeyse hiç tanımadığı biriyle konuşuyormuş gibi, beni şaşırttı. "Günaydın."

"Sanırım haberleri görmüşsünüzdür."

"Evet. Tahmin yürütmeyi bırakmayacaklar," diyorum ve onun önünde panik atak geçirecek miyim diye düşünüyorum. Geçemem. Utanç beni

öldürürdü.

“Öyle tahmin ediyorum.” Sandalyesine yaslanmış, keten gömleği ütülü, tam benim gibi görünmüyor. Tek kusuru, uyumamış gibi gözlerinin altındaki gölgeler. “Ama idare ediyorum.”

“Nasıl yani? Gazetelere yorum yapmayacağım diyerek mi?”

Gözleri vücudumu süzdükten sonra tekrar yüzüme bakıyor. Sadece bir milisaniye sürüyor. Üzerime aceleyle giydiğim buruşuk yazlık elbiseyi beğenmediğini merak ediyorum. O, özel dikim takım elbiseler ve ısmarlama Artemis saatler takan türden bir adam.

“İyi bir strateji. Bunu da aldık,” diyor ve bir yığın belgeyi uzatıyor. Hukuki bir şikayete benziyor ve davacının adını görünce midem bulanıyor.

“Amcam evliliğimize itiraz ediyor?”

“Evet, beklendiği gibi. Hisselerini almak için yaptığını ve aramızda aşk ilişkisi olmadığını söylüyor.” Rafe kaşını kaldırır. “Sanırım anne babanın vasiyetinde hayatının aşkı yazıyor.”

“Onun itiraz edeceğini biliyorduk.”

“Evet. Ama onun hiçbir davası yok. Mahkeme duygulara hükmetmek yetkisine sahip değil ve bu madde mahkemede geçerli olmaz.”

Tırnaklarım avuç içlerime saplanıyor. Belki de. Ama riske atmak istemiyorum. “İşleri bizim için çok rahatsız edici hale getirebilir. Hem de herkesin gözü önünde.”

Rafe, “Deneyebilir,” diyor. “İtiraz etmesi ona pahalıya mal olacak. Onu avukatlık ücretlerine boğabilirim, hukuki jargon içinde boğabilirim.”

Bunu söyleme biçimindeki rahatlık hem sakinleştirici hem de korkutucu. Derin bir nefes daha alıyorum. “Bunu uzun ve yıpratıcı bir halkla ilişkiler kabusuna dönüştürebilir.”

Rafe sadece bir saniye tereddüt etti. “Evet.”

“O zaman bence karşılık vermemiz gerekiyor. Onun tüm iddiası, esasen görücü usulü bir evlilik yaptığımız ve birbirimize aşık olmadığımız yönünde.”

“Hiçbir şey söylememek iyi bir stratejidir. Her zaman da öyle olmuştur.”

“Olabilir, ama ancak başka bir şeyle desteklenirse. Şu anda sadece suçluluğumuzu doğruluyorsunuz.”

“Bu benim de itibarım, Wilde.” Gözleri keskinleşti. “Halkla ilişkiler uzmanı olduğunuz için, bunu nasıl ele almamızı önerirsiniz?”

“Şu anda tüm dünyanın gözü üzerimizde, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Herkesin gerçeğe şüphe duymasını sağlayalım.”

Gözleri benimkine dikildi. Daha önce de son derece odaklanmıştı, ama içindeki bir şey değişti ve göğsümdeki zincirler gevşedi. Genellikle panik duygusunu dengeleyecek başka bir duygu bulursam böyle olur.

Böyleyken çok korkutucu oluyor.

"Yani bana," diyor kısık bir sesle, "medyanın önünde performans sergilememiz mi gerekiyor? Aşkımızı mı göstermemiz gerekiyor?"

Boğazım kuruyor. O incelikli, kültürlü ses tonu ve keskin bakışları, söylediğinden çok daha fazlasını düşündüğünü hissettiriyor.

"Evet. Herkesin önünde fotoğraf çektirmemiz gerekiyor. Gülerken, dokunurken. Herkesin bariz cevabı sorgulamasına neden olmalıyız. Aylardır gizlice çıktığımızı söyleyebiliriz."

"Kimse buna inanmayacak. Çok tesadüfi."

"İkna olmamıza gerek yok. Sadece emin olmamalarına ihtiyacımız var."

Parmakları tahta masaya vuruyor. "Benimle aşıkmiş gibi davranabileceğini mi sanıyorsun, Wilde? İyi bir oyuncu olduğundan emin değilim."

"Umarım öyledir, çünkü bu gece Sylvie Li'nin önünde rol yapmamızı isteyen sensin."

"Bu talihsiz bir durum. Evet."

"Böylece bunu birkaç röportaj ve medya görünümüyle genişletiyoruz. Anlatının kontrolünü yeniden ele geçiriyoruz."

"Röportaj vermiyorum."

"Evet, öyle," diye karşılık veriyorum. "İki yıl önce bir zirvede konuşma yaptınız ve birkaç yıl önce de lüksün yeniden doğuşu hakkında bir podcast'te röportaj verdiniz. Ve Financial Tribune'a verdiğiniz o röportajdan bahsetmiştim, değil mi?"

Rafe'in kaşları çatıldı. "Bunları dinledin, değil mi?"

"Düşmanını tanı." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Belki de senin için endişelenmeliyim. Bana aşıkmiş gibi davranabilir misin?"

Dudaklarının bir köşesi çok yavaşça kıvrılıyor. "Evet. Rolümü oynayabilirim."

"Hiç kız arkadaşlarınla fotoğraf çektirmedin," diyorum. "Nasıl yapıldığını bilmemen sorun değil. Belki de şirketleri yerle bir etmekle ve kar marjlarından zevk almakla çok meşguldün."

Tavana bakıyor. "Bu iki keyifli hobim sayesinde ilişkilerime de zaman ayırdım. Benim için endişelenmeyin."

“Anlaştık mı?” Yeni yüzüklerimin ağırlığını göstermek için elimi kaldırdım. “Seninkileri takıyor musun?”

Bronzlaşmış parmağında tek bir altın alyans bulunan sol elini bana gösteriyor. "Bu gece başlıyoruz."

GRUP SOHBETİ

ALEX

Ne saçmalık? Sen evli misin Rafe?

JAMES

Bize önceden haber vermemek, asla unutamayacağın bir şey.

RAFE

Her şey çok hızlı oldu.

ALEX

Bunu bana biri açıklayabilir mi?

JAMES

Yeni eşi evlendiğinde başka bir hisse senedi grubu daha alıyor ve Montclair ile evlenerek bu hisseler onun hissesiyle birleşiyor. Böylece artık çoğunluk hissesine sahip oluyor.

BATI

Akıllıca bir hareket. Bu arada, kız kardeşin hâlâ çok kızgın, Rafe. Beni o duruma soktuğun için teşekkür ederim.

RAFE

Beni bu fikirden vazgeçirmeye çalışırdı.

JAMES

Bunu biliyor muydun, West?

RAFE

New York'taki adliye nikah törenimde şahidimdi. Ve ikinizden herhangi biri bir şey söylemeden önce şunu belirtiyim, esasen bir iş birleşmesi olan bu işlem için sizden uçakla gelmenizi istemeyecektim.

ALEX

İki saniye, Montclair.

RAFE

İki saniye ne demek?

ALEX

Tek bir mesaj göndermeniz işte bu kadar zaman alırdı.

BATI

Kendimi savunmak gerekirse, törenden on dakika önce neye şahit olacağımı bana söylemişlerdi.

JAMES

Peki şimdi ne olacak? Bu, Ben Wilde'ın kız kardeşinize yaptıklarının intikamı mı?

RAFE

Evet. Şirketini çok seviyor. Bütün kimliği ve egosu ona bağlı. Ve şimdi o şirket benim, ve ben onu onun asla başaramayacağı kadar başarılı hale getireceğim.

ALEX

Peki ya yeni eşi? Yeğeni?

BATI

Evet, nasıl biri?

JAMES:

...Rafe, buna cevap vermeyecek misin?

ALEX

Fotoğraflarda çok güzel görünüyor. Sanırım şu an kafası karışık. Muhtemelen zavallı, ihmal edilmiş eski dostlarına cevap vermek yerine onunla "tartışmakla" meşgul.

RAFE

Defol git.

JAMES

Pekala. Bu kesinlikle bir evet gibiydi.

BÖLÜM 10

PAIGE

Rafe klasik ahşap sürat teknesini de kullanabilir. Elbette kullanabilir.

Bir eli direksiyonda, diğer eli cebinde, pırıl pırıl gölün üzerinden karşı kıyıya doğru hızla ilerliyor. Rüzgar saçlarımı savuruyor. Toplamalıydım ama bu his çok güzel. İçimde yarış arabaları gibi hızla giden sinirlerimi yatıştırıyor.

Sylvie Li ile akşam yemeği yiyorum.

Mather & Wilde benim kalbim ve evim, ama bu dünyadan çok uzak. Avrupa'nın ihtişamı veya kırmızı halı elbiseleriyle alakası yok. Eğer lüks sektörü güneş sistemi ise, ailemin şirketi Maison Valmont'un güneşinin etrafında dönen dış gezegenlerden biri.

Sylvie Li, yakın çevrenin bir üyesidir.

Yeni yüzüklerimi parmağımda takıp oynarken, memleketteki tüm insanları düşünüyorum. Halkla ilişkilerdeki Juliet'i ve el işçiliği sorumlusu Tom'u. Ayakkabılarımızın tasarımlarını avucunun içi gibi bilen Marjorie'yi de düşünüyorum.

Umarım ne yapmaya çalıştığımı anlarlar. Bunun bir ihanet değil, hepimizi kurtarma girişimi olduğunu. Ama beni dünyaca ünlü tasarımcıların yanında Avrupa'da gezerken gösteren fotoğrafları görünce, artık o kadar da özverili görünmeyecek.

Halkayı bir tur daha çeviriyorum. Bazen kendi kendiliğindenliğimden nefret ediyorum.

Hava ılık ama Rafe hızlı sürüyor ve esinti yüzünden çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Ona doğru döndüm. "Tek bir şey bile prova etmedik!"

Bana şöyle bir baktı. "Doğaçlama yapma. Basit tut."

"Doğaçlama yapmayacak mıyız? O zaman sürekli doğaçlama yapmak zorunda kalacağız," diyorum. "Nasıl tanıştığımızı sorduklarında 'yorum yok' demek pek inandırıcı olmaz."

"Onları oyalayabilirim," diyor. Ama çenesi gergin. O da benim kadar bu durumdan hoşlanmıyor.

Belki de bu yüzden böyle şeyler söylüyorum.

"Bugün biraz düşündüm," dedim.

Kaşını kaldırıyor ve sanki söylemek üzere olduğu son derece sinir bozucu şeyi duyabiliyorum. Sence de öyle mi?

"Söyleme," diye ekliyorum.

"Bunu asla hayal etmezdim," diyor rahatlıkla. Bu da aslında bunu düşündüğü anlamına geliyor. "Ne düşünüyordunuz? Siz halkla ilişkiler uzmanısınız."

Bunu en ufak bir alaycılık belirtisi olmadan söylüyor, ama biliyorum ki o alaycılık kelimelerin arasında gizli. Onun için her şey bir hançer gibi.

"Biz bunu bir Romeo ve Juliet öyküsü olarak satıyoruz."

Bakışları tekrar benimkine kaydı. "Tercihen farklı bir sonla."

"Tercihen," diye gözlerimi devirerek onaylıyorum. "Ama önerme doğru. Sana ilgi duymam gerekmiyordu ve senin beni istemen de senin için uygunsuzdu, ama oldu işte." Duyulmak için yüksek sesle konuşmam gerekiyor ve bir tekne motorunun gürültüsünün üzerinde sana karşı yarı bağırarak ilgi duyduğumu söylemekte gülünç bir şey var.

"Doğru. Sadece bir sorun var. Bu rahatsız edici değil," diyor. "Son derece elverişliydi. Bu yüzden evlendik."

"Evet. Bunu biliyorum. Siz de biliyorsunuz. Medya kesinlikle bundan şüpheleniyor ve bunu gündeme getiriyor. Ama biz onlara öyle olmadığını söyleyeceğiz. Çekime karşı koyduğumuzu söyleyeceğiz. Yavaş yavaş geliştiğini söyleyeceğiz... belki de son bir yılda."

"Basının ilgisini çekeceğini bildiğimiz için bunu gizli tuttuk," diyor.

"Evet. En iyi yalanlar yarım doğrulardır ve biz de onlara yarım bir doğru söylemiş olurduk. Evliliğimiz birleşme için gerekliydi. Bunu inkar edemeyiz. Ama şunu da söyleyebiliriz ki, bu aynı zamanda aşk içindi."

Direksiyon simidine parmaklarıyla vuruyor. "Siz Wilde'lar ikiyüzlülükte çok iyisiniz."

Elim yumruk haline geldi, parmağımdaki yüzük avucumun içine batıyordu. "Hiçbirimiz gizlice düşmanca bir ele geçirme girişiminde bulunmadık."

"Endişelenme," diyor. "Hâlâ oldukça düşmanca davranmayı başarıyorsun."

"Eğer düşmanca davranıyorsam, bunun sebebi herkesten daha çok nefret ettiğim adamla evli olmamdır," diye çıkıştım. Sonra derin bir nefes aldım. Onun beni etkileyebileceğini görmesine izin vermemeliydim.

"Herkesten daha mı fazla?" diye soruyor Rafe. "Dünyada bazı korkunç insanlar var. Seri katiller. Sadistler. Soykırımcı manyaklar. Şu özelliklere sahip insanlar—"

"Yine de listenin başında siz varsınız. Çok ilginç, değil mi? Bu size ne anlatıyor?"

"İnsan haklarına değer vermediğiniz ya da hiç haber okumadığınız anlamına geliyor," diyor. "İkisi de pek gurur verici değil."

Kısa eteğimin yukarı kaymasını engellemek için bacaklarımı çaprazladım. "Ya da sanırım en kötüsü sensin. Dün gece ortadan kayboldun. Arabanın sabah dört civarında geri döndüğünü gördüm. Kim bilir belki de küçük bir katliam serisine giriştin?" Koltukta öne doğru kaydım ve direksiyonu sıkıca kavramış eline başımla işaret ettim. Uzun parmakları, geniş elleri ve kısa tırnakları vardı. "Çok öfken var, değil mi Montclair? O şık takım elbiselerin altında saklı. O cılanın ardında gizlenmiş... sen bir katilsin."

Bakışları benimkine kaydı. Gözlerinin ardında dipsiz bir öfke parıltısı vardı, karanlık bir şekilde ışıldıyordu.

Dudaklarımdaki zafer dolu gülümseme donup kalıyor.

Ama sonra yüz ifadesi, alıştığım o hafifçe sıkılmış, yakışıklı haline geri dönüyor. "Beni bu kadar çok psikanaliz etmeye çalışmanız gurur verici mi yoksa acınası mı bilmiyorum," diyor.

"Düşmanını tanı," diyorum tekrar.

"Sen kendi sevgilinle evlendin, yani bence o aşamayı çoktan geçtin." Tekneyi farklı bir vitese takıyor. Sesi şimdi daha soğuk. "Sylvie'nin yanına neredeyse geldik. Şımarık gibi davranmaktan vazgeçmeni rica ederdim ama bunun bir anlamı olmaz diye düşünüyorum."

"Merak etme. Sadece sana karşı öyle davranıyorum."

"Kendimi çok özel hissediyorum."

İskele bir an önce gelsin istiyorum. Ondan çok, çok uzaklaşmak istiyorum. "Burada neyin söz konusu olduğunu biliyorum, ikimizin de itibarı söz konusu. Bu yüzden sana duyduğum tam nefreti derinlere gömeceğim. Sen de aynısını yapabilir misin?"

İskeleye yaklaşırken tekneyi yavaşlatıyor. İskelenin ötesinde bahçeler açılıyor ve güzel bir pişmiş toprak ev görünüyor. Villa Egeria'dan daha küçük, dağ yamacına şirin bir şekilde yerleşmiş. İskelede birkaç tekne zaten bağlı, misafirleri çoktan içeri girmiş durumda.

Rafe, ustaca bir kolaylıkla tekneyi bağladı. İskelede durdu ve bana elini uzattı. Çok kızgın olsa bile, nezaketini korudu.

"Her zaman gömülü kalır," diyor ve eli benim elimi kavırıyor. "Henüz hiçbirini görmedin, Wilde."

BÖLÜM 11

PAIGE

Zarif kayıtsızlığın tanımını yapacak olsaydınız, bu Sylvie Li olurdu.

Como'daki evinin göle bakan küçük bir terası var ve burada sekiz kişilik bir masa bulunuyor. Masanın orta süsü limonlardan, yıldız çiçeklerinden ve dev mumlardan oluşuyor; Sylvie'nin söylediğine göre karısı bunları evde kalan bazı malzemeleri kullanarak bir araya getirmiş.

İkimizi de yanaklarımızdan öperek ve gözlerini gizleyen kendine özgü güneş gözlükleriyle karşılıyor. İnce beline sıkıca bağlanmış kolsuz bir elbise giymiş ve koyu renk saçlarını alçak bir at kuyruğu şeklinde toplamış.

"Gelin, gelin," diyor bize. "Hoş geldiniz."

Rafe masada benim için ferforje bir sandalye çekiyor ve ben de sıcak bir gülümsemeyle oturuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona.

Hafifçe gülümsedi. "Elbette, canım."

İki kılıcın çarpışması gibi.

"Sevgilim" dediği şey, şimdiye kadar söylediği en samimiyetsiz şeydi ve acaba dilinde bir yanma hissi mi vardı diye merak ediyorum. Umarım bunu söylemek, duymak kadar canını yakmıştır.

Sylvie, Rafe'in karşısındaki koltuğa oturuyor. Beni diğerleriyle tanıştırıyor ve ben de başımı sallayıp selam veriyorum; her tanışmada kendimi daha da yabancı hissediyorum. Bu masadaki insanlar efsanevi.

Masada, baskıları ve desenleriyle ünlü elli yaşındaki İtalyan tasarımcı Vittoria Conti var. Lüks sektöründeki sahte el işçiliği hakkında 2017'de yazdığı kitabı büyük yankı uyandıran bir moda gazetecisi de bulunuyor.

Kadınlardan birinin model olduğundan eminim ve masada tanınmış bir Fransız oyuncu da var. Bir aktör ve ünlü eşi de burada.

Sylvie'nin eşi Leelyn ile tanıştım ve onu hemen sevdim. Benden yaklaşık on yaş büyük, gözlerinde muzip bir parıltı olan İngiliz bir stilisti. Sylvie gizemli bir zarafeti temsil ederken, onun kıvrıkcık kısa saçları ve içten bir gülümsemesi vardı.

Rafe buraya çok iyi uyum sağlıyor. Eminim bu akşam yemeklerine sürekli davet ediliyordur. Buradaki herkesi tanıyor gibi görünüyor ve onlarla rahat bir tonda konuşuyor. Gerekğinde İngilizceden Fransızcaya geçiyor ve bir ara Vittoria ile İtalyanca sessiz bir sohbet ediyor.

Ve sonra da ben varım.

Kaygı, göğsümün etrafına sıkıca sarılmış bir bant gibi. Bu duygudan en çok nefret ediyorum. Beni bir türlü bırakmadığında ve tek yapmak istediğim şey koşmak olduğunda. Kendimi oyalayıp başka şeyler hissetmek için kendimi bir projeye, uçurumdan atlamaya veya serin bir su birikintisine atlamaya çalışıyorum.

Leelyn, Rafe hakkında bana ilk soruyu soran kişi oldu ve bunu sorduğunda masa sessizleşti. "Bize hikayeyi anlat," dedi. "Sen gelmeden önce hepimiz bunun hakkında konuşuyorduk ve bence hepimiz yeterince sabırlı davrandık. Merak ettiğimizi biliyordur."

Bellini bardağıma gülümseyerek bakıyorum, sanki sorusu beni büyülemiş gibi. "İkimiz için de sürpriz oldu," diyorum. "Yıllarca rakiptik ama Rafe ile şahsen hiç tanışmamıştım... ta ki... neydi o?"

Masada karşısında oturan adama, sanki dünyadaki en sevdiğim insanmış gibi gülümsüyorum.

"Neredeyse bir yıl önceydi, sevgilim." Hafifçe gülümsüyor, sanki bu sevgi sözcüğünü ne kadar çok sevdiğimi biliyormuş gibi.

"Evet, aynen öyle. New York'tayken beni öğle yemeğine davet etti ve ben de bunun bir iş görüşmesi olduğunu düşündüm. Dizüstü bilgisayarım ve konuşma notlarımla gittim."

"Raphaël," diye azarlıyor Sylvie ve Rafe kıkırdıyor. Şaşırtıcı derecede sıcak bir ses tonu bu ve ben de içeceğimden uzun bir yudum daha alıyorum.

"İnkar edilebilir bir gerekçe istiyordum," diyor. "Şirket için görüşmeler yürütüyorduk. Anlıyorsunuzdur."

"Hayır," diyor Sylvie. "Leelyn ile tanıştığımda, on beş dakika sonra ona çıkma teklifi ettim. Yüzündeki ifade paha biçilmezdi. Daha önce hiç bu kadar şaşırmamıştı."

“Ve çok gururlandım!” diyor Leelyn. “Bir ay sonra birlikte yaşamaya başladık. Ama lütfen, uzun süren flört döneminiz hakkında bize daha fazla bilgi verin. Heteroseksüel flört kültürünün karmaşıklıklarını duymayı çok seviyorum.”

Rafe başını salladı. “Şimdi beni tiye alıyor, Sylvie. Beni fena halde tiye alıyor.”

“Bunu o yapıyor,” diyor Sylvie gururla.

Leelyn ekliyor: “Bu aslında bir sevgi ifadesi. Yani tüm bunları gizlice mi yaptınız?”

“Çoğu öyle, evet,” diyorum. Gülümsemem tamamen gerçek. Bu insanları seviyorum. “Rafe New York'tayken sık sık görüşüyorduk.”

“Paparazzilerden nasıl kurtuldunuz?” Bu soru, iki koltuk ötedeki gazeteciden geliyor. “Biliyorum, sizin de yöntemleriniz var, ama en ufak bir dedikodu bile çıkmadı.”

Rafe gülümsüyor. Bu gülümseme, sakallı yüzünü ikiye bölüyor, beyaz dişlerini gösteriyor ve gözlerinin köşelerinde hafif kırışıklıklar oluşmasına neden oluyor. Ve bir gamzesi var. Sol yanağında tek bir gamze.

Bu rahatsız edici. Şeytan gülümsemez.

Ve bunu yaparken böyle görünmemesi gerekiyor.

“Bir sürü gizli iş vardı. Arka kapılar, özel akşam yemekleri. Sanırım bundan hoşlandın, değil mi?” Bana bakıyor. “Bütün o gizlilik.”

“Senin kadar değil,” diyorum tatlı bir sesle. “Sen sır saklamayı çok seversin.”

Gözlerini kısıyor ama bardağını bana doğru uzatıyor. “Başarmak için,” diyor.

Bardağımı onun bardağına değiştiriyorum. “Ve hepsini kandırmış oldum,” diyorum.

Belki de gerçeğe çok yakın. Ama diğerleri gülüyor ve ben de içkimin yarısını bir çırpıda bitiriyorum.

“Etkileyici,” diyor Sylvie. Masadaki diğerleri kadar çabuk gülümsemiyor. Gözleri çok şey görüyor. Muhtemelen Rafe ve benim görmesini istediğimizden daha fazlasını. “Ve evliliğiniz o küçük... kurumsal sorunu da güzelce çözdü.”

Bir dilim focaccia ekmeğine uzanıyorum. Duygusal destek ekmeği. “Başlangıçta aramızda büyük bir sorun vardı, yalan söylemeyeceğim. Hem birlikte olmaya çalışırken hem de Mather & Wilde'ın geleceği için pazarlık yapmaya çalışıyorduk...”

Masanın nefesini tuttuğunu hissediyorum ve duyabildiğim tek şey arkamızdaki iskeleye vuran hafif dalgaların sesi.

İşin özü bu. Bize inanmamalarının sebebi; dünyanın bize inanmamasının sebebi bu.

“Zaten halka açılmayı konuşuyorduk.” Rafe, Bellini bardağımın yanındaki masada duran elime bakıyor.

Yapma. Yapma...

Yine de, satışına yardımcı olurdu.

Avucumu yukarı çevirdim ve o bunu bir davet olarak gördü. Rafe büyük elini benimkinin üzerine koydu. Teni sıcak ve biraz pürüzlüydü ve parmak boğumlarından birinde, altın mühür yüzüğünün bulunduğu yerin hemen yanında, tuhaf bir morluk vardı.

"Artık onu saklamak istemiyordum," diyor.

Kaygılandığımda, etrafımdaki fiziksel duylara odaklanmaya çalışırım. Ayaklarımın altındaki toprağın hissi, tenime değen rüzgar, beni destekleyen sandalye...

Ama şu anda, o his onun elinin benimkini tutması.

“Doğru zamandı. Rafe evlenme teklif ettiğinde ben...” Gözlerim parmaklarına kayıyor. “Şey, hayatımın en güzel günüydü. Üzerinde çok çalıştığımız her şeyi çözdü. Bir inanç sıçramasıydı, ama yaptığımıza çok sevindim.”

Sözlerim içtiğim Bellini'den daha tatlı. O kadar tatlı ki dişlerimi sızlatıyor. Fazla ileri gittik. Gitmiş olmalıyız, ama Rafe'den gözlerimi kaçırıp diğerlerinin de başlarıyla onayladığını görüyorum. Enzo hafifçe gülümsüyor. Leelyn ise başını yana eğmiş, dikkatle bize bakıyor.

Sylvie'nin gözleri hiçbir şey ele vermiyor.

Vittoria, "Asıl üzüldüğüm şey," diyor, "sizin düğününüz. Rafe, seni sekiz yaşından beri tanıyorum ve davet edilmedim."

Sylvie, "Adliye binasındaki fotoğraflar trajikti," diyor.

Leelyn de "İğrenç," diye onayladı. "Elbette çok güzel görünüyordun Paige. Ama ikiniz de çok mutsuz görünüyordunuz."

“Bu onların gerçek düğünü olamaz,” diye araya giriyor Enzo. Ünlü bir moda fotoğrafçısı olan Enzo'nun saçlarında gri tutamlar var ve sağ elinde gümüş yüzükler takıyor. “Yasal olarak, evet. Ama kutlama değil. Rafe Montclair asla böyle bir şey yapmazdı, hayır. New York'taki bir adliyede asla.”

Hepsi bize bakıyor.

Rafe'ye bakıyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor, hafifçe çarpık bir gülümsemeyle. "Elbette hayır. Asıl düğün törenimiz burada, Como'da olacak."

Vittoria ellerini çırpıyor ve Enzo tezahürat yapıyor. Diğerlerinden birkaçı da kadeh kaldırıyor.

"Harika," diyor Sylvie. "Gelinliği ben dikeceğim, Paige. Hiç endişelenme."

"Yemek şirketi, tatlım. Yemek şirketiniz var mı? Antonio'yu arayabilirim. Aylar öncesinden rezervasyonları dolu ama senin için istisna yapacaktır," diyor Vittoria.

Leelyn, "Tören ne zaman?" diye soruyor.

Elini sıkıca kavradım. "Tarih konusunda anlaştık mı?" diye sordum.

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "Bugünden itibaren iki hafta sonra."

BÖLÜM 12

RAFE

“Yani bir düğün planlamamız gerekiyor. İki hafta içinde.” Paige önümde bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Geç saat olmasına ve esintiye rağmen oda hâlâ sıcak. Çok sıcak. Gömleğimin üstteki iki düğmesini açıyorum. Her hareketimde sol elimde şiddetli bir ağrı hissediyorum. Dövüşürken bileğimi incittim ve sargıya rağmen parmak boğumlarımdan birini de morarttım.

Bir dahaki sefere daha iyi olmalıyım.

“Evet, farkındayım,” dedim ona. Bu tamamen benim aptalca fikrimdi. Eve dönüş yolculuğu boyunca kendime lanet ettim.

“Bu kısa bir süre, ama başarabiliriz.” Sanki kendini savaşa hazırlıyor gibi. Eğer Paige Wilde olmasaydı, bu çok güzel olurdu. “İnsanları davet eder miydik? Arkadaşları? Aileyi? Etmek zorunda kalırdık, değil mi? Gerçekçi görünmesini istiyorsak.”

"Sanırım öyle, evet."

Ellerini beline koydu. Üzerinde çok kısa bir etek vardı ve uzun bacaklarını sergiliyordu. Dikkat dağıtan yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı ama bacakları hâlâ çok güzel görünüyordu. "Her zaman psikopatça sakın misin? Bu durum biraz panik gerektiriyor, biliyorsun."

“Panik yapmak kimseye fayda sağlamaz.”

“Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor.” Tekrar ileri geri yürümeye başlıyor. Ben de koltuğa yaslanıyorum ve belki de akşam

yemeğinde içtiğim içkilerden dolayı, yürürkenki halini izlemek hiç de fena değil.

Yapmamalıydım.

Ama işte buradayım, yine de yapıyorum.

“Büyük bir iş çıkarmamız gerekecek. Fotoğrafçılar tutmalıyız,” dedim ve viski bardağıma uzandım. İçki içmek daha fazla kabus görmenin kesin bir yolu, ama gerginliğimi azaltmam gerekiyor. Teknede, “Sen bir katilsin,” demişti.

Bu kesinlikle bir tahmindir. Tartışmayı kazanmak için ne kadar alçakça olursa olsun her şeye başvurdu. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmesinin imkanı yok.

Ama ağabeyim, on beş yıldan fazla bir süre önce o gün verdiğim kararlar yüzünden öldü ve o günden beri bu yükün altında eziliyorum.

Onun hatırlatması beni rahatsız etmemeli.

Başımı kanepeye yasladım. "Bugün yaptığın gibi zıplayamazsın," dedim ona. "Elini tuttuğumda."

Gözleri birden gözlerime kenetlendi. "Ben atlamadım."

"İrkildin."

"Hiç tereddüt etmedim."

Tavana bakıyorum. "Her ufak şey için mi tartışacağız?"

"Evet," diye karşılık verdi, "çünkü yapmayı bildiğimiz tek şey bu. Ve ben hiç tereddüt etmedim."

"Donakaldınız," diye düzeltiyorum, "ve sadece yarım saniye sürdü ama gördüm. Ve diğer insanlar da görecektir. Bunu kamuoyu önünde yapacaksak, inandırıcı görünmemiz gerekiyor."

"Biliyorum." Sesi sinirli ve kızgın geliyor, ben de tekrar içeceğime uzanıyorum. Kavgaya yüzünden kaburgalarım ağrıyor. Her nefesimde hissediyorum. Çatlak sesi çıkaracak kadar değil. Sadece bir morluk. Aradaki farkı anlamayı öğrendim.

Acıyı hissetmek için derin bir nefes alıyorum. "Davet edebileceğin bir ailen var mı?" diye soruyorum. "Benimkileri davet edeceğim. Maalesef."

Gözleri benimkine takıldı. "İki kuzenim gelebilir, bir de arkadaşlarım. Ama biz... onlar... biz onların önünde de rol mü yapıyoruz? Senin ailenin önünde?"

"Kız kardeşim ve annem gerçeği biliyor." Annem buna pek iyi tepki vermedi gerçi. Duygularını uzun, dramatik konuşmalarla bana yansıtmayı

çok seviyor ve ben de onu teselli etmek zorunda kalıyorum. Hatırladığım kadarıyla hep böyleydi, ama kardeşimin ölümünden sonra daha da kötüleşti.

Annem ve babam boşandıktan sonra, annem Fransa'nın güneyine taşındı ve yıllar içinde işler değişti; artık kendimi daha çok ebeveyn gibi hissediyorum.

Telefonda bana, önceden haber vermeden biriyle evleneceğime inanmadığını söyledi. Çok öfkeliydi ve ben de ona, boşanma için hukuk ekibimden yardım istemek üzere beni arayana kadar bana haber vermediği, yoga hocasıyla olan kısa süreli evliliğini hatırlatmamayı tercih ettim.

Ama artık tamamen aileye dahil oldu ve dünyaya bunun bir aşk evliliği olduğunu göstermek için düğünde olacak. Annemin iyi bir sahneden ve oynayacağı bir rolden daha çok sevdiği bir şey yok.

"Sylvie bana bir elbise dikmeyi teklif etti," diyor Paige ve derin bir nefes daha alıyor. "Tanrım, ne kadar da yalancısın."

"Evet, öyleyiz. Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

Böyle bir şey olursa şaşırırm. Yıllardır Ben Wilde ile çalışıyor; onun taktiklerini biliyor. Sonra da zaten bir gün tamamen miras alacağı aile şirketinin ortak sahipliğini elde etmek için onu devre dışı bıraktı.

Yalan söylemek kolay olmalı.

Bu benim en sevdiğim şey değil. Ama ne gerekiyorsa yapacağım. Maison Valmont'u yönetmek benim sorumluluğumda ve başarısız olamam.

"Avukatlarınız amcamın karşı davasını mı yürütüyor?" diye soruyor, sorumu geçiştirerek.

Viskinin son yudumunu da içiyorum. "Onun hakkında konuşarak mükemmel bir akşamı mahvetmekten ne kadar nefret etsem de, evet, öyleler. Sana zaten söylemiştim."

"Sana güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim."

"Yapamazsın," diyorum kısaca. "Tıpkı benim sana güvenemeyeceğim gibi."

Gözlerini kısarak bir adım daha yaklaştı. Eteği bir santim daha yukarı kalkarak altın rengi tenini ortaya çıkardı. "Kendi çıkarlarınıza güveniyorum. Şimdilik bu yeterli olacak. Ama bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor."

Kol düğmelerimi çıkarıyorum. Çok sıcak ve şu lanet olası kolları sıyırmam gerek. "Kurallar mı, sevgilim? Kurallardan nefret ettiğini sanıyordum. Dakiklikten de kesinlikle nefret ediyorsun."

"Seni kızdırmak için söylüyorum, çünkü belli ki bundan hoşlanıyorsun. Ve bana 'canım' diye seslenme."

"Bunu bir aşk hikayesi olarak satmamız gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona. Bu sevgi sözcüğü abartılı. Gösterişli. Her seferinde alaycı bir şekilde dudaklarımdan dökülüyor ve yüzündeki buruk rahatsızlığı görünce gülümsüyorum.

"Evet, halka açık bir yerde. Şu anda halka açık bir yerde miyiz? Hayır. Ve şunu da belirtmek isterim ki, sizi gücendirmeye çalışmadığım zamanlarda oldukça dakikimdir."

"Ne kadar gurur verici."

"Önümüzdeki iki hafta boyunca, sen ve ben her yerde, halka açık yerlerde olmalıyız. Birlikte alışveriş yaparken, restorandan çıkarken, teknede görülürken... Fotoğraflarımızın çekilmesini istiyoruz, ama sanki planlamışız gibi görünmemeli."

En kötü kabusum gibi geliyor. Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum. Siyah kartlardan birini seçip masaya koyuyorum. "Bunu kullan."

Ona, saldırmaya hazır bir çingiraklı yılan gibi bakıyor. "Peki neden bunu alayım ki?"

İçimden bir ah çektim. "Sen benim yeni eşimsin. BMW'yi ödünç al ve dikkat çekmeye çalış. Milano'ya ya da Como'ya git, mağazalarda para harca. Yerlilerle konuş."

"Paranı harcamamı mı istiyorsun?" Kartı eline alıyor. "Limit var mı?"

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" diyorum ona.

Keskin bir gülümsemeye, "Bunu söylediğine pişman olacaksın. Çünkü kârı ne kadar önemseydiğini biliyorum ve bunun bedelini ödeteceğim," dedi.

"Dene bakalım," diyorum. "Seni idare edebilecek kadar zenginim."

Gözlerini kısıyor. Bu bir meydan okuma ve eminim ki bunun üstesinden gelecektir. Hadi gidelim, diye düşünüyorum. Onun harcayabileceğinden daha fazla param var.

"Kazanacağım, bilgin olsun." Kartı çantasına koydu. İçinde bir çikolata gördüm. İlginç. "Şimdi, eğer ben yüzüklerimi gösterip yükümü boşaltıyorsam, dün gece ne yaptıysan onu bırakmalısın."

"Wilde," diye uyarıyorum.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Hayır, ciddiylim. Burada mercek altındayız. Amcam ve basın. Tasarımcı arkadaşların. Gizli bir kız arkadaşın veya birlikte olduğun biri olması umurumda olduğunu düşünüyorsan,

yanılıyorsun. Ama bu durum kamuoyuna yansır ve burada kurmaya çalıştığımız illüzyonu tehlikeye atarsa, çok umurumda olur."

Gizli kız arkadaş. Neredeyse komik ama onun açısından mantıklı bir varsayım ve bunu kötüye kullanmayacağım. Bir dövüş kulübünde olduğumdan ziyade bir kadınla gizlice görüştüğümü düşünmesi daha iyi.

"Geceleri uyumalısın," diyorum. "Beni takip etmemelisin."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sakın deneme bile."

"Pekala. Anladım," diyorum. "Ama bu karşılıklı olacak. Benimle evli olduğun sürece sen de cinsel perhiz uygulayacaksın, sevgilim."

"Bana öyle seslenmeyi bırak," diyor, "ve evet, bu evliliği satarken ikimiz de başkasıyla birlikte olmayacağız. Çok riskli. Sağ elinle en iyi arkadaş olmaya hazır mısın?"

"Solakım," diyorum, "ve yatak odamın sizinkinden sadece birkaç kapı ötede olduğunu unutmayın. Çok fazla sızlanmayın, olur mu? Zaten yeterince gevezesiniz. Eminim çok bağıırıyorsunuzdur."

Gözleri parıldıyor. "Bunu asla öğrenemeyecek olmaktan nefret etmiyor musun?"

"Bu gece işimiz bitti." Koltuktan kalkıp omuzlarımı geriye attım. "Sadece halka açık yerlerde sana dokunduğumda irkilmemeye dikkat et."

"Sana dokunursam sakın irkilme," diyor. "Gerçi bütün gece bacaklarıma nasıl baktığını düşünürsek, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Gözlerimi kısarak, "Sana karşı bir çekim hissetmiyorum," dedim.

"Umarım öyle değildir." Tırnaklarının kan kırmızısı rengini inceliyor. "Çünkü kesinlikle seninle ilgilenmiyorum."

"İyi," diyorum. "Bu işleri garip hale getirirdi."

"Ve Allah korusun, aramızda garip bir durum oluşmasın," diyor. "Yeni evliyiz, birbirimizi hiç tanımıyoruz ve birbirimizden nefret ediyoruz. Ama en azından aramızdaki hava garip değil."

"Komik. Sen bir komedyensin, biliyor musun?"

"Sarkazm sana yakışmıyor," diyor. "Daha çok... derinden bastırılmış, yüzeysel olarak çekici ve gizlice psikotik birisin gibi görünüyorsun."

"Ve sahte eşler konusunda berbat bir zevke sahipler," diyorum.

Şakaklarımda şiddetli bir baş ağrısı var. Korkunç bir gece geliyor. Bu geceki kabustan kaçamayacağım.

"Yarın akşam burada bir grup yatırımcıyı ve Maison Valmont yönetim kurulu üyelerinden birkaçını akşam yemeğine davet ediyorum," diyorum. "Akşam yemeğine gelin ve oyunculuk yeteneklerinizi test edin."

Gözleri parıldıyor. Emin olabileceğim bir şey varsa o da hırslı olduğudur. Bu evliliğin dağılmasını istemiyor ve aile şirketinin başarılı olmasını istiyor. Ve bir meydan okumadan geri adım atmayan biri olduğunu öğreniyorum.

Üniversite yıllarındaki sporculuk dönemine ait bulanık video kayıtlarını gördüm. Tenis kortunun çizgisinde, elinde raket, gözleri rakibinde. İnanılmazdı.

"Orada olacağım." Gözleri benimkine kilitlenmiş.

"En iyi davranışınızı sergileyin. Sakın," diyorum ve çenenin altına hafifçe dokunuyorum, "ortamı garip bir hale getirmeyin."

Başını geriye doğru eğdi, gözleri parıldadı. "Merak etme," dedi. "Bu rahatsız edici çekimi sana bırakıyorum."

BÖLÜM 13

RAFE

Ertesi gün villa, şükürler olsun ki, son derece sessizdi. Şaşırtıcı bir şekilde Paige'den eser yoktu. Tek sesler Antonella ve personelin akşam yemeği için yaptığı hazırlıklardan geliyordu.

İkinci kattaki çalışma odasında çalışıyorum ve çalışırken gölü ve çevredeki dağları görebilmek için çift kanatlı kapıları açık bırakıyorum.

Babamın doğduğu köyde, İsviçre tarafındaki Alpler kadar yüksek değiller. Hâlâ bir dağ evimizin bulunduğu yere yakın. Ailemden pek çok kişinin, aralarında sadece on beş yaşında orada yatmaması gereken Etienne'in de bulunduğu kişilerin gömülü olduğu köyde.

Dün gece onu rüyamda gördüm. Göreceğimi biliyordum. Bir şeyleri yeterince sıkı bir şekilde kontrol altına almadığımda, anılar fırtına gibi geri geliyor.

Paris'te dağlar yok, doğanın ihtişamı insan zekasının yerini almış. New York'ta veya Londra'da da yok. Onları ancak burada veya İsviçre'ye döndüğümde görebiliyorum, zarafetlerini ve ölümcüllüklerini, ve kabuslar daha da şiddetleniyor.

Yine de onları gördüğümde kendimi her zaman daha iyi hissediyorum. Bu suçluluk duygusunu neden taşıdığımı, neden bir boğa binicisinin kırbacla beni yönetmesine izin verdiğimi hatırladığımda.

Derin nefes aldığımda kaburgalarım hâlâ ağrıyor. Normalde bu hafif ağrıya sevinirdim ama şimdi Paige'in benim gittiğimi fark ettiğini

hatırlatıyor. Ona kendi bekârlığı karşılığında bekârlık sözü vermişim, bu da zor bir anlaşma değildi. Her şey onun yanlış anlamasına dayanıyor.

Ama bir dahaki sefere dövüğe giderken çok daha temkinli olmalıyım.

Uzun zamandır kimseye hesap vermek zorunda kalmamıştım.

Öğleden sonra ortalarına doğru, yönetim ekibimle birkaç görüşme ve iki toplantıyı tamamladım. Yönetici asistanıma bir e-posta taslağı hazırlarken telefonum çaldı.

Çok az kişinin bu numaraya doğrudan erişimi var.

Bir bakışta bankacım olduğunu anladım. Fransızca olarak "İyi günler," dedim.

"Bay Montclair," diyor Camille. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur, ancak kartınızda alışılmadık bir hareketlilik görüyoruz."

"Tahmin edeyim. Milano'da kullanılıyor, değil mi?"

"Evet, çeşitli mağazalarda. Elbette, bunlar çoğunlukla Maison Valmont aracılığıyla sahip olduğunuz mağazalar."

"İyi."

Derin bir nefes almak için duraksıyor. "Tutarlar normalde harcadığınızdan önemli ölçüde daha yüksek. Bunun olağan dışı bir durum olmadığını varsayabilir miyim?"

"Ah, bu çok sıra dışı bir durum. Yeni bir eşim var," diyorum kuru bir tonda, "ve günün kartı onda."

Camille kibarca güldü. "Anlıyorum. Bir sınır koymamızı ister misiniz?"

"HAYIR."

Kısa bir sessizlik daha oluyor. "Emin misiniz, Bay Montclair? Miktar zaten her zamanki miktarınızın çok üzerinde—"

"Eminim."

"Dikkat etmeniz gereken bir satın alma işlemi var," diye ekliyor. "Orası bizim... şey... Sınırı aşmak istemem."

Elimle yüzümü siliyorum. Hayatım absürt bir hal aldı. "Anlat bana."

"İki bin avroluk bir işlem yapılmış... İtalyancadan çevirisini yaptık. Bedenin İlahi Ruhu. Sanırım ayrıca bir şeyin de kaporasını da ödemiş..."

"Bunu söyleyebilirsin."

"Penis büyütme tedavisi."

Bütün bunlara rağmen dudaklarım kıvrılıyor. Tabii ki beni utandırmak istiyor. Taklit taktiği tanır. "Anlıyorum."

"Hâlâ bir sınır yok mu efendim?"

"Sınır yok," diyorum. Bunu yapmak, Paige ile aramızdaki bu küçük düelloyu kaybetmek anlamına gelir. Ve ona bir puan bile vermeyeceğim.

Sonuçta o bir tenis oyuncusu. Ben de oynuyorum. Ve bu seti kaybetmeyeceğim.

Telefonu kapattıktan sonra Paige'e tek bir mesaj gönderiyorum. Bundan önce konuşmalarımız kısaydı, sadece birkaç kısa, lojistik mesajdan ibaretti. Sonuncusu ise uçakta onu beklerken benden gelmişti.

RAFE

Sanırım daha yeni başlıyorsunuz? Bu neredeyse hiç acıtmıyor.

Yatırım yemeğinden önce duş alıp takım elbisemi giydim. O mesajıma cevap verdiğinde dolaptaydım.

PAİGE

Yeni bir Rolls-Royce için hangi rengi tercih edersiniz?

Boşver, içgüdülerime güveneceğim.

Alaycı bir şekilde telefonumu köşedeki sandalyeye geri fırlattım. Milano'da Rolls-Royce bayisi yok. Abartıyor olabilir ama işinde iyi.

Lanet olsun, penis büyütme tedavisi. Eğer o olmasaydı komik olurdu.

Aynaya dönüp gömleğimin düğmelerini iliklemeye başlıyorum. Her düğmeyi ilikledikçe, gövdemdeki yara izi kayboluyor. Yıllar içinde soldu ama asla tamamen yok olmayacak. Yok olmayı hak etmiyorum.

Akşam yemeği başladığında Paige hâlâ geri dönmemişti.

Şaşırmadım. Geç kalmak artık onun alışkanlığı haline geldi. Ama bu oyunu yalnız oynadığını düşünüyorsa, fena halde yanılıyor. Onu neyin rahatsız ettiğini yakında anlayacağım. Her şeyden önce, sevgilim.

Konuklar gelmeye başlıyor, siyah arabalarla bırakılıyorlar veya kendi arabalarını avluya park ediyorlar. Bu akşamki akşam yemeği, Como'da yaz sezonunun başlangıcı. Maison Valmont'un üst düzey yöneticilerinin çoğu, sonbahar sezonuna hazırlanmak için çalışma temposunu yavaşlatacak. Çoğu, hatta belki de hepsi, yaz boyunca bir noktada bana rapor vermek için buraya gelecek.

Milano'dan birçok tasarımcı da buraya uğrayacak ve Fransız tasarımcıların birçoğu da uçakla gelecek. Bu güzel bir gelenek.

Konukların her biri evliliğim için beni tebrik ediyor.

Birden fazlasının bakışlarında, sormayacakları sorularla dolu, belirsiz bir tahmin sezgisi var. Terasda akşam yemeği için masamıza oturmuşken

Antonella omzuma hafifçe dokundu.

"Geri döndü," diye mırıldandı İtalyanca.

Paige geri döndü.

İzin isteyerek eve doğru yöneldim. Sıcak havaya rağmen, üzerinde minicik bir elbise ve bol bir ceketle ön kapıdan içeri girdi. Sarı saçlarının arasına bir çift güneş gözlüğü sıkıştırmıştı.

Elinde çeşitli lüks markalara ait en az on çanta var.

Tanıdığım renkler ve markalar.

"Merhaba, kocam." Paige çantaları mermer zemine bıraktı. "Beni özledin mi?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Eğlendin mi?"

"Harika bir anlaşıma. Teşekkürler." Ceketinin cebinden kartı çıkarıyor. Çok iyi bildiği ceket. "Haklıydınız. Sınır yok."

"Sana söyledim."

"Acıtmış olabilir miyim? Az da olsa?"

"Bunu yapsaydın itiraf edeceğimi düşünüyor musun?"

Bir adım daha yaklaşıyor. "Hayır, elbette hayır. Affedersiniz. Ben de bir amatörle oynadığımı sanıyordum."

"Fotoğrafınız çekildi mi?"

"Evet. Ve Leelyn ile halka açık bir yerde öğle yemeği yedim," diyor.

Bu, dudaklarımı büzmeme neden oldu. Dün gece tanıştıktan sonra bu kadar çabuk arkadaş olacaklarını bilmiyordum, ama bunun ne kadar akıllıca bir hareket olduğunu itiraf edecek değilim.

"Davaya karşı görevimi yerine getirdim," diyor tatlı bir sesle. "Ve sırf senin için küçük bir şey aldım."

Onu baştan aşağı süzdüm. Ceketinin kolları kıvrılmıştı ve boyuna rağmen, belli ki ona çok büyük geliyordu. "Bu benim ceketim."

"Evet, öyle. Üzerimde hoşuna gitti mi?" Döndü ve aman Tanrım, o uzun bacaklar yine tüm ihtişamıyla ortadaydı. "Onu dolabında buldum."

"Dolabımda mıydın?"

"Evet, öyleydin. O kadar ütülenmiş gömlek... kırışmayı adeta yalvarıyorlardı."

Ne kadar da şımarık bir velet. Elim cebimde yumruk oluyor. Bu villada kapıları kilitlemeye başlamam gerek. "Odalarımın girmen yasak."

"Benim olan senin de, değil mi?" Yakama uzandı ve ben hiç kıpırdamadım. O zaten mükemmel olan yakamı düzeltirken olduğum yerde kaldım. "Sonuçta öyle demiştik. Benimle evlenerek şirketime erişim

kazandın. Karşılığında minicik bir takım elbise ceketini istemem bu kadar kötü mü?"

"Penis büyütmeye ameliyatı için randevu aldınız."

Gülümsemesi daha da genişliyor. Dolgun dudakları ve bembeyaz dişleriyle, sinir bozucu derecede göz kamaştırıcı bir gülümseme. "Yaptım. Çünkü seni önemsiyorum."

"Buna ihtiyacım yok."

"Bak, bunca kartı, evi ve arabası olan bir adam... Sanırım bir şeyleri telafi etmeye çalışıyorsun." Başını yana eğdi. "Ve bunun doğru olup olmadığını asla öğrenmek istemiyorum. Bu yüzden senin için hallettim."

"Seks oyuncakları satın aldınız."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Evet, yaptım. Görmek ister misin? Özellikle senin için bir tane aldım, çünkü artık cinsel perhiz yapmak zorundasın."

"Hayır."

"Muhasebecilerinizi rezil etmek istedim. Sizce başardım mı?"

Kaşımını kaldırdım. "Sana ne dediğimi unutma. Yatak odandan tek bir inilti bile duymak istemiyorum."

Parmakları yakamdan omuzlarıma doğru kayıyor. Kumaşın üzerinde düzleşiyorlar. "Sanırım," diyor, "eğer bana yüz mil mesafede olsaydın gelemesdim."

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Sana karşı duyduğum çekim de işte bu kadar az."

"Yine de," diyorum, bir santim daha yaklaşarak, "bana dokunan sensin ve etrafımızda kimse yok."

Elleri aşağı indi. "Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum."

"Peki bunun ne anlamı var?"

"Bir daha asla geri adım atmayacağım."

"Güzel," diyorum ve başımı villanın arka tarafına doğru çeviriyorum. "Çünkü dışarıda hazır bir izleyici kitlesi var. Çantalarınızı bırakın ve dışarıya gelip bana dokunun."

BÖLÜM 14

PAIGE

Sylvie'nin evindeki akşam yemeği korkutucuysa, bu tam anlamıyla dehşet verici.

Masadaki yüzlerin çoğunu tanımıyorum. Ama Rafe beni hepsiyle tanıştırdıkça, bunların lüks sektörünün iş tarafındaki en etkili insanlardan bazıları olduğunu çok çabuk anlıyorum.

Bunlar güçlü yöneticiler, yatırımcılar ve hissedarlar. Maison Valmont'un markalarının yöneticileri. Ve hepsi beni hem meraklı hem de hesaplı bir ilgiyle izliyor.

Görevi iptal etmeliyiz diye düşünüyorum.

Ben asla oyuncu olmak için yaratılmamıştım. Lisede spor yaptım ve üniversitede işletme ve halkla ilişkiler okudum. İşimi seviyorum, ama işim yalan söylemeyi değil, hikayeler kurgulamayı içeriyor.

En azından bu akşam yemeği korkutucu bir hareketlilik içeriyor. Duygularımın beni alt ettiği, korkutucu bir durgunluğu sevmiyorum. Onlardan kaçtığım sürece beni yakalayamazlar.

Bu yüzden hareket halinde kalıyorum. Hepsine gülümsüyorum. El sıkışıyorum, yanaklarından öpüyorum ve masada Rafe'nin karşısına oturuyorum. Masadaki konuşmaların çoğu Fransızca, ancak birkaçı İngilizceyi tercih ediyor gibi görünüyor. Neyse ki, yanımda oturan kadın da İngilizce konuşuyor ve onun Rafe'nin Maison Valmont'taki baş finans sorumlusu olduğunu öğreniyorum.

Müthiş.

Bana Rafe hakkında değil, Mather & Wilde hakkında sorular soruyor. Aile şirketim hakkında sonsuza kadar konuşabilirim, bu yüzden Ben'in yönetiminde yaşadığımız tüm sorunları sıralıyorum. Muhtemelen bunları zaten biliyordur—raporlarımıza erişimi var—ama bu, şirketi tekrar ayağa kaldırmak için fikirler hakkında konuşmanın zeminini hazırlıyor.

Dikkatle dinliyor ve zekice sorular soruyor. Soruları, yeri baştan aşağı yenilemeyi ima etmiyor gibi görünüyor.

Karşımda oturan Rafe, tartışmasız masanın kralı.

Burada ona bir şekilde bağlı olmayan tek bir kişi bile yok. Bu baş döndürücü bir düşünce. Birkaç kez göz ucuyla baktım ama son derece rahat görünüyordu. Koyu saçları geriye doğru taranmış, gömlek kolları sıyrılmış ve yüzünde rahat bir ifade vardı.

Gereğinden fazla şarap içiyorum. Yemekler çok lezzetli, mutfakta göz ucuyla gördüğüm şef tarafından hazırlanmış, bol peynirli makarnalar ve hafif salatalar. Yemek bittikten sonra insanlar kalkıp sohbet etmeye başlıyor. Güneş çoktan batmış olmasına rağmen kimse ayrılmak üzere gibi görünmüyor.

Hoparlörlerden İtalyan müziği yankılanıyor.

Bana soğuk bir limoncello kadehi uzatan adamın Valmont'un küresel pazarlama müdürü olduğu ortaya ıktı. Bu da demek oluyor ki o da halkla ilişkilerde çalışıyor, ancak bu bir video oyunu olsaydı, benden yirmi seviye üstte olurdu.

"şirket partileri hep böyle mi olur?" diye sordum ona. Bir elinde içki, diğer elinde cannoli ile iş görüşmesi yapılıyor.

Gülümsüyor. "Yazın mı? Evet. Hava böyleyken kimse ofiste oturmak istemez!"

"Her yaz Como'ya geliyor musunuz?"

"Evet, evet, her zaman. Raphal yazların çoğunu burada geçiriyor," diyor ve acaba eski zamanlardaki krallar gibi, sarayını mevsimlere göre taşıyor mu diye merak ediyorum. "Seni çok merak ediyorum, biliyor musun? Bana hikayeni anlatır mısın?"

Yarım doğrular ve düpedüz yalanlardan oluşan bir karışım anlatmaya başlıyorum. Bu insanların hepsi kurt. Bunu biliyorum. Rafe'in sürüsünün bir parasılar ve bir araya gelerek dünyanın en büyük lüks işletmesini sistematik bir şekilde ele geçirdiler, birleştirdiler ve büyüttüler.

Yöntemlerini beğenmeyebilirim. Özellikle aile şirketim söz konusu olduğunda kesinlikle beğenmedim. Ama sektörde efsane oldukları da

yadsınamaz.

İflasın eşiğinden kurtardıkları markalar var. Büyük bir hayırseverlik bölümleri de mevcut. Bu, Rafe'nin acımasızlığını azaltmıyor. Ama bu, bu insanları kendi tarafıma çekmeye çalışmamak aptallık olurdu demek oluyor.

Benimki, Mather & Wilde'inki.

Sylvie ve Leelyn nihayet geldiklerinde güneş çoktan batmıştı. Ben de sayamayacağım kadar çok şampanya içmiş, bir satın alma görevlisi ve Valmont'un yeni genç tasarımcılarından birinin arasında oturuyordum. Bana evliliğimiz hakkında sorular sormuşlardı ve ben de hikayemizi çok daha inandırıcı hale getirmeyi başarmıştım. Şu anki versiyonumda, Rafe ile eski 90'lar filmlerine olan ortak bir sevgimiz var.

Ona daha sonra söylemem gerekecek.

Sylvie beni görür görmez kenara çekti. Üzerinde siyah, özel dikim bir takım elbise vardı, gömlek giymemişti ve göbeğine kadar açıktı. Saçları bugün serbest ve dalgalıydı, ayrıca çarpıcı bir göz kalemi sürmüştü.

Tanrım, ne kadar havalı biri. Bunu ona omzuna elimi koyarak söylüyorum. Elli yaşlarıma geldiğimde tıpkı onun gibi olmak istiyorum.

"Ve sen de çok etkileyicisin canım. Sanki bütün bu insanları avucunun içine almışsın gibi görünüyor."

"Elimden geleni yapıyorum," diye itiraf ediyorum.

Gülerek, "Ve sen de açık sözlüsün. Güzel. İnsanlarda bunu severim. Rafe için harika olacak." dedi.

"Çoğu muhtemelen Rafe ile iş için evlendiğimizi düşünüyor," diyorum ve muhtemelen çok fazla konuşuyorum. "İnsanlarla konuşup da onların sana güvenmemesi garip bir duygu."

Sylvie yavaşça başını salladı. Gözleri biraz fazla keskin ve benim kadar sarhoş olduğunu sanmıyorum. "Bunu görebiliyorum. Hadi birer bardak daha alalım Paige, beni de yeni arkadaşlarınla tanıştırebilirsin."

"Muhtemelen hepsini zaten tanıyorsunuzdur," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ama elbette beni tanıyorlar. Raphaël'in küçük iş toplantılarını genellikle görmezden geliyorum. Daha sanatsal tipleri tercih ediyorum. Matematik bilmeyen insanlar, anlıyor musunuz? Onlar benim insanlarım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Az önce finans müdürüyle konuştum. Çok nazikti."

"Bah, görmeden inanmam," diyor Sylvie ve kolunu benimkine takıyor. "Hadi ava gidelim."

Gece ilerledikçe, akşam yemeği olarak başlayan etkinlik tam anlamıyla bir partiye dönüşüyor. Bazıları ayrılıyor, ama çoğu kalıyor. İş dünyasının önde gelen isimlerinin nasıl eğleneceklerini bildikleri açıkça belli. Teras masası boş şampanya şişeleriyle dolu, havada kahkahalar ve caz müziği birbirine karışıyor.

Çakıl taşları çıplak ayaklarımın altında çıtır çıtır ve biraz keskin. Topuklu ayakkabılarımı saatler önce çıkardım.

Havuzdan kahkahalar yankılanıyor. Yetişkin insanların yeterince alkol ve doğru ortamla ne kadar rahat davrandıkları inanılmaz. Yaz başladı ve hepsi kutlama yapıyor.

Rafe bile eğleniyor gibi görünüyor.

Kalabalığın arasında dolaşıyor, herkesle konuşuyor. Onu hiçbir yerde uzun süre dururken görmüyorum. Bugün ne kadar para harcadığımı ve onun ne kadar umursamaz görüldüğünü düşününce başım dönüyor.

Gece yarısını çoktan geçmişken, kendimi çeşmenin yanındaki bir sandalyeye uzanmış, hâlâ görevini yerine getirerek testisinden su döken güzel Egeria'nın yanında, Sylvie ve Leelyn'in de yakınında buluyorum.

"Hava her zaman bu kadar sıcak mı?" diye sordum Sylvie'ye. "Lütfen öyle olmadığını söyle. Bütün yaz burada yaşamak zorundayım."

"Evet." Sigarasını dudaklarına götürüyor. Leelyn önümüzde duruyor, kalçaları müziğe göre sallanıyor, elleri sanki görünmez bir orkestrayı yönetiyormuş gibi hareket ediyor. "Yaz işte. Alışsınız."

"Sıcak hava çok güzel," diyor Leelyn. O da biraz sarhoş olmuş ve hemen gülmeye başlıyor. Bugün onunla öğle yemeğimi çok sevdim. Anne ve babasının ikinci isimlerinden adını aldığını öğrendim. Lee ve Lynn, bir araya getirilmiş. "Hadi Paige, yüzebiliriz."

"Havuz çok dolu gibi görünüyor."

"Burası geçimini matematik yaparak sağlayan insanlarla dolu," diyor Sylvie.

"Havuz değil." Leelyn yanımdaki, peri heykeli olan çeşmeye doğru başını salladı. "Şurada. Ona bakın, ne kadar çalışkan ve ne kadar... ne kadar... ihmal edilmiş."

"Çeşme mi? Oldukça büyük." Ayağa kalkıp şampanya kadehini yanıma bıraktım.

"Eyvah," diyor Sylvie.

"Ah evet," diyor Leelyn. Terliklerini çoktan çıkarıyor. Düz ayakkabılar, talihsiz topuklu ayakkabılarımdan çok daha iyi bir seçimdi.

Düşünmeme izin vermiyorum. Leelyn'in yanından geçip çeşmenin kenarına oturuyorum. Göründüğünden daha derin ve bacaklarımı uzatıp serin suya giriyorum.

Bu his muhteşem. Müziğin sesini, kalbimin çarpıntısını, gün boyu kaçtığım hafif kaygıyı bastırıyor.

Sylvie gülüyor. "Çılgınsın canım, ama sanırım sana aşık oldum."

"Hey!" diyor Leelyn. "Ben onunla daha iyi arkadaşız!"

Çeşmeye doğru bir adım daha atıyorum. Şimdi Egeria'nın hemen yanındayım. Ellerimi birleştiriyorum ve o da doğrudan ellerime su döküyor. Eğer sihir gücü varsa, hepsini istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, su göğsüme kadar yükseliyor. Geriye doğru suya dalıyorum ve suyun üzerinde yüzüyorum. Kafa derime değen su şok edici derecede soğuk.

"İçeri gel!" diye seslendim Leelyn'e.

"Buyurun! İki kişi için yeterince büyük değil."

Doğrulup yüzümdeki ıslak su damlacıklarını itiyorum. İnanılmaz bir his. Serin su kafamı temizledi ve üzerimizde yıldızlar parlıyor.

"Sana yer açacağım," diyorum ona.

Ama o geri çekildi, bir kadeh şampanya eşliğinde bana sırtıyordu. Hayır, karşımda bambaşka biri vardı. Ölüm ifadesiyle takım elbise ceketini üzerinden atan biri.

Rafe.

Eğlenceyi bozmak için buradayım.

Ayağa kalktım ve su vücuduma hızla aktı. Hâlâ beyaz keten elbisemleydim ve çok geçmeden bunun yüzmek için pek uygun olmadığını fark ettim.

"Wilde," diyor. Ses tonunda büyük bir onaylamama var.

"Merhaba, kocam."

Gözleri bir anlığına bedenime indi. "Çık dışarı."

"Ama çok eğleniyorum."

Bir adım daha yaklaşp elini uzattı. "Şimdi," dedi sesi alçalarak. Arkasında, terasta, misafirler bizi izliyorlardı. Birçoğu genişçe gülümsüyordu.

İhtiyacımız olan izleyici kitlesine sahibiz.

Rafe'in elini tutuyorum ve ona dünyanın en sevdiğim insanıymış gibi bakıyorum. "Su çok güzel."

"Sarhoş musun?"

“Belki. Öyle değil misin?”

Ceketini kaldırıp bana bakmak istemezcesine başını çevirdi. "Bunu giy."

"Üşümüyorum," diye itiraz ediyorum, oysa üşüyorum.

"Umurumda değil. O elbise seni çıplak gösteriyor."

"Bu yüzden mi başka yöne bakıyorsun?" Bir adım daha yaklaşıp sesimi alçalttım. "Eğer kocam olsaydın, Rafe, her şeyi çoktan görmüş olurdun. Başka yöne bakma. Şüpheli bir durum."

Bakışlarını tekrar benimkine çevirdi. Gecenin loşluğunda gözlerinin yeşili neredeyse siyah görünüyordu ve yüzünün keskin, yakışıklı hatları gergindi. "İnsanlar bizi izliyor."

"Biliyorum. Zaten mesele de bu." Kollarımı takım elbisesinin kollarına geçiriyorum. O da ıslanacak. Harika. "İmajın senin için çok önemli."

"Ve seninki, halkla ilişkilerde çalıştığını düşünürsek, şaşırtıcı derecede az önem taşıyor." Kolunu omzuma doladı ve çeşmeden çıkarken ona yaslanarak dengemi sağladım.

"Evet, öyle. Ve bunu geliştirmekte harikayım. Muhteşem ötesi."

"Doğru. Ta ki sen sabote edene kadar." Ayaklarıma bakıyor ve kaşları daha da çatılıyor. "Topukların mı?"

"Onları masada bıraktım. Canları yanıyordu."

"Elbette öyleydiler." Eğildi ve sonra beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı. Destek almak için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım ve omzunun üzerinden Leelyn'in gözleriyle karşılaştım.

Bana bir öpücük gönderiyor.

Rafe diğerlerinin yanına doğru geri yürümüyor. Bunun yerine çakılların üzerinden, doğu kanadındaki bir kapıya doğru yürüyor.

Beni tutuyor.

Daha önce sadece kısa bir süre el ele tutuşmuştuk, şimdi ise kollarımdayım ve beni sanki hiçbir şey yokmuş gibi taşıyor. Sinir bozucu. Ona her şekilde yük olmak istiyorum.

Yüzü sert çizgilerle kaplı. Memnuniyetsiz ve bu da en azından bir zafer sayılır.

"Yanılıyorsun," diyorum ona.

"Öyle demeyi seviyorsunuz. Ama bu sefer özellikle ne hakkında?"

"Hiçbir şeyi sabote etmiyorum." Yatırımcılar, meslektaşlar ve tasarımcılarla dolu terasa dönüp baktığımda, birçoğunun bize baktığını fark ediyorum. "Herkes senin çılgın yeni eşini içeri taşımanı izliyor. Ben yeni

aşık olmuş bir kadın gibi görünüyorum, sen de koruyucu bir koca gibi. Bu bizi kötü göstermiyor. Bizi gerçek gösteriyor.”

Villanın yan kapısını omuzlarıyla aralıyor ve biz de bir misafir yatak odasından geçerek içeri giriyoruz.

"Bu iyi bir halkla ilişkiler stratejisi," diye ekliyorum, çünkü kendimi tutamıyorum. "Gerçek olduğumuzu satmak istiyorsak, çok cilalı görünmemeliyiz. Kamuoyu önündeki imaj çok pürüzsüz olursa, insanların tutunabileceği hiçbir şey kalmaz, anlıyor musunuz? Biraz keskin kenarlara ve biraz da yaralara ihtiyacımız var."

Beni büyük bir banyonun içine bıraktı ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Sylvie beni seviyor," diyorum. Bu iddialı bir açıklama ve biraz başım dönüyor. "Beklenmedik biriyim ve insanlar bunu seviyor. Herkes, bir tek sen."

Onun smokinini üzerinden sıyrıyorum. Kolları ve yakası ıslak saçlarımdan dolayı ıslanmış. O da kabul ediyor ve küvetin arkasına doğru katlıyor.

Onda ölümcül bir sakinlik var.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve sonra bir şeyler söylüyor. Fransızca. Lisede öğrendiğim, neredeyse hiç kullanmadığım zayıf Fransızcamla onu anlayamıyorum.

Başımı salladım. "Bu adil değil!"

"Çok adil," diyor.

"Ne dedin?" diye soruyorum. "Kızdın mı? Kızgın mısın? Çok mu öfkелisin?"

Bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer beni kızdırıp boşanma davası açtırarak şirket hisselerini alabileceğini düşünüyorsan," diyor, "beni hiç tanımıyorsun demektir. İstersen her gece çeşmede yüz. Porsche'yi tekrar çal. Emin ol, benden önce sıkılacaksın."

Bahse girmek ister misin?

"Memnuniyetle." Bir adım daha yaklaşıyor ve gözleri elbisemin üzerime yapıştığı yere iniyor, sonra tekrar bana bakıyor. Kumaştan mermer zemine sürekli bir damlama sesi geliyor. "Sen yerinde duramıyorsun, Wilde. Kovalıyorsun ve kışkırtıyorsun. Bir şeyden kaçırıyorsun, ama benden mi? Ben sabırlı olmayı biliyorum. Seni bekleyeceğim."

Ellerim yanlarımda sıkılaştı. Bütün bu olay onu şaşırtmakla ilgiliydi, benimle değil. "Hayatını zorlaştırabilirim."

"Deneyin bakalım," diyor.

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Islak elbisemin etek ucuna uzanıp çekiyorum.

Üzerimde bej renkli bir sütyen ve bir tanga var ve onlar da elbise kadar ıslak.

"Dilediğin şeylere dikkat et, Montclair." Makyaj masasına yaslanıyorum, kendimi başka biri gibi hissediyorum. Kendine güvenen, sarhoş ve öfkeli biri gibi. "Sana aldığım seks oyuncağı mı? Yatağında bıraktım."

Gözleri tekrar yere indi ve içimden bir anlık zafer duygusu geçti. Hoşuna gitmiyor ama beni istiyor.

Bu zafer, herhangi bir yüzme yarışından daha güzel bir duygu.

"Oyuncağını istemiyorum," diyor.

"Emin misin? Çünkü biraz tahrik olmuş gibi görünüyorsun, kocacım."

Gözleri aniden tekrar benimkine döndü. "Kendini rezil etme. Sende çekici bulduğum hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi? Gözlerin bambaşka bir şey anlatıyor." Eğer bunu itiraf ettirebilirim, bir puan kazanmış olacağım. Ve kazanmayı çok istiyorum. Bu yüzden elimi uzatıp sütyen askısını çekiştiriyorum, omzuma düşmesine izin veriyorum ve sözlerinin neden olduğu hafif acı hissini görmezden geliyorum. Bunu asla görmesine izin veremem. "Bu da sıırılsıklam olmuş."

"Çünkü bir çeşmede yüzdünüz," diyor. "En önemli konuklarımın önünde." Bir adım daha yaklaşıyor ve elini tezgâhın üzerine, yanıma koyuyor. Tüylerim diken diken oluyor.

O kadar sinir bozucu, o kadar can sıkıcı derecede yakışıklı ki.

Tahrik olmamam gerektiğini biliyorum. Ama asla itiraf etmeyeceğim.

Ama bu, gerçeği değiştirmez.

"Sanırım seni sinir etmek yeni favori işim," diyorum, yapmamam gereken bir şey yapıp, mesela tekrar yakasına dokunmak yerine.

Uzaklaşmıyor. O kadar yakın ki, bir an için beni öpeceğini düşündüm. Ama öpmedi. "O zaman kendini yavaşlatmalısın," dedi sakın ve keskin bir sesle, "yoksa dikkatimi çekmenin yolları yakında tükenecek."

"Bahse girelim mi?" diye soruyorum.

"Her zaman," diyor.

BÖLÜM 15

PAIGE

Ertesi sabah baş ağrısıyla uyandım.

Duştan sonra, villanın ikinci katındaki küçük balkonumun kapılarını iterek açıyorum. Yumuşak sabahlığımı giymiş, ayaklarımı demir parmaklıklara dayamış bir şekilde oturup bahçelere, göle ve dağlara bakıyorum.

Ve çeşme.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Sylvie ve Leelyn bu küçük numarayı çok sevdiler. Rafe ise pek sevmedi. Beni misafir banyosuna bıraktıktan sonra duş aldım, kıyafetlerimi değiştirdim ve partinin neredeyse bittiğini fark ettim.

Ortada yoktu.

Bu yüzden yatağa gittim ve onun önünde sadece iç çamaşırlarıyla durmanın verdiği hissi görmezden geldim. Bugün de görmezden geleceğim. Bazı şeyler geceye aittir.

Küçük hediyem hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Çok dürtüsel bir şeydi ve yaptığım da zaten biraz içki içmiştim. Yatak odasına gizlice girip, yeni aldığım kırmızı tanga ve açılmamış parfüm şişemin yanına, hazırlanmış yatağının ortasına erkek seks oyuncağını koydum.

Elbette, saçma. Çoğunlukla onun parasını daha da harcamak için aldım, ama fikir çok cazip geldi, karşı koyamadım.

Mutlu bir bekârlık hediyesi.

Şimdi yatak odamın bir köşesi, birbirinden gösterişli çantalarla dolu. Savaş ganimetleri bunlar. Gerçekten çok uçuk şeyler aldım, ama bazıları da çok güzel. Daha önce asla alamayacağım parçalar.

Ama bu çok fazla. Hepsini elimde tutamam. Geri vermek ve ona zaferi vermek istemiyorum.

Belki hepsini satıp parasını bir hayır kurumuna bağışlayabilirim.

Parasını harcaması küçük düşürücüydü ama küçük düşürücü olmak çok iyi hissettiriyordu. Yıllarca direnmeye çalıştım. Daha olgun davranıp amcamın sert sözlerini görmezden gelmeye çalıştım. Onun dürtüsel harcamalarına uyum sağlamaya ya da ofis politikalarının üstüne çıkıp meslektaşlarımın gelişebileceği güçlü bir ortam yaratmaya çalıştım. Çok yorucu oldu.

Gloucester'daki ekip henüz uyanmadı ama yanıtlamam gereken bir sürü e-posta var. Mather & Wilde yönetim kurulundan ve halkla ilişkiler ekibinden mesajlar geliyor. Basın ilgisi nedeniyle onlar da şu anda çok teyakkuzda.

Hızlı parmaklarımla ardı ardına e-postalar gönderiyorum. Müşterilerimize ilettiğimiz mesajların tutarlı olması gerekiyor. Değişmiyoruz. Her zaman olduğumuz gibi aynıyız. Bize güvenebilirsiniz.

Maison Valmont ve Raphaël Montclair'e satılmış olsak bile.

Rafe'e bir soru listesi gönderdim ve listenin başında daha önce de kendisine e-postayla ilettiğim bir soru vardı. Hiçbir çalışanımızın işten çıkarılmasını istemiyorum. Avukatları müzakerelerimize bunu eklememe izin vermemişti. Ama şimdi dikkatini çektiğime göre, bunu kabul etmesini sağlayacağım.

Göğsüm sıkışmaya başladı.

Yaptıklarımın sonuçları beni yakalıyor.

Panik atak geçirmek istemiyorum. Normalde gece, yatakta yalnız başıma, düşüncelerimle baş başa kaldığımda ve saklanacak hiçbir yerim olmadığında gelirler. Ama bu sefer hiç beklemediğim bir anda geldi ve kısa süre sonra onu önlemenin hiçbir yolu kalmadı.

Yüzümden sıcak gözyaşları süzüldü.

Ne yapıyorum ben? Bu konuda konuşabileceğim kimse yok. Şirketin hayatta kalmasının ne kadar hayati önem taşıdığını, çünkü bu şirketin anne babamdan kalan tek şey olduğunu anlatabileceğim kimse yok. Her şey bana bağlı. Bunu yönetebilecek tek kişi benim ve bunu başarabiliyor muyum bilmiyorum.

Nefesim kesik kesik geliyor.

Ölüyormuş gibi hissediyorum. Ölmediğimi biliyorum ama mantıklı düşünme yeteneğimin bağı çok zayıf. Rüzgarda savrulan bir balon gibi, ipini tutmak çok zor.

Banyomun zeminine kıvrılıp oturuyorum.

Alnıma değen fayanslar serin. Sanki kırılacakmışım gibi ağlıyorum ve bunun uzun sürmeyeceği bilgisine tutunmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey kalıcı değil. Bu, tek iyi yanı. Hiçbir şey kalıcı değil.

Her şey bittiğinde kendimi zorla duşa geri atıyorum. Sıcak su şişmiş yüzümü ve yorgun gözlerimi yıkıyor ve derin, harika nefesler alıyorum. Rafe, Valmont'un aile şirketindeki sahipliğinin boyutunu ortaya çıkardığı sıralarda terapistime gitmeyi bıraktım.

Her şey kriz moduna girdi.

Amcam şirketi ona bırakmaktansa batırmaya karar verdi ve her gün bir mücadeleye dönüştü. Dağılmak ya da kendimi geliştirmek için zamanım yok. Hala zamanım yok.

Saçımı kurutuyorum ve yüzüme soğuk bir bezle siliyorum. Aşağı indiğimde, Rafe'in görmesini istemediğim zayıflığımın tüm izlerini gizlemiş oluyorum.

Kimsenin görmesine izin veremem.

Dün geceki akşam yemeği partiye dönüştükten sonra ev yeniden eski haline getirildi. Geniş ve havadar odalar tekrar tertemiz görünüyor ve gölden gelen ılık esintinin içeri girmesi için terasa açılan çift kanatlı kapılar açık. Mutfak kapısının dışında, toprak saksıda bulunan büyük bir zeytin ağacının dalları sallanıyor.

Mutfaktan kahvaltımı alıp Antonella ile sohbet ediyorum. Her yudum soğuk su ve keyifli sohbetle birlikte kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Daha önce olanları unutmak daha kolaylaşıyor.

"Rafe'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Sanırım halkla ilişkiler ekibiyle görüşüyor," diyor kadın. Mutfaktaki şarap buzdolabını dolduruyor, radyoda İtalyan şarkıları çalıyor. "Sabahları her zaman yoğun geçer."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Halkla ilişkiler ekibi mi?"

"Evet, bence öyle."

"Çok teşekkür ederim." Sandalyeden kalkıp aceleyle merdivenlerden yukarı, çalışma odasına çıktım. Onu geçen seferkiyle aynı sandalyede

otururken buldum, ama yalnız değildi. Karşısında kızıl saçlı bir kadın ve koyu saçlı bir adam oturuyordu. Bir toplantıydı. Gerçek bir toplantı.

Rafe başını kaldırdı. "Ah. Sonunda geldi. Paige, Valmont Halkla İlişkiler Müdürü Wren ve yönetici asistanım Karim ile tanış. Düğünümüzle ilgili çalışmalara başlamak için bu sabah uçakla geldiler."

Bu toplantıda olmam gerekiyor. Bunu biliyorum, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa o da biliyor.

"Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

"Bu sabah kapınızı çaldım. Cevap alamadım." Wren adındaki kızıl saçlı kadının yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek, "Oturun lütfen." dedi.

Dün gece ondan etkilendiğime inanamıyorum. Şimdi tek istediğim ondan olabildiğince uzak durmak.

Ama kaçmak yerine oturup iki ortağına da genişçe gülümsedim. Onu kendi ütülü keten gömleğiyle boğmak isteyebilirim ama kimsenin beni zor biri olarak düşünmesine asla izin vermeyeceğim.

Sadece onu delirtmek istiyorum.

"Yardımanız için ikinize de teşekkür ederim," diyorum. "Kamuoyu algısı söz konusu olduğunda elimden gelen her şekilde takım oyuncusu olacağım. Şimdiye kadar neler görüştünüz?"

Gerçekten etkileyici bir iş çıkarmışlar. Wren, büyük bir moda dergisine özel bir röportaj verme fikrini anlatıyor. "Luster'a özel bir röportaj vereceğiz, ayrıca düğünün ilk fotoğraflarını ve planlama detaylarını da paylaşacağız," diye bitiriyor sözlerini. Avustralya aksanıyla konuşuyor ve Rafe'in ekibinin ne kadar uluslararası olduğuna sürekli hayran kalıyorum. Sanırım sadece en iyileri işe alıyor ve onları nereden getirmesi gerektiği önemli değil.

"Bu müdahaleci bir yöntem," diyor.

"Harika," diyorum.

Wren gülümsüyor. "Evet, ikisi de. Ama bu bize hem anlatıyı kontrol etme şansı veriyor hem de büyük bir yayından güvenilirlik damgası almamızı sağlıyor. Yarın sizin için fotoğraf çekimi yapılacak bir düğün pastası tadımı ayarladık. Luster, Luster Italia'dan yerel bir muhabir gönderecek. Ondan sonra da Karim'in bir planı olduğunu düşünüyorum."

"Evet," diyor ve bir dosya açıyor. "Buraya geri gelip düğün için şarapları tadacaksınız. Kısa bir fotoğraf çekimi olacak, on dakikadan fazla sürmeyecek. Ama yarın vereceğiniz kararlar düğünüze yansıyacak, yani sadece gösteriş için değil." Hafif, düzgün bir Fransız aksanı var.

Rafe, "Pasta, yemek ya da şarap umurumda değil," diyor. "En doğru karar neyse onu verin."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekçi görünmesi için."

"Bunu anlıyorum," diyor, gözleri gözlerimin içinde, "ama gerçekçi görünmekle gerçekçi olmak iki farklı şey."

"İnan bana, bunların hepsini biliyorum," diyorum ve dün beni kucığında taşıdığı, kollarını bana doladığı anı düşünüyorum.

"Halka açık olmayan her şeyle biz ilgileniriz," diye araya giriyor Karim. "Yarınki sadece fotoğrafçılar yüzünden bu kadar detaylı olacak. Ama örneğin düğün davetiyeleri çoktan tasarlandı. Hafif parlak krem rengi kağıt ve koyu lavanta rengi yazı kullandık."

"Davetlilerin listesi mi?" diye soruyor Rafe.

"Şarap tadımından sonra, yarın ikinizin de onayına sunacağım. Davetiyeler ertesi gün gönderilecek."

Dengemi sağlamak için ellerimi birbirine bastırdım. "Sylvie elbisemi tasarlayacağını söylemişti. Bu hâlâ mümkün mü?"

"Evet. Israr etti. Birkaç gün sonra, burada villada sizin için bir prova ayarladım," diyor Karim. "Katılacağınız Milano'daki yardım etkinliğinden iki gün sonra. Katılımınızı az önce teyit ettim."

Dosyanın üzerinde büyük harflerle "Düğün" yazıyor. Vay canına. Gerçekten bunu yapıyoruz. Açtığımda davetiyeyi görüyorum. Üzerinde "Paige ve Rafael" yazıyor ve tamamen tuhaf görünüyor. Güzel. Ama sanki başkasının düğünüymüş gibi.

Dosyayı kapatıyorum. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim," diyorum ikisine de. "Karim, numaramı biliyor musun? Ya sen, Wren?"

Birbirlerine baktılar. "Evet. Bay Montclair bize ihtiyacımız olan her şeyi verdi."

"Güzel," diyorum. "Doğru. Bu iyi."

Rafe'in gözleri üçümüzün üzerinde gezindi. Geçen sefer oturduğu aynı koltukta oturuyordu, açık pencereler ve ötesindeki göl manzarasıyla silueti belirginleşmişti. Burada çok rahat görünüyordu. Çok geç saate kadar ayakta kalmamış ve çok fazla içki içmemiş gibi, fazlalık belirtisi yoktu yüzünde.

"Bizi mazur görür müsünüz?" diye soruyor Wren ve Karim'e.

Ayağa kalkıp ofisten çıktılar, kapı arkalarından kapandı. Ben de ellerimi sandalyemin kolçaklarına sıkıca kenetledim. "Böyle toplantılar olduğunda bana mutlaka haber vermelisin," dedim ona.

Kaşını kaldırarak, "Denemeye çalıştım," dedi.

"Sabahın erken saatlerinde, saat ikilere kadar süren bir partinin ardından tek bir kapı çalmasıyla değil!"

"Buraya kendin geldin, değil mi?" Sandalyeye yaslandı. "Hem zaten sonradan bilgilendirilirdin."

"Bilgilendirilmek istemiyorum. İşin içinde olmak istiyorum." Gözlerini ona diktim. "Bu, dün geceki olayın intikamı mı?"

Aramızdaki masada duran o büyük deri dosyayla rahat görünüyordu. Düğün. Ama çenesinde bir gerginlik vardı. "O kadar da küçük düşürücü değilim, Wilde. O sensin."

"Demek bu bir misilleme. Hımm." Ben de onun duruşunu taklit ederek geriye yaslandım. "Demek seni bu kadar çok kızdırmışım?"

"Hiç de değil."

"Ne kadar inkar ederseniz, o kadar doğrulamış olursunuz."

İtalyanca bir şeyler söylüyor. Tek bir cümle ama son kelimeye belirgin bir vurgu var.

Sinirlendiğimde parmaklarım seğiriyor.

"İstediğin kadar anlamadığım dillerde konuş," diyorum ona. "Sanırım bana küçük hediyemi ne kadar beğendiğini söyledin, değil mi? Rica ederim, sevgili kocam."

Gözlerini kısarak, "Benim kartımla ödediysen bu hediye sayılmaz," dedi.

"Ah, demek beğendin. Harika." Ayağa kalkıp dosyayı alıyorum. Kalbim hızla çarpıyor. "Gerginliğine bakılırsa, tekrar kullanman gerekebilir. Sahte kocamın bu ani bekarlıktan dolayı beyin kanaması geçirmesini istemem."

Dişlerini gıcırdatarak, "Ben kullanmadım," dedi.

"Öyle mi? Senin için çok mu büyüktü?" Başımı yana eğdim. "Orta boyunu almaya çalıştım. Belki senin büyütme işleminden sonra."

"Beğendin mi? Bana neyin yakışacağını ve beni neyin tahrik edeceğini düşünmek?" Ellerini tahta masaya dayadı. Çok geniş elleri vardı. "Bana ilgi duyduğumu sanıyorsun ama asıl sapık olan sensin."

"Gece yarısı gizlice dışarı çıkıp tek gecelik ilişkiye girmeni bir daha kaldıramam," diye karşılık veriyorum, "bu yüzden seni idare ediyorum. Ama senin... alışkanlıklarınla hiç ilgilenmiyorum."

"Elbette öyle değilsin. Sadece iyi niyetinden yaptın." Gözlerini kısıyor. "Sadece sana karşı bir çekim duyduğumu söylememi istiyorsun."

"Çünkü bu apaçık ortada," diyorum, hissettiğimden çok daha az bir inançla. O sözler, şampanyanın, hayatın ve gözlerindeki öfkenin etkisiyle

sarhoş halimde söylenmişti. Ama geri adım atamam. Asla, onunla asla.

Bir yırtıcı hayvanın yanında zayıflık göstermezsiniz.

“Demek bu yüzden parfümünüzü eklediniz?” Masanın üzerinden eğiliyor. “Kullanırken sizi mi düşünmemi istiyorsunuz?”

Zihnimde bir görüntü belirliyor. O, sertleşmiş cinsel organını kavrayan bir eliyle, iki kez gördüğüm büyük yatağın yanında duruyor. Fazla yakışıklı yüzü zevkle gerilmiş ve o kontrol maskesi kayıp gidiyor.

Ayağa kalktım. "En son umrumda olan şey sizin zevkiniz. E-postamı gördünüz mü?"

Gözleri gözlerimden ayrılmıyor. "Evet, yaptım."

"Cevaplayacak mısınız?"

"Bunu değerlendireceğim."

Kapıya doğru bir adım atıyorum. "Eğer kapıyı açarsanız, size tüm akşamı huzur ve sessizlik içinde geçireceğinize söz veriyorum. Bu çok güzel olmaz mıydı?"

"Tehlikeli oyunlar oynuyorsun, Wilde," diyor.

Kapı koluna elimi koymuş, omzumu çevirip ona bakıyorum ve midemde bir sıkıntı hissediyorum. Bunu bir uyarı gibi söylüyor.

Ama ben bunu bir vaat gibi duyuyorum.

BÖLÜM 16

PAIGE

Ertesi öğleden sonra, Milano'nun en ünlü pastanelerinden birinin kapısından içeri girdim. Karim beni oraya götürmesi için bir şoför ayarlamıştı. Bunun için minnettarım, çünkü Rafe'nin sadece BMW'yi kullanabileceğini belirttiği halde Porsche'sini kullanmaktan ne kadar keyif almış olsam da, Milano'nun merkezinde tekrar araba kullanmak istemiyorum. Bir kere yeterliydi.

Kısa bir etek ve ipek bir bluz giyiyorum; bunlar, o çılgın alışveriş turundan aldığım ve saklamaya karar verdiğim birkaç parçadan ikisi. Ayrıca Mather & Wilde marka tekne ayakkabıları giyiyorum.

Fotoğrafım çekilecekse, korumaya çalıştığım şirketi en iyi şekilde temsil ettiğimden emin olacağım.

Rafe çoktan fırında ama onu bekletmedim. Bugün tam zamanında geldim. Sadece bir kişiyi sinirlendirmek için gecikmelere neden olup onları rahatsız etmek istemiyorum, çünkü çok fazla insan işin içinde.

Burası çok şirin bir yer, mavi duvarları ve tavanında çizilmiş kabarık bulutları var. Camın arkasında lezzetlerin sergilendiği dev bir tezgah bulunuyor. Rafe tezgahın en ucunda duruyor.

Gözlerimin ona takılmasından nefret ediyorum.

Mavi gömleği lacivert pantolonunun içine sokulmuş, kusursuz görünüyor. Bugün sakalsız. Onu sadece hafif sakallı görmüştüm ve bu değişiklik beni birkaç kez şaşırttı. En azından saçları hala gür ve dağınık.

Değişime rağmen, hâlâ inanılmaz derecede iyi görünüyor. Sanki lüks eşyalarının sık sık sergilendiği dergilerden birinden fırlamış gibi.

Odanın düzeni hafifçe değişiyor ve o merkeze yerleşiyor gibi. Belki de boksörler ringe girdiklerinde böyle hissediyorlardır. Rakibinin sürekli ve istikrarlı bir şekilde farkında olmaları.

"Merhaba." Onu özlemişim gibi ona gülümsedim.

Burada yalnız değiliz.

Bana döndü. "Sevgilim. Başardın."

"Elbette." Yanına doğru eğildim ve o da kolunu belime doladı.

Bu çekingен bir dokunuş değil. Kendinden emin, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. Sanki birbirimizin bedenlerinin farkındaymışız gibi. "Paige, Wren'le tanıştın tabii ki. Ve bu da fotoğrafçı Luca."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve kamerasını kuran uzun boylu fotoğrafçıya hafifçe el sallıyorum.

"Sen de," diyor kalın bir İtalyan aksanıyla.

"Her şey bizim için hazır," diyor Rafe. "Wren...?"

Başını salladı, kızıl saçları bugün sıkı bir topuz yapılmıştı ve başka birine döndü. "İçeride tadım için hazırlık yapan en az sekiz kişi var. Başka misafir yok. Bizim için kapattılar."

Rafe beni, yan yana dizilmiş sekiz dilim pastanın bulunduğu bir masaya götürüyor. Pastanın arkasına oturuyoruz ve beyaz bir peçete üzerinde birkaç parlak gümüş çatal görüyorum.

Fotoğrafçı yerini alıyor ve Wren tam karşımızdaki yere oturuyor. Görünüşe göre durumun kontrolü onda.

"Deneyeceğiniz ilk pasta..." Elindeki not defterine bakıyor. "Böğürtlenli mus."

Rafe'ye bakıyorum. Elini masaya dayamış, bacaklarını uzatmış. Kusursuz bir rahatlamanın resmi. Ama biliyorum ki o böyle şeyler yapmaz. Raphaël Montclair son derece özel bir insan. Tüm Montclair ailesi öyle. Babası gibi o da çok az röportaj verdi ve sadece Maison Valmont ve iş hakkında konuşuyor. Asla ailesinden bahsetmiyor.

"Önce bayanlar," diyor.

Çatalı alıp koyu kırmızı pastayı dilimledim. Kekin hamuru kolayca kesildi ve tadı da harika.

"Pekala. Kazanan bu," dedim ona.

Dudakları kıvrıldı. "Sadece bir pasta yedikten sonra bunu söyleyemezsin."

“Ama harika bir şey. Deneyin.”

Kendine bir çatal alıyor ve çiğnerken çenesinin hareketlerini izliyorum. "Güzel," diyor. "İtiraf etmeliyim."

“Kazanan,” diyorum, gülümsemem daha da genişliyor. Etrafımızda bir izleyici kitlesi var. Sanki etrafımızda duran, bizi izleyen, nefes alışverişlerini duyabiliyorum. Etkileşimimizi görmek istiyorlar. Tık, tık, tık, kamera çalışıyor.

“Hayır, devam etmeliyiz,” diyor ve kolunu sandalyemin arkasına doluyor. “Sıradaki ne, Wren?”

“Telaffuzum için özür dilerim efendim, ama bu—”

Ancak Rafe çatalını çoktan açık sarı dilime batırmıştı. "Zuger Kirschtorte," dedi. "Vay canına. Şef Chiara araştırmasını iyi yapmış."

"Adını ne koymuştunuz?" diye soruyorum.

“Bu bir İsviçre pastası,” diyor ve ilk ısırığından çok daha büyük bir ısırık alıyor. Yüz ifadesine ve gözlerindeki mutluluk izine bakıyorum.

Rafe Montclair'in mutlu olmasını istemiyorum.

Ve onun yüzünde memnuniyet ifadesi görmek istemiyorum.

O yüzden dikkatimi dağıtmak için kendim de büyük bir ısırık aldım. Hem fındık hem de kiraz aromalıydı, yumuşacık bir kekti. "Aa. Bu oldukça güzelmiş."

“Bu klasik bir yemek.” Şefe doğru bakıyor. Şef, yardımcılarının ve fotoğrafçının arkasında, en arkada, aşçı ceketi giymiş halde duruyor. İtalyanca bir şeyler söylüyor ve ona göz kırpmıyor.

Efsanevi şefe göz kırpmıyor.

Yüzü ışıldıyor. İşte onun böyle bir etkisi var. Bunu biliyorum ama şimdi bunu görmek ve çevresindeki herkesin onu etkilemek istemesi...

“Ne düşünüyorsun canım?” Eli sol omzuma değiyor. “Kazanan bu mu?”

"Daha altı adımız daha var," diye hatırlatıyorum ona, "ve devam etmeliyiz."

Bir sonrakine uzanıyor. "Ah, bir de klasik millefoglie."

Onu da denedik. Çok lezzetliydi, beze ve kremadan oluşuyordu ve kulağına fısıldamak için yaklaştım. Kamera yine titredi. "Keyif alıyor musun?" diye sordum.

Döndü, yanağı benimkine değdi. "Hayatımın en kötü zamanı."

“Dün gönderdiğim e-postaya cevap vermedin.”

"Başladım," diyor, "ama bitiremedim."

Elimi uzatıp saçının bir tutamını geriye doğru ittim. Şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve uzaktan o ses tekrar geldi. Tık, tık, tık. "Bu sizin için sık karşılaşılan bir sorun mu?"

Gözlerini kısarak, "Sadece motivasyonum olmadığına..." dedi.

"Sana huzurlu bir akşam yaşattım." Arkama yaslanıp bir sonraki pastadan bir parça daha tattım. Böyle konuşmaya devam edemeyiz. İnsanların bunun tatlı fısıltılar olmadığını duyabileceği bir yerde değil.

"Bunu seveceksin," diyor ve sesi tekrar normal bir tona geliyor. "Limonlu tart. Ekşi olacak. Neredeyse acı."

Parmaklarım çatalı daha sıkı kavradı. "Ah, bu senin en sevdiğin şeymiş!"

Kendi lokmasını alırken hiçbir şey söylemiyor. Lezzetli, yanakları hafifçe yakacak türden bir ekşiliği var ve ikinci porsiyonu almamak için kendimi zor tutuyorum. Birkaç porsiyon daha kaldı.

"Bu harika," diye sesleniyor Wren. "İkinizin birbirinize baktığı birkaç fotoğraf çekebilir miyiz? Pasta kısmında gerçekten çok iyi gidiyoruz. İkinizin etkileşim halinde olduğu birkaç fotoğraf daha çekelim."

"Etkileşim kurmak," diye tekrarladım ve geniş bir gülümsemeyle Rafe'e döndüm. "Bunu iyi yapıyoruz."

Çevremizdekilerden birkaçı kıkırdadı. Çatalını bıraktı ve tamamen bana döndü. Bakışları sıcaktı ve tıpkı çekiciliğinin çoğu gibi, tamamen sahteydi.

"Merhaba," diyorum.

"Hey." Uzanıp saçımın bir tutamını geriye doğru itti. Parmaklarının pürüzlü uçları yanağımın ve ardından kulağımın üzerinden kısaca geçti ve kulağımı hafifçe dürttü.

"Nasıl seçim yapacağız ki?" diye soruyorum ona.

"Hiçbir fikrim yok," diyor. "Bunun için bir oyun oynayabiliriz."

"Oyunlarda iyiyiz."

"Öyleyiz," diyor ve bu sözlerde derin bir anlam var. Gözleri koyu orman yeşili ve eli hâlâ saçımın bir tutamıyla oynuyor.

"Çikolatayı gerçekten çok seviyorum," diyorum.

Kaşını kaldırarak, "Biliyorum. Onu hep çantanızda taşıyorsunuz." dedi.

Bunu fark etti mi? Nasıl? Gözlerimi ona diktim ve dudağı kıvrıldı. Gamzesi tekrar belirdi. Bir şekilde bunun gerçek bir gülümseme olduğunu biliyorum, çünkü benim sinirlenmemden hoşlanıyor.

Vidalar birbirine temas ediyor.

Bir sonraki pastayı kendimize doğru çekiyorum. Çikolatalı, Nutella renginde kalın bir kreması var. "Sen de çikolatayı seviyorsun," diyorum.

"İsviçreli olduğum için bu bir zorunluluk," diyor.

Parmak ucumu kremaya batırıp tadına bakması için ona uzatıyorum.

Kısık gözlerle parmağıma bakıyor. Hayır, diyorlar. Dur artık.

"Bu mükemmel!" diye sesleniyor Wren. "Birkaç tane daha."

"Tadına bak," diyorum.

Bunu yapmayacak. Gözlerinde bana ve yaptıklarımın nefretle dolu olduğunu görebiliyorum. Rafe Montclair halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmaz. Eminim pasta, onu şu anda çıldırttığımı bilmek kadar lezzetli olacak. Bakışları parmağıma iniyor.

Ama sonra öne eğiliyor. Dudakları aralanıyor, sanki tam da ona teklif ettiğim şeyi yapacakmış gibi.

Benim blöfümü ortaya çıkaran o.

Dehşet içinde, şok olmuş bir halde, dudaklarını parmağımın ucuna kapatıp, sıcak ağzının içinde parmağımı temizleyene kadar emmesini izliyorum. Vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve midem kasılıyor.

Koyu yeşil gözleri benimkine kilitlenmiş ve gözlerinde bir zafer ifadesi var. Şüphesiz ki, onun bu hamlesinin beni ne kadar şaşırttığını görüyor.

Parmaklarımı bıraktı ve az önce yaladığı elimi tuttu, beyaz masa örtüsünün üzerinde parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Yemeğinle oynamayı bırakmalısın," dedi sıcak bir sesle.

Ama elimi masaya sıkıca bastıran parmaklarım kaskatı.

Bundan nefret ediyor.

Bundan nefret ediyor.

Bu beni şimdiki zamana geri getiriyor ve onun sıcak dudaklarından ve gözlerindeki bakıştan uzaklaştırıyor. Buna tepki verdiğim için kendimi kandırıyorum. Sadece çok uzun zamandır seks yapmadım, hepsi bu. Onun kartıyla aldığım vibratörlerden birini denemeliyim. Onu sinirlendirmek için yaptım, evet, ama ben de zevk alabilirsem, bu bir kazanç olur.

Bana sadece birkaç güzel orgazm yeter.

Ve parmaklarımı onun ağzından uzak tutmaya çalıştım.

Son pastadan, çarkıfelek meyveli musdan, bir dilim kesip bana doğru uzattı. Sanki bana da yedirecekmiş gibi.

Çataldaki parçaya bakıyorum ve o kaşını kaldırıyor. Eee? Kamera çekime devam ediyor. Ağzımı açıyorum ve o parçayı bana öyle odaklanmış

bir ifadeyle yediriyor ki, yerimde duramıyorum. Cinsel ilişki sırasında böyle görünse gerek. Tek bir hedefe tam anlamıyla odaklanmış.

Gözlerimi kapatıp tadın verdiği hisle inliyorum.

Ondan nefret ediyor olabilirim ama bu pastalardan nefret etmiyorum. Bu mekan şöhretinin her zerresini hak etmiş. "Bu benim favorim," diyorum ona ve hâlâ beni dikkatle izlediğini fark ediyorum. "Bu pastadan bu akşam eve götürmek için biraz daha alabilir miyiz?"

Çenesi çalışıyor. "Ne istersen, canım."

Fotoğrafçı kamerasını indirip Wren ile fotoğraflar hakkında konuşuyor. Ben de masadaki yarım yenmiş pasta dilimlerine bakıyorum. Rafe daha da yaklaşıyor.

Uyluklarımız birbirine değiyor. Kalçalarımız birbirine değiyor.

Bunun da farkında olmaktan nefret ediyorum. Birbirimize kök salduğumuz her zerrenin farkında olmaktan. "İşte," diyor kısık bir sesle, "hayatımın en uzun otuz dakikasıydı."

"Ölmek istedim," diye fısıldadım. "E-postama daha sonra cevap verir misin?"

"Sonrasında meşgulüm." Sesi kulağıma çok yakındı, sanki tatlı sözler fısıldıyordu. "Eşimle şarap tadımı yapıyoruz ve onunla sarhoş olacaksam, tamamen orada olmam gerekiyor."

"Çalışanlarımdan hiçbirini işten çıkarmanızı istemiyorum."

"Sizi duydum ve konuyu araştıracağım," diyor. "Hangi pastayı istersiniz?"

"Benim ne istediğimi umursuyor musun?"

"Bir karar vermemiz ve şefe teşekkür etmemiz gerekiyor." Öne eğilip dudaklarını kulağıma değdirdi. "Sen en sevdiğini seç, ben de benimkini seçeyim. Düğün pastasını ayrı ayrı katmanlar halinde yapacağız."

"Bu pek de uyumlu görünmeyecek."

"Umurumda bile değil."

Onu ilk defa küfür ederken duyuyorum. Bu durum onu sandığından daha çok etkilemiş olmalı ve içimde bir heyecan uyandırıyor. "O zaman çikolata istiyorum," diyorum.

"Ben de İsviçre usulü yapacağım."

"Güzel," diyorum.

"Harika," diyor.

BÖLÜM 17

RAFE

Geri döndüğümüzde, terasta bizim için hazırlanmış şarap şişeleri vardı. Wren, Karim ve Antonella hep birlikte çalışıyorlardı ve pastanenin fotoğrafçısı da bize katıldı.

Yakamı çekiştiriyorum.

Villanın fotoğrafının çekilmesi fikrinden nefret ediyorum. Neyse ki sadece arka bahçenin bir kısmını çekiyorlar. Kameraları ve medyayı kendimden ve ailemden olabildiğince uzak tutmak için her zaman çok çalıştım.

Ama işte ben onları içeri davet ediyorum.

Paige geniş bir gülümsemeye ve elinde bir kutuyla yanımda yürüyor. Şef, ona en sevdiği yarım yenmiş pasta dilimlerini vererek eve gönderdi. Çekimden sonra onunla konuşarak ödüllü şefi hızla kendi tarafına çekti.

Bu konuda çok iyi. Sinir bozucu.

Terasa oturup onun içeriye doğru kayboluşunu izliyorum.

Parmaklarını emmek gerçekten berbat bir karardı. Ama bunu yapmamı beklemiyordu ve ben de ona zaferi hediye etmeye niyetli değildim.

Dudaklarının şaşkınlıkla aralanışını gördüm, ağzından kaçan o küçük iç çekişi ve gözlerindeki parıltıyı duydum. Gözleri, yaladığım çikolatalı krema ile aynı renkteydi.

Ama sonra bir dilim pasta yerken inledi ve o ses beni derinden etkiledi, masa örtüsünün altında yarı sertleşmeme neden oldu.

Geçen gece misafir banyosunda onu ıslak ve yarı çıplak halde gördükten sonra odama çıktığımda hem tahrik oldum hem de öfkelenim. Onu istediğim için kendimden nefret ettim.

Ve hediyesini yatağımda beni beklerken buldum.

Bu bir seks oyuncağıydı. Üzerinde "erkeğin en iyi dostu" yazan silikon kılıflardan biriydi. Yanında da parfüm şişesi ve kırmızı, dantelli bir tanga duruyordu. Kullanılmamıştı. Fiyat etiketi bile üzerindeydi, Allah aşkına! Şüphesiz ki, benim kartımla yaptığı alışveriş çılgınlığında aldığı başka bir şeydi.

Sanki kol kullanacakmışım gibi.

Ben de hepsini bir çekmeceye tıktırdım ve sırlıklam ıslanmış, çeşmenin içinde meydan okurcasına duran halinin görüntüsüyle yatağa girdim.

Ona karşı bir çekim hissettim.

Ve bu, şimdiye kadar verdiğim en mantıksız tepkiydi. En akıl dışı ve kesinlikle en haince olanıydı. Ona güvenemem.

Bir saat boyunca kendimle mücadele ederek uykusuz yattım, sonunda sadece sol elimle sert ve hızlı bir şekilde boşaldım. Derin ve rüyasız bir uykuya daldım ve her şey burada bitmeliydi. Çekim doğdu, ama çekim söndü.

Ama şimdi o, zihnimdeki kayıtlara parmağının ağzımda olma hissini ve inlemelerinin sesini de ekledi.

Kol düğmelerimi çıkarıp kollarımı sıvamaya başladım. Güneş hâlâ parlıyordu ama gökyüzünde daha alçaktaydı, dağların arkasına yavaşça batmaya başlamak üzereydi. Fotoğraf çekeceksek, şimdi çekmeliyiz.

"Siz ikiniz hazır olduğunuzda biz de hazırız," diyor Wren. Karim'in yanında duruyorlar, ikisi de bekliyor.

"Biraz zaman alabilir," dedim fotoğrafçıya. Sanırım adı Luca'ydı. "Eşimle uğraşırken ne olacağını asla bilemezsiniz."

Hepsi sanki tatlı, sevgi dolu bir şaka yapmışım gibi gülüyorlar.

Altı dakika sonra geldi. Elinde bir deste iskambil kartı vardı ve bunlar okuldan hatırladığım bilgi kartlarına çok benziyordu.

"Hadi içelim," diyor ve yanıma oturuyor. Saçları artık serbest, alçak at kuyruğundan kurtulmuş ve omuzlarının etrafında altın ipek gibi dalgalanıyor.

Fotoğrafçı, birkaç şişe açarken fotoğraflarımızı çekiyor. Kırmızı, beyaz ve şampanyalar var ve en az bir düzine kadeh bizim için hazırlanmış. Biraz

sohbet ediyoruz. Üzümler ve sergilenen markalar hakkında tamamen saçma sapan şeyler konuşuyoruz. Bana kaç şarap evine sahip olduğumu soruyor ve ben de ona gerçeği söylüyorum. Hepsine.

Bu onu güldürüyor. Bir şişe Sancerre şarabına uzanıp kendine yarım bardak dolduruyor. Bir tadım için içilmesi gerekenden fazla. "Tabii ki içiyorsun," diyor. "Tahmin edilebilirsin."

"Ve çok fazla içiyorsun," diyorum. Eğer reklam amaçlı büyük bir düğün düzenliyorsam, düğün boyunca mutlaka Maison Valmont şarabı ikram edeceğimden emin olurum.

"Bence asıl mesele buydu." Bardağı dudaklarına götürüyor. Bu onun ilki değil, benim de değil. Yirmi dakikadır burada oturuyoruz. Konuşuyoruz, el ele tutuşuyoruz, içiyoruz.

Güneş dağların üzerinden alçaldı.

"Sanırım fotoğraf çekimi bitti," diyor Wren. Fotoğrafçının omzuna elini koyuyor. "Makale için gerekenler hazır mı? Gelin, içeri girelim ve nelerimiz olduğuna bakalım..."

Kadın ortadan kayboluyor ve Karim bana gizlice, sorgulayıcı bir şekilde başını sallıyor. Ben de karşılık olarak başımı sallıyorum. O da ortadan kayboluyor ve sonunda hepimiz seyircisiz kalıyoruz.

Sauvignon şarabımı yudumlarken sandalyeye yaslandım. Ekibim artık beni nasıl çözeceğini biliyor.

"Bu şarabı beğendim," diyor Paige. Parmakları önündeki kart destesine gidiyor. Fotoğraflar için onu bir bez peçetenin arkasına saklamıştı. "Yumuşak bir tadı var."

"En iyilerimizden biri. Kartlarda ne yazıyor?"

"Merak uyandırdı mı?"

"Temkinli olmalıyım," diyorum.

"Daha önce bir soru listesi hazırlamıştım." Omuzunun üzerinden içeriye doğru baktı. "Sence biz..."

"Güvenli mi? Evet. Wren, fotoğrafçının buradan çıkmasını sağlayacak."

"Güzel. Çünkü sen ve ben birbirimizi yeterince tanımıyoruz. Birkaç gün içinde ailemiz, arkadaşlarımız ve medya bizi kuşatacak. Amcam hâlâ karşı dava açmaya çalışıyor. Wren de bizimle yüz yüze bir röportaj yapmak istiyor!"

Kırmızı şarabımın geri kalanını bir dikişte içiyorum. Bu şekilde içilmemeli ve onu üreten bağa da bir hakaret olur. "Biliyorum. Onu vazgeçirmeye çalışıyorum."

"Ya da yaparız, ama ne hakkında konuştuğumuzu bilmemiz gerekir."

"Bu, en sevdiğim pastanın ne olduğunu uydurmana engel olmuyor."

"Gerçek cevap nedir?"

"En sevdiğim pasta diye bir şey yok. On iki yaşında değilim."

Omuz silkerek kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. "Vay canına, ne kadar da moral bozucu bir yanıt. Yetişkin olarak da eğlenebilirsiniz, biliyorsunuz."

"Bunun farkındayım."

"Emin misin? Çünkü hiç eğleniyor gibi görünmüyorsun."

"Çünkü beni sadece senin yanındayken gördün," diyorum sertçe. Acımasız ama aynı zamanda doğru. O yanımdayken asla gardımı indirmedim.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Seni mutsuz mu ediyorum?"

"Bunu duymaktan hoşlanacağını tahmin etmeliydim." Yüzümü elimle sildim. "Bana o kartlarda ne olduğunu söyle."

Hayır, öyle yapmıyor. Bunun yerine bacaklarını yukarı çekip teras sandalyesinin kenarına yaslanıyor. "Sizin hakkınızda pek bir şey bilmiyorum," diyor. "Düğündeki insanlar veya bir gazeteci bana neredeyse her soruyu sorarsa, cevap veremem. Sadece internette okuduklarımı biliyorum."

"Ya da dinledikleriniz. Çünkü tüm röportajlarımı izlediniz."

Bana nasıl mahvedeceğini ve nereden başlayacağını tam olarak biliyormuş gibi gülümsüyor. "Bunun aklını başından almasına izin verme. Ben evlenmeden önce kocalarımın çoğunu araştırırım."

"Bu cümlede geçen 'çoğu' kelimesini çok ilginç buluyorum," diyorum.

Gözlerini devirdi. "Sana senin hakkında bildiklerimi anlatayım, sen de boşlukları dolduracaksın. Yanlışsam düzelt. Tamam mı?"

"Kimse sana hayatım hakkında soru sormayacak," diyorum ona. Yine de, önerdiği şeyin değerini görebiliyorum. Bunu, özellikle amcası gerçekten mirasına itiraz ederse, tasarımcılarımdan veya basından daha zorlu insanların önünde başarmamız gerekebilir. "Ama tamam. Oynayacağım."

"Pekala. Biliyorum ki otuz yaşındasınız ve babanız İsviçreli, anneniz Amerikalı. Anneniz oyuncuydu, değil mi?"

"Evet. Küçük çaplı dizilerde, birkaç filmde."

"Onlardan birini izledim. İyiydi," diyor Paige, alışılmadık bir nezaket veya samimiyet gösterisiyle, bilmiyorum. "Ama sen çoğunlukla Paris'te büyüdün, baban Maison Valmont'un merkezi oradaydı. Artemis saat

markasını miras aldı ve portföyünü genişletmek için kullanmaya karar verdi. Ama Valmont'un ne anlama geldiğini bilmiyorum. Maison'u anlıyorum."

"Dağın yanındaki vadi," diyorum. Elim bardağımı daha sıkı kavıyor. "Bu, onun büyüdüğü İsviçre'deki köye bir gönderme."

Gözleri irileşti. "Ah. Ve tabii ki Montclair."

Başımı hafifçe eğdim. "Evet."

"Pekala. Şey... Amerika, İtalya ve İsviçre'de tatil yaptınız. Ayrıca Amerika'da birkaç yıl yatılı okula gittiniz, değil mi? Belmont Akademisi'nde. Google'da aradım. Vermont'ta sadece erkek öğrencilerin olduğu bir okul." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Çok yaramazlık yaptığınız için mi okuldan atıldınız?"

"Öyle bir şey," diyorum. Eğer Etienne'in ölümü kötü bir şey olarak sınıflandırılabilirse.

Çığdan sonra kendimde değildim. Dinlemiyordum ve uslu durmuyordum. Annem ve babam beni kendime getirmek için bir yere gönderdiler.

"Avrupa'ya döndünüz ve Londra'da lisans, Paris'te yüksek lisansınızı tamamladınız. Her fırsatta Maison Valmont'ta staj yaptınız. Yirmi bir yaşında stajyer olarak başladınız ve ondan sonra şirkette yükseldiniz. Birkaç yıl önce beklenmedik bir şekilde vefat etti." Bardağına bakıyor ve özgeçmişimin uzun uzun anlatımı kesiliyor. "Üzgünüm. Bir ebeveyni kaybetmek zordur."

"Teşekkürler," diyorum.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor. Şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

"Ona ne oldu?" diye soruyor ve ilk defa sesinde bir belirsizlik tonu belirliyor.

"Yetmişli yaşlarının sonlarındaydı," diyorum. "Çocuk sahibi olmak için bir süre beklemişti ve zaten her zaman kalp rahatsızlığı vardı. Aniden ortaya çıktı. Annem iyi durumda. Düşünde olacak."

"Doğru. Kız kardeşin de öyle. Nora. O bir model ve moda tasarımcısı. Bir de erkek kardeşin vardı sanırım, ama internete göre..."

"Öldü."

Alt dudağını dişleriyle ısırды. "Bunun için de çok üzgünüm."

"Hım." Omuz silkiyorum ve bu hareket yalan gibi geliyor. "Çok uzun zaman önceydi. Bir kaza sonucu."

“Bunu internette gördüm. Detaylı olarak bahsedilmemişti,” diyor. “Özür dilerim.”

“Evet.” Bunu o kadar çok duydum ki, buna verilecek iyi bir cevap yok. “Özür dilerim” demek, sanki bir şekilde haksızlığa uğramışım gibi bir izlenim veriyor, oysa haksızlık eden bendim.

Onunla yapmak istediğim son konuşma bu olacak.

"Adı neydi?" diye soruyor.

“Etienne.” Sesim titriyor ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Sessizliğim, bu yolda daha fazla soru sormasına meydan okuyor. Ve şimdi, adını burada anarak, bu gece beni rahatsız edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Paige, bilgi kartlarına uzandı. "Sanırım senin hakkında bildiklerim bu kadar. Sadece temel hayat hikayen, sanırım." Derin bir nefes aldı. "Sana kısaltılmış hikayemi anlatacağım, çünkü senin de benim hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmediğini varsayıyorum. Yani—"

“Doğru değil,” diye araya giriyorum. “Evlendiğim tüm kadınlar hakkında kapsamlı araştırmalar yapıyorum.”

“Öyle mi?” diye soruyor. “Ben senin kadar tanınmış biri değilim. İnternette beni ararsan, sanırım lise yıllarımda yazdığım eski bir makaleyi ve belki birkaç tenis sonucunu bulursun.”

Sandalyeye yaslandım. “Adın Paige Sarah Wilde. Yirmi sekiz yaşındasın. Tek çocuksun. Büyük deden neredeyse yüz yıl önce Cape Ann'de bir tersane kurdu. Yelken yapan küçük ölçekli bir işletmeyle birleşti. Mathers ailesiydi, gerçi uzun zaman önce satıldılar. Büyükbaban bu şirketi büyüterek eski yelkenlerden deri mokasen ve çantalar da yapan bir şirkete dönüştürdü. Baban ve amcan şirketi miras aldı ve hisseleri yarı yarıya paylaştılar. Anne ve baban da şirkette çalıştı, ancak sen—” Durakladım. “Kaç yaşındaydın? On dokuz mu?”

"Evet," diyor.

Anlattıklarım sırasında gözleri kısıldı.

“Bunun için üzgünüm,” dedim, tıpkı onun bana yaptığı gibi. “Lisede başarılı bir öğrenciydin. Ayrıca münazara takımındaydın ve tenis oynuyordun. Yakındaki bir üniversiteden tenis bursu kazandın, böylece hafta sonları ve yazları Mather & Wilde'da staj yapabildin. New York'ta bir halkla ilişkiler firmasında kısa bir süre çalıştın—yanılmıyorsam altı ay Brooklyn'de yaşadın.”

Dudakları incelmmişti. “Çok şey biliyorsun.”

“Daha fazlasını biliyorum,” diyorum. “Son dört yıldır Gloucester'da yaşıyor ve halkla ilişkiler ekibiyle çalışıyorsun. Tenis kortunun yakınında yaşamana rağmen neredeyse hiç oynamıyorsun, bu da bana üniversitede bir şeylerin oyuna olan sevgini öldürdüğünü düşündürüyor. Öğle yemeklerini çoğunlukla diğer çalışanlarla yiyorsun. Şirkette çok seviliyorsun. Doğru hatırlıyorsam, Nissan marka bir araba kullanıyorsun.”

Rahatsız görünüyor ve bu mükemmel. Onun her zamanki kaos seven rahat tavrını bozmuşum.

“Sanırım bir ara hayvan sahiplenmeyi düşündünüz?” diye soruyorum. “Çünkü Rockport'taki bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyordunuz, yani hayvanları sevdiğiniz belli. Pek fazla flört etmiyorsunuz gibi görünüyor. Son ciddi ilişkiniz—”

“Tamam!” diye sözümü kesti. “Anladım. Sen benim hakkımda benden daha çok şey biliyorsun. Özel dedektif mi tuttun?”

“Ekibimin zaten bir tane sözleşmeli çalışanı var,” diyorum. “Bana o e-postayı gönderir göndermez sizi soruşturmaya aldım. Bana böyle bir teklif sunan herhangi birine razı olacağımı mı sanıyorsunuz? Siz benim için bir yatırımsınız.”

“Demek her şeyi zaten biliyorsunuz,” diyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Beni de takip etmesi için birini görevlendirdiniz mi?”

“Hayır,” diyorum. “Bu daha çok amcanın tarzı.”

Kaşları çatıldı. “Biz özel dedektif tutmuyoruz.”

“Tabii ki, bilmiyorsun,” diye mırıldandım. Bilmesi gerekiyor, diye düşündüm. Elimle işaret ettim. “Şu bilgi kartlarını ver bana. Bakalım neler hazırlamışsın.”

Onları birkaç saniye daha, sanki çok kıymetlilermiş gibi, elinde tutuyor. Ama sonra bana uzatıp şarap şişesine uzanıyor. “Bunu yapacaksak daha fazla alkole ihtiyacımız olacak.”

Kartları gittikçe hızlanarak karıştırıyorum. Bunlar... titizlikle hazırlanmış. “Hangisi daha iyi yemek yapıyor?” diye soruyorum.

“Evet. Bir akşam evde yalnız kalırsak ne yaparız? Kim yemek yapar?” Bardağını eline alıyor. “Televizyonda ne izleriz?”

“Bu çok...”

“Evlilik dışı mı? Gerçek çiftler böyle şeyler yapar.” Bir yudum alıyor. Bunun onun da aklını başından alıp almadığını merak ediyorum, tıpkı benim gibi. “Flört geçmişinizi araştırmaya çalıştım. Neredeyse on yıl içinde sadece iki kadınla birlikte olduğunuzu buldum.”

"Özel hayatıma önem veriyorum."

"Elbette." Bunu sanki bir hakaretmiş gibi söylüyor. "Bunları bilmemiz gerekiyor. İyi bir aşçı mısınız? Ben fena değilim."

"Yemek yapmayı biliyorum, evet."

"Pekala. O zaman sen yemek yapacaksın." Kırmızı ojeli parmaklarıyla masaya vuruyor. "Peki, nasıl rahatlayacağız?"

Kaşımı kaldırdım. "Hiç kimse yeni aşık olmuş bir çifte bunu sormayacak. İstemiyorlarsa sormazlar..."

"Cevap seks değil!"

"Neden olmasın ki?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Balayı dönemindeki iki insan böyle yapar. Yoksa sizin deneyiminiz farklı mı?"

Yanakları daha da kızarmış görünüyor. Onun geride kaldığını bilmek bana zafer duygusu veriyor. "Seninle bu konuda konuşmayacağım."

"Bu senin fikrindi," diyorum. "Ve yatağıma seks oyuncağı bırakan da sensin. Kendine ne aldın acaba?"

Çenesini yukarı kaldırarak, "Birkaç tane çok pahalı vibratör aldık ve kasada da belirttiğim gibi, kocam çok çabuk boşalıyor, diyelim ki. Bu yüzden yardıma ihtiyacımız var." dedi.

Sinirlerim alt üst oldu. Onunla zamanımı iyice geçirecektim, gerçi bu asla olmayacak. "Sana söylediklerimi unutma. Çok yüksek sesle inleme. Koridorun senin tarafından tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

"Bu durum karşılıklı geçerli, Montclair."

"Ve sadece bilginiz olsun diye söylüyorum, beni daha yakından tanımak istediğinize göre—işimi çabuk bitirmem. Hiçbir kadın yatağımdan tatmin olmadan ayrılmadı." Başka bir şarap şişesine uzanıp, ustaca hareketlerle açmaya başladım. "Mükemmel olmayan hiçbir şey yapmam."

"Ne kadar da kibirli!" diyor. "Beni buraya getiremezsin, bundan eminim."

"Seni gelmeye zorlamak istemiyorum," diye karşılık veriyorum.

"İyi."

"Harika."

Masada bıraktığım yerden bilgi kartlarını alıyor. "Beni rahatsız etmeyi bırak. Bakalım... Dövmen var mı?"

"Hayır," diyorum ve kendime bir bardak daha dolduruyorum. "Ama sen doldurabilirsin."

Gözlerini kısarak sordu: "Bunu nereden biliyorsun?"

“Hayır, yapmadım. Ama tahmini bir şey bu.” Başımı yana eğiyorum. “Tahmin edeyim. Ani bir karardı. Birkaç arkadaşınla dışarıdaydın.”

"Ses tonunu beğenmedim," diyor.

“Gerek yok.” Ona bir bardak daha dolduruyorum. Onu, kendiliğinden ve gülümseyerek, gece saat ikide bir dövme salonunda hayal etmek zor değil. “Ne oldu?”

Elime uzattığım bardağı alıyor ama cevap vermiyor. Sadece bana hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle bakıyor.

“Bana söylemek istemiyorsun. O kadar kötü mü yani?” Tekrar arkama yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum. Bu çok eğlenceli. “Belin üzerinde yaşa, gül, sev.”

"HAYIR."

“Carpe diem (anı yaşa)” (Comic Sans yazı tipiyle).

“Senden nefret ediyorum.”

“Bunun farkındayım. Ama gerçekten kocan olsaydım, dövmenin ne olduğunu bilirdim.” Gözlerim aşağıya kayıyor ve kollarının çıplak uzunluğuna uzun süre bakıyorum. Burada geçirdiğimiz birkaç günde bronzlaşmış.

Bir yerlerde saklı olmalı.

"Eğer gerçekten karın olsaydım, bu konuyu kurcalamaman gerektiğini bilirdin."

"Dövme konusunda bana soru soran sendin. Bana karşılık veremeyeceğini söyleme sakın?"

“Kaburgalarımın üzerinde ama senin mükemmel önerilerinden hiçbiri değil.” Bardağı yere bırakıp tişörtünün kenarını kaldırıyor. Sıkı bir karın ve siyah bir sütyenin kenarını görüyorum. Elimdeki bardağı daha sıkı tutuyorum.

Kaburgalarının üzerinde küçük dalgalar şeklinde bir desen var. "Dürtüsel bir şeydi," diye itiraf ediyor.

“Şok edici.” Gözlerimi teninden, sütyeninden kaçırıyorum. Şarap viski kadar yakmıyor ve onun yerine o hissi özlüyorum. İçimdeki acıyı dindirecek bir şey.

"Sana birkaç dövme önerebilirim," diyor. "Alnına 'şerefsiz' dövmesi yaptırmaya ne dersin?"

“Çok açık sözlüsün,” diyorum. “İlk bakışta çekiciyim. İçimdeki karanlığı görmek için insanların beni tanıması gerekiyor.”

“Komik. Hemen fark ettim,” diyor. Bardağı dudaklarına götürüyor ve bu konuda iyi olmamızdan nefret ediyorum. Onunla bu konuşma çok kolay akıyor. Eğlenceli, ama olmamalı.

"Öyle mi? Çok gurur duydum," diyorum.

“Sorularımın neredeyse hiçbirine henüz değinmedik,” diyor. Sandalyeye yaslanıp hafifçe sarhoş gözlerle bana bakıyor. “Geceleri tabutta mı uyuyorsunuz diye merak ediyordum.”

"Yatak odama gizlice girdiğinde yatağımı gördün. Bu arada senden çok şüpheleniyorum."

“Bu bir yem olabilir. Tabutu başka bir yerde saklıyor olabilirsiniz,” diyor. Bacakları yumuşak kıvrımlı, uzun ve biçimli. “Öpüşmek zorunda kalacağız, biliyorsunuz. Eninde sonunda. Konuklar için ya da fotoğraflar için, eğer bu aşk illüzyonunu satacaksak.”

Etrafımızdaki hava giderek daralıyor gibi görünüyor.

“Bunun farkındayım,” diyorum. “Hayatımda yapmak zorunda kalacağım en büyük fedakarlıklardan biri bu.”

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak berbat bir fikir. Az önce ağzımda olan parmağını düşünüyorum. Aralanmış dudaklarını ve inlemesini.

"Bu anlaşmadan pişman olmama neden olan tek şey bu," diyor zar zor gizlediği bir tiksintiyle. "İki dilli misin?"

"Dişleriniz var mı?" diye soruyorum.

“Hayır, ama yine de ısırabilirim.” Başını yana eğdi. “Eğer bir... izleyici kitlesi varsa, ısırmaktan kaçınırım.”

“Ne kadar şanslı bir adamım,” diye mırıldandım ve şarabımdan uzun bir yudum daha aldım. “Meraklı birine benziyorsunuz.”

“Hayır, değilim. Seni öpmenin berbat olacağını zaten biliyorum. Ya bir şey kaparsam?”

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum. O kadar sinir bozucu, can sıkıcı ki. Okul bahçesi alayları ve büyük bir ağız. Dolgun dudaklar ve güzel saçlar. "Endişelenme. Mükemmellik bulaşıcı değildir."

“Büyük bir egoya sahip olmak kötü bir şey değil mi demek istiyorsun?” Bardağını masaya bırakıyor. 2014 Nebbiolo şarabı, benim kişisel favorilerimden biri. “Düğünde doğal görünmesine dikkat etmeliyiz, biliyorsun.”

"Sevgilim, pratik yapmayı mı öneriyorsun?" Takma ad, kimse yokken bile ağzından kaçıyor. Gözleri kısılıyor ve işte bu yüzden bu takma adı

kullanıyorum.

Çünkü o bundan nefret ediyor ve ben de onun kıvranmasını izlemekten zevk alıyorum.

Öne doğru eğildi. "Dünyadaki hiçbir pratik seni iyi bir öpüşen yapamaz."

"Dünyadaki hiçbir alışkanlık bana seni öpmekten bu kadar keyif aldırılmaz."

"Öyleyse anlaştık," diyor. Dudakları kırmızı şarabın etkisiyle kiraz rengine bürünmüş.

"Anlaştık," diyorum. "Antrenman yok."

"Hiç yok," diyor.

BÖLÜM 18

RAFE

Rüya her zaman olduğu gibi başlar.

Soğuk bir kış günü, gökyüzü masmavi ve hava yanaklarımı üşütecek kadar serin. Kardeşim kırmızı parkasıyla karşımda duruyor ve sağa doğru el sallıyor. Hadi yarışalım. Dağlar gözümüzün görebildiği kadar uzanıyor karşıımızda.

Pist dışı bir alanda kayak yapıyoruz, toz kar, pistlerimizden sis gibi yükseliyor. Her zaman böyle başlıyor. Sanki daha önce defalarca yaptığımız sıradan bir kayak günüymüş gibi.

Ama bu durum asla böyle kalmaz.

Çok geçmeden başka bir tepenin zirvesindeyiz.

Ona bir şeyler bağıryorum. Her rüyada farklı oluyor ama sonuç hep aynı. Tepeyi aşp karşı yamaçtan aşağı inmeye karar vermek her zaman benim kararım oluyor.

Kar tertemiz görünüyor. Parıldayan beyaz, toz gibi taze, dağın girintilerine ve çıkıntılarına öyle bir şekilde yayılmış ki, adeta eğlenceyi haykırıyor. Yamaçtan aşağı hızla inerken, arkamdan gelen kardeşimin beni çağırıldığını duyuyorum.

Pist dışında kayak yapmak benim için yeni bir deneyim. Etienne benden daha büyük ve daha deneyimli. Ama benim için bu yine de inanılmaz eğlenceli; etrafta başka kayakçı yok ve yanımızda saf bir adrenalin dalgası yükseliyor. Bu gerçekleşene kadar hayal güzeldir. Ta ki hangi piste

gideceğimize ben karar verene ve onun da beni takip etmekten başka seçeneği kalmayana kadar.

Ve sonra her şey ters gider.

Dağ yamacına çarpan karın devasa kükremesi duyuluyor. Acı, sessizlik ve Etienne için atılan ama cevapsız kalan çığlıklar.

Boğazım kısık ve sırlıslık ter içinde uyandım. Uzun, panik dolu anlar boyunca hareketsiz yattım, tavana baktım.

Como'daki evimdeyim. Kar altında kalmadım.

İçgüdülerin kaybolması uzun zaman alır.

Ve sonra suçluluk duygusu, mideye indirilen bir yumruk gibi geliyor. Aniden gelen mide bulantısı nefes almayı zorlaştırıyor. Oturuyorum ve ayaklarımı serin tahta zemine dayayarak yere basıyorum. Derin nefes almanın iyi geldiğini söylüyorlar. Ben her zaman kavga etmenin bana daha çok yardımcı olduğunu düşünmüşümdür.

Beni her saniyenin önemli olduğu ve acının kefaretim olduğu bir ringe kilitleyin.

Saate baktığımda artık yer bulmanın çok geç olduğunu anladım. Zaten çok fazla yer yok ve nereye gittiğime çok dikkat etmeliyim. Fotoğraf yok. Telefon yok. Basına hiçbir şey sızdırılmamalı.

Elimle yüzümü siliyorum.

On beş yıldan fazla zaman geçti ve hayaller hiç durmadı. Bazen soluyorlar. Aylarca tek bir hayal bile görmediğim zamanlar olabiliyor. Ama asla bitmiyorlar. Asla kaybolmuyorlar.

Onların gitmesini hak etmiyorum.

Onlar onun, bizim ve benim yaptıklarımın birer hatırlatıcısı.

Kalkıp pencereleri açıyorum. Göl sessiz, hava gündüz hiç olmadığı kadar serin. Suyun üzerinde parıldayan birkaç ışık, Sylvie'nin yaşadığı köyü işaret ediyor.

Sola doğru bakıyorum. Karanlıkta onun küçük balkonunu seçmek zor, benimkinin ikizi. Ama orada.

Umarım hiçbir şey duymamıştır. Geçmişte kabus kötüleştğinde çığlık attığımı duymuştum ama bunu bilebilecek son kişi o olmalı.

Gözlerimi kapattım ve serin havanın, tıpkı karın yapmadığı gibi, üzerimden geçmesine izin verdim. Hoş bir serinlik değildi ve yumuşak da değildi.

Kar duvarı aniden geldi. Etrafımızdaki dağ sakindi, ta ki aniden sakinliği bozulana kadar; ta ki beyaz karda derin bir çatırtı yankılanıp her

şeyi değiştirene kadar.

Kar yumuşak görünüyor.

Hayır, değil. O hızda değil, altınızdaki zemin sarsılırken değil. Etienne, ne olacağını benden önce anlamış olmalı. Yamaçta daha yukarıdaydı, beni ve ani kararımı takip ediyordu.

Onun bağırdığını duydum. Çekilin! Kenara gidin!

Ama kimse çığdan kaçamaz, kimse kaderinden veya hatalarından kaçamaz. Ağaç sınırının üzerindeydik ve gidecek başka yer yoktu, sadece aşağıya doğru. Kaçacak başka yer yoktu, sadece ileriye doğru.

Ve bu durum bizi yakaladı.

Kar nehri beni alıp götürdü ve yüzeyinin altında beni ezdi. Parçalanıyormuş gibi hissettim. Daha önce hiç yaşamadığım bir güç tarafından dağ yamacına sürülüyordum.

Ve sonra kar bir battaniye gibi çöktü, dev bir varlık kendini yeniden düzenliyordu, dağ yeniden sessizliğe büründü. Sadece altında savrulup gömülen iki genç çocuk hariç.

Çığda ne yapılması gerektiğine dair kurallar vardır. Bir hava cebi oluşturun. Yüzeye doğru ilerleyin. Çok fazla enerji harcamayın.

Etienne onları benden daha iyi biliyordu. Pist dışı kayaklara onunla birlikte katılmaya başlamadan önce bana bunları büyük bir özenle öğreten oydu. Bir kayak pistinin kar güvenliği açısından nasıl test edileceğini biliyordu. Hangi yamaçlardan aşağı ineceğimize o karar veriyordu.

Ağzımız karla doluyken ve her uzvunuzu saran boğucu, sıkı bir battanieden başka bir şey yokken ne yapmanız gerektiğini hatırlamak zor. Panikledim ve çırpındım.

Zihnimde sürekli "yer aç" düşüncesi yankılanıyordu. Bu yüzden, cep büyüyene kadar ezici ağırlığa karşı tüm gücümle ittim. Karı tükürdüm ve ciğerlerimi doldurmak için derin nefesler aldım.

Zifiri karanlık ve dondurucu soğuktu. Yan tarafım ve bacağım çok acıyordu. Hava. Bir sonraki adım buydu. Havaya ihtiyacım vardı.

Acı dolu bir iniltiyle döndüğümde, kar kalçamın üzerinde kaydı. Bu yön yüzeye doğru olmalıydı. Zayıf bir umuttu ama içime sindi ve elimi o yöne doğru sürmeye başladım.

Kar örtüsü, kolumun uzunluğunun iki katı kadar olabilir.

Eğer öyle olsaydı, muhtemelen ölmüş olurdum. Korku dayanılmazdı. Hava olmadan, kar örtüsünün altında yarım saatten kısa sürede ölürsünüz. Hava olmadan tek umudunuz hızlı bir kurtarılmadır.

Tünel kazmak zor bir işti. Kar kalınca sıkışmıştı. Dirseğime kadar, sonra biraz daha ilerledim. Daha iyi kazmak için kısa tırnaklarımı kullanmak üzere eldivenimi çıkardım, dondurucu soğuğu umursamadım. Kalın kar, çok iyi bildiğim yumuşak, tozlu maddeye yerini bıraktı.

Mükemmel bir eğim.

Elim dışarıdaydı. Küçük cebe ışık doldu ve rahatlama o kadar güçlüydü ki neredeyse bayılacaktım. Kayaklarım çoktan gitmişti. Tek bir kayak sopası kalmıştı ve sol bileğim doğal olmayan bir açıyla bükülmüş halde derine saplandığını anlayabiliyordum.

Yan tarafımdaki yanma hissi şiddetlendi. Daha sonra karın beni kayalara veya buza ittiğini ve kalçamdan üst kaburgalarım kadar yırtıldığını, kanımın fışkırdığını öğrendim. Sadece kayak kıyafetlerimin sıkı olması ve soğuk hava kan kaybını yavaşlatmaya yardımcı oldu.

Dayanılmaz acıya rağmen, bileğimi yavaşça direğin sargısından çıkarıp dizimin yanındaki derin karın dışına sokmayı başardım. Zaman aldı. Acıdı. Çok yavaş ve zahmetli hareketlerdi. Ve sonunda, başardığımda, oluşturduğum delikten geçirerek yüzeye çıkardım.

Bir sinyal.

Her zaman gelen kurtarıcılar için.

Bu dağları çok iyi tanıyordum. Bunlar bizim dağlarımız. Tatillerimin çoğunu geçirdiğim dağ evinin yakınlarında, ilk kayak yapmayı öğrendiğim o güzel İsviçre vadisinde. Çığlar olur ve kış boyunca bir kurtarma ekibi her zaman hazır bekler.

Ama Etienne muhtemelen önce beni bulurdu. Sonuçta çoğu insana kendi grubunun üyeleri yardım eder ve o benden daha iyi bir kayakçıydı. Dönüşlerde her zaman daha hızlıydı, benden üç yaş büyüktü, bacakları çok daha uzundu.

İlk on beş ila otuz dakika çok önemli. Ondan sonra çoğu kişi boğularak ölüyor. Ama nefes alabiliyorum, diye düşündüm kendi kendime, bilincim gidip gelirken görüşüm kararıyordu. Nefes alabiliyorum. Bekleyebilirim.

Ama diğer istatistikleri de biliyordum. İlk yarım saati atlatanların hepsi hipotermiden öldü. Soğuk can almaya çok yatkın ve bir saat sonra çığdan kurtulan kalmıyor.

Sadece beklemem gerekiyordu.

Kurtarma ekipleri geldi. Ama kayaklarıyla gelen Etienne değildi.

Hayır, kurtarma ekipleri çığdan otuz iki dakika sonra bir Blackhawk helikopteriyle geldi. Bir hafta sonra yerel gazetede okuduğuma göre, bu

bölge için ortalama bir müdahale süresiydi. Kurtarma ekipleri hızlarından dolayı övgü aldı. Baş kurtarma görevlisi, "Her zaman daha iyisini yapmaya çalışıyoruz," dedi. Remy Matthieu. Adını hâlâ hatırlıyorum. "Hedefimiz yirmi dakika."

Her şey olup bittikten sonra, ikimizin de kayak ceketlerimizin ceplerine çığ sinyal cihazı yerleştirdiğimizi hatırladım.

Bu sayede beni bu kadar çabuk buldular.

Bunun yanı sıra, kardan zar zor görünen kayak sopamın ucu da vardı. Beni kırık bir bilek, beyin sarsıntısı, dört kırık kaburga, yan tarafımda açık bir yara, kan kaybı, diz yaralanması ve hipotermi ile kaldırdılar.

Beni karların üzerinden bekleyen helikoptere taşıdılar ama Etienne orada beni beklemiyordu. Soğuktan dolayı konuşmak çok zordu. Kardeşim, dedim onlara.

"O daha derin," dedi Remy. Bunun standart bir uygulama olduğunu, önce hayatta kalma şansı daha yüksek olan yüzeysel kurbanı yönelmenin normal olduğunu biliyordum, ama bu cevaba duyduğum öfke içimi yaktı. Acı ve bulanıklığın içinde. İyiydim. Bekleyebilirdim.

Çığ, bizim hareketlerimizle tetiklendiğinde o dağın daha yüksek bir noktasındaydı. Çok yüksek değildi, ama çığın şiddetini atlatmaya yetecek kadar yüksekteydi.

Onu enkazdan çıkardılar. Ben de helikopterde, Etienne'in yanında, fermuarlı turuncu bir brandanın içinde, sedyede bayıldım. İkimiz de dağdan ayrıldık, ama sadece birimiz hayatta kaldı.

Karların ezici etkisiyle boynu kırılmıştı.

Cenaze töreninde teyzelerimden birinin "En azından çabuk öldü. Boğulma yok, hipotermi yok. Tanrıya şükür küçük şeyler de var" dediğini duydum, öyle yapmacık bir şefkat tonuyla söyledi ki, ona yumruk atmak istedim. Cenaze töreninden ayrılmak zorunda kalmıştım.

Olaydan sonraki haftalarda, hızlı düşünme yeteneğimden dolayı övgüler aldım. Yerel gazetelerde hayatta kalan çocuk hakkında makaleler yazıldı. Etienne'in ölümünün trajedisi. Çığ felaketi başınıza gelirse ne yapmanız gerektiğini hatırlayın.

Babamın depresyonu. Annemin hıçkırıkları ve histerisi. Küçük kız kardeşimin şoku ve anlama güçlüğü.

"Çok şanslısın," dediler herkes. "Gerçekten çok şanslısın."

Ve o yamaçtan aşağı inmenin kimin seçimi olduğunu kimseye anlatmadım. Henüz on üç yaşına yeni girmiş, daha akıllı davranması

gereken bir çocuktum.

Etienne benim yüzümden öldü.

Açık pencereleri geride bırakıp banyoya yöneliyorum. Savaşacak bir şey olmadığına göre, doğaçlama yapmak zorundayım. Ve acıyı hissetmenin başka yolları da var. Boxer şortumu çıkarıp buz gibi suyun içine giriyorum.

Hayatta kalmamam gerekirken hayatta kaldım.

Onun hayatta kalması gerekirken ben hayatta kaldım.

Ve şimdi onun yaşaması gereken hayatı ben yaşıyorum.

GRUP SOHBETİ

JAMES

Altın yıldızlı bu düğün davetiyesinde "gelecek hafta sonu, Raphaël" yazıyor. Peki, bunun neresinde nezaket var?

ALEX

Vaktim var!

BATI

Nora ve ben elbette orada olacağız. Amber'e de davetiye gönderdiğiniz için teşekkürler. Göndermeseydiniz kız kardeşim çok üzülürdü.

RAFE

Senin ailen benim ailemdir, vesaire ve benzeri.

JAMES

Elbette ben de orada olacağım. Sadece düzgün bir bekarlığa veda partisi planlamak için yeterli zamanın olmamasının ne kadar rahatsız edici olduğunu belirtiyorum.

ALEX

Ah, bu harika olacak. Düğünüze düzgün bir şekilde mi gitmek istiyorsunuz? Eğer öyleyse, üzülerek söylüyorum ki bu mümkün olmayacak.

RAFE

Çok zorlamayacağız.

ALEX

Yani yedi yıl önceki Ibiza'nın tekrarı olmayacak.

RAFE

"Kayıp Hafta Sonu"nın tekrarı asla olmayacak, hayır. Bu düğün tanıtım amaçlı ve orada gazeteciler olacak. Her şey usulüne uygun olmalı.

ALEX

Gazetecilerden nefret ediyorum.

JAMES

Konuşmalara izin veriliyor mu?

BATI

Elbette cesaretlendirici.

RAFE

Hayır. Davetli listesinde sektörden insanlar var. Eğer benim için kadeh kaldırmak gerekiyorsa, bunu bekarlığa veda partisinde, sadece ikimiz varken yaparız.

ALEX

"Kızarmaktan bahsediyorsun, değil mi? Eğer seni kızartmamız gerekiyorsa. Ve cevap evet."

BATI

Bunu Como'da yapacağız. Puro, poker ve içki. Kuzey İtalya'da kısa sürede bulabileceğim her türlü şüpheli eğlence.

ALEX

Bir şeylerle yarışmalıyız. Teknelerle mi? Atlarla mı? Motosikletlerle mi?

JAMES

Kaybetmek için çok isteklisin.

ALEX

Çok komik. Sağdıç kim, Rafe mi?

RAFE

Düğün, reklam amaçlı yapılıyor.

ALEX

Hâlâ önemli. Batı'nın sahibi kim olacak diye şimdiden yarışıyoruz.

RAFE

Üç sağdıçım olacak, ama en iyi arkadaşım olmayacak.

JAMES

Bu bir kaçamak.

BATI

Yeni eşin nasıl? Uyurken seni bıçakladı mı henüz? Yardıma ihtiyacın varsa iki kere göz kırp.

RAFE

Yatak odamın kapısını kilitli tutuyorum. Ama o, olabildiğince sinir bozucu olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor.

ALEX

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin adına çok sevindim.

JAMES

Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum.

BÖLÜM 19

PAIGE

Ertesi sabah erkenden, şaraptan kaynaklanan bir baş ağrısıyla ve pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla uyandım. Pencereleri açtığımda, villanın cephesinde yetişen yasemin çiçeğinin hafif kokusu havayı sardı.

Fransız tarzı balkonumun demir parmaklıklarına yaslanıyorum.

Bu manzaradan asla bıkılmaz. Villanın altında uzanan bahçeler, yemyeşil bir alan gibi, uzun spiral servi ağaçları ve eski, düğümlü zeytin ağaçlarıyla, düzenli çitler ve taşan lavantalarla tezat oluşturuyor. Ve göl, her zaman olduğu gibi, güneşin altında parıldıyor. Burası okyanus değil. Bir sahil kasabasında büyümüş olan tarafım bunun okyanus kadar güzel olmadığını iddia etmek istiyor, ama yalan söylemiş olurum. Buranın kendine özgü bir cazibesi var.

Uzaktan ritmik bir gümleme sesi geliyor. Sessiz bahçelerin üzerinde yankılanıyor. Güm. Güm. Güm. Bu sesi kendi kalp atışım kadar iyi tanıyorum.

Biri tenis oynuyor.

Rafe'nin bir kortu var ve elbette dün gece içtiğimiz bol miktarda şaraba rağmen erkenden kalkıp oynayacaktır. Sanmıyorum. Bunun yerine spor kıyafetlerimi giyip ayaklarımı bir çift spor ayakkabısına sokuyorum.

Dün benim hakkımda ne kadar çok şey öğrendiğini söylediğinde haklıydı.

Artık nadiren oynuyorum.

Anne babamı kaybettikten sonra yataktan kalkmak çok zordu. Ama bursumu kaybetmemek için oynamaya devam etmeliydim. Bu yüzden her maçı seyirci önünde, performans gösterme baskısıyla oynadım.

Karşımda bir sürü yabancı insan vardı, ama hiçbirini bana nasıl çalacağımı öğreten ve beni desteklemeyi seven anne babam değildi.

Bu durum oyuna olan sevgimi acılaştırdı. Ve üniversiteden sonra yapacak çok daha fazla şey vardı. Haftalık oyunlarım aylık, bazen de üç aylık hale geldi.

Aşağı kata inip bahçelerde dolaşıyorum.

Sesler daha netleşiyor. Antrenman yapıyor olmalılar, çünkü vuruşlar hazırlık maçlarına göre daha hızlı geliyor. Bu, antrenmanın sesi.

Köşeyi döndüm ve avluya çıkan kaba taş basamaklarda neredeyse tökezleyip düşüyordum.

Rafe, sahanın üzerinde sırtı bana dönük şekilde duruyor.

Karşısında ters şapka takmış başka bir adam duruyor ve sırayla file üzerinden toplar gönderiyor, böylece Rafe bir anda forehand'ten backhand'e geçmek zorunda kalıyor.

O güçlü biri.

Bu benim ilk gözlemim.

En hızlısı değil ama güçlü. Antrenörünün gönderdiği tüm vuruşları, ustaca bir kolaylıkla ve kararlı adımlarla karşılıyor.

Raket tutuşundaki değişiklikler anlık ve akıcı. Forehand vuruşunda baskın elini Doğu tutuşuyla kullanırken, backhand vuruşunda üst elini Kıta tutuşuyla kullanıyor. Dizleri bükük, hareketleri önceden tahmin etmek için antrenörüne bakıyor. Siyah şort ve beyaz tişört giymiş, spor ayakkabıları toprak kortta beyaz duruyor.

Ters vuruşlarının bu kadar kusursuz görünmesinden dolayı ondan biraz nefret ediyorum.

Rafe Montclair'ın iyi olduğu onca şey varken, illa benim işim mi olması gerekiyor? Zaten şirketim de onun elinde, ben de onun. Bunun da iyi olmasını istemiyorum.

Öfke, hem keskin hem de mantıksız.

Ama sonra fark ediyorum. Asimetrik bir duruşu var. Forehand vuruşlarında çok fazla savruluyor, kalçaları ve omuzları son pozisyonda bir saniye fazla dinleniyor. Bu da backhand vuruşu geldiğinde gerekenden daha yavaş pozisyon alması anlamına geliyor.

Tenis oynadığım zamanlarda, maçın ilk puanlarında bir oyuncuda bunu fark eder ve bundan faydalanmak için çok çalışırdım. Yıllardır böyle düşünmüyordum. Yıllarca tenisten çok daha büyük sonuçları olan diğer oyunlara odaklandım.

Antrenör, potasından son topu dışarı atar. Rafe, topa agresif bir topspin vurur ve antrenör İtalyanca bir şeyler bağırır. Rafe genişçe sırtır.

O sırtışı daha önce hiç görmemiştim.

Onda her zaman aşırı kibarlık ve zar zor gizlenmiş bir hayal kırıklığı gördüm. Banka doğru gidip bir su şişesi aldı, sonra İtalyanca bir şeyler söyledi.

Bundan da nefret ediyorum ondan. Birden fazla dili bu kadar kusursuz konuşmasından ve her dilde sesinin ne kadar kalın çıkmasından. Ayrıca, tartışırken sesini ne kadar sıcak tutmasından ve ne dediğini anlayamadığımı bilerek kullanmasından da nefret ediyorum.

Elim yanımda sıkılaşıyor. Tenis raketim yok.

Ve uzun zamandır ilk defa keşke öyle yapsaydım diye düşünüyorum. Çünkü biliyorum ki, en azından bu oyunu kazanabilirim.

Antrenör beni ilk gören oldu. Hafifçe el salladı ve bu Rafe'in dikkatini çekti. Döndü. Gülümsemesi kaybolmadı ama donuklaştı. Sanki yüzüne kazınmış gibiydi. Güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyordum.

"Paige," diye sesleniyor. "Ders için mi geldin?"

Merdivenlerden aşağı iniyorum. "Ders almaya ihtiyacım yok."

"Hadi gel," dedi ve bana doğru yürüdü. Antrenör topları toplamaya başladı. Tanrım, bunu yaparak geçirdiğim saatleri bir düşünün. "Sen bir profesyonelsin. Her zaman öğrenilecek daha çok şey var. Ve oynamaya hazır giyinmişsin."

"Sesleri duydum. Belki de sadece ne kadar iyi olduğunu görmek istedim."

"Peki ben ne kadar iyiyim?" diye soruyor.

"Forehand vuruşlarından sonra toparlanman çok uzun sürüyor," diyorum.

Terli saçlarını eliyle düzeltti. "Doğru. Ve üniversiteden beri profesyonel olarak oynamadın."

"Bu arada, sık sık oynamadığımı biliyor olman çok ürkütücü," diyorum. Benim için sadece basit bir internet araması yeterliyken, o beni araştırmak için dünyadaki tüm kaynaklara sahipti. Aramızdaki güç dengesizliği her zaman uçurum gibiydi, ama şu anda bunu kükreyerek hissediyorum.

"Senin hakkında birçok şey biliyorum, Paige Wilde," diyor.

"Bu hiç de seri katilvari bir şey gibi gelmiyor." Tenis kortu kulübesinin içindeki askıda asılı duran yedek tenis racketlerinden birine uzanıyorum. Orta ağırlıkta. İş görür. Gloucester'daki dolabımda ihmal edilmiş halde duran ve tellerinin değiştirilmesine acilen ihtiyaç duyan kendi racketim kadar iyi değil. "Bu arada, Roger Federer ile arkadaş olduğunu söyleme sakın."

Dudakları kıvrılıyor. "Sence tüm İsviçreliiler arkadaş mıdır?"

"Bak, eğer onunla arkadaşsan, sakın bana söyleme. Kıskançlıktan seni uykunda öldürebilirim herhalde."

"Seri katilin kim olduğunu söylemiştiniz?" diye soruyor.

"Gizli bir hobim var. Sanırım araştırmanız bunu ortaya çıkarmadı." Omuz silkip sepetten iki top aldım. "Dersin bitti mi?"

Güneş gözlüklerinin ardında yüz ifadesini seçmek imkansız. Sakalı tekrar uzamış. Sadece hafif bir gölge. Bence sakallı hali daha güzel. Dağınık ve yakışıklı görünüyor.

Ve sonra bu düşünce yüzünden kendimden hemen nefret ettim.

Rafe, "Benden oyun oynamamı mı istiyorsun, Wilde?" diye soruyor.

"İçimizde çok fazla öfke var. Bunu dışarı atabiliriz."

Bir tenis topu alıyor. "Oynayacağız. Sen servis atacaksın."

Kortun kenarına doğru yürüyorum. Rafe tenis antrenörüyle konuşuyor ve tekrar gülümseyerek el sıkıştıklarını görüyorum. İnsanlarla bu kadar samimi olması beni rahatsız ediyor. Şimdiye kadar onu sadece çalışanlarıyla veya tasarımcılarıyla görmüştüm ve hepsini de çok iyi tanıyordu.

Görünüşe göre tartıştığı tek kişi benim.

Tenis topunu sertçe sıkıyorum. Oluklarından rengine kadar tanıdık geliyor. Bunu biliyorum. Bunu defalarca yaptım.

"Skor tutuyoruz!" diye bağırdım file üzerinden.

"Hep öyle yapmıyor muyuz?" diye karşılık verdi sahanın kenarındaki yerinden. Benden birkaç santim daha uzun. Daha geniş bir alanı kapsayabilecek. Bunu aklımda tutmalıyım.

"Peki kazanan ne?" diye soruyorum.

"Yardım galası daha sonra. Eğer burada kazanırsam, bu gece kusursuz davranacaksın," diye sesleniyor.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Ve eğer kazanırsam, kıyafetlerinle göle atlayacaksın."

Dizlerini büküyor, racketini iki eliyle sıkıca kavırıyor. Tam bir başlangıç pozisyonu. "Anlaştık, Wilde."

İçimden geçen coşku, orgazmdan bile daha iyi hissettiriyor. Daha baş döndürücü ve sonsuz derecede daha yoğun. Çünkü bunu kazanabilirim. Onunla tartışmanın bana bu hissi vermesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bunu sorgulamıyorum.

Servis atmak için topu havaya fırlatıyorum.

BÖLÜM 20

PAIGE

Kazandım.

Sadece iki set farkla kazandım, aylardır olduğumdan daha çok terledim. Form ve teknik açısından ondan daha iyiyim ama o açıkça daha düzenli oynuyor ve fiziksel olarak daha güçlü. Beklediğimden daha çekişmeli bir maç oldu.

Ama ben kazandım.

Maçtan sonra gölde yüzmek için iskeleye gidiyor, ben de aşınmış taşın üzerinde durup, iskeleden suya dalıp, ustaca bir kolaylıkla su yüzeyine çıkışını izliyorum.

Tamamen giyinik.

Bu durum onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor ve garip bir şekilde, onun rahatsız olmaması beni de rahatsız etmiyor. Zihnim tamamen boş bir şekilde duşa giriyorum.

Yıllardır ilk defa bomboş.

Bu bir mutluluk.

Günün geri kalanında çalışıyorum ve sonunda evden gelen arkadaşlarımın sorularını yanıtlamayı bitiriyorum. Amy her şeyi zaten biliyor, ama diğerlerinin çoğu bilmiyor. Hepsi benim hayatımla ne yaptığımı merak ediyor. Açıklaması zor, ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Akşam, Milano'daki yardım etkinliğine gidiyoruz. Sylvie'nin akşam yemeğinden beri ilk kez bir yere çıkıyoruz. Mavi elbisem dar, topuklu

ayakkabılarım yüksek ve zihnim daha önce hissettiğim yorgun ve huzurlu halinden çok uzak. Tıpkı arabanın motoru gibi vızıldıyor.

Gala, şehrin ünlü bir opera binasında düzenleniyor. İtalya'nın dört bir yanından iş dünyası liderleri ve ünlü isimler katılıyor. Rafe bana fısıltıyla bunun bir hayır müzayedesi olduğunu söylüyor. Konuklar, bağışlarına göre hangi yeni hayır kurumlarının finanse edileceğine karar veriyorlar.

Sylvie de orada, Leelyn de öyle ve ikisi de beni hemen gülümsetiyor. Leelyn, kısa saçlarını ön plana çıkaran koyu mor bir elbise giymiş, Sylvie ise siyah bir kaftan içinde kusursuz görünüyor.

Leelyn, "Tanrıya şükür buradasınız," diyor. "Çeşme yok ama eğlenebileceğimiz bir buz heykeli gördüm."

Sylvie gülüyor. "İkiniz de berbatssınız."

Aramıza karışıyorlar ve bir saat içinde bu gece fonlanmayı uman yardım kuruluşlarının çoğu yöneticisiyle konuşuyorum. Özellikle birini o kadar çok beğeniyorum ki, Rafe'in kartıyla aldığım lüks eşyaları satarak elde edeceğim tüm parayı ona vermeye karar veriyorum.

Organizasyon yetkilileri akşam yemeği boyunca sahneye girip çıkıyor ve birbiri ardına eşyaları açık artırmaya çıkarıyorlar. Nadir ilk baskılar, arabalar, seyahatler ve özel şef ziyaretleri. Eşyayı kazanan kişi, bağışın hangi hayır kurumuna yapılacağına karar veriyor.

Duvardaki dijital grafik, her bir yardım kuruluşunun rakamlarını gösteriyor. Birçoğu, bağış toplama hedeflerini çoktan aşmış durumda.

Benim beğendiğim henüz onların seviyesine ulaşmadı.

Rafe'nin yanına oturuyorum, ayağım yere tıklar tıklar vuruyor. Daha önce konuştuğum yardım kuruluşu organizatörü ağlayacak gibi görünüyor. Başka bir kadınla konuşuyor, ağzı hızlı hızlı hareket ediyor, elleri ise daha da hızlı.

Hedeflerine henüz yarı yolda bile ulaşmadılar.

Rafe'in kolunu çekiyorum. Gözlerinin altında daha önce fark etmediğim koyu halkalar var. Sanki hiç uyumamış gibi. "Evet?"

"Peki ya bir yardım kuruluşu hedefine ulaşamazsa ne olur?" diye soruyorum.

"Finansman hedefi?"

"Evet." Organizatöre baktım. Daha önce organizasyon ve yardım edilecek kızlar hakkında konuşurken çok tutkuluydu. Onu dinlemeyi çok sevdim.

"O zaman fonlanmayacak," diyor. "Bu gecenin amacı da bu zaten. Daha büyük bir kuruluş, yeni girişimleri finanse etmek için bu müzayedeyi

düzenliyor, ancak sadece konukların inandığı girişimleri finanse etmek için.”

“Ama bu adil değil.”

“Her şey adil değil.” Rafe’in sesi bu sefer kötü niyetli değil. Daha önce ondan hiç duymadığım bir yorgunluk var sesi. “Hayat böyle işte.”

"Hoşuma gitmiyor."

“Hayır, ama dünyanın hali böyle. Eğer bu insanlar bu fikre inanmıyorsa, düzenli bağışçıların da inanmama olasılığı yüksek.”

“Buna inanmıyorum. Harika bir fikirleri var. Ben bunu düzelteceğim.”

"Paige, her ne düşünüyorsan düşün—kahrolasica." Ayağa kalkıp hâlâ hıçkırıkları akan kadının yanından geçerek sahneye doğru yürürken sözümü kesti.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Düşünemiyorum bile. Sahnenin yanında duran adam bir adım öne çıkıyor, kolunu uzatıyor, sanki beni durdurup durdurmayacağına ya da sahneye çıkmama izin verip vermeyeceğine karar veremiyor.

Ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Açık artırmaya bir ürün daha eklemek istiyorum."

Başını sallıyor ve sahnedeki resepsiyon görevlisine bakıyor. Ben de ona aynı geniş gülümsemeyi gösteriyorum. Gözler üzerimde. İğne batması gibi hissedebiliyorum. Konukların çoğu akşam yemeği için yerlerini almışken, ben sahneye doğru yürüyorum.

Ama izin beklemek iyi bir fikir değil. Bunu öğrendim. Özür dilemek her zaman daha iyidir.

Bu yüzden, inanılmaz derecede yüksek topuklu ayakkabılarımla merdivenleri çıktım ve sahnenin karşısına doğru yürüdüm. Müzik şimdi daha yüksek sesliydi. İnsanların konuşmayı bırakıp sahneye baktıklarını fark etmem biraz zaman aldı.

Bana doğru.

Konuşmacı şaşkın bir ifadeyle mikrofonu bana uzattı. Her teklifi hem İtalyanca hem de İngilizce olarak okudu, ama ben sadece İngilizce ile elimden gelenin en iyisini yapmak zorundayım.

“Herkes merhaba! İyi bir akşam geçiriyor musunuz?” diye soruyorum. Kimse cevap vermiyor ama kızgın da görünmüyorlar. Dikkatleri üzerlerinde ve henüz bir araba kazası mı izlediklerine karar verememiş insanların merakı var. “Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Bakın, bu akşam hayran kaldığım hayır kurumunun fonlama hedefine

ulaşamayabileceğini fark ettim. Bunu değiştirmeye çalışmak istiyorum.” Bu sonraki kısım can yakacak. Ama onun adını kullanmalı ve kendi adıma eklemeliyim. “Ben Paige Montclair ve benimle bir akşam yemeğini açık artırmaya çıkartıyorum. Hesabı ben ödeyeceğim ve belki size de ekstra bir şeyler ısmarlayacağım.” Kalabalığa göz kırptıyorum ve gülüyorlar. Umarım oğu Milano'da akıl almaz miktarlarda para harcadığımın fotoğraflarını görmüştür.

Hiç şüphem yok ki hepsi Rafe ve benim hakkımdaki haberleri okumuştur.

"Harika bir akşam yemeği arkadaşı olacağıma söz veriyorum," diyorum. "Tek şart, teklifinizin tamamının benim seçeceğim bir hayır kurumuna bağışlanması."

Kalbim müziğin ritmiyle birlikte çarpıyor. On saniye önce harika bir fikir gibi görünüyordu. Moda dünyasının elitlerinin sayısız gözü doğrudan bana dikilmişti. Bakışlarım sahneye en yakın masada oturan yakışıklı, öfkeli bir adama takıldı. Bana sanki beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Eğer kimse teklif vermezse bu çok ama çok utanç verici olacak.

Sunucuya döndüm. Nihayet kendine geldi ve mikrofonu almak için elini uzattı.

"Harika!" diyor. "Ne muhteşem bir fikir. Yeni Bayan Montclair ile akşam yemeği ve onu daha yakından tanıma fırsatı. Sanırım burada bunun değerini anlayan pek çok kişi vardır, değil mi?" Gülüyor ve diğerleri de ona katılıyor.

Aynı şeyi İtalyanca tekrarlıyor ve açık artırmayı başlatıyor.

Odadaki en özgüvenli kişiymişim gibi gülümsüyorum. "Bana teklif verin," diye düşünüyorum. "Lütfen." Sunabileceğim tek şey zamanımdı. Villa benim değil. Arabalar benim değil. Ama Rafe'ye erişimim, insanların isteyeceğine bahse girebileceğim tek şey.

El, orta kısma yakın bir yerden yukarı kalkıyor.

"Harika!" diyor müzayedede görevlisi. "On bin dolarımız var. On beş tane var mı? On beş tane isteyen var mı?"

Üçüncü sıradaki bir kadın teklif çubuğunu kaldırıyor ve işte böylece açık artırma başlıyor. Altı kişi daha katılıyor ve fiyat saniyeler içinde neredeyse kırk bine ulaşıyor.

Bu stratejik bir hamle.

Benim arkadaşım olmak, potansiyel olarak Raphaël Montclair'in de arkadaşı olmak anlamına geliyor ve gördüğüm kadarıyla, birçok kişiye karşı

sevimli, ancak neredeyse hiç kimseye karşı mesafeli. Buradaki insanların uğruna canlarını bile verebilecekleri bir erişim bu.

Konuştuğum, Rise and Bloom adlı yardım kuruluşunu yöneten kadına baktım. Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu miktarlarla... Görünüşe göre artık fonlanmış durumda.

Ellerim yanlarımda rahat bir şekilde duruyor.

"Elli bin dolarımız var mı?" diye soruyor müzayede görevlisi. "Var mı? Yoksa, Paige Montclair ile akşam yemeği üç bin dolara, iki bin dolara gidiyor—ah, ilk sıradaki beyefendi. Bizzat Raphaël Montclair!"

Rafe küreğini havaya kaldırdı. "Yüz bin." Sesini yükseltmedi ama sesi odanın her yerine yayıldı. Ses tonunda zar zor bastırılmış bir öfke vardı.

"Yüz bin! Bay Montclair paylaşmayı seven biri değil, değil mi?" diye soruyor müzayede görevlisi geniş bir sırıtışla. "Ve bu güzel yeni geliniyle, hanımlar ve beyler, ona kim kıskanabilir ki? Birinci kez, ikinci kez... Bay Montclair'e satıldı!"

Rafe'in dudaklarında, iyi bildiğim o hafif kıvrım var. Ama bu sefer gülümsemesi gözlerine yansımadı.

Çok sinirli.

BÖLÜM 21

PAIGE

O, bunu hak eden bir hayır kurumuna yüz bin euro harcadı ve yine de buna kızıyor. Ve bunların hepsi benim yüzümden.

Hissettiğim mutluluk neredeyse coşku verici.

İnsanlar alkışlıyor, gözleri benden Rafe'e kayıyor. Bu harika. Şimdi sanki bana doyamıyor gibi görünüyor ve ben de büyük bir etki yarattım. Herkes zaten bizim hakkımızda meraklıydı. Onlara konuşacak bir şeyler vermek en iyisi.

Hafifçe reverans yapıyorum ve yandan biri alkışlıyor. Leelyn'miş. Sylvie de yanında oturmuş, gülümseyerek başını sallıyor.

Merdivenlerden aşağı iniyorum. Rafe beni karşılamak için orada, kolunu uzatmış bekliyor. Ben de kolumu onun koluna geçiriyorum.

Bizi koltuklarımıza kadar götürmüyor.

Bizi Milano katedraline ve büyük meydana bakan açık terasa yönlendiriyor. Gergin. Her zaman takındığı rahat ve kendinden emin tavrına rağmen, bu gerginlik ondan adeta yayılıyor.

Bunun ne kadar da bir maske olduğunu fark ediyorum.

Ve çatlatmanın ne kadar da lezzetli olduğunu düşünün.

Sesin duyulmayacağı bir mesafeye gelince, korkuluğa yaslandım. "Bana bağırarak mısın?"

"Kendinizi açık artırmaya çıkardınız."

"Evet, yaptım." Ona tatlı bir gülümseme verdim. "Ama bunda iyiyim, sence de öyle değil mi? Doğru fiyat karşılığında kendimi sana da sattım."

Yüzü taş gibi sertleşti. "Her fırsatta bizi utandırmaktan vazgeçebilir misin?"

"Ah hayır, Montclair. Bu sabah maçı kazanmadın. Bu yüzden uslu duracağıma söz vermedim." Onun en büyük kabusu olmaya çalışıyorum ve bundan daha çok keyif aldığım bir şey olmadı. "Ama eğer gerçekten halka açık yerlerdeyken sessizce yanında oturmamı istiyorsan... pazarlık edelim."

"Pazarlık edelim." Kelimeyi zorla söylüyor. "Şirketinizi amcanızın beceriksizliğinden ve aptallığından kurtardım. Bunu yapabilmek için sizinle evli kalmak zorundayım. Ve yine de daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

Ses tonuma gerçek bir öfke sinmişti. "Evet. Çünkü bizi gizlice ele geçirmeseydiniz size başvurmazdım. Bu yüzden evet. Daha fazlasını isteyeceğim."

Çenesi kasıldı. "Şimdi ne istiyorsun?"

"Çalışanlarımızdan tek birini bile işten çıkarmayacağınıza söz verin istiyorum. Ne bir Mather & Wilde zanaatkarını, ne bir ustayı, ne bir satış temsilcisini, ne de bir pazarlama stajyerini. Ne bir hademeyi, ne de bir resepsiyonisti." Yaklaşıyorum, aramızda sadece birkaç santim mesafe var. İçeriden izleyen herkes, hepimizin birbirine aşık olduğunu düşünecek. "Bunu bana söz verin, sizi bir daha utandırmayacağım."

"İmkansızı istiyorsunuz," diyor. Evlilik görüşmeleri sırasında bunu ısrarla istediğimde avukatları da aynı şeyi söylemişti. O zaman kazanamadım. Ama şimdi kazanacağım.

"Sizden şirketimizin bütünlüğüne saygı göstermenizi rica ediyorum. Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum. Köklü markaları parçalamayı çok seviyorsunuz."

"Ne dediğinizin farkında değilsiniz." Bunu küçümseyerek söylüyor ve gözlerini benden uzaklaştırıp meydana bakıyor. "Mantıksız bir istek bu, bu yüzden e-postanıza yanıt vermedim."

Sırtıma batan korkuluğa kollarımı yaslıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Belki. Ama ne kadar uslu durmamı istiyorsun?" diye soruyorum.

Bunun güç olduğunu anlıyorum. Onun gibi nüfuzlu bir adamdan bir şeyler isteyebilmek. Ve şirketimin hayatta kalmasını sağlamak için bunu kullanmazsam, kendimi lanetlerim.

"Hiçbir zaman işten çıkarma olmayacağına söz veremem. Bu imkansız ve şirketiniz para kaybediyor. Ama altı ay boyunca," diye teklif ediyor, gözlerini benimkine dikerek. "Altı ay boyunca tek bir kişiyi bile işten çıkarmayacağım."

“Bir yıl.”

Kaşını kaldırarak, "Altı ay," dedi.

"On ay."

"Altı ay," diyor. "Mather & Wilde'ın ne kadar kötü yapılandırıldığını biliyorsunuz. Şişkinlik var."

"Bunlar insan, şişkinlik değil."

"İkisi de olabilir," diyor. "Altı ay. Son ve nihai teklif. Halk önünde aptal gibi davranman sinir bozucu, ama bununla başa çıkabilirim. Çok daha kötü durumlarla başa çıktım."

O da bunu gerçekten kastediyor. Anlayabiliyorum.

Onun arkasından, mekânın içindeki ışıltılı kalabalığa bakıyorum. Yarım yıl yeterli değil. Ama yine de bir şey ve bu süre zarfında, yapılması gereken değişiklikleri ona anlatmaya çalışabilirim. Ve belki de bu değişikliklerden bazıları insanların işlerini korumalarına yardımcı olabilir.

“Pekala,” dedim ve elimi uzattım.

Dudakları seğirdi. "El sıkışmak mı istiyorsun Wilde? Hem de içerideki herkesin önünde?"

“Pekala. Mükemmel bir eş mi istiyorsun?” Ellerimi göğsüne koydum. Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attım, açık artırmanın bittiğini gördüm. İnsanlar etrafta dolaşüyor ve birçoğu bize bakıyordu. Az önce birlikte yaptığımız numaradan sonra neden bakmasınlar ki?

Elleri belime değdi. "Evet. Herkesin içinde. Artık çeşmeler yok, açık artırmalar yok."

"Herkes bizi izliyor."

“Öyle olduğunu varsayıyorum. Montclair sakinleri nadiren gösteriş yaparlar, ben ise son zamanlarda birkaç tane yaptım.” Sesi kuru. “İsteseydiniz, istediğiniz hayır kurumuna bağış yapardım. Bu dramaya gerek yok.”

“Bunu yapmazdın. Bana inat olsun diye hayır derdin.”

“Bunu yapmakla tehdit ettiysen olmaz,” diye mırıldanıyor. Güçlü elleri belimi sarmış bir halka gibi. Beni gösteriş için tutmuyor. Sanki bunu daha önce birçok kez yapmış ve tekrar birçok kez yapacaktı gibi tutuyor. Genellikle karnımda veya göğsümde baskıdan nefret ederim. Bana çok fazla kaygıyı hatırlatıyor.

Ama bu dengeleyici bir etki yaratıyor.

"Neden bana teklif verdiniz?" diye soruyorum. "Sizin gözetiminiz olmadan bir sektör profesyoneliyle görüşmemden mi korktunuz?"

“Misafirlerin bunu kıskançlık olarak algılayacaklarını biliyordum,” diyor ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. “Aşkımızın kanıtı.”

"Burada, herkesin gözü önünde tartışmak bize pek de fayda sağlamıyor."

Omuzunun üzerinden bana doğru bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. Gözleri kısıldı. "Mükemmel bir eş olup beni öpmene izin verir misin?"

Balkon birdenbire çok yüksek geldi. Ellerimle omuzlarını kavradım. "Belki de mecbur kalacağız."

“Merak etmeyin. İstemiyorum.” Sesi yumuşak ama biraz da keskin.

“Ben de istemiyorum.” Ellerimi boynuna doladım. “Öyleyse, dışarıdaki izleyicilerin karının senden nefret ettiğini düşünmesini istemiyorsan, beni öp.”

Rafe hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz.

Bunu artık biliyorum. Yine de zaman ayırması beni hâlâ şaşırtıyor. Daha iyi bir aç için yüzümü yukarı kaldırmak amacıyla elini yanağımdan çeneme doğru yavaşça gezdiriyor.

Bana sanki kaçmamı ya da ona tokat atmamı bekliyormuş gibi bakıyor. Ama ben dimdik duruyorum ve gözlerimle ona meydan okuyorum. Hadi bakalım, ödülünü al.

Sonunda başını eğip dudaklarını benimkine bastırdı. Dudakları sıcak ve sıkıydı, gözlerim kendiliğinden kapandı. Uzun zamandır kimse beni öpmemişti. Uzun zamandır kimse bana sarılmamıştı.

Ama sonra tekrar başını kaldırıp bana yeşil, anlaşılmas gözlerle bakıyor.

"Boyunuz neredeyse benimle aynı," diyor. Sanki şaşırmış gibi söylüyor.

"Topuklu ayakkabılarla, evet."

“Hım,” diyor ve yutkunuyor. Acaba demek istediği “bu güzeldi” miydi diye merak ediyorum ve dudaklarım hala onun öpücüğünden dolayı karıncalanıyor.

Belindeki elleri gevşedi ve ben de yavaşça ellerimi boynundan çektim. Kısa, hızlı, etkili ve tamamen profesyoneldi.

Onunla ilgili herhangi bir şeyi tanımlarken "iyi" gibi kelimeler kullanmamalıyım.

“Sevgili arkadaşlarım!” diye seslendi Sylvie. “İkiniz de çok gergin görünüyorsunuz. Hem içeride hem de dışarıda.” Modellerinden birinin zarafetiyle bize doğru yürüdü. Ellerini uzattı. “Bana kavga ettiğinizi söylemeyin. Kavga asla iyi bir şey değildir. Hele de bir yardım partisinde.”

"Sadece bir anlaşmazlıktı," diyor Rafe sakince.

"Kendimi rezil ettiğimde hoşuna gitmiyor," diyorum.

"Bah, tabii ki öyle değil. Babası da öyle değildi. Montclair ailesi gölgede kalmayı tercih eder, sen ise ışık için yaratılmışsın." Sylvie, şampanya kadehine tırnaklarıyla vurarak duyulabilir sesler çıkarırken, ikimize de bakıyor. "İkiniz de çok gerginsiniz. İşte bu kadar. Mahkeme salonundan medyaya, partilere kadar her şey sizin için iyi değil."

Rafe elini kaldırıyor. "Geçecek. Bu yeni duruma alışacağız."

Yeni bir dinamik. Çünkü bu, sevgi dolu bir evliliği anlatmanın ikna edici bir yolu.

"Hayır, hayır, size yardım edeceğim. Bunu Leelyn ve benim küçük bir düğün hediyesi olarak düşünün." Omuzlarımıza elini koydu, hafifçe çiçek parfümü ve sigara dumanı kokuyordu. "Dinleyin. Masözüm birkaç gün daha Como'da. Elleriyle usta, gerçek bir terapist. Tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu biliyor."

Rafe, "Sylvie," diyor. "Maalesef oldukça meşgulüz."

"Elbette, evet, evet, her zaman meşgulsünüz. Toujours. Düğün planlaması ve gelinlik provası var. Ama Colette zaman ayırmaya değer. Bana güvenin."

"Bunun bizim tarzımız olduğundan emin değilim," diye ekliyorum gülümseyerek.

"Hayır, dinleyin, bu herkesin işi. Kesinlikle sizin de işiniz." Sesi sert. "O, bir çifti adeta kitap gibi okuyabiliyor. Gerçek bir altıncı hissi var, anlıyor musunuz, tıpkı bir medyum gibi. Son çift masajımızdan sonra beni kenara çekti ve Leelyn'in bana kızgın olduğunu söyledi. Ve gerçekten de kızgındı! Bir önceki hafta sonundan kalma bir kırgınlığı varmış. Hiçbir fikrim yoktu! Onun da yoktu! Yarın Colette'i iki saatlik bir çift masajı için size göndereceğim, ona benden selamlar." Gözleri keskin bir şekilde ikimize de bakıyor. "İkinizi de düzene sokacak. Birbirinize nasıl en iyi şekilde dokunacağınızı öğretecek. Benim evliliğime yüzde yüz yardımcı oldu."

"Yarın mı?" Sesim biraz zayıf çıkıyor. Yarı efsane, yarı ikon bir kadının bu net talebine karşı koymak zor.

"Evet. Yarın." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve saldırmaya hazır bir köpekbalığı gibi görünüyordu. "Gerçekten, kabul etmezseniz çok kırılırım."

Rafe, "Çok naziksin," diyor. "Teşekkür ederim, Sylvie."

"Çok minnettarız," diye ekliyorum.

Gözlerim Rafe'in gözleriyle buluştu. İkimiz de başka bir kelime söylemedik. İlk defa, tamamen aynı fikirde olabileceğimizi düşündüm.
Biz kendimizi neyin içine soktuk böyle?

BÖLÜM 22

PAIGE

Colette, otuzlu yaşlarında, yüksek atkuyruğu saçlı ve ciddi tavırlı, sakin bir kadın. Alt kattaki misafir odasına bir masaj masası kuruyor ve ikimiz için de hazırlık yapmamızı söylüyor. Yanında çeşitli yağlar, bir koku difüzörü ve kendi havlu yığınıyla gelen Colette, tam bir profesyonel.

Rafe ilk çıkan kişi. İçeri girdiğimde zaten masanın üzerinde yüzüstü yatıyordu, beline bir havlu örtülmüştü ve Colette bana yağ uzatıyordu. Yavaşça ellerime sürdüm ve Rafe'in uzanmış halini izledim.

İkimiz de bundan kurtulmanın bir yolu olmadığı konusunda hemfikir olduk. Sylvie bunu daha sonra Colette'e soracak. Nasıllardı? Aşık gibi görünüyorlar mıydı? Bu da başka bir performans.

Ama bu çok farklı bir tür.

Onunla yakından ilgilenmem gerekiyor, bu yüzden yaklaşıp omzuna elimi koyuyorum. Elim altında omzu güçlü, teni sıcak. "Hazırım," diyorum Colette'e.

Ondan çok şey var.

Bana ellerimi nereye koymam gerektiğini, sırtının derisini nasıl ısıtıp kaslarını nasıl yumuşatacağımı gösteriyor. Sandığımdan daha kaslıymış. Kürek kemiklerinin yanında oluklar var ve geniş omuzlarının üzerindeki deri gergin.

Daha önce elinden başka hiçbir yerine dokunmamıştım. Ve tek, hızlı bir öpücük. Ama bu kolay olmalı. Objektif olarak bakıldığında çok yakışıklı bir adam. Ve objektif olarak bakıldığında çok güzel bir sırtı var.

Erkeklerin bu kadar kas yapabilmesi haksızlık. Eskiden daha çok antrenman yaptığım zamanlarda kollarımda belirgin kas kütlesi elde etmek zordu, oysa o, kaslı vücudu ve belirgin omuzlarıyla karşımızda.

Sessiz. Ayrıca gergin.

Colette bunu fark ediyor ve ben de ellerimin altındaki sıcak deride, kaslarının sertliğinde bunu hissedebiliyorum. Colette bir düğümü tespit etmeme yardımcı oluyor ve onun rehberliğinde o düğümü yoğuruyorum.

"Daha az çalışmalısın canım," diyorum ona en tatlı sesimle. Ona dokunmak zor gelmiyor. Ama zor olmalıydı ve ellerimi onun sıcak teninde bu kadar kolay gezdirebilmek, kendi hedeflerime ihanet etmek gibi geliyor.

"Biraz daha yağ getireyim," diyor Colette. Arkasını dönüyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek düğüme iyice bastırıyorum.

Masaj masasına yaslanmış boğuk bir inilti duyuluyor. "Özür dilerim," diyorum. "Çok mu sert oldu?"

"Mükemmel," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi Rafe. İçeri girdiğimden beri ilk kez konuşuyordu.

"Çok gerginsin." Colette'in gösterdiği gibi başparmaklarımı omuz kaslarına bastırıp daha da yaklaştım. "Daha çok rahatlamalısın. Daha az plan yapmalısın."

Rafe başını çeviremiyor. Ama ben, kısık ve mırıldanarak da olsa, kelimeleri duyuyorum: "Sen de ne konuşuyorsun?"

Colette elinde çiçek kokulu bir yağ şişesiyle geri döndü. "Buyurun. Siz kullanın."

Ona karşılık gülümsüyorum ve Rafe'in sırtında öğrendiklerimi gösteriyorum. Çok yumuşak, çok ilgili ve çok nazikim ve o izlerken çok fazla bastırmıyorum.

"Bu, bir ilişkiyi güçlendirmek için harika bir yöntem," diyor ve ben sırtına odaklanırken o da bacaklarına masaj yapmaya başlıyor. "Bunu haftada bir kez rutininize ekleyin, harikalar yaratacaktır."

"Bu harika bir fikir," diyorum ona.

Ve eğer gerçek bir çiftseniz, muhtemelen öyledir.

Ellerim geniş omuzlarının üzerinde kayıyor. Sinir bozucu derecede yapılı. Çoğunlukla masa başında oturuyor. Bu kadar kasa neden ihtiyacı olduğunu anlamıyorum.

Bu israf.

Ve beni öptü. Profesyonelceydi, kısaydı ve kesinlikle yatak odamın sessizliğinde uyuyamayıp düşüneceğim bir şey değildi. Kendini taşıdığı gibi

öptü beni. Ölçülü ve hesaplı.

Dış görünüşünde hiçbir çatlak yoktu.

Elim yan tarafından aşağı, kaburgalarının üzerinden kayıyor. Hafifçe irkiliyor. Belinin alt kısmında durup Colette'e bakıyorum. O fark etmemiş. Baldırlarına bastırıyor.

Rafe'ye bakıyorum. Gıdıklanıyor mu acaba?

Elimle aynı noktaya hafifçe dokunuyorum ama yine tepki vermiyor. İşte o zaman hafif renk değişikliğini fark ediyorum. Zeytin rengi teninden biraz daha koyu, son evresinde bir morluk var.

Bir morluk mu?

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Colette aynı yumuşak sesle.

Ellerim tekrar hareket etmeye başladı, havlunun kenarından uzaklaşıp sırtına doğru. "Evet. Kesinlikle."

Rafe yine kaskatı kesilmiş. İçgüdüsel olarak başparmaklarımı omuz kaslarına bastırıyorum. Neden bu kadar büyük bir morluk var?

Sonunda Colette bize dönme zamanının geldiğini söylüyor. Havluyu kaldırma işini o hallediyor ve ben de ellerim yağdan ve teninden ısınmış bir şekilde bir adım geri çekiliyorum. Rafe masada dönüyor ve sırtüstü yatarak havluyu belinin üzerine koyuyor.

Altında ne olduğu umurumda olmamalı. İster iç çamaşırı giymiş olsun, ister tamamen çıplak olsun. En ufak bir merak duymamalıyım. Yunan tanrısı gibi bir vücuda sahip olması da önemli olmamalı.

Ya da beni öpmeyi bir görevmiş gibi yaptı, oysa ben onun duygusal olarak çökmesini ummuştum. Bana ilgi duyuyorsun. Bunun doğru olduğuna dair bir kumar oynadım, ama o soğukkanlılığını korudu.

Odadaki titrek ışıklar teninde ve gergin karnında, karın kaslarının silik hatlarında ve geniş göğsünde oyun oynuyor. Koyu renkli tüylerle kaplı. Karnından aşağı doğru uzanan, havlunun altında kaybolan bir kıl izi var.

"Kollardan başlayalım," diyor Colette. Masanın etrafında dolaşıyor. "Bu, eşinizle iletişim kurmak için harika bir zaman."

Elini uzatıp iki elimle birden tuttum. Elinde üzerinde silik bir B harfi olan mühür yüzüğü vardı. Gittiği yatılı okulun simgesi olmalı.

Yüz ifadesi özenle seçilmiş bir ifade, rol yaparken taktığı maske bu. Ama gözleri...

"İyi misin canım?" diye sordum ona.

"Hım," diyor. Bu, dün elinde bir kadeh şarapla dövmeme gülen Rafe değil. Bu, kendini tamamen eve kapatmış, tüm önlemlerini almış bir adam.

Colette'in hareketlerini taklit ederek onun ön kolunu okşadım. "Rahatla."

"Rahatlıyorum," diyor ve bu o kadar açık bir yalan ki dudaklarım seçiriyor. Colette'e bakıyorum ama bizi izlemiyor. Bu konuda çok iyi. Hem orada bulunuyor hem de bize mahremiyet sağlıyor. Sylvie'nin ondan neden bu kadar övgüyle bahsettiğini anlıyorum.

"Hım," diyorum, onu taklit ederek. "Dürüst ol. Şu anda aklında elektronik tablolar var."

Tavana bakıyor. "Hayır, değilim."

"Güzel." Kolunun üst kısmına masaj yapıyorum ve bu ışıktaki yeşil gözlerine değil, hareketine odaklanıyorum. "Sana inandığımı varsayalım."

Colette'ten boğuk bir ses geliyor, neredeyse kıkırdama gibi.

"Senin de benim kadar rahatlamakta zorlandığını düşünüyorum," diyor bana. "Seni bir saat boyunca hiçbir şey yapmazken hiç görmedim."

Doğru. Fark ettiğini bilmiyordum. Gözlerine bakıyorum ve söyleyebileceğim tek bir kelime bile aklıma gelmiyor.

"O zaman bu iyi," diye devam ediyor Colette, sesi hala bal gibi tatlı. "İkinizin de birlikte rahatlaması için bir an. Hadi, yer değiştiririm Paige."

Masayı dolanarak sol tarafına geçtim ve elini tutmak için eğildim. İşte o zaman gövdesinin yan tarafında, en az sekiz inç uzunluğunda, girintili çıkıntılı, koyu kırmızı bir yara izi fark ettim.

Hareketlerim duraksıyor, eli elimde.

Bu da ne? Eski ve tamamen iyileşmiş görünüyor ama hayatı tehlike oluşturacak kadar büyük. Çocukken bisikletten düşmekten böyle bir şey olmaz.

Bir yük treni gibi acıtmış olmalı.

Rafe'e bakıyorum. Beni izliyor, ifadesi keskin. "Sakın sormaya kalkma," diyor sanki. Tuttuğum el kıvrılıyor, parmaklarımı kavırıyor. Colette'e bakıyorum. O da orada, diğer omzuna masaj yapıyor, başı öne eğik.

Eğer gerçekten karısı olsaydım, bu yara izini bin kere görürdüm. Arka planını bilirdim. Bu yüzden eline, parmağındaki yüzüğe bakıyorum ve parmaklarını nazikçe geriye doğru sıkıyorum.

Sormayacağım.

Masaya yaslanıp rahatlıyor ve ben de zihnim karmakarışık olsa da Colette'in talimatlarını uygulamaya devam ediyorum. Her zaman ayrıcalıklı bir geçmişe sahip olduğunu düşünmüştüm. Ve gerçekten de öyleydi. Ama o yara izine bir şey sebep olmuştu.

Aklıma gelen tek şey kardeşinin ölümü. Birkaç makalede bahsedilmişti ama hiçbirinde bir iki cümleden fazla yer verilmemişti. Yıllar önce dağlarda bir kaza olmuştu. İki birbiriyle bağlantılı mı?

Bu adama ve taktiklerine, kâr hırsındaki acımasızlığına ve Maison Valmont'un bitmek bilmeyen açgözlülüğüne duyduğum nefrete rağmen, kendimi...

Meraklı.

Ve bu, belki de en tehlikeli duygudur.

Colette sonunda, "İkiniz nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor. "Yer değiştirmeye hazır mısınız?"

"Evet, kesinlikle," diyorum. Omurgamda bir ürperti hissediyorum. Bundan önce duş aldım ve daha önce de birçok masaj yaptırdım. Hiçbir zaman tutucu biri olmadım.

Ama bedenimde onun elleri olacak.

"Harika. Sizi birkaç dakika yalnız bırakıyorum. Havlunun altında rahatınıza bakın," diyor Colette ve misafir odasından çıkıyor.

Rafe hemen doğruldu. Belindeki havluyu tutmaya devam etti ve ben de duvara döndüm.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor.

"Zaten yapıyoruz." Kumaş hışırtısı sesini duyuyorum ve gözlerimi odanın karşısındaki soyut bir tabloya dikiyorum. "Devam etmesek şüpheli olurdu."

"Evet, ama bunu yapmak zorunda değiliz," diyor.

"Geri dönebilir miyim?"

"Evet."

Arkamı döndüğümde, koyu renk bir pantolon giymiş ve tişörtünü giyiyordu. Saçları dağılmıştı ve zaten bronzlaşmış olan yüzünde kızarıklık vardı.

"Bu sadece bir masaj," diye fısıldadım ona. "Ve bu da Sylvie'nin özel masözü."

"Bunun gayet farkındayım."

"Neden bitirmek istiyorsun?" Kendi kalbimin atışını hissedebiliyorum. "Üzerime düşeni yaptım. Her şey yolunda. Her şey dava uğruna."

Çenesi kasıldı. "Sadece teklif ediyorum. İstemezsen diye."

"Bana dokunmaktan fazla hoşlanacağından mı endişeleniyorsun?"

Rafe'in yüzü taştan oyulmuş gibi duruyor. "Kendi iyiliğin için fazla gevezesin, Wilde."

“Biliyorum.” Bir adım daha yaklaşıp elbisemin eteğine uzandım. “Ama korkmuyorum.”

Elbiseyi çıkarırken beni sessizce izliyor. Çeşmeden sonraki gibi iç çamaşırlarımla orada duruyorum ve meydan okurcasına bakışlarına karşılık veriyorum.

"Bunu bitiriyoruz," diyorum ona.

Bana sırtını dönüyor, çenesi hâlâ kasılmış durumda. Sütyenimin kopçasını açıp bir kenara atıyorum ve masadaki havlunun altına giriyorum. Yeni giydiğim tanga külotumu ise üzerimde bırakıyorum.

Colette, burada birbirlerini milyon kere çıplak görmüş, mutlu evli bir çift bıraktığını sanıyor. Keşke gerçeği bilseydi.

Havlunun yeni yıkanmış kokusunu içime çekiyorum ve rahatlamaya çalışıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor. Ben de banka yaslanarak başımı sallıyorum.

Colette'i tekrar içeri çağırıyor ve fısıltılarla ilk adımlar hakkında konuşuyorlar. O sırtıma masaj yapmaya başlıyor, sonra da işi ona bırakıyor. Büyük elleri kürek kemiklerime yerleşiyor.

Ah.

Gerildim, ama sonra elini sırtım boyunca neredeyse hissedilmeyecek bir dokunuşla gezdirdi ve içimden bir ürperti geçti. Birinin bana böyle dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Son ilişkimden bu yana geçen iki yılda birkaç kısa süreli ilişkim oldu, ama sonuncusunun üzerinden aylar geçti.

Elleri belimin alt kısmına yayılıyor, kalçalarımın kıvrımlarına hafifçe dokunuyor, sonra tekrar omuzlarıma doğru yükseliyor. Saçlarımı nazikçe yana itiyor ve boynuma masaj yapıyor. Basıncı hafif, sanki bana zarar vermek istemiyor.

Benden farklı olarak.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Bu kadar iyi hissettirmesi beklenmiyordu. Avuçlarının her dokunuşu, içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve bu sıcaklık karnımın derinliklerine yerleşiyor. Ve o sadece sırtıma dokunuyor.

Uzun zamandır kimseden duygulanmamıştım. Olay bu kadar.

Sorun onda değil. Sorun sadece, bir haftadan fazla süren tartışmanın ardından, zorlama da olsa, nezaket göstermesi. Dokunuşunun sıcaklığıyla üzerimdeki gerginlik eriyor.

Elleri gövdemın dış kısmından aşağı doğru kayıyor, parmakları göğüslerimin yanlarına hafifçe dokunuyor. Belimin alt kısmındaki kaslara bastırıyor ve kendimi tutamıyorum. İçimden bir iç çekiş kaçıyor.

Elleri donup kaldı. Ve sonra artık bana dokunmuyordu. "Bir dakika," dedi Colette'e ve ayak sesleri duydum.

Kapı bir an sonra kapanıyor.

Odada tam bir sessizlik var ve bununla birlikte kendi utancım da ortadan kalkıyor.

"Üzgünüm," dedim ona ve gülmeye çalıştım. "O bir işkolik."

Colette, "Masaj sırasında rahatlamakta zorlandığını fark ettim," diyor. Rafe'nin ellerinin yerini ustaca ve profesyonel bir şekilde Colette alıyor. "Sanırım bu, masaja en çok ihtiyacı olanın o olduğu anlamına geliyor."

"Kesinlikle katılıyorum," diyorum.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Rafe'in bana dokunmak istememesi önemli olmamalı. Ben de bu durumda olmak istemiyordum. Bunu ben istememiştim. Ya da vücudumun ona verdiği tepkiyi.

Kalan dakikalarda olabildiğince rahatlamaya çalışıyorum ve durumu düzeltmek için Colette ile sohbet ediyorum. İnanın bana, hâlâ birbirimizi seviyoruz. Masajımın başlamasından beş dakika sonra buradan kaçması hiçbir şey ifade etmiyor.

Rafe geri dönmedi. Bana dokunma eylemi bile onu o kadar rahatsız etmişti ki, odayı tamamen terk etti.

BÖLÜM 23

RAFE

Kahretsin.

Paige'in çıplak bedenini arkamda bırakarak misafir odasından ayrılıyorum ve merdivenleri iki seferde çıkıyorum. Kafes dövüşlerinden biri için günün çok erken saati, her şeyi iptal etmek için ise çok geç.

Çok azdım.

Yatak odamın kapısını arkamdan kilitledim ve doğruca duşa girdim. Suyu açtım ve buz gibi bir sıcaklığa ayarladım. Aşırı hassas cildime değdiğinde canımı yakıyor.

Az önce dokunduğu ten.

İstemedikleri kadınlara dokunmam. Ve Paige'in alaylarına rağmen, o da bana dokunmamı istemiyor. Bunu biliyorum. O da biliyor, ama cesur bir tavır takınıyor. İkimiz de bu durumda olmayı istemedik. Sylvie bizi bu duruma soktu.

Ama beni kışkırttı ve ben yine de denedim, ama sonra banka doğru inledi. Bu, zaten aşırı ısınmış vücuduma bir işaret gibiydi ve sonunda penisimin sertleştiğini hissettim. Bana dokunduğu süre boyunca kendimi tuttum, ama pozisyon değiştirdikten sonra, yumuşak tenine dokunup, vücudunun genişliğini görüp sonra o sesi duyduğumda...

Su da yardımcı olmuyor.

Sıcak moda geçip elimi aşağıya uzatarak kendimi kavırıyorum. Onun beni böyle arzulamasından nefret ediyorum. Ondan ve hayatımda yarattığı

kaostan nefret ediyorum. En son ne zaman günün ortasında mastürbasyon yapmak zorunda kaldım ki?

Kontrolümü kaybetmiyorum. Ama işte buradayım, kendim için koyduğum kuralların çok dışına çıkmış durumdayım. Bu felaket için uygun bir ceza olarak kendimi rahatsız edici derecede sıkı tutuyorum ve okşamaya başlıyorum. Beni böyle tahrik etmemeliydi. Ben bundan daha güçlüyüm; güzel bir kadın beni asla böyle etkilemez. Peki neden etkiliyor?

Vücudumdan öfkeyle fırlayan kendi ereksiyonuma bakıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıp suyu kapatıyorum. Sırılsıklam bir halde, hediyesini tıktırdığım şifonyere doğru yürüyorum ve onu çıkarıyorum. Oyuncak istemiyorum. İçinde olmak istediğim kişi o iken, bir kılıfla sevişmeyeceğim.

Ama parfümünü ve tangasını kapıp suyu kapatarak duşa geri döndüm. Dantelli kısmı avuçlarımla kendimi okşayarak, ellerimin altında bedeninin ve dudaklarının benimkine değdiği görüntüsünü zihnimde canlandırdım.

Çok uzun sürmüyor. Öfke, hayal kırıklığı ve ihtiyaç damarlarımda hızla akıyor ve bana sataşırken sesindeki o acımasızlığı düşünüyorum. Ona istediği tatmini vermediğim ne kadar hayal kırıklığına uğradığını ve başardığında gözlerindeki zafer parıltısını.

Onun beni etkilemesine izin veremem.

Yani onu buradan çıkarmam gerek.

Boşaldığımda, penisimin etrafına sarılmış tanga külotunu görüyorum ve tırnaklarının kırmızı renginin beni kavradığını hayal ediyorum. Sonunda bir elimi fayans duvara dayayıp nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Kahretsın.

Masaj odasından öfkeyle çıktım.

Sylvie bunu bilemez. Onu bir tasarımcı olarak kaybetmek istemiyorum ve Paige için de bu noktayı kaybetmek istemiyorum. Kendi bedenimin kontrolsüzlüğü yüzünden teslim olursam, lanet olsun bana. Artık ihtiyaç ortadan kalktığına göre, yerini öfke alıyor.

Bundan daha iyisini yapmalıyım. Zaten bundan daha iyiyim.

Öfkem tavada kızgın yağ gibi sönüyor. Duşta kurulanıp temiz kıyafetlerimi giyiyorum. Belki aşağıda işleri henüz bitirmemişlerdir. Belki de durumu kurtarabilirim.

Gelmek yardımcı oldu ama onu o odada düşünmek bile beni yine yarı yarıya tahrik ediyor. Bunu görmezden gelip aşağıya, misafir odasına iniyorum.

Colette kapının önünde duruyor. Ona geniş bir gülümseme gönderiyorum. "Bunun için çok üzgünüm."

"Sorun değil," diyor sakın bir gülümsemeyle. "Bence hâlâ onun gönlünü alabilirsin."

"Evet, yaptırmalıyım." Utanmış gibi omuz silkiyorum. "Vücudumun her yerine yağ sürülmesinin verdiği hissi sevmedim. Dayanamadım. Genellikle masajdan pek hoşlanmam."

Sanki bu mantıklıymış gibi başını salladı. Gerçekten de profesyonelliğin timsaliydi. "Elbette."

"İçeri girip bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakayım," dedim. Ama ben kapıya doğru adım atmadan kapı açıldı ve Paige çıktı. Üzerinde yazlık elbisesi ve gevşek bir örgü saçıyla duruyordu.

İkimiz de Colette'e veda ediyoruz. Ben ona ödemeyi ve bahşisi zaten verdim, şoförüm de onu Sylvie'nin evine geri götürecektir. Muhtemelen nasıl yaptığımızı rapor etmek için.

Colette koridorda gözden kaybolunca Paige'in gülümsemesi kayboldu. "Bu neydi?"

Duvara yaslandım. "Yeterince uzun süre katıldık. Bize inandı."

"Kaçtın."

"Yapacak daha önemli işlerim vardı."

Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. Makyajsızdı, uzun kirpikleri çıplaktı. "Gizliliğimizin sağlam olduğundan emin olmaktan daha iyi şeyler mi var? Buna inanmıyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Benden o kadar nefret ediyorsun ki, kırk dakika boyunca bana dokunmak bile çok mu fazla? Buna inanmıyorum."

Çenemi kasıyorum. "Sana karşı bir çekim duymuyorum."

Yeterince çok söylersem belki gerçeğe dönüştürebilirim.

"Elbette değilsin," diyor ve sözlerinden sızan alaycılıktan nefret ediyorum. Ne kadar haklı olduğundan da nefret ediyorum. "Biliyorsun, senin etrafında temkinli olmam için dünyadaki tüm sebeplere sahibim. Ama ben mi? Şirketi sen kazandın. Elbette, sen ve amcam iyi geçinmiyorsunuz, ama bu sebep olamaz."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Amcanın kim olduğu değil, ne yaptığı önemli."

"Ne yaptı o? Şirketi iflas ettirmeye mi çalıştı?"

"Hayır," diyorum. Damarlarımda ateş var, hem de çok fazla ve yakıyor. "Bir yıldan fazla bir süre boyunca iyi niyetle hareket ediyormuş gibi

görünen bir şekilde pazarlık yaptı. Bu sırada ekibime bir köstebek yerleştirdi ve kız kardeşimi terörize etmek için eğitimli profesyoneller tuttu.”

Yüz ifadesi değişmiyor. "Eğitimli profesyoneller mi? Şimdi abartıyorsunuz. Avukatları vardı, evet, ama eminim sizinkiler kadar pahalı değillerdi. Montclair makinesi bir..."

"Avukatlardan bahsetmiyorum. Kardeşimi nasıl hedef aldığından bahsediyorum. Onun tuttuğu kişiler kardeşimi takip ediyormuş gibi davrandılar. İş yerine, dairesine notlar gönderdiler, anonim mesajlar atıldılar."

Paige'in nefesi kesildi. "Ne yaptı o?"

"Neredeyse yarım yıl boyunca onu sürekli arkasına bakmaya zorladı ve beni neredeyse çıldırttı. Dikkatimi dağıtmak için başka şeyler de denese şaşırmam."

"Bu... İnanamıyorum... Bunu neden yaptı ki?"

"Bana inanmıyor musun? Ona sor."

"Konuşmuyoruz."

"Hayır, elbette hayır. Aksine, sen ona ihanet ettin." Öfke içimde bir sel gibi esiyor, beni tamamen yutuyor. "Kurallara uymadığımı mı düşünüyorsun? O lanet olası yasayı çiğnedi. West ve ben onunla yüzleştığımızde itiraf etti de. Bu bahar gözündeki morluğu gördün mü?"

Paige yavaşça başını salladı, ama yüzünde acı dolu bir inkâr ifadesi vardı. "Bana golf sahasında düştüğünü söyledi."

"Evet, düştü. Ve daha da düşecek." Elim yanımda sıkılaşıyor. Ona karşı böyle hissetmemeliydim. İstememeliydim, ihtiyaç duymamalıydim. Onunla akraba. Bir uçurumun iki tarafındayız ve onu köprülemenin hiçbir yolu yok.

Bütün bunlardan daha güçlü olmalıyım.

"Eğer bir ekip tutsaydı..." Dudakları inceler. "Sürekli senden ve babandan ne kadar nefret ettiğinden bahsederdi."

"Şüphesiz en sevdiğiniz akşam yemeği konusu."

Gözleri tekrar gözlerimle buluştu. "Son bir yıldır dengesiz davranıyor. Başka şeyler de oldu... Üzgünüm Rafe. Kız kardeşinin peşine düşmemeliydi. İş başka şey, aile başka şey."

Yanımda sıkıttığım elim gevşedi. Bilmiyordu. Tüm şüphelerime rağmen, bilmiyordu. Kendi amcasına ihanet etmiş olabilirdi, ama bunu bilmiyordu ve bu da öfkemi yatıştırdı.

"Aile her şeydir," derim.

“Bunu herkesten daha iyi biliyorum,” diyor ve bu tek cümlede bir dünya gizli. Bir ayağından diğerine geçiyor. “Kız kardeşin düğüne gelecek mi?”

İkisinin karşılaşmasını hayal ediyorum. Paige'in şeytani ağzı ve parıldayan gözleri, küçük kız kardeşimin yeni keşfettiği ısırmacı bakışlarıyla karşılaşılıyor. Onu her zaman korudum. Son zamanlarda bana söylediğine göre, çok fazla korumuşum.

"Özür dileme şansı istiyorum," diye devam ediyor Paige. Çikolata rengi gözleri berrak ve dolgun dudaklarında alaycı bir kıvrım yok.

O samimi biri.

O samimi biriydi ve amcasının yaptıklarından haberi yoktu.

Ben de başımı sallayarak, "Evet. Kız kardeşim düğünümüzde olacak." dedim.

“Harika,” diyor Paige. Çenesini yukarı kaldırıyor. “Şimdi, izninizle, sizden kaçma sırası bende.”

"Koşmadım."

“Acele ettin,” diyor ve merdivenlere doğru yanımdan geçip gidiyor. Onun gözden kayboluşunu izliyorum ve son sözü ona bırakıyorum. Çünkü haklı ve bunun tek sorumlusu benim.

BÖLÜM 24

PAIGE

Gelinlik çok dar geliyor.

Elbette muhteşem. Sylvie sadece bir haftada mucize gerçekleştirdi. Milano'daki atölyeden neredeyse tamamlanmış bir gelinlik aldı ve ekibine bitirme işlerine öncelik vermelerini söyledi.

Fildişi rengi ipek elbise, omuzlarımda iki ince askıyla ve göğüs dekoltemi hafifçe gösteren, belime doğru incelen dökümlü bir yakayla tamamlanıyor. Oradan itibaren yumuşak, neredeyse denizkızı tarzında bir bitişle aşağı doğru akıyor.

Bu, gerçek bir düğün için isteyebileceğim her şey.

Ama bu gerçek bir düğün değil. Şirketimi kurtarmak için nefret ettiğim bir adamla adliyede evlendim ve her şey on beş dakika içinde bitti. Bu, tek bir amacı olan halka açık bir gösteri: Aşık olduğumuz yanılışımızı satmak.

Belki de bunu bir daha asla deneyimleyemeyeceğim.

Zaten ilişkiler konusunda pek iyi değilim, Rafe ile ne kadar süre evli kalacağımızı da Tanrı bilir. Bunu Mather & Wilde için yapıyorum. Beni büyüten, aile gibi hissettiğim çalışanlar için. Şirketin başarısı için yorulmadan çalışan anne ve babam, dedelerim ve nenelerim için.

"Kardeşimi nasıl terörize ettiğini biliyor muydun?" diye sordu. "Aile her şeydir."

Evet, öyle ve amcamın böylesine aptalca ve ahlaksızca bir şey yapması, bir zamanlar tanıdığım adamdan ne kadar uzaklaştığını kanıtlıyor. Babamın

kardeşi, eğlenmeyi seven, ben kahkahalarla gülerken beni Mather & Wilde deposunda kovalayan adamdan ne kadar farklı birine dönüştüğünü gösteriyor.

Aile her şeydir. Ve ben tüm ailemi kaybettim.

“Ne düşünüyorsun?” Sylvie kanepelerden birinde oturuyor. Villanın oturma odası o gün için bir atölyeye dönüştürülmüş. Köpekleri ayaklarının dibinde yatıyor.

"Çok güzel. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Elini uzatıp tazısının ince başını okşadı. "Teşekkür etme. Eserim fotoğraflanacak, değil mi? Herkes için kazançlı bir durum."

"Evet, sanırım doğru," diyorum. Bunu sesli söyleyen nadir insanlardan biri ama o başından beri bana karşı dürüst davrandı.

"Colette'i nasıl buldun? İyiydi, değil mi?"

Ekibinin getirdiği aynaya bakıyorum. Arkamda bir terzi duruyor, minik ipek kaplı düğmeler üzerinde çalışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. "Evet. Muhteşem."

"Bana ikinizin... ilginç olduğunuzu söyledi," diyor Sylvie.

Fildişi rengindeki eteğin yere değdiği yere bakıyorum.

Birkaç gün içinde onlarca misafirin önünde rol yapmam gerekecek. Tanımadığım misafirler bunlar. Davetli listesi çok uzun ve hepsi iş bağlantıları. Amy'yi ya da eski üniversite arkadaşlarımdan hiçbirini davet etmedim. Onlardan sahte bir düğün için uzun ve pahalı bir yolculuk yapmalarını nasıl isteyebilirim? Onlara nasıl yalan söyleyebilirim? Riskler çok yüksek.

Bu elbiseden kurtulmam gerek ki tekrar derin bir nefes alayım. Göğsüm sıkışıyor ve bu hissi biliyorum. Şimdi değil, diye düşünüyorum ama bu daha önce hiç engeli olmamıştı.

"İlginç mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Sylvie. "Elbette, müvekkilinin gizliliğini tamamen koruyor, ama ikiniz arasında çok iyi bir uyum olduğunu söyledi."

En yakın kapıyı arıyorum. Kapı bahçeye ve ötesindeki göle açılıyor. Üzerinde durduğum küçük platformdan inmeye çalışıyorum. Biri itiraz ediyor. Terzi mi? Sylvie mi? Çıldırılmış halimi görmeden ve muhteşem, ıslıl ıslıl mutlu olmadığımı düşünmeden önce gitmem gerek. Nefes alışverişim duyuluyor artık. Kahretsin.

Ve ayakkabılar. Topuklu ayakkabılardan kurtulmam gerek—

“Burada olmaman gerekiyor!” Ses çok daha yakından geliyor. Sylvie’nin sesi, Fransızca aksanıyla. “Elbiseyi görmek kötü bir işaret. Defol git, Raphaël. Defol git.”

Gözleri benimkine kilitlenmiş bir şekilde karşımda beliriyor. İçimdeki yükselen panik dalgasından başka bir şeye odaklanabilseydim, çok utanırdım. Kahretsin.

“O zaten benim karım.” Birkaç saniye bana baktıktan sonra kolunu belime doladı. “Onu bir anlığına ödünç almam gerekiyor. Hemen sana geri getireceğim. Söz veriyorum, Sylvie.”

Beni odadan dışarı çekiyor.

Yürümeye başlar başlamaz kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki hareket, içimdeki inişli çıkışlı duygu karmaşasına iyi geliyor. Keşke daha hızlı yürüyebilseydim.

Keşke koşabilseydim.

"Nefes al," diye mırıldanıyor.

Göğsümdeki sıkışmaya odaklanmak yerine buna odaklanmaya çalışıyorum. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver. Dar elbise ve o minik düğmelerle, tek tek beni vermem gereken performansla kilitleyen bu durum çok zor.

Beni mutfağa çekiyor. Mutfak boş ve dışarıdaki mutfak bahçesine açılan kapılar açık. "Nefes alıyor musun?"

“Deniyorum.” Gömleğinin yakasına odaklanıyorum. Üstteki iki düğmenin açık olduğu yerde bir V şekli ve hafifçe koyu renkli göğüs kılları var. “Bu elbise çok dar. Giyemiyorum... Giyemiyorum...”

“Kahretsin,” diye mırıldandı ve beni çevirdi. Ellerim mutfak tezgahının soğuk mermerine değdi ve nefes almaya odaklandım. Yapabileceğim tek şey buydu. “Bunlar çok küçük.”

Sıcak tenimde onun soğuk parmaklarının hissinin yaşıyorum ve sonra bir düğme açılıyor. Bir diğeri de açılıyor ve kısa süre sonra kaburgalarımındaki baskı azalıyor.

“İşte. Şimdi daha iyi. Benim için hâlâ nefes alıyor musun, Wilde? Sakın durma.”

Çok otoriter, diye düşünüyorum ama dediğini yapıyorum. Zirveye yaklaşıyor. Hissedebiliyorum, nasıl yükseldiğini ve yakında ağlamaya başlayacağımı. Her zaman oluyor.

Birkaç düğme daha açılıyor ve parmakları belimin alt kısmına dokunuyor. "İşte. Çevir... işte oldu. Şimdi daha iyi mi?"

Sırtım serin mutfak tezgahına yaslanmış. Yanağımdan sıcak bir şey akıyor ve yüzü gözümün önünde bulanıklaşıyor.

Ağlıyorum.

“Nefes al, Wilde.” Bu sefer sesi daha alçak, derin ve güven vericiydi ve başparmağıyla yanağımı okşadı. “Sayacağım ve birlikte nefes alacağız. Tamam mı?”

Bunu yapmakta zorlanıyorum, ama o bana bir şans daha veriyor, sonra bir şans daha ve ben de sesinin derinliğine odaklanıyorum. Arada bir hıçkırıklar nefesimi kesiyor ve baştan başlamak zorunda kalıyoruz.

Çok güzel bir sesi var.

Aksanı annesinden dolayı Amerikan aksanı, ancak bazı sesli harflerinde daha yuvarlak tınılar var ve kelime seçimleri de hayatının çoğunu yurt dışında geçirdiğine işaret ediyor. Hiç kimse onun gibi konuşmuyor.

Onu dinliyorum, nefes alıyorum ve ağlıyorum. Başka hiçbir şeye yer yok. Panik, hızla akan bir zehir gibi ve tecrübelerimden biliyorum ki, asla geçmeyecekmiş gibi hissetsem bile geçecek.

Bir kapı açılıyor. Rafe başını çevirip İtalyanca bir şeyler ısıırıyor. Ama ben gözlerimi boynuna dikmiş durumdayım. Adem elmasına, yakasının üst düğmelerine, göğüs kıllarının hafif uzamasına.

O her zaman keten giyer.

Keten kumaşı severim.

"Benim için nefes alıyor musun?" Eli belimde sıkıca duruyor, ama bu iyi bir sıkılık, bir nevi demirleme dokunuşu.

Devrilen bir ağaç gibi, yavaşça alnımı onun omzuna yaslıyorum. Ve yavaş yavaş, gelgitlerin kaçınılmazlığı gibi, nefesim kolaylaşıyor. Bulantılı mide bulantısı yerini sakin bir denize bırakıyor.

Saçlarımı okşadı ve gömleğinin omuz kısmı hemen ıslandı. Benden. Gözyaşlarımdan.

Beni tutuyor.

Rafe Montclair beni tutuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sanki ben dağıldığımda bana bakmak onun göreviymiş gibi. Ve işte tam o anda, içimden bir utanç dalgası geçiyor.

"Evet," diye fısıldadım.

"İyi."

Mutfaktayız, henüz hakkıyla kullanamadığım bu eski tarz, sıcak odada. Sırtım tezgaha dönük, ellerim ise onun üzerinde. Gömleğinin kumaşına sıkıca kenetlenmiş durumdayım.

Bir titreme daha beni sarsıyor.

Bir atak geçtikten sonra gelen o kutsal sessizliği ne kadar seviyorsam, artçı şokları da o kadar nefret ediyorum. Sanki vücudum stres dolu bir maraton koşmuş gibi hissediyorum.

Rafe'in gözleri gözlerimi arıyor, koyu renk kaşları çatılmış. Sanki umursuyormuş gibi. Beni böyle görmüş olmasından nefret ediyorum.

"Gömleğini ıslattım," diye mırıldandım.

"Daha fazlası var," diyor. "Ve sen zaten dolabımdan bir şeyler almışsın bile."

Bu, dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına neden oluyor. "Evet, yaptım."

"Bu neydi?" diye soruyor. Sert bir soru değil. Bir suçlama da değil. Ama talepkar bir soru ve ben de gözlerimi omzuna yaslayıp kapatıyorum.

"Sylvie fark etti mi?" diye soruyorum bunun yerine.

"Öyle düşünmüyorum."

Ellerim gömleğinden kayıp arkamdaki soğuk mermer tezgahı buldu. "Hâlâ onun elbisesini giyiyorum. Çok kızacak."

"Hayır, yapmayacak." O da bir adım geri çekiliyor ve ani yakınlık, olduğu kadar hızlı bir şekilde kayboluyor. Santimetreler açılıyor ve aramızda her zaman olması gereken hendek yeniden kuruluyor.

"Tekrar içeri girmeliyim."

"Ben hallederim. Birkaç dakikanızı ayırın."

"Hâlâ onun elbisesini giyiyorum." Arkamı döndüm ama Rafe'in eli bileğimi buldu.

"Wilde," diyor. "Yüzün..."

Ah. Utançtan yanaklarım kızardı. Ağlıyorum. "Önce ellerimi yıkamalıyım herhalde."

"Belki de en iyisi bu," diyor. Çenesi oynuyor. "Acaba... düğün yüzünden mi?"

"Hayır. İyiyim, söz veriyorum. Nikah masasında da iyi olacağım."

Başını salladı ve bir saniye daha tereddüt etti. "Pekala. Ama bir şeye ihtiyacın olursa söyle, tamam mı?"

"Yapacağım. Mutlu görüntümüzü bozmak istemem." Yanağıma elimi sürdüm. Bütün bunları görmesinden daha utanç verici tek şey, onun yüzünden paniklediğimi düşünmesi olurdu. "Bu arada, senin yüzünden değil."

"Doğru," diyor ve bir kez başını sallıyor. "Elbette hayır."

"Güzel," diyorum.

"Harika."

Tanıdığım adama geri döndü. Bana dokunmaktansa masaj odasından aceleyle çıkan, bizi köşeye sıkıştıran, şirketi kurtarmak için son çarem olan adama.

Etrafında asla gardımı indiremeyeceğim adam.

Ondan uzaklaşıp koridora doğru yürüdüm. "Ona birkaç dakika içinde döneceğimi söyler misin?"

"Tamam." Ellerini ceplerine soktu. "Düğmeler...?"

"Onlara yardım etmesini rica edeceğim," diyorum. Bakışlarım omzundaki ıslak noktaya kayıyor. "Teşekkürler, şey... beni zamanında oradan çıkardığın için."

Dudakları yine o çarpık gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu senden ilk ve tek kez mi duyacağım?"

"Tadını çıkar," diyorum. "Ve bir daha asla bundan bahsetmeyelim."

"Asla," diye onaylıyor.

BÖLÜM 25

GRUP SOHBETİ

ALEX

Bekarlığa veda partisi ekibi geliyor! James ve ben bir tekne kiralıyoruz. Muhteşem bir girişe hazırlanın.

RAFE

Sonunda. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Ama unutmayın, fotoğrafınız çekilebilir.

ALEX

Merak etmeyin, gülümseyip el sallayacağım.

BATI

Nora, Amber ve ben daha erken varıyoruz ve tekneyle değil. Milano'ya uçakla geliyoruz.

ALEX

Yerleşmek seni çok maceraperestlikten uzaklaştırdı, Weston.

BATI

Yakında senin de başına gelecek.

JAMES

Alex'e ayak uydurabilecek kadını görmek isterdim.

RAFE

Ondan kurtulmayı mı kastediyorsun?

ALEX

Lütfen beyler. Ben çok hoş bir insanım. Az önce havaalanına giderken bir sürü hayran kadının arasından geçmek zorunda kaldım.

JAMES

Wade? Sence boyun kaç?

ALEX

Senden daha uzunum. Ve kesinlikle bir gün tekrar evleneceksin. Hepimiz biliyoruz. Sağdıçlık için talibim.

BATI

Bunu her zaman yapamazsınız.

JAMES

Hayali düğünüme kimse talip olamaz. Çünkü asla olmayacak. Bir daha ilişki yaşamak istemiyorum.

RAFE

Akıllı adam.

BATI

Bir gün hepiniz yanılacaksınız ve ben de bunu yüzünüze vurmaktan keyif alacağım.

ALEX

Bu hafta sonu onun iyimserliğini viskiyle boğalım, ne dersiniz?

RAFE

Bugün söylediğin ilk akıllıca şey bu.

BÖLÜM 26

RAFE

Ertesi gün, ofisimde oturup çalışmaya çalışıyorum. Bu her zaman üstesinden gelinmesi gereken bir şey olmuştur. Kendimi içine atıp kaybolmak, saatlerin akıp gitmesine izin vermek ve bir sonraki şeye odaklanmak. Bir sonraki toplantı, bir sonraki e-posta, bir sonraki satın alma.

Bugün hariç.

Sürekli Paige'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görüyorum. Yutkunarak hıçkırıklarını ve hızlı nefes alışını duyuyorum. Ben onu tuzağa düşüren düğmeleri çözmeye çalışırken, onun kendini tutmaya çalışmasını izliyorum.

Gelinliğini denerken panik atak geçirdi.

Vücudunda tek bir zayıf nokta olduğunu bilmiyordum, ama işte oradaydı, kollarımda ağlıyordu. Onu sıkıca saran, özel dikilmiş bir elbisenin içinde paramparça oluyordu.

Bana gösterdiği tek taraf, kırmızıya boyanmış pençeleri ve sivri dili olan bir kadındı. Hedeflerine odaklanmış, bunlardan biri de beni canından çıkarmak olan bir kadın. Onu teselli etmek isteyeceğimi düşünmemiştim.

Ama ben orada, onun dağıldığını görüyor ve onu bir arada tutmaya çalışıyordum.

Bana izin verdi.

Bunun bir anlamı yoktu aslında. Herkes onu teselli ederdi. Herkes ona destek olurdu. Gözlerindeki paniği görüp de onu yatıştırmaya çalışmamak insanlık dışı olurdu.

Yine pencereden dışarı bakıyorum. Paige'in havuz kenarına sadece bikiniyle uzanmasından beri, son yirmi dakikada bu sinir bozucu bir alışkanlık haline geldi.

Sanırım kıyafetlerimi çaldığı zamanları tercih ediyordum. En azından o zaman üzeri örtülüydü. Şimdi ise uzun bacakları, kaslı karnı ve etrafına saçılmış sarı saçlarıyla ortalıkta dolanıyor. Bir dizini bükmüş, kollarını başının arkasına dayamış.

Dün onun bu halde yıkıldığını gördüğüm için benden nefret etti.

Sonrasında, aramızdaki duvar yeniden örüldüğünde, bunu gözlerinde gördüm. Anlayabiliyorum. Düşmana zayıf noktayı göstermezsin. Onu zırhla ve iyi yapılmış savunmalarla örtbas edersin. Kendini bir kaleye dönüştürürsün. Ve eğer ona yaklaşırlarsa—yanındaki yara izini görürlerse—onun hakkında sana soru sormamalarını sağlarsın.

Pencereden tekrar dışarı bakıyorum.

Kızginken de güzel, ağlarken de güzel. Neyse ki zamanının yüzde doksan dokuzunda sinir bozucu, bu da bana kendi karıma karşı şehvet duymanın şimdiye kadar yaptığım en kötü fikir olduğunu hatırlatıyor.

Tekrar savaşımam gerekiyor. Bu gecelerden birinde evden çıkıp biraz stres atmam lazım. Genellikle beni ringe iten şey suçluluk duygusudur. Ama şu anda, onun etrafımda olmasının da aynı etkiyi yaratıp yaratmadığını merak ediyorum.

Bir sonraki bakışımda gözlerim orada kalıyor.

Çünkü Paige bikini üstünü çıkardı.

Üzerinde sadece bikini altı var, kolları yanlarında, başındaki yeşil şapka yüzünü güneşten koruyor. Göğüsleri hariç her yeri altın rengi tenli; göğüsleri ise zaten bronzlaşmış teninden daha açık bir renkte.

Göğüs uçları pembe.

Bunu buradan bile görebiliyorum.

Orada, sanki dünyanın derdi yokmuş gibi uzanıyor. Ama ofisimin nerede olduğunu biliyor. Daha önce de buraya gelmişti ve şimdi tam görüş alanımın önünde bir sandalye kapmış durumda.

Bu bir intikam.

Dün kollarımda ağladığımda güç dengesi değişti. Onun paramparça olduğunu izledim ve bir şeyi kanıtlamak istiyor. Daha önce de ima ettiği bir şeyi. Bana ilgi duyuyorsun.

Hâlâ sahadayız ve o sayı kazanmaya çalışıyor.

İntikam söz konusu olduğunda, bu tam anlamıyla mükemmel. Çünkü karımın neredeyse çıplak bedenini görmekten hoşlanmamalıydım. Personelin görebileceği bir yerde üstsüz yatıyor olmasına aldırmamalıydım.

Ama ben öyle düşünüyorum.

Bundan daha güçlü olmalıyım, onun parfümüne ve tangasına mastürbasyon yapmaktan daha güçlü olmalıyım, geceleri uykusuz kalıp masaj yaptığım ellerimin altındaki tenini düşünmekten daha güçlü olmalıyım. Komşunun karısını arzulamanın günah olduğunu söylerler. Ama kendi karınızı arzulamak daha kötü hissettiriyor.

Dolabımdan bir tişört alıyorum, çünkü kıyafetlerimi giymeyi seviyor gibi görünüyor, ve aşağı iniyorum.

Yaklaştığımda Paige başını kaldırmıyor. Yakından bakınca daha da güzel. Meme uçlarında pembelik var. Mükemmel, göğüsleri, sanki ellerime sığacakmış gibi. Birinin şişkinliğinin altında, kaburga kemiği boyunca uzanan küçük dalga dövmesi var.

Elbette çıplakken mükemmel olurdu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve telefonuna uzandı. "Dört dakika," dedi ve tekrar başını kaldırdı. "Üstümü çıkardığımdan beri buraya gelmen dört dakika sürdü."

Tişörtü ona doğru uzattım. "Giy şunu."

"Neden? Evimdeyim. Ve Avrupa'dayım." Şezlonga yaslanıp gözlerini kapattı.

Bakışlarım tekrar göğüslerine kayıyor. Kahretsin. Burada her yeri yumuşacık, uçları gergin.

"Burada olmanızın sebebi benim dışarı çıkmamı istemeniz," diyorum. "Yoksa tam ofisimin altında yatıyor olmazdınız."

Gözlerini açmıyor. "Evet. Ve düğünümden önce bronzlaşma izleri istemiyorum."

"Yanacaksın. Tişört giymeni istememin tek sebebi bu." Bu tamamen yalan. Kimsenin onu böyle görmesini istemiyorum.

"O zaman belki de güneş kremi sürmeme yardım etmelisin," diyor.

Gözlerimi zorla kaçırıyorum. "Bana dokunmamı mı istiyorsun? Emin misin, bana ilgi duyan sen değilsin?"

Gözlerini açar. "Lütfen."

"Lütfen, ne?" Kaşımı kaldırıyorum. "Bana dokunmam için yalvarırken daha ayrıntılı olmalısınız."

"Dilencilik yapmıyorum."

“Hımm. Ama az önce tüm bunları beni tuzağa düşürmek için yaptığını itiraf ettin,” diyorum. Beni kışkırtmayı seviyor. Ama karşılığında kışkırtılmaktan nefret ediyor ve eğer bu oyunu oynayacaksa, kazanması kolay olmayacak.

Onun vücuduna odaklanmaktansa tartışmaya odaklanmak daha iyidir.

"Belki de sadece bunu itiraf etmeni duymak istiyorum," diyor. "Bana karşı bir çekim duyduğunu."

"Peki neden bunu istiyorsun?" Gömleği yanındaki sandalyenin üzerine bıraktım. "Bana olan çekimin konusunda kendini daha iyi hissetmek için mi?"

Bacaklarını şezlongun kenarından sarkıtıyor, ayakları sıcak fayansların üzerinde. Bu hareket altın sarısı saçlarını omuzlarının etrafına dağıtıyor ve göğüslerinin, odaklanmamam gereken bir şekilde sallanmasına neden oluyor.

Mükemmel bir avuç dolusu.

Kar marjları. Tenis servisleri. Kazanmak.

"Sana karşı hiçbir çekim duymuyorum," diye itiraz ediyor.

"Elbette yalnız değilsin." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yalnız olsan da olmasan da, bu evde yalnız değiliz."

"Çalışanlarınıza güvenmiyor musunuz?" Sanki bu kesin bir zafermiş gibi hafifçe gülümsüyor.

Normal şartlar altında öyle olurdu. Ben her zaman işleri sıkı tutardım. Bana ve aileme yakın çalışanların çoğu yıllardır benimle birlikte. Yüksek maaş alıyorlar, çok değer görüyorlar. Ama amcasının bu bahar yaptığı şeyden ve bulduğum sızıntıdan sonra...

Medyanın üzerimizdeki ilgisi her zamankinden daha fazla. Birinin onun fotoğrafını çekip medyaya satması ne kadar kolay olurdu acaba?

"Kimseye güvenmiyorum," diyorum bunun yerine.

Bakışlarından gözümü kaçırmayacağım. Sadece güneş ışığı ve bikini altıyla karşımda durmasının ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu bilmenin verdiği tatmini ona yaşatmayacağım.

"Tanrım, bu çok iç karartıcı geliyor." Ama arkasını dönüp şezlonga yüzüstü uzanıyor. "Sırtımı da masaj yapmanı isterdim ama ikimiz de bana dokunmaktan nefret ettiğini biliyoruz."

Bu bir meydan okuma.

"Çok belli ediyorsun," diyorum. Güneş kremi şişesine uzanıp sırtının ortasına bir miktar sürüyorum. Omurgası, belinin alt kısmında iki gamze

oluşturacak şekilde aşağı doğru kıvrılıyor. Güneşten ısınmış tenine ellerimi gezdirirken, aklıma elektronik tablolar geliyor. Çok, çok fazla elektronik tablo.

Onu sinirlendirdiği için İtalyancaya geçiyorum. "Beni çıldırtıyorsun, biliyor musun? Ve en kötüsü de, bunu yaparken çok güzel görünüyorsun."

Yüzünü yana çevirdi. "Anlayamadığım bir şey için benimle tartışmayı bırak."

"Olmayan."

"Güzel gibi bir şey duydum," diyor, "bu yüzden bana benden hoşlandığınızı söylediğinizi varsayıyorum. Teşekkür ederim. Biliyorum."

"Artık üstsüz güneşlenmek yok. Bundan sonra kusursuz bir eş olacağına söz vermiştin," dedim ona.

"Ve şimdi bunun üstsüz olmayı gerektirmediğini biliyorum," diyor. "Dersimi aldım."

"Bunu zaten biliyordun."

Yüzünü yana çevirdi. "Tahmin ediyordum. Bazen acı verici derecede tahmin edilebilirsin."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Belki de bunun sebebi, tahmin edilemez olmak için çok fazla çaba sarf etmenizdir."

Gözleri birden gözlerime dikildi. "Bu doğuştan geliyor."

"Yalan söylemeyelim canım. Sanırım beni sinirlendirmenin yollarını düşünmeyi seviyorsun. Geceleri uykusuz mu yatıyorsun?" Ellerimi omuzlarının üzerindeki tüylerin üzerinden okşadım. "Kazandığımda beni rahatsız edecekmiş gibi, beni sinirlendirmenin yollarını planlıyorsun. Çünkü kazandım Paige. Mather & Wilde benim. Amcan gitti." Daha da yaklaştım. "Yani manzaradan keyif aldığımı itiraf etmemi istiyorsan, daha çok çalışman gerekecek."

"Öyle mi?" diye soruyor. Gözlerini kapatıyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Çünkü hâlâ bana dokunuyorsun ve eminim ki güneş kremi kalmadı."

Kahretsin.

"Vay canına," diye yeni bir ses duyuldu. "Burası çok rahat görünüyor."

Burası West. Terasta, kız kardeşim Nora ve onun kız kardeşi Amber'in yanında duruyor. Gözlerini güneşten koruyor ve bize gergin bir ifadeyle bakıyor. Ama kız kardeşim hiçbir şey söylemiyor. Gözleri kocaman bir

güneş gözlüğünün arkasında gizli, ama eminim ki daha sonra her şeyi duyacağım.

Erken geldiler.

Fantastik.

BÖLÜM 27

PAIGE

Önümüzdeki birkaç dakika hayatımın en utanç verici anlarından bazıları olacak ve bu çok şey ifade ediyor.

Bugün bu kadar erken geleceklerini bilmiyordum.

Bikini üstümü bir kenara attığım için sürekli yüzüstü yatıyorum, çünkü yeni baldızım ve nişanlısına görünmeden oturup selam vermenin bir yolu yok. Mahkemede tanıklık yapan adamla aynı adam gibi görünüyor.

Ben de beceriksizce el salladım.

Bu, daha önce bahsettiği kız kardeş. Amcamın Rafe'in sinirini bozmak ve Montclair'lerden intikam almak için kışkırttığı kız kardeş.

Berbat bir strateji. Kinci, dar görüşlü ve Ben'in Mather & Wilde'ın başında kalamamasının bir başka nedeni daha. Şirketi kurtarmak için yapabileceğim tek şeyi yaptığımı zaten biliyordum. Ama bu, doğru karar verdiğimin bir başka kanıtı.

Rafe onları karşılamak için ayrılıyor ve ben de hepsinin evin içine girip kayboluşunu izliyorum.

Rafe'in sandalyede bıraktığı tişörtü giyiyorum. Keten kumaş tereyağı gibi yumuşak ve arkamı göle dönüyorum ki altındaki bikini üstümü giyebileyim. Buraya gelmek tamamen ani bir karardı.

Raphaël Montclair beni ağlarken gördü.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu gerçekten kaçamıyorum ve bundan nefret ediyorum. Ona bir puan. Sabahı, elinin saçlarımı okşaması ve ağlarken beni kucaklamasıyla işten uzaklaşarak geçirdim.

Şimdi üstünlük onda.

Ve ben bunu değiştirmek istiyorum.

Çılgın ve gözüpek olmak, kendi karmaşık duygularınızı düşünmemek demektir ve bu her zaman işe yarar. Bugün de dahil. Penceresinin önünde uzandım ve onu dışarı çekmenin gücünün tadını çıkardım.

Eğer benden hoşlanıyorsa, bunu kullanabilirim. Bu bir avantaj olur. Ama sonra tartışmamız her zaman olduğu gibi iğneleyici sözlere ve karşılıklı atışmaya dönüştü ve ben de ona güneş kremiyle ilgili sataştım.

Ve ellerinin sırtımda bıraktığı his yeniden çok hoş geldi.

İskele tarafına doğru yürüyorum. Aslan heykeli, en son gördüğüm yerde, ağzından bir demirleme halkası tutarak, görevini layıkıyla yerine getiriyor. Taş basamaklardan aşağı inip gölün serin sularına giriyorum. Su, vücudumu ısıtan güneşe kıyasla soğuk bir şekilde ayaklarıma vuruyor.

Rafe'in tişörtünü üzerimden sıyrıp suya atladım.

Hava buz gibi. O kadar soğuk ki tenimi yakıyor. Nefret ediyorum bundan. Ama son on beş dakikanın gerginliğini atmaya ve içimdeki fırtınayı dindirmeye yardımcı oluyor.

Arkamı dönüp sırt üstü suya giriyorum. Soğuğun içimden ve üzerimden geçmesine izin veriyorum. Temmuz ortasında bile göl bundan daha sıcak olmuyor. Belki de asla olmaz. Okuduğuma göre, Avrupa'nın en derin göllerinden biriymiş, merkezinde bin metreden fazla derinlik var.

Alplerin şekillendirdiği bir insan için işte böyle şeyler olur.

Burası benden çok daha büyük, çok daha derin, çok daha eski. İnternet araştırmalarımın göre, Como şehri Julius Caesar tarafından kurulmuş.

Kollarımı suya doğru açtım. Yukarıdaki gökyüzü ince, pamuksu bulutlarla kaplı. Çok, çok yukarıdalar, herkesin kontrolü dışında olan güçlerin yönetimi altındalar.

Nefes alışverişim yavaşlamaya başladı. Belki her şey yoluna girecek.

Yakınlarda bir sıçrama sesi duyuldu. Yukarı baktığımda bir kadının merdivenlerden inip suya girdiğini gördüm. Kahverengi saçları arkaya toplanmıştı ve beyaz çizgili lacivert bir mayo giymişti. Dev güneş gözlükleri yoktu.

Nora.

Rafe'in kız kardeşi.

Onu dergilerde, reklam panolarında, Maison Valmont'un lüks markalarını tanıtırken gördüm. Keskin, peri benzeri bir çenesi ve yüksek elmacık kemikleri var ve Rafe'den çok farklı bir şekilde ürkütücü.

Suyun içinde kıpırdanıp su yüzeyinin altında ilerliyorum. "Tanrım, çok soğuk!" diyor.

"Evet. Hep böyle mi oluyor?" diye karşılık veriyorum.

"Evet. Alışmış olmam gerekirdi ama her seferinde beni etkiliyor." Derin bir nefes alıyor ve sonra basamaklardan inip yanımda bulunan göle atlıyor.

Onun hırıltılı nefeslerine gülümsedim. "Daha iyi olacak."

"Umarım öyledir." Suda döndü ve bana çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben Nora, Rafe'in kız kardeşiyim. Sen de Paige'sin, değil mi?"

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum."

Omuzlarını dikleştirerek başını salladı. "Sizinle tanışmak da güzel."

Bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum, ama sormaya cesaret edemiyorum.

"Rafe'e sürpriz yapmak için erkenden geldik," diye anlatıyor bana. "Şaşırmış görünüyor."

"Kardeşinin sürprizlerden hoşlandığından emin değilim."

Nora sırtıttı ve saçlarını ıslatmak için başını geriye eğdi. "Hayır, gerçekten de öyle değil."

Derin bir nefes alıyorum. Sinirlerim de içimde geriliyor. "Amcamın ne yaptığını anlattı bana. Biliyorsun, seni suçlu gibi göstermek için tuttuğu ekip..."

Nora'nın gözleri erkek kardeşiyle aynı yeşil renkte ve aynı derecede keskin görünüyor. "Evet."

"Bunun için çok üzgünüm. Bunun olduğunu bilmiyordum ve onun açısından korkunç bir karardı. Birçok açıdan." Derin bir nefes daha alıyorum. "Artık şirketin başında değil. Bunun muhtemelen bir önemi olmadığını biliyorum, ama sadece özür dilemek istedim."

"Teşekkürler," diyor. "Çok kötüydü. Bu arada, sana inanıyorum. Bilmediğine."

Nefesim kesildi. "Öyle mi? Daha yeni tanıştık."

Gülümsüyor. "Evet, ama bunun bir kadının yapmayı düşüneceği ya da onaylayacağı türden bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, Tanrım hayır."

"Üşüyorum. Çıkmak ister misin?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

O önden yüzüyor, ben de onu takip ederek yıpranmış taş basamaklardan iskeleye çıkıyorum. Benden çok daha öngörülü davranmış ve yanına çizgili

bir havlu almıştı. Bende ise sadece Rafe'in bana verdiği tişört var.

Üzerime giyiyorum. Kolları ellerimi örtüyor ve sıcak taş iskelenin kenarına oturuyorum.

Nora yanıma oturuyor. Gözleri önce tişörtüme takılıyor, sonra göle bakıyor. Tekneler masmavi sularda hızla ilerliyor, arkalarında dalgalar bırakıyor. "Demek kardeşimle evlendin."

"Evet," diyorum. "Sanırım tüm detayları biliyorsunuzdur?"

Anlaşma sağlandı. Sözleşme tamamlandı. Mather & Wilde, Maison Valmont markası haline geliyor.

"Evet, biliyorum. Ama daha önce bilmiyordum. Beni hiç bilgilendirmediler. Aslında ikisi de, kardeşim ve erkek arkadaşım." Suyun üzerinde sallanan ayaklarına bakıyor. "İkisini de azarladım. Bu yüzden serinlemek için buraya gelmek zorunda kaldım."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Omuz silkerek, "Aslında bu kısım benim için oldukça yeni. Biliyorsunuz, sinirlenmek. Henüz insanları azarlamaya alışkın değilim." dedi.

"Çok heyecan verici, değil mi?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Evet. Bundan gerçekten keyif aldım, ama sanırım onlar keyif almadılar."

"Onları ne için azarladın?"

"Şey." Parmağını kaldırıyor. "Nişanlıma kızgınım çünkü bana haber vermeden kendi kardeşimin evlendiği New York'taki adliye törenine katıldı. Bu birincisi. Neredeyse hiç haber almadığını biliyorum, ama bu bir bahane değil."

Başka bir parmağını daha kaldırıyor. "O zaman Rafe'e kızgınım. Benim intikamımı almak için Ben Wilde'ı yenmesi gerektiğine kendini inandırmış. Ya da bir şekilde beni güvende tutmak için." Derin bir iç çekiyor. "Ama bunu başka nedenlerle yapıyor ve beni bahane olarak kullanmasından nefret ediyorum."

"Çok sinir bozucu bir adam," diyorum. Bu, gün boyunca söylediğim en doğru şey olabilir.

"Bunu fark ettin, değil mi?" diyor Nora.

Gülerek, "Birazcık. Rahatlaması gerekiyor." dedim.

"Birçok şeyde iyidir ama bunda değil." Bacaklarını yukarı çekip bana baktı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

“Kahretsin,” diyorum ona. Belki de bu, yakınlık hissetmem gereken bir kadın değil. O bir Montclair, ben bir Wilde’ım. Ama burada güneşin altında otururken, Rafe etraftayken içimde sürekli vızıldayan o sinir bozucu hissi duymuyorum.

"Neden onunla evlendin?" diye soruyor bana. "Neden ona o e-postayı gönderdin?"

“Aile şirketimi kurtarmak için,” dedim ona. “Bize bağlı yüzlerce çalışanımız var ve amcam bizi iflasa sürüklüyordu. Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Ama bunu Rafe'e öylece teslim etmeyecektim. Masada bir yerim olsun istiyorum.”

Uzunca birkaç saniye bana baktı, sonra başını salladı. Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. "Masada yer edinme isteğini biraz anlıyorum," dedi ve omzuma hafifçe vurdu. "Söyle bakalım, bekarlığa veda partisi planın var mı?"

BÖLÜM 28

RAFE

"Ona nasıl güveniyorsun?" diye soruyor West. Bahçelerde yanımda yürüyor, elleri cebinde. Kız kardeşim endişeli ve açık sözlü iken, o geldiklerinden beri sessizce şüpheli davranıyor.

"Hayır," diyorum.

Bana bakıyor. "Az önce çok samimi görünüyordunuz."

"Öyle değil."

"Sadece şunu soruyorum, ne yaptığınızdan emin misiniz?"

"Crystal," dedim. "Kimle çıktığın konusunda seni sorguya çekmediğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır," diyor ve dudakları kıvrılıyor. "Kız kardeşinle benim aramdaki ilişkiyi öğrendiğinde bana yumruk attın."

"Bu doğru."

"Tesadüfen eşinizin yeni arkadaşı olmuş kişi," diyor West. Bahçedeki lavanta çitinin yanından geçiyoruz ve arıların vızıltısı havayı dolduruyor. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ben Wilde'ın yaptıklarından en çok etkilenen o oldu."

"Nora zeki," diyorum.

"Sence düşmanlarını yakınında tutuyor mu?"

"Sanırım o, ikimizden de farklı bir şekilde savaşıyor," diyorum. Az önce akşam yemeğinde Nora ve Paige'in yan yana oturması tuhaf gelmişti. Hatırladığım kadarıyla korumaya çalıştığım kadın ve hiç istemediğim eşim, sanki yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi konuşuyorlardı. Amber hemen

uyum sağladı ve Nora ile birlikte Paige'in grupta rahat hissetmesini sağlamaya kararlı görünüyorlar.

"Bu kesinlikle doğru," diyor West. "Ama Paige bu anlaşmada amcasını devre dışı bıraktı. Bana göre bu onun lehine bir durum."

"Evet. Bunu anlayamıyorum," diyorum, gerçi artık bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

"Birinin Ben Wilde'a neden ihanet edeceğini anlamıyorum. Çok açık. O berbat biri."

"Evet, ama o onun amcası. Hayatta kalan tek ailesi."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Çenesini eliyle ovuşturdu. "Lanet olsun. Çok kötü bir şans."

"Nora'yı takip ettiğini bilmediğini söylediğinde ona inanıyorum. Anlattıklarından anladığım kadarıyla, son bir yıldır aklı başında değilmiş."

"Beni şaşırtmadı," diyor West. "Şirketi, aldığı kararlar yüzünden iflasa doğru sürükleniyor, bu yüzden bir günah keçisine ihtiyacı vardı. Suçu başkasına atmak her zaman daha kolaydır."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun, ha?"

"Ben her zaman akıllıydım. Siz sadece fark etmediniz," diyor sıratarak. Yıllardır bekar olan adam, şimdi birdenbire kız kardeşimle çok ciddi bir ilişkiye girmiş. Eylül ayında evleniyorlar.

"Her şey yolunda mı? Nora ile aranız iyi mi?" diye soruyorum.

"Tabii ki öyle," diyor. "Nikah töreninizden önce ona söylemediğim için hâlâ bana kızgın." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Hemen sonrasında söyledim."

"Sessiz kalmanı isteyen bendim."

"Kesinlikle öyleydin ve bunu bir daha yapmayacaksın, bu arada. Bir daha asla iki Montclair arasında kalmak istemiyorum. Beni seçim yapmaya zorlama."

Gölün dalgalarının hafifçe kıyıya vurduğu taş iskelede önümden yürüyor. Güneş batmaya yaklaşıyor. "Ama itiraf etmeliyim ki, sinirlendiği zamanları çok seviyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Öyle değil, sapık herif," diyor. "Kendini savunmakta giderek daha iyi oluyor. Bunu beğeniyorum."

"Evet, öyle," diyorum. Az önce ikimize de küfretti. İlişkimizde yeni bir dinamik oluştu bu. Yıllarca ona ben bakıyordum.

Ama o artık çocuk değil.

Ablamın sesini bulmasından ve daha çok kendisi olmasından hoşlanıyorum. Ve en yakın arkadaşımından önce onun buna ihtiyacı olduğunu görmediğim için kendimden nefret ediyorum. Şimdi Paige ile evlendiğim için bana kızgın çünkü daha iyisini hak ettiğimi düşünüyor. Mantık evliliğinden daha iyisini.

Çok tatlı. Ama tamamen yalan.

Bundan daha iyisini hak etmiyorum.

West, "Bu arada, telefonda ona mutlu olup olmadığını sorduğunu duydum," diyor. "Her aradığında ona bunu sorma ihtiyacı duyma biraz kırıcı."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki, Amber için de aynısını yapmaz mıydın?"

"Böyle söyleyince..."

"Sormaya devam edeceğim," diyorum.

Başını yana eğdi. "Yani sen ve Paige birbirinize güneş kremi sürmede yardımcı oluyorsunuz, öyle mi?"

"Sus," dedim ona.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Biliyorsun ki yapmayacağım."

"Sizi bu iskeleden aşağı itmek çok kolay olurdu."

"Eğer ben batarsam seni de yanımda götürürüm," diyor. "Bunu biliyorsun."

Uzaktan bir tekne yaklaşıyor. Doğrudan bize doğru geliyor ve ardında çağlayan dalgalar bırakıyor. Babamın çok sevdiği koyu renkli ahşap Riva tekne, bu kargaşa içinde iskelenin yanında sallanıyor.

"Rafe," diyor West.

Ona tekrar baktım. "Evet."

"Güzel biri. Objektif olarak bakarsak, biliyorsunuz."

"Evet," diye itiraf ediyorum. Bunu söylemesem bariz bir yalan olurdu. "Nesnel olarak bakıldığında."

"Biraz eğlenmenin de zararı olmaz. Eğer ikiniz de bunu yapıyorsanız, sorun yok."

"Hayır, öyle değiliz. Bu çok karışık bir durum yaratır ve ben karışıklığı sevmem."

Ellerini kaldırıyor. "Eğer şöyle yaparsan o kadar da kötü değiller..."

"Birbirimizi sevmiyoruz. Bu asla olmayacak."

"Pekala, peki. Sanırım ona inat olsun diye güneş kremi sürüyordun. Gayet mantıklı."

"Aslında bir tartışmayı kazanmak için."

"Bir tartışma mı? Ne hakkında?"

Onun alaycı sözlerini düşünüyorum. "Elini bana değdirmeye dayanamıyorsun, değil mi?" Bunu kanıtlamaya karar veriyor. Dolgun, kıvrımlı göğsünün altındaki küçük dövme, dik meme uçları, yüzündeki alaycı gülümseme.

"Anlamazsın," diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece kıkırdıyor.

Rıhtıma yaklaşan tahta tekne büyüyor. Düz bir hat üzerinde, pervasız bir hızla bize doğru geliyor.

"Alex yüz dolarlık bir araba kullanıyor," diyor West.

Başımı sallıyorum. "Çok açık bir eşleşme. Kesinlikle James olmalı."

"O kadar hızlı gitmezdi."

"Makul derecede güvenli olduğu sürece yapardı." Gözlerimi karartıp teknedeki iki figüre doğru baktım. Saniyeler geçtikçe büyüyorlardı.

Direksiyon başındaki kişi diğerinden biraz daha kısa ve... evet. Koyu sarı saçlı. "Ve kazandım. Para için teşekkürler, Maude."

"Hâlâ ikinci ismim değil," diye mırıldandı West ve cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzandı. "Dolar mı, frank mı yoksa euro mu istersiniz?"

"Yanınızda frank mı var?"

"Kesinlikle hayır. Ama sizin farklı milliyetlerinize saygı göstermeye çalışıyorum. Sadece o milliyeti seçmemenizi umuyordum."

Elimi uzatıyorum. "Ne varsa onu alırım."

Tekne iskeleye düzgünce yanaşırken ben de parayı kendi cebime koyuyorum. Muhtemelen bu gece kaybedeceğim. Hepimizin birlikte yaptığı bir şey varsa o da kumar oynamaktır.

Alex tekneden ilk inen oluyor. Onu tanıdığım on beş yıl içinde, ilk tanıştığım sıska çocuktan bambaşka birine dönüştü. Şimdi aramızda en uzun ve en iri yapılı olanı, spora ve biniciliğe düşkünlüğü ve genel olarak pervasızlığıyla tanınıyor.

Elinde tahta bir kutu tutuyor ve sırtıyor. "Puro getirdik," diyor, aksanı hafifçe İskoçça, "ve çok kötü bir karar verdik."

"Kendin için konuş." James iskeleye adım atar ve West'e bir ip atar. Birlikte tekneyi bağlarlar.

“Bu gece bekarlığa veda partiniz.” Alex kolunu omzuma attı. “Biraz geç kalsak bile. James, bize adliyede evlendiğinizden bahsetmediğiniz için çok kızgın.”

"Yine de benim adıma konuşmaya devam ediyor," diyor James.

"Bunu yaptığında çok hoşuna gidiyor," diye sesleniyor Alex. "Bunu yapmama izin verdiğinde çok daha konuşkan oluyorsun."

"Başka türlü utangaçtır, değil mi?" diye soruyorum.

"Çok kötü. Bu İngilizlere özgü bir hastalık."

James, Alex'i iterek uzaklaştırır. "Senin de tam tersi bir rahatsızlığın var. Hiç susmuyorsun. Şimdi, biliyorum ki en sevdiğin konu benim, ama damada odaklan."

"Evlisin Raphaël. Evlisin," diyor Alex.

"Bir de üstüne tuz biber ekersen, olur mu?"

"Bizim buraya gelme amacımız bu," diyor. "Bütün gece boyunca."

West bize katılıyor, tekne güvenli bir şekilde demirlemiş durumda. "Puro, içki, poker, bardo ve bahisler. Sabah pişman olacağınız şeyler bunlar."

"Pişmanlık karakteri geliştirir," diyor Alex. "En azından insanlar bana öyle söylüyor."

"İnsanlar senin kadar kumar oynadığında banka hesapları da boşalıyor," diyor James. Bana bakmadan geçiyor ve ifadesi donuklaşıyor. Onu tanıdığım yıllar içinde pek değişmemiş. Soğuk, hesapçı ve aristokrat. Teknik olarak bir dük olduğunu hatırlattığımızda nefret etse bile. "Ah. Bu da yeni eşiniz mi?"

Bakışlarını onun yönüne çeviriyorum.

Paige, beyaz bir elbise giymiş ve sarı saçları etrafına dağılmış halde iskelenin ucunda duruyor. Bence o, hepimizi yargılamaya gelmiş bir melek gibi görünüyor.

Ama sonra bir adım öne atıyor ve tekrar insan oluyor, etten kemikten bir varlığa dönüşüyor. "Benim," diyor. "Herkes merhaba. Rafe'in arkadaşları mısınız? Nora az önce sizden bahsetti."

"Umarım hepsi korkunç şeyler olur." Alex elini uzattı. "Ben Alex. Rafe'in en iyi arkadaşım, ama diğerlerine söylemeyin."

Gözlerimi devirdim. "Aman Tanrım."

"Ben Paige." James'in de elini sıkıyor ve James de ona adını söylüyor. Paige hepimize gülümsüyor. "Anladığım kadarıyla, bekarlığa veda partilerimiz bu akşam villada olacak."

Alex'in kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Mülkün ayrı bölümleri," diyorum. "Hiçbir şeyin fotoğrafının çekilmesini istemiyoruz."

"Elbette hayır," diyor James. Gözleri hâlâ Paige'in üzerinde, sanki çözülmesi gereken bir gizemmiş gibi.

"Birkaç misafir de tekneyle geliyor. Sylvie de geliyor," diyor Paige. "Ve Leelyn de."

Bu beni şaşırtmamalı. Burada tanıştığımız insanları rekor sürede kendine hayran bıraktı. Ve istediğim de bu değil miydi zaten? Bakın ne kadar aşışız birbirimize.

"Güzel," diyorum.

Alex, "Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum," diyor ve ailesinin viskisiyle dolu bir içki kasasını kaldırıyor. "İçeri girip hazırlıklara başlayalım." İskelenin başına geçiyor. Hepsi buraya o kadar çok gelmişler ki, gözleri bağlıyken bile yolu biliyorlar. West, James'le birlikte ayrılmadan önce bana bir bakış atıyor.

Çok fazla şey görüyorlar.

"Bekarlığa veda partisi mi?" diye soruyor Paige. Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğlenmeyi nasıl bileceğinden emin değilim."

"Sen henüz görmedin Wilde. Arada bir fark var."

"Tahmin edeyim. Puro içip Bach dinleyeceksin, değil mi?"

Bu beni güldürüyor. "Ah, gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun."

Gözleri parıldıyor. İğneleyici sözleri tutmadığında nefret ediyor. "Düğün evi dolduracak, biliyorsun. Misafir odalarının hepsi dolu, özellikle yarın daha fazla aile üyesi gelince."

"Biliyorum," diyor. "Karım bana yarın seninle aynı odayı paylaşacağımızı zaten söyledi."

Bu fikir bana çekici gelmemeliydi. Sadece bir sıkıntı olmalıydı. Ama bunun yerine onu yatağında, saçları yastığıma yayılmış halde ve zaten zar zor başa çıkabildiğim o ihtiyacı düşünerek geçiriyorum.

"Çok fazla insan ve fazladan personel var," diyorum.

"Biliyorum. Kimsenin konuşmasına izin veremeyiz." Saçlarını yana, ensesinin bir tarafına doğru savurdu. Hiç de rahatsız görünmüyordu.

Yani öyle değil. Bunu artık öğrendim.

"Bu gece fazla eğlenmeyin," diyorum.

"Ben her zaman öyle yaparım," diyor.

BÖLÜM 29

PAIGE

Nora, Amber ve ben havuz kenarına yerleştik. Her şey gerçekten onların sayesinde oldu. Nora anlaşılan birkaç tanıdığından yardım istedi ve şimdi havuzun üzerinde ışıklı süslemeler ve yakındaki masada kokteyller var. Taşınabilir bir hoparlörden müzik çalıyor.

Nora, Bellini kokteyllerini doldururken, "Biliyorum, gerçek bir düğün değil," diyor, "ama bu kutlama yapmamak için bir bahane değil."

Amber, "Kutlamayı seviyoruz," diye ekliyor. Uzun, kıvıl saçları ve geniş bir gülümsemesi var. West'in küçük kız kardeşi ve her zaman şakaya hazır.

İkisine de bakıyorum. "Bu gece gelecek diğerleri bunun gerçek olduğunu düşünüyor. Onların böyle düşünmeye devam etmelerini sağlamalıyız."

"Biz de oyuna katılacağız," diyor Nora. Onunla her şey çok kolay ve keyifli gelmişti, oysa erkek kardeşiyle hiçbir şey böyle olmamıştı.

"Ben harika bir oyuncuyum," diyor Amber.

Bu beni güldürüyor. "Teşekkürler. Sinir bozucu ama hisselerimi düzenleyen vasiyette... şey, bir madde var. 'Hayatımın aşkıyla' evlendiğimde ek olarak yüzde on daha alacağım."

Nora iç çekerek, "Wills yüzünden," diyor. "West ile bu Eylül'de evleniyoruz."

"Gerçekten mi?"

"şey, bu tek sebep değil." Yanakları kızardı. "Ama ailesinin mal varlığına ilişkin vakıf için de benzer bir madde var. Bu yüzden, gelecek

nesiller için feshedilmesi üzerinde çalışırken süreci biraz hızlandırdık.”

"Tebrikler!" dedim. Belli ki onlar da birbirlerine aşıklar. Akşam yemeğinde ona nasıl baktığını gördüm.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ailemde ilk evlenen ben olacağımı sanıyordum ama Rafe benden önce davrandı."

"Endişelenme," diyorum. "Bizimkiler pek sayılmaz. İlk sen olacaksın."

Hazırlıkları bitirdik ve her geçen şakayla birlikte sinirlerim yatıştı. Konuklar tekneyle geldi. Nora'nın bekarlığa veda partisi fikrini söylediğimde Leelyn çok heyecanlandı ve tabii ki Sylvie'yi ve geçen hafta tanıştığım birkaç tasarımcı arkadaşını da getirdi.

Amber bir yerlerden bir duvak bulup başıma iğneledi. "Mükemmel," dedi.

Her şeyin yolunda gitmeyeceğinden endişelenmiştim. Ama gitti, tüm kadınlar çok iyi anlaştı. Birkaç kişi oyun getirmişti ve sonunda bekarlığa veda partisi gelenekleri hakkında hararetli bir tartışmaya girdik.

Leelyn, Sylvie'ye bakarak, "Ona söylemeye çalıştım," diyor. "Penis şeklinde bir şey sipariş etmeliydik, çünkü bu tam bir bekarlığa veda partisi fikri! Pasta yapabiliirdik! Ya da... ya da... kekler!"

"Reddettim," diyor Sylvie. Sandalyesine yaslanmış, sol elinde sigarasıyla. "Çevremde görünür penisleri kabul etmiyorum. Hayır. Şık değiller." Dumanı ters yöne üflüyor. "Çoğu gün görünmez olanlarla uğraşmak zorundayım. Toplantılarda, halka açık yerlerde. Bu yeterli."

Nora, Sylvie'ye gülümseyerek, "Çok cesursun," dedi.

"Teşekkür ederim canım. Biliyorum."

"Ama en azından içeceklerimiz var ve bu bir bekarlığa veda partisi için en önemli şey," diyor Amber. "Geline on soru sorup, her yanlış cevap için birer kadeh içki içmeye ne dersin?"

"Yani potansiyel olarak on kadeh mi? Yine çeşmede yüzeceğim!" diyorum. Başım şimdiden, o keyifli şekilde, dönüyor ve birkaç hafta öncesine kadar tamamen yabancı olduğum bir grup kadınla beklediğimden daha çok eğleniyorum.

Yarın kusursuz olmalıyım.

Ama bu gece insan olabilirim.

"Çeşmede mi yüzdün?" diye soruyor Nora.

"Fotoğraflar var mı?" diye soruyor Amber.

Leelyn heyecandan neredeyse yerinden fırlayacak. "Raphaël'i görmeliydiniz. Çok sinirlenmişti. Ama çok lezzetliydi!"

Amber o kadar çok gülüyor ki gözlerinden yaşları silmek zorunda kalıyor. Nora bana öyle şok olmuş bir ifadeyle bakıyor ki, bu da bende içten bir sevgiyle gülümsememe neden oluyor.

"Özür dilerim. Bu, kutsal değerlere saygısızlık olarak mı kabul edilir?" diye sordum ona.

"Hayır. Bu bir çeşme, mezar değil." Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Vay canına. Kardeşim seninle neye bulaştığının farkında değilmiş, değil mi?"

Bu, izleyicilerimizin önünde yanlışlıkla gerçeği ifşa etmeye en çok yaklaştığı an, ama umursayacak bir yanımda yok. Bunun yerine başımı sallıyorum. "Sanmıyorum, hayır."

Oyunlar oynuyoruz, ama neyse ki Rafe hakkında hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilim. Eğer cevap vermek zorunda kalsaydım, çoğu soruda başarısız olurdum. Sonunda Leelyn, yanında getirdiği dev çantaya uzanıyor.

"Sizin için bir şeyimiz var," diyor ve masaya parlak bordo bir kutu bırakıyor. Konukların sevinç çılgınlıkları arasında kutuyu yavaşça açıyorum.

Bu bir iç çamaşırı takımı.

Koyu kırmızı ve lüks dantelli. Uyumlu sütyeni ve tangayı çıkardığımda hayranlıkla bakıyorlar. Altlarında dantel manşetli kırmızı bir sabahlık var. Diz hizasına kadar uzanan, jartiyerli bir çift çorap da mevcut.

"Bu çok güzel," diyor Nora. "Elbise ipek mi?"

"Elbette canım," diyor Sylvie. "Düğününüz için de size bir takım alacağız."

Nora yaşlı kadına gülümsedi. Tabii ki. Yıllardır birbirlerini tanıyorlar. Montclair ailesi ve tasarımcıları.

"Onu takmalısın," diye sesleniyor Amber masanın diğer tarafından.

"Evet, evet, mutlaka yapmalısınız!"

Masadaki kadınlara şöyle bir göz atıyorum; bu akşam burada bulunan, büyüleyici ve çeşitli bir kadın grubu. Diller, zarafet, Aperol spritzler ve pırıl pırıl havuz. Ve tüm bunların ötesine geçen içki oyunları.

Havada yayılan o sefahat havasını çok seviyorum.

"Tak onu, tak onu!"

Kutuyu göğsüme bastırdım. "Talepleriniz duyuldu. Bir deneyeceğim."

Eve doğru yürürken kızlar beni alkışlıyor. Fransız tarzı kapılar açık ve ben de alt kattaki banyolardan birine giriyorum. Üst kattan, Rafe ve

arkadaşlarının ortalığı karıştırdığı yerden yüksek sesle müzik geldiğini duyabiliyorum.

Bach'a benzemiyor.

Arkadaşları da kendi tarzlarında korkutucu. Onları daha önce internetten araştırdım. Bir tanesi dük. Dük! Bir dükle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Sarı saçları ve buz gibi gözleriyle aralarında en içine kapanık olanı gibi görünüyor.

Alex ise tam tersi. Geniş gülümsemesi, kızıl saçları ve İskoç aksanı var. İnternette yaptığım kısa bir araştırmada büyük bir viski şirketinin sahibi ve yöneticisi olduğunu öğrendim. Anlaşması kolay biri gibi görünüyor.

Batı da bir ölçüde öyle. Kibar ve yakışıklı, soyadını hemen tanıdım. Efsanevi bir Amerikan ailesinden geliyor.

Elbette Rafe'in en yakın çevresindeki üyelerin hepsi de en az onun kadar etkileyici.

Banyoda beyaz elbisemi çıkarıp narin dantelli elbiseyi ve uzun çorapları giyiyorum. İnanılmaz derecede güzel bir işçilik. Daha önce hiç bu kadar zarif bir şey giymemişim. Bornozu üzerime çekiyorum ve pelerin gibi üzerime dökülüyor.

Aynada başka birine benziyorum. Hiçbir zaman süslü iç çamaşırı giymedim. Pamuklu tanga ve tişört sütyeni giyen biriyim. Spor giyim ve tekne ayakkabıları.

Ama iyi oturuyor ve güzel görünüyor...

Çöküşte.

Uygunsuz.

Banyodan çıktım ve oturma odasında yürürken parmaklarım müziğin ritmine ayak uyduruyordu.

Ama mutfakta duruyorum.

Rafe tezgahın yanında duruyor. Kolunun altında iki şişe şampanya var, tam çıkmak üzere. Ama sonra beni görüyor.

Birden hareketsiz kalıyor. Gözleri vücuduma, açıkta kalan tenime bakıyor, uzun süre inceliyor. Tıpkı dün üstsüz olduğum zamanki gibi. Dünyanın en güçlü insanlarından birinin seni istemesinin bir gücü var. Kendisi bunu kabul etmese bile.

Ya da bana.

"Eğleniyor musun?" diye sordum ona.

Gömleğinin üst üç düğmesi açık ve saçları biraz dağınık. Yanakları her zamankinden daha renkli. Canlı, iyi ve yakışıklı görünüyor.

"Senin kadar eğlenceli değilmiş, belli ki. Ne giyiyorsun?" diye soruyor.

"Kızlardan bir hediye." İpek sabahlığı aralayarak ona tanga iç çamaşırını ve dantelli çorapları gösterdim. "Beğendin mi?"

Şişeleri yere bırakıyor. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Bunu denemem için bana meydan okudular." Elimle tezgâhı okşadım ve birkaç adım daha yaklaştım. "Beethoven'ın tadını çıkarıyor musun? Arkadaşlarınla Latince şiirler okuyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor ve o yeşil gözler parıltıyor. Anlamayabileceğim, yuvarlanarak söylediği bir İtalyanca şey var.

Gülümsemem kayboluyor. "Bunu yapmayı bırak."

Ne yapıyorsunuz?

"Sizi anlayamıyorum."

"Öyleyse şunu öğren," diyor, hiç pişmanlık duymadan. "Yarına kadar çok fazla içki içme."

"Siz öyle demediniz."

Kaşını kaldırıyor. "Öyle değil miydi?"

Parmaklarımı mermere vuruyorum. Göğüs kemiğimin altında, müziğin ritmine göre atan bir nabız gibi bir his var. Onunla konuşmak istememeliydim. Onun da beni istemesini istememeliydim.

Ve işte buradayım, tıpkı bir kelebek gibi ateşe doğru çekiliyorum. "Umarım yarın beni öperek iyileştirirsin. Bütün o insanların önünde."

"Seni daha iyi öpebilir miyim? Geçen gece seni gayet güzel öptüm."

"Toplantının sonunda yapılan bir el sıkışması gibiydi," diyorum, "çok acınasıydı."

"Acınası," diye tekrarlıyor. Dudaklarında bir kıvrım var, gamzesi görünüyor.

"Evet. Kendini tutuyordun ve bence izleyiciler bunu anlayacak." Başımı yana eğip kendimi dünyanın en güçlü kadını gibi hissediyorum. "Sanırım beni düzgünce öpersen hoşuna gideceğinden korkuyorsun."

"Beni öpmeye cesaretlendiren sensin, sevgilim." Gözleri gözlerimin içindeydi ve yukarıdan boğuk bir çarpma sesi duydum. Bilardo masasını mı kırıyorlar?

"Cesaretin varsa yap?"

"Bir erkeğin öpücüğünü acınası bulmak zor bir iş, hiç şüphe yok." Bir adım daha yaklaşıyor ve göğsümdeki uğultu, sıvı balın nabzına dönüşüyor.

"Mecbur kalmadıkça sana dokunmayacağım," diyorum.

“Doğru. Çünkü gerçek bir eş gibi değil de sahte bir eş gibi öpmemden hoşlanacağından korkuyorsun.” Gözleri aşağıya kayd, dudaklarını süzdü.

"Yarın yüzden fazla kişi izleyecek," diyorum.

“Biliyorum. Davetli listesini inceledim.” Onda daha önce hiç görmediğim bir rahatlık var. “Belki de haklısın. Geçen sefer seni düzgün öpmedim.”

"Sana az önce öyle yapmadığını söyledim."

“Paige,” diyor ve bu sefer gülümsemesi çarpık ve gerçek görünüyor, bu da midemi kasıyor. Adımı neredeyse hiç kullanmaz. “Hiç susmaz mısın?”

Dudaklarım aralandı. "Çok kaba davranıyorsun."

"Sen de öylesin."

"Sadece sana özel."

“İlginç,” diyor ve bu mutfakta o kadar az yer var ki, sanki duvarlar bizi birbirimize yakın tutmak için komplo kurmuş gibi. “Benim için de aynı. Sanki sen bende en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyorsun.”

Eli kalkıp başımı geriye doğru eğiyor, parmakları çenemin altına değiyor. "Aynı şey senin için de geçerli," diyorum. "Sadece şunu söylüyorum... biraz pratik yapman iyi olur."

Dudakları tekrar kıvrıldı. Son birkaç dakikada, onu tanıdığım haftalardan daha çok gülümsedi ve kahretsin, bu beni şaşırtıyor.

“Sevgilim, eğer bir meydan okumadan geri adım atacağımı düşünüyorsan, dikkat etmemişsin demektir.” Başını eğiyor, dudakları benimkilerden sadece bir santim uzakta. Kafamda hafif bir uğultu sesi duyuyorum. “Eğer beni ısıırırsan,” diye mırıldanıyor, “unutma ki ben de karşılık veririm.”

Beni öpüyor.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi yumuşak, sıcak ve ustaca. Ama sonra parmakları tekrar yüzümü kavradı, çenemi geriye doğru kaldırdı ve dudakları daha da sıkılaştı.

Ah, diye düşünüyorum, güçlü dudaklarıyla ve rahat bir özgüvenle beni öperken. Bu konuda hiç de fena değil.

Keşke öyle olsaydı.

Ama öyle değil. Sanki bunu önceden düşünmüş gibi, sanki bundan hoşlandığımı zaten biliyormuş gibi beni öpüyor. Gömleğinin kumaşına tutunuyorum. Sıcak, temiz ve hafifçe viski tadı geliyor ve kafamdaki uğultu kayboluyor. Sessiz, mutluluk verici bir sessizlik ve başparmaklarım göğsünün sıcaklığına değiyor.

En ince ayrıntısına kadar gördüğüm göğüs. Yağlı ellerimi üzerinde gezdiriyorum.

Rafe öpüşmeyi derinleştiriyor, dili tek bir hareketle benimkine değiyor ve içimden bir şey dökülüyor. Dudaklarımın arasından inliyor ve beni vücuduna daha sıkıca çekiyor.

Sanki tam olarak istediğini alıyor gibi.

Çıplak tenimde ürpertiler yükseliyor. İnce dantelli sütyeninin altından meme uçlarım göğsüne sürtünüyor. Daha fazlasını isteyerek alt dudağını dişlerimle buluyorum, ama o bir santim geri çekiliyor.

"Sana söyledim, ısırma yok." Sesi boğuktu ve başını tekrar eğdi, çünkü bu onu durdurmayacaktı. Elbette durdurmayacaktı.

İkimizin de köpek dişleri var.

"Rafe, dostum. Uzun zamandır yoktun—Ah." Yakından yüksek sesli bir İskoç aksanı duyuldu. Rafe başını kaldırdı ama ellerini indirmede. Göz bebekleri kocaman açılmıştı.

"Geri döneceğim," diye seslendi omzunun üzerinden.

Alex'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kızıl saçlı İskoç arkadaşımız. "Acele etmeyin," diyor bize sırtarak. Koridorda gözden kayboluyor.

Rafe başparmağıyla yanağımın üzerinden geçip dudağıma dokundu. "Bak sana, ne kadar uslu duruyorsun," dedi. "Neredeyse sonuna kadar dayandın."

Nefesim o kadar hızlı kesiliyor ki, utanç verici. "Artık biliyoruz. Bunu seyirci önünde yapabiliriz."

"Hım. O kadar da acınası değil."

"Hayır." Daha kötü bir şey yapmadan önce, mesela onu tekrar öpmeye çalışmadan önce, tişörtünü bırakıyorum. Ona bu memnuniyeti veremem. "İyiymiş..."

Rafe kaşını kaldırdı. O pislik, hâlâ bana dokunuyor, parmakları yanağımda sıcak ve rahatlatıcı. "Yalan söylüyorsun."

"Bana ilgi duyuyor olman, benim de sana ilgi duyduğum anlamına gelmez."

İç çamaşırlarına bakıyor. Bir an itiraz etmek ya da bornozu kapatmamı söylemek istediğini düşünüyorum.

Bunun yerine parmaklarını çenemin altına hafifçe dokundurdu ve bir adım geri çekildi. "Yalancı," diye tekrarladı ve şampanya şişelerini kolunun altına geri koydu. Koridorda kayboldu ve ben içimde bir acı ve zihnimde bir alevle kaldım.

BÖLÜM 30

RAFE

"Bu da neydi Allah aşkına?" Yukarıdaki kütüphaneye döndüğümde Alex kolunu omzuma attı. West bilardo masasında atış yapmaya hazırlanıyordu ve James açık pencerelerden birine yaslanmış, gözleri üzerimdeydi.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Bu, kibarca 'defol git' demekten başka bir şey değil," diyor James, "ve işe yaramayacak. Ne gördün Alex?"

"Rafe burada yeni eşini öpüyordu."

West yukarı bakıyor ve atışını ıskalıyor. "Ne?"

Hepsini görmezden gelip kendime Alex'in viskisinden bir bardak daha dolduruyorum.

"Kendimi tekrarlayacağım," diyor West. "Ne?"

"Bu sizi hiç ilgilendirmez," diyorum hepsine ve bardağı bir dikişte bitiriyorum. Paige'in tadını silip götürüyor. Bundan nefret ediyorum ama aynı zamanda minnettarım da. Çünkü hatırlamak istediğim son şey onun sıcak dudakları.

Ya da bana doğru kıvrılışı, vücudunun uzun hatları, nadiren gösterdiği yumuşaklık. O öpücüğü sevmişti. Beni de buna teşvik etmişti.

Ve onu tekrar o şekilde öpebilmek için neler yapabileceğimden korkuyorum.

Alex, "Yaptığınız her şey bizim işimiz," diyor. "O iş çoktan bitti. Hepimiz için aynı."

James smokin giymiş, papyonu yamuk ve mühür yüzüğünü parmağında çeviriyor. "Çok çekici."

"Bu konuyu tartışmayacağız."

"Neden? Çünkü olmaman gereken bir kadına mı ilgi duyuyorsun? Bu acıyı çeken ilk erkek değilsin ve son da olmayacaksın. West bunu gayet iyi biliyor."

West sırtarak, "Kesinlikle öyle." dedi.

"Ona karşı bir çekim hissetmiyorum. Neden herkes ısrarla öyle olduğunu söylüyor? Güvenilmez, sorumsuz ve tahmin edilemez biri, ona güvenmiyorum." Saçlarımı elimle düzelttim. "Onu öpmüş olsam ne olur ki? Yarın tekrar yapmam gerekecek."

"Ona ilgi duymakta bir sakınca yok. Burası güvenli bir alan," diyor Alex ve kollarını iyice açıyor. Bir elinde yakılmamış bir puro tutuyor.

"Sen tam anlamıyla güvensizsin." Elindeki puroyu kapıp balkona doğru yöneldim. Göl pırıl pırıl ve sakindi, içimde hissettiklerimin tam tersiydi.

Dudaklarımı ısırarak kırmızı elbiseli sirenle birkaç gün önce kollarımda hıçkırarak hıçkıran kadının aynı kişi olduğuna inanmak zor. İkisi de yıllardır hissetmediğim bir huzursuzluk duygusu yaratıyor bende.

İkisi de bana sahip olabileceğimden daha fazlasını isteme hissi uyandırıyor.

"Gece yarısı tekne yarışı yapmayı önerdim ama reddedildim. Bu bir trajedi," diyor Alex.

"Gazetelere çıkmak istemiyoruz," diyorum.

West, "Endişelenmeyin," diyor. "İç mekanlarda da sorumsuz davranabiliriz."

Gecenin geri kalanı her zamanki yaramazlıklarla geçti. Pokerde para kaybettim ve çok fazla içki içtim. Sonuç olarak, en sakın gecelerimizden biriydi. Dramatik yarışlar yoktu. Tekne, araba, motosiklet ve at yoktu. Medyanın dikkatini çekebilecek hiçbir şey yoktu.

West ve James birer birer odalarına dağılıyorlar. Alex ise kütüphanedeki kanepede uzanmış, yüzünde uyanık halinden çok farklı, huzursuz bir uyku ifadesiyle kalıyor. Boynumu çeviriyorum. Çok geç. Gerçekten çok geç. Uyumalıyım.

Ama bunu başarabileceğimi sanmıyorum.

Dışarıdaki bahçeden her şey sessiz. Kadınlar çoktan yatağa girmiş, ben de olabildiğince sessizce villanın merdivenlerinden aşağı iniyorum. İçimde

çok fazla karmaşa var. Kırmızı ipek, ateşli dudaklar. Soğuk kar, suçluluk duygusu ve nasıl başa çıkacağımı bilemediğim kadar yoğun bir arzu.

Yedek kıyafetlerimi koyduğum çantayı kapıp ön kapıya doğru yöneldim. Çok uzun süre kalmayacağım. En fazla birkaç saat. Düşün hazırlıklarına ve uzun bir duşa yetişmek için geri döneceğim.

"Nereye gidiyorsunuz?" Bu soru İngiliz aksanıyla soruluyor.

Kapıya elimi dayayıp duraksıyorum. Kahretsın. "Neden uyanıksın?" diye soruyorum ona.

"Muhtemelen seninle aynı sebepten." James, karanlıkta yalnız başına oturduğu alt kattaki şezlongdan kalkıp yanına gitti. "Sakın bana dövüşe gideceğini söyleme."

"Pekala. Sana söylemeyeceğim."

Sesi alçak. "Bize durduğunuzu söylemiştiniz."

"Yalan söylüyordum," diyorum. Başlarda hepsi dövüşmenin eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Hatta birkaç kafes dövüşüne bile benimle geldiler. Ama zaman geçtikçe ve yaşımız ilerledikçe, riskler arttı. Sonuçlar daha da ağırlaştı. Alışkanlığımın eğlenceli bir hobiden daha ciddi bir şeye dönüştüğünü gördüler ve teker teker bana bırakmam gerektiğini söylediler.

Ben de onlara öyle yaptığımı söyledim.

Kimsenin benim için endişelenmesi gerekmiyor.

"Kimle savaştığınızı biliyor musunuz?" diye soruyor.

"Hayır, sadece uğrayacağım. Sorun olmaz."

"Yarın düşününe gözün morarmış bir şekilde geldiğinde sorun olmayacak mı?" Başını sallıyor. "Burada herkesin gözü önünde bir oyun oynuyorsun."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden yüzümü ele geçirmelerine izin vermeyeceğim. Ben onlardan daha iyiyim."

"Bırak yapsınlar," diye mırıldandı James. "Bazen ben de sana vurmak istiyorum."

"Sen de gelebilirsin. Ringe çık. Uzun zamandır boks yapmadın, biliyorsun. Ve eminim senin de birikmiş bazı hayal kırıklıkların vardır."

"Yapmayacağım."

Tekrar boynumu çevirdim. "Elbette hayır."

James kendini böyle belalara sokmaz. O, sorunları çözer, kendisi yaratmaz. Ve çocuğu doğduktan sonra bu pervasızlığı bıraktı. Kendisi de yetim olduğu için bir keresinde çocuğuna aynı şeyi yapmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti.

Bu durumun ironisi hiçbirimizin gözünden kaçmadı.

“Ama ben de seninle geleceğim,” diyor ve kapıyı iterek açıyor. “Birinin seni kendinden koruması gerekiyor.”

BÖLÜM 31

PAIGE

Rafe'in ekibi mükemmel.

Düğünümün sabahı, yapmam gereken tek şey orada olmak. Makyaj koltuğunun yanında beni bekleyen bir fincan kahve ve çikolata bile var. Saçımı da biri yapıyor ve ekip gelinliğimi giymeme yardımcı oluyor. Her şey en ince ayrıntısına kadar organize edilmiş. Hem Nora hem de Amber geliyor ve ben de onlarla her şey yolundaymış gibi gülüp sohbet ediyorum.

Ve sonra zamanı gelir.

Villadaki merdivenlerin dibinde Karim'le birlikte duruyorum. Bir aşağı bir yukarı yürüyemiyorum. Gelinlik bunun için çok dar ve mahvolmak için de çok güzel. Bunun yerine buketi sıkıca tutuyorum. Buket, batan güneşe uygun mor ve beyazlarla dolu; sevdiğim ama seçmediğim bir tema. Bu düğünle ilgili çoğu şey gibi.

Beni nikah masasına kadar götürecek kimse yok burada.

On dokuz yaşımdan beri bunun böyle olacağını biliyordum. Düğünümde anne babamın asla yanımda olmayacağını biliyordum. Bu durum adliyede beni rahatsız etmedi. O bir iş anlaşmasıydı.

Ama bu gerçek bir düğün. Benim düğünüm. Benim devasa sahte düğünüm.

Villanın bahçesi konuklar ve fotoğrafçılarla dolup taşmış durumda. Bu kadar kısa sürede gelen davetliler oldukça seçkin. Sanki insanlar buraya gelmek için takvimlerini değiştirmiş gibi. İşte bu kadar büyük bir etkinlik.

İşte bu yüzden o çok önemli.

Kaos genellikle benim dostumdur. Kendimi içinde kaybedebildiğim, yetersizlik ve korku duygularımı bastırabildiğim şeydir; ama şu anda her şey acı verici bir sessizlik içinde. Bu odada sadece ben ve kapının yanında sessizce duran, doğru zamanı bekleyen Karim var.

Tamamen yalnızım. Yıllardır olduğu gibi.

Buketi o kadar sıkı tutuyorum ki sapları avucumun içine batıyor. Teras kapılarının arkasından müzik sesi geliyor.

Lütfen bir panik atak daha geçirme, diye kendi kendime telkin ediyorum ve muhteşem elbisemin etek ucunu kaldırıp altındaki mokasen ayakkabılarıma bakıyorum. Klasik bir Mather & Wilde ayakkabısı. Bir düğün için son derece uygunsuzlar, ama Sylvie'nin elbisesi yere kadar uzanıyor ve onları örtüyor. Ama ben de başka bir şeyle nikah masasına yürümem. Elbisem de onun markalarından biri.

Ayakkabılar benim.

Bütün bunları işte bu yüzden yapıyorum. On yıllardır ürünlerimizi el emeğiyle üreten, memleketimdeki insanlar için. Annemle babamın çok sevdiği şirket için. Onları yaşatmanın yolu bu.

Müzik değişiyor ve Karim bana bakıyor. Yüzünde nazik bir gülümseme var. "Hazır mısın?" diye soruyor sessizce.

Umarım Rafe ona büyük bir servet öder. Yakından şahit olduğu, iş anlaşmasından evliliğe dönüşen bu süreçte beni bir kez bile delirtmedi.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

Sonra kapılardan geçip terasa çıkıyorum.

Bahçedeki patika boyunca sandalyeler sıralanmış. Tanımadığım düzinelerce insan ve tanıdığım birkaç kişi var. Ve patikanın en sonunda, villanın ünlü çeşmesinin önünde, Rafe ve nikah memuru duruyor.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymak. Odaklanmam gereken tek şey bu.

Gözlerimi ona dikiyorum, beni izleyen, merak eden, düşünen, değerlendiren herkese değil.

Rafe, uzun boyuna göre dikilmiş gibi duran bir smokin giymiş, elleri yanlarında ve koyu renk saçları geriye doğru taranmış. Bana anlam veremediğim bir ifadeyle bakıyor.

Bu sevinç değil. Bu hayranlık ya da sevgi de değil. Bu, onun izleyiciye, yani performans sergilediğimiz insanlara yansıtması gereken duyguların hiçbirisi değil.

Bana sanki beni tanıyormuş gibi bakıyor.

Sanki bu işte onun suç ortağım, suç ortağım, savaş meydanındaki rakibiyim. İçimdeki sinirler yavaşlıyor. Koridorun sonunda beni yakalayacak. Onun da benim kadar riski var.

Yanına varıp buketimi ön sıradaki Nora'ya uzattım. Bana cesaret verici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Her şeyden sonra bu kadar nazik olabilmesi inanılmazdı.

Elimi Rafe'in eline koydum. O da elimi sabit bir şekilde tuttu ve gözlerime baktı. "Nefes al," diye fısıldadı alçak bir sesle.

Dediklerini yapıyorum ve ona yukarıdan bakıyorum. Çok yakışıklı. Keskin hatları ve pürüzsüz zarafeti var, ayrıca güzel de kokuyor. Bir çeşit kolonya.

Yeminler bir anda unutuldu.

Konuşmaları kısa tutmaya karar verdik ve ben de onun azmine ne kadar hayran olduğumu anlatan bir cümle kurdum. "Asla pes etmiyorsun," dedim ve bu sözlerin gerçek anlamını anlayacağını biliyordum.

Rafe bana, benim gibi sinirlerini bozmayı bilen birini daha önce hiç tanımadığını söylüyor.

Kalabalık gülüyor ve ben de dudaklarıma geniş bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Şimdi gelini öpebilirsiniz," diyor nikah memuru. Kalabalıkta ağır bir beklenti var, üzerimizdeki bakışlar elle tutulur bir şey gibi. Sanki bizi saran bir pelerin gibi. Bu kadar ağır olacağını tahmin etmemiştim.

Rafe öne eğildi ve hafifçe gülümsedi, ağzımdan birkaç santim uzakta durdu. "Uslu dur," diye mırıldandı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, başımı geriye doğru eğdi.

Sonra da sanki kazanmış gibi beni öpüyor.

Yardım galasında ilk öpüşmemizdeki o özenli yapmacıklıktan eser yok. Dün geceki o yakıcı arzudan da eser yok.

Beni sanki bunu binlerce kez yapmış gibi öpüyor. Dudaklarımı çok iyi tanıyormuş gibi, sanki ben onunmuşum gibi, ateşli bir dille dudaklarımı yalıyor. Ve tüm bunları, bunun gerçek bir evlilik olduğuna inanmak zorunda olan iş ortakları, aile üyeleri ve gazetecilerden oluşan bir kalabalığın önünde yapıyor.

Baş döndürücü bir performans. Neredeyse gerçekten samimi olduğuna inanmamı sağlayacak kadar iyi. Elim yukarı kayıyor ve tırnaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

İnleyerek başını kaldırdı. Gözleri karanlık bir şekilde gözlerime dikilmişti ve etrafımızda yankılanan alkış seslerinin, birkaç kameranın ve yüzden fazla insanın yoğun varlığının belirsiz bir şekilde farkındaydım.

Yaklaştı, dudaklarını kulağıma dayadı. "Aferin sana, sevgilim."

Övgüler hem beklenmedik hem de içten. Nefesim kesiliyor. İlk bölüm bitti. Elimden tutuyor ve tezahürat yapan kalabalığa dönüyoruz. Hepsine geniş bir gülümsemeyle bakıyorum.

Ama kalbim yanlış nedenlerden dolayı hızla çarpıyor.

BÖLÜM 32

RAFE

Parti sona erdiğinde gece yarısını çoktan geçmişti. Villanın gizli köşelerinde insanlar hâlâ eğleniyor, içiyor, konuşuyor, dans ediyordu. Ama Paige ve ben hepsine iyi geceler diledik ve bize gelen iyi şans dileklerine güldük.

Burada çok fazla insan kalıyor ve çok fazla personel var, bir an bile gardımızı düşüremeyiz. Merdivenlerden yukarı çıkıp evin benim bulunduğum tarafına doğru yürüyoruz.

Kapıyı onun için açıyorum ve o önce içeri giriyor. Kapı arkamızdan kapanıyor. Bu bir zafer gibi hissettirmeli.

Başardık. Üstesinden geldik.

Ama bu bir tuzak gibi geliyor. Sadece bir yatak odası ve bir türlü vazgeçemediğim bir eş. Kapıya yaslanıp onun yatak odamdan geçişini izliyorum.

Gelinliği şimdi eskisinden daha kısa. Sylvie, gelinliğin kuyruğunu kısaltmak için bir tür mucize gerçekleştirmişti.

O elbise içinde, bana doğru koridorda yürürken bir melek gibi görünüyordu.

Fildişi rengi bir elbise giymiş, bahçelerde salınarak yürüyordu; uzun, parlak ve altın sarısı saçları açıktı ve gözleri benimkilerin üzerindeydi.

"Zaten buraları iyi biliyorsunuz," diyorum.

"Benim olan senin de olsun!" diyor ve daha önce gömlek ve ceket çalmak için girdiği dolabıma giriyor. Aynanın karşısına geçip elbisesinin arkasındaki düğmelere uzanmaya çalışıyor.

Bir yöntem işe yaramayınca, kollarını arkasına atarak başka bir yöntem deniyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Bu gece çok içtim ve dilim olması gerekenden fazla tutuldu. "Buradayım, biliyorsun."

"Yardım istemedim," diye hırçın bir şekilde söylüyor ve bu ses o kadar sinirli ki, benim de dudağım kıvrılıyor.

"Tabii ki hayır. Çünkü Paige Wilde'ın kimseden yardıma ihtiyacı yok," diyorum. "Daha önce de onların planlarını bozmuştum, biliyorsun."

"Mutfakta olanlar hakkında konuşmamaya karar vermiştik." Aynaya sırtını dönerek omzunun üzerinden ne yaptığını görmeye çalıştı.

Daha yakından bakmam gerek. Dolabın yanına gidip kapı çerçevesine yaslandım. "Bunu izlemek eğlenceli olacak."

"Zar zor... oradayım... hayır." Tekrar deniyor, bu sefer askıları omuzlarından aşağı kaydırmaya çalışıp sonra arkaya uzanıyor. "Çok sıkı."

Çok sıkışık.

Elbisenin ön kısmı göğsüne ve ince beline tam oturuyor. Belli ki ona özel dikilmiş. Derin V şeklindeki dekoltesi, dökümlü ipek kumaş boyunca görülebiliyor.

Bunu fark etmemeliydim. Ama kusursuz göğüslerinin görüntüsü, tenindeki dövme kadar kalıcı bir şekilde zihnime kazındı ve onu silemiyorum. Merakımı gidermedi, aksine daha da körükledi, ona dokunmak, o mükemmel meme uçlarını emmek istememe neden oldu.

"Arkanı dön," diyorum ona.

Bana sinirli bir bakış atıyor ama istediğimi yapıyor. Ben de onun arkasına geçiyorum.

Elbisesinin arkasındaki ipek kaplı düğme sırası artık tanıdık geliyor. Parmak boğumlarım tenine değerek, düğmeleri tek tek açıyorum.

O kadar yumuşak ki. Teni, saçları, göğüsleri... Ağzının sertliğiyle tam bir tezat oluşturuyor. Nefes nefese kalmadığı zaman bu düğmeleri çözmek farklı bir his veriyor. Bunu son yaptığımda, onun kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmaya odaklanmışım.

Son düğmeyi de açıyorum. Elbise düşüyor ve o da bırakıyor kendini; ipek kumaş vücudunda dalgalanarak sonunda ayaklarına kadar iniyor. Tekne ayakkabısı giymiş ve bu o kadar tahmin edilebilir ve yersiz ki dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Aynada ona bakıyorum.

Dantelli, beyaz iç çamaşırı giymiş ve bu iç çamaşırı dün gece gördüğümünden çok daha küçük. Dün geceki iç çamaşırı koyu kırmızı, fırfırlı ve gösterişliydi.

"Bunlar gelinlik iç çamaşırları," diyor.

Korse giymiş. Vücudunu saran, incecik, dar bir şey; göğüslerinin kıvrımlarını yukarı doğru itiyor. Bacaklarının arasında minik bir beyaz ipek üçgen var ve neredeyse içini gösteriyor. İnce dantel, yerinde kalması için kalçalarını sarıyor.

Bu çok yıkıcı.

Düğün iç çamaşırları yavaşça açılıp tadı çıkarılmak içindir. Sadece tek bir erkek için giyilir. Benim için. Ama gerçek değil. Onu bir hediye gibi açmayacağım. Bakışlarımı zorla başka yöne çeviriyorum.

"Bunu benim için mi giydin?" diye soruyorum. Sesimdeki acıyı duyarsa, yalanı da anlayacaktır. "Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrattım."

Elbisesini çıkarıyor. "İster kabul et ister etme, bana karşı bir çekim duyuyorsun."

"Sadece bir izleyici kitlesi varken, Wilde." Komodine doğru gidip antika Artemis saatimi çıkarıyorum. Güzelliği gözlerimin önünde olmadığına yalan söylemek daha kolay. "Sen benim tipim değilsin."

"Peki senin tipin ne?" Sesi alaycıydı. "Tamamen uysal biri mi? Tahtının önünde diz çökecek ve yüzüğünü öpecek bir kadın mı?"

Gömleğimin düğmelerini açıyorum. "Soyadı Wilde olmayan bir kadın."

Gözlerini devirdi ve gömleklerin olduğu rafa doğru döndü. O tanga içindeki kalçasını görünce göğsüme bir ok saplanmış gibi oldu. Yuvarlak ve mükemmeldi ve aman Tanrım, içimde bir ateş dalgası yayıldı. Bir saniyede yarı sertleştim.

Bana göre değil.

"Bensiz hayatınızın ne kadar sıkıcı olacağını bir düşünün!" diyor.

"Evet, yapıyorum. Her gün," diye mırıldanıyorum. Şakaklarım zonkluyor. "Ve bir daha gömleklerimden birini çalma sakın."

"Çok geç," diyor, çekmecedeki bir şeyler karıştırırken. "Hem yasal olarak evli olduğumuz için hırsızlık sayılmaz."

"Kapsamlı bir evlilik sözleşmesi imzaladığımız zamandı." Kendi kıyafetlerimi çıkarıp komodinin üzerindeki tişörtü alıyorum. Genellikle boxer şortla uyurum. Ama bu gece için bir eşofman bulmam gerekecek, yoksa ona olan ilgimin kanıtlarını görecektim.

O banyoya giriyor. Ben de pantolonumu değiştirip açık pencerelere doğru yöneliyorum. Henüz herkes yatmamış ve bahçeden sesler geliyor.

Camları kapatıyorum. Saat neredeyse sabah üç ve dışarıdaki karanlık, yazın nadiren olduğu kadar tam bir karanlık.

"Bazı temel kurallara ihtiyacımız var," diye duyurdu Paige. Omzumu çevirip baktım. Şimdi benim tişörtlerimden birini giymişti, tişörtün üst kısmı uzun bacaklarını örtüyordu. Saçları yine sarı bir örgüydü ve gözlerindeki makyajı silmek için gözlerini siliyordu.

Tanrıya şükür o iç çamaşırları gitti.

"Kurallardan nefret ediyorsun," diyorum.

"Evet, ama bu gece onlara ihtiyacımız var." Başını yana eğdi. "Kanepede mi yatacaksın?"

Kaşımı kaldırdım. "Köşedeki şezlongu mu kastediyorsunuz? İkimiz için de yeterince büyük değil." "Hayır, değil."

"Bu hiç de centilmence bir davranış değil." Yatağımın örtülerini kenara çekip peçetesini attı. "Bence centilmenlik sadece halk önünde oluyor."

"Sadece halk önünde mi iyisin yani?"

"Evet. Aynen öyle." Battaniyeyi kenara çekip yatağa giriyor. Ve bu görüntü, iç çamaşırları kadar tahrik edici. Paige, başı yastığımda, battaniyenin altında.

"Sen kendi tarafında kal, ben de kendi tarafımda kalacağım," diyor.

Yorganı kenara çekiyorum. "Hendekten geçmekle hiç ilgim yok."

"Güzel," diyor. "Sarılmıyoruz."

Bu beni güldürüyor. Işıkları kapatıyorum ve oda karanlığa bürünüyor. Bazen o kadar çok tartışıyor ki, bunu eğlence olsun diye yaptığını düşünüyorum. Hem kendini hem de beni oyalamak için.

"Bu bir şaka değildi," diyor ama sesinden de bunu anlayabiliyorum.

"Biliyorum," diyorum. "Merak etmeyin. Ben kaktüs tutmayı tercih ederim."

Bir anlık sessizlik oluyor. "Bu senin için oldukça uçuk bir şeydi. Biliyorsun, metaforlar söz konusu olduğunda."

"Biraz fazla alkol aldım."

"Ben de."

"İyi geceler, Wilde."

"İyi geceler."

Başım ağrarak uyandım.

Yumuşak yastığa ve sıcak battaniyeye rağmen, şakaklarıma adeta bir mengene gibi baskı yapıyor. Hem de çok sıcak battaniyeye. Yaz mevsiminde bu yatak odasını her zaman aydınlatan yarı aydınlık gün ışığına gözlerimi açıyorum.

Ve gördüğüm tek şey altın.

Göğsümü kaplayan buğday rengi saçlarım örgünün sınırlarından kurtulmuş. Kolum beline dolanmış ve o da yarı yarıya üzerime uzanmış. Bacağı benimkiyle iç içe geçmiş ve onu sıkıca tutuyorum.

Keskin nefesimle başını kaldırdı.

Kahretsin. Benim tarafımda kalma sözüm suya düştü.

Ya da onun kendi yolunda kalması için.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Her yerim acıyor. Başım ağrıyor, iki gece önceki kavgadan kalan ağrılar ve onun tatlılığı bana çok yakın geliyor.

Ben sert biriyim.

Tekrar.

Bu durum onun için gerçekten büyük bir sorun olmaya başladı. Üstelik o da bunun farkında değil. Eğer fark ederse, onun alaycı tavırlarını asla unutamam ve bana ne kadar çok ilgi duyduğunu bilmeme rağmen, bu konuda ona hak vermesine izin veremem.

Kalçalarımı yana doğru çevirip kolumu belinden kaldırdım. Paige başını biraz yana çevirdi. Saçları güneş ışığında altın sarısı bir karmaşa halindeydi ve burnunun üzerinde çiller vardı.

Gözlerini kırıştırarak açıyor. Bu ışıktaki gözleri daha kestane rengi görünüyor.

"Ah," diye fısıldıyor. Sesi yumuşak, dudakları dolgun ve çok yakın. Şimdi onları öpmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sertliğinin erimesini ve tadının dilimde kalmasını hissetmeyi.

"Günaydın," diye mırıldandım.

Ağzı şok içinde aralandı ve benden uzaklaştı. "Aman Tanrım!" dedi. Yatağın ortasında yatıyorduk. Görünüşe göre ikimiz de yerimizde durmadık.

Doğrudum. "Evet. Aşağı yukarı doğru."

Başını yastığa gömüp bir şeyler mırıldanıyor.

"Eğer sesini duyurmak istiyorsan, bana konuşmanı, aşağıya inmemeni öneririm." Kalkmam gerek. Doğruca soğuk bir duşa girmem lazım. Ama sadece o bakmıyorsa.

Bana nasıl etki ettiğini bilemez.

"Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum," diyor sesi son derece net. "Biz... ben değildim..."

"Yeni kocanla mı sarılıyorsun?" diye soruyorum. Bu kelimeyi, dün gece onun kullandığı gibi, sanki kirli bir şeymiş gibi kullanıyorum. Öyle de olmalı. Çünkü onu kollarımda hissetmenin ya da başının göğsüme yaslanmasının verdiği hissin tadını çıkarmamalıydım.

"Ah, o kelimeyi kullanma." Derin bir nefes verdi. "En azından geceyi atlattık."

"Böyle bir şey yapmayacağını düşünmen, bir bakıma hakaret gibiydi."

"Gerçekten mi?" Sesi neşelendi. "Sana hakaret etmek en sevdiğim hobim."

Omzumu çevirip ona baktım ve hemen pişman oldum. Yatakta uzanmış. Benim yatağında, benim yatak odamda, benim evimde. Benim tişörtümü giymiş ve yüzük parmağında benim lanet olası elmas yüzüğüm var.

Bir kolu başının üzerinde duruyor ve uzun sarı saçları beyaz keten yastığın üzerinde dağınık bir halde. Ten rengi pembe, gözlerinin altında ise sanki dün gece düğün makyajını tamamen temizlememiş gibi hafif bir koyu leke var.

Onu burada görmenin bende yarattığı derin, ilkel heyecanı ona asla belli edemem.

"Eğer gerçekten bana hakaret etmek istiyorsan, biraz daha çaba göstermen gerekecek," dedim ona.

"Bu bir meydan okuma. Ben meydan okumaları severim." Bana küçük, alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Saat kaç? Konuklarla brunch yapacağız, sonra da gün batımı tekne turuna çıkacağız."

Telefonuma şöyle bir baktığımda zaten şüphelendiğim şeyi anladım. Çok geç uyumuşuz. "Neredeyse on bir."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne?"

"Evet."

"Kahretsin." O doğruldu ve ben de bu fırsatı değerlendirip kalktım. Yıllardır bu kadar çok kıyafetle uyumamıştım ve üzerimden kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Soğuk suyun yakıcı püskürtmesinin altına girip onun dokunuşunu, kokusunu, hissini yıkamak için.

Bu ağırlı ereksiyondan kurtulmak için.

"Annen bu sabah benimle kahvaltı yapmak istedi," diyor Paige. "Ama onu bekletmek istemem."

Yarı arkamı döndüm. "Merak etme. Ona seni rahat bırakmasını söyleyeceğim."

"Sorun değil," diyor Paige, neredeyse savunmacı bir tavırla, sanki onu aşağılayan benmişim gibi. "Onu tanımak isterim."

Gözleri önce yere iner, sonra irileşir.

Bok.

Bakışlarını eşofmanımın üzerindeki hatlara çeviriyor. Gözlerinin altında penisimin açlıkla seğirdiğini hissedebiliyorum. "Boş ver," diyorum ona.

Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor. Sonra tekrar açılıyor. "Bana tekrar benden hoşlanmadığını söylesene?" diye soruyor.

"Kendini fazla beğenme," dedim ona sert bir sesle. Konuyu saptır, inkar et. "Sabah oldu."

"Günün hangi saati olduğunu biliyorum," diyor. Ama sonra gözleri boynuma iniyor ve yüzü ifadesizleşiyor. Dolgun dudaklarında beliren alaycı gülümseme kayboluyor.

Başını başka yöne çevirdi. "Senden sonra duş alacağım," dedi ve telefonuna uzandı.

Banyo kapısını arkamdan kilitledim ve aynaya baktım. İşte o zaman gördüm. İki gece önceki kavgadan dolayı boynumun yan tarafında yuvarlak bir morluk yayılmıştı. Beklenenden daha az tehlikeli bir durumdu. Boynuma sağlam, açık elle bir darbe indirdi ve neredeyse nefesimi kesti.

Şimdi morluk derime karşı öfkeyle yanıyor. Gördü. Tıpkı bir hafta önce o lanet olası çift masajında kaburgalarımındaki morluğu ve yıllar öncesinden kalma yara izini fark ettiği gibi.

O, gereğinden fazla şey görüyor.

Ama yine de onun gözlerini kaçırmamasını istemiyorum gibi görünüyor.

BÖLÜM 33

PAIGE

Öfke tuhaf bir duygudur.

Bu durum midenizin derinliklerinde başlar, uzuvlarınıza yayılır, gergin omuzlara, sıkılmış dişlere ve dışa vurulamayan bir hayal kırıklığına dönüşür.

Kızgın olmayı sevmiyorum.

Bu benim gerçek kimliğim değil. Ben mutlu, neşeli, güçlü biriyim. Her zaman hareket halinde olan, asla oturmayan, durmayan veya hissetmeyen biriyim. Anne ve babamın ölümünden sonra parçaları bir araya getirdim. Evi temizledim, cenazeyi planladım, Mather & Wilde'a gittim ve amcamla mücadele ettim.

Öfke mi? Faydasız. Verimsiz. Öfkeli olmak, incindiğinizi, yaralandığınızı kabul etmek demektir ve ben kendime bunu asla yapma izni vermedim.

Ama şimdi öfkeliyim. Aylardır Raphaël Montclair'e kızgıyım, yani bu yeni bir şey değil. İçimden ona her türlü hakareti ettim, yüzüne de birçoğunu söyledim. İş taktiklerinden, yönteminden, kendini beğenmiş yüzünden ve ne kadar yakışıklı olduğundan nefret ettim.

Bu, soğuk bir öfke türü.

Bu öyle değil.

Karim'in bizim için kiraladığı büyük teknenin pruvasında duruyorum. Tekne, iki yanında yükselen yüksek dağlarla birlikte, masmavi sular üzerinde adeta tereyağı gibi akıp giden Como Gölü'nü yarıyor. Teknenin

yanlarında ışıklar asılı ve arkamdan düğün konuklarının kahkahalarını duyabiliyorum.

Birbirini tanımayanlar ve yarı yabancılar, iki günlük düğün haftasonumuzun sonunu kutluyor. Bu son gösteri.

İyi bir performans sergiledim. Bugünün çoğunu misafirlerle geçirdim. Rafe'in annesiyle kahvaltı çok hızlı geçti ve düşündüğümde daha çok keyif aldım. Evliliğimin aşka dayanmadığını biliyordu ama buna karşı bir şey de söylemiyor gibiydi. Bu ferahlatıcıydı. Deniz sevgimiz sayesinde birbirimize yakınlaştık.

Oğlum çok mantıklı kararlar veriyor. Sonunda mantıksız bir karar verdiğiine sevindim, demişti kadın, dedikodu ve kruvasan eşliğinde geçen şaşırtıcı derecede içgörülü bir anında.

Oğlu ise şu anda teknede bir yerlerde misafirleri büyülemekle meşgul.

Rüzgar saçlarımı okşuyor. Bu gece saçlarımı alçak bir atkuyruğu yaptım ve geline yakışır şekilde beyaz bir mini elbise giydim. Ama serin rüzgar bile içimdeki alevleri dindiremiyor.

Onun kollarında uyandım, onu sertleşmiş halde gördüm ve zafer kazanmış gibi hissettim. Ta ki onu görene kadar. Boynundaki taze morluğu.

Yine gizlice dışarı çıkmış olmalı.

Bekârlık konusunda anlaşmıştık, ama o anlaşmayı bozdu ve yine gizlice dışarı çıktı. Bekarlığa veda partisi gecesiydi mi acaba? Erkekler bizden daha geç saatlere kadar ayaktaydı. Ondan sonra ne yaptıklarını veya nereye gittiklerini bilmiyorum. Eski arkadaşlarından herhangi birinin gerçekten sevgilisi olup olmadığını da bilmiyorum.

Dün düğünümüzde, boynunda başka birinden kalma bir öpücük izi varken, o kadar insanın önünde beni öptü.

Elimdeki bardağı daha sıkı kavradım. Eğer onun aldatmaları ortaya çıkarsa, her şey tehlikeye girerdi. Dünyaya bu gösteriyi yapmamızın tek sebebi, gazetelerle ve amcamın evliliğimizin sadece ticari nedenlere dayandığı yönündeki davasıyla mücadele etmektir.

O, hayatımın aşkı.

Rafe'in beni değil de başka birini öptüğü tek bir fotoğraf bile her şeyi yerle bir ederdi.

Acaba yerel mi? Uzun koyu saçlı, güzel, nazik ve onun yaşam tarzını anlayan bir İtalyan kadın mı? Düğün davetlilerinden biri mi? Düğün listesine birkaç kişi daha ekledi. Belki de çalışanlarından biriyle, arkadaşlarından biriyle, yanında çalışan bir tasarımcıyla birlikte oluyordur.

Şu an taktığı yüzük yüzünden bırakmayacağı, işine yarayan küçük bir düzenleme.

Sanki istiyormuş gibi beni öptü. Beni kucaklayarak uyandı, ereksiyon halindeydi. Gördüm. Bütün bunları başka biriyle de yapıyor mu? Onu nasıl öpüyor?

Şişedeki son damlayı da içiyorum.

Onu öpmekten zevk aldığımı inanamıyorum. Sabahları onunla tenis oynadığımı, Mather & Wilde'ın değişiklikleri üzerinde birlikte çalıştığımı veya onunla tartışmaktan zevk aldığımı inanamıyorum.

Verdiği sözü tutmadı ve bunun bedelini ödeyecek.

Raphaël Montclair'e asla güvenemem.

Bu yüzden sol elimdeki alyansları çıkarıp el çantamın içine koyuyorum. Onun parasıyla aldığım bir çanta. Aşırı pahalı, inanılmaz derecede güzel ve belki de bu gece bu teknede bulunan bir tasarımcının eseri.

Sonra da ava giderim.

Kurbanımı neredeyse anında buluyorum.

Uzun boylu ve sarışın, ne içtiğini sorduğumda kelimelerinde hafif bir Avrupa aksanı var. Meğer Montclair ailesinin köklü saat markası Artemis'te çalışıyormuş ve sanırım o içkiyi beğenmeyecek.

Ama yine de onunla flört ediyorum.

Bana birkaç kez göz kırptı, ama sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sonunda seninle konuşmak çok güzel," dedi. "Düğün muhteşemdi."

Hafifçe gülüyorum ve ona ne kadar yoğun bir dönem geçirdiğimi, rahatlatma fırsatım olmadığını, Rafe'in ne kadar meşgul olduğunu anlatıyorum.

Her şeye başıyla onay veriyor ve bara doğru biraz daha yaklaşıyor. Her yerde müşteriler var. Umarım hepsi ne kadar cilveli davrandığımı görüyorlardır. Öfke etrafımı kızıl bir sis gibi sarmış durumda ve asla gitmesini istemiyorum.

Bana güzel olduğumu söylüyor.

Bu, bir davetlinin geline söyleyebileceği oldukça yaygın bir yorum, ancak bunu söylerken gözleri uzun süre üzerimde kalıyor ve benim

yaydığım havayı fark ettiğini anlayabiliyorum. Başka bir gün olsa bunu asla yapmazdım.

Başka bir evlilik olsa, asla istemezdim bile.

Ama umarım Rafe bizi izliyordur. Umarım elimi bar tezgahındaki—adı neydi yine? Antoine miydi?—sahaya ne kadar yakın tuttuğumu görüyordur. Kıskançlık midemi alt üst ediyor. Sıkı ve acı verici.

"Çok hızlı oldu bu evlilik," diyorum ona.

Başını salladı ve gözleri dudaklarıma indi. "Anlıyorum," dedi ve Rafe ile benim satmaya çalıştığımız fanteziye inanmadığını fark ettim. "Ama eğer eğlenmek istersen... ben buradayım."

Sonra bunu hissediyorum.

Elini belimin alt kısmına koydu ve kolonyasının kokusunu aldım. "İşte buradasın, sevgilim," dedi Rafe.

Ona baktım. "Ah, merhaba."

Gözleri sert bir şekilde gözlerime dikilmiş. Ona en göz kamaştırıcı gülümsememi veriyorum ve yakasının kenarından hafifçe görünen morluğu görmezden geliyorum. Hangi yetişkin erkeğin boynunda morluk olur ki?

Rafe, konuştuğum adama bakarak, "Keyif alıyor musunuz?" diye sordu. "Gelinle kendi düğününde konuşma fırsatı yakalamak nadir bir şey."

Karşımdaki adam, "Daha yeni tanıştık," dedi. Barda elime çok yakın duran eli, tekrar içkisini kavramak için geri döndü. "Senin adına çok mutluyum."

Bu düpedüz bir yalan gibi geliyor. Vay canına. Bu adam çok arsız.

Rafe'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bunu daha önce de görmüştüm. İnanmazca, biraz acımasız ve hesapçı bir gülümseme. "Öyle mi? Ne kadar da iyi."

"Profesyonel bir denizci. Bu harika değil mi?" diye soruyorum.

Rafe'in bakışları sonunda bana döndü. Eli benimkiyle kenetlendi ve tuttuğu elinde hiçbir yüzük olmadığını fark ettiği anı hissedebiliyordum.

Çenesi kasılıyor. "Karımı geri çalmak zorunda kalacağım," diyor.

Antoine, Rafe'e gülümseyerek ve hızlıca başını sallayarak, içinde bulunduğu tehlikenin farkına varmış gibi davranır. Çünkü Rafe'in onayına ihtiyacı vardır.

Herkesin her zaman Rafe'in onayına ihtiyacı vardır.

Beni bardan uzaklaştırıyor. Bu teknede gidecek hiçbir yer yok ve ikimiz de bunu biliyoruz. İnsanlarla, gözlerle, mırıldanmalarla, fısıltılarla ve iyi

dileklerle çevriliyiz; kameraların flaşları, teknenin sallanması ve müziğin gürültüsüyle.

Beni dans pistine sürüklüyor. Elleri beni sıkıca tutuyor ve onları itmek istiyorum. Daha birkaç gün önce kimlere dokunuyordu acaba?

Ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Ne dedin Wilde?"

"Onunla flört ediyordum," diyorum. Karnımdaki o sıcak his alev gibi yanıyor. Bir teknedeyim. Ondan kaçamam. Bu yüzden kendimi onun içine atmak zorundayım.

"Flört mü ediyordun?" diye soruyor. "Bana söz verilen mükemmel karıma ne oldu? Sözümü tuttum. Tek bir işçi bile işten çıkarılmadı."

"Sözünü tuttuğunu mu düşünüyorsun?" Parmaklarım pençeler gibi omzunu sıkıca kavradı. "Kesinlikle kusursuz bir koca gibi davranmadın."

"Neden bahsediyorsun?"

Elim boynuna kayd ve parmağımı suçlayıcı noktaya bastırdım. "Bana bekârlık sözü vermiştin. Ama yine gizlice dışarı çıktın, değil mi?"

Sanki sorun bendeymiş gibi tavana bakıyor. "Paige."

"Yanıldığımı söyleme. Görebiliyorum. Boynunda öpücük izi var." Daha da yaklaştım ve sesim öfkeden titredi. "Kim olursa olsun, bir dahaki sefere daha dikkatli olmasını söyle ona."

"Kimse yok." Eli sırtıma bastırdı. "Ve Tanrı aşkına, sevgilim, düğünümüzde bir erkekle flört edemezsin."

"Neden olmasın? Eğer sen sözünü tutmuyorsan, benim neden tutmam gerektiğini anlamıyorum. Ben de kendime başka birini bulabilirim."

"Çok sinir bozucusun," diyor ve beni dans pistinde döndürüyor. "Antoine. Kabul etti mi?"

"Eğlenebileceğimizi önerdi."

"Kahrolası yılan. Biliyordum."

"Biliyorsun, benimle birlikte olmak isteyen erkekler var," diyorum.

Rafe'in sesi kararıyor. "Bunun farkındayım, ama seni alamazlar. Sen benimsin. Yüzüklerini tekrar tak."

"Daha iyi bilmeseydim, kıskanç gibi konuşuyorsun derdim." Etrafımızdakiler dansımızı izliyor. Birçoğu, hararetli tartışmamızı görüyormuş gibi gülümsüyor. Neyse ki duyamıyorlar, yoksa bunun tutkunun bir göstergesi olmadığını anlardı.

"Yüzüklerin senin, Paige," diye homurdandı.

"Sana o öpücüğü veren kişi burada mı? Yoksa bekarlığa veda partisinden sonra mı buluştunuz?" Elimle yüzünün yan tarafına

dokunuyorum. Sanki ona her zaman dokunuyormuşum gibi. Sanki bu adamı hayatımdan daha çok seviyormuşum gibi.

Sanki beni çığlık atmaya itmiyormuş gibi.

"Ben rastgele ilişki yaşamıyorum," diyor dişlerini sıkarak.

"Anlaşmamızı bozdun." Gülümsemem daha da genişliyor ve kendi öfkemde boğuluyormuş gibi hissediyorum. "Şimdiye kadar yaptığımız tüm anlaşmalar artık geçersiz."

"Sevgilim, tamamen yanılıyorsun." Sesi karardı. "Hayatımda yaptığım en pahalı yatırım sensin. Yarım saatlik eğlence için bunu riske atmazdım."

Müzik değişiyor ve güvertede hareketsiz kalıyoruz. O hâlâ beni tutuyor ve başka bir esinti saçlarımı savuruyor.

Muhteşem bir gece, ama ben sadece öfke hissediyorum.

"Sana inanmıyorum," diyorum.

Yaklaştı, dudakları yanağıma değdi. İçimden bir ürperti geçti. "Burada olmaz," dedi.

"Bu gemiden iner inmez," dedim ve gömleğinin yakasını düzelttim, "bir açıklama yapman gerekecek."

BÖLÜM 34

RAFE

Çok öfkeli.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık var ve gözleri ışıltıyor. Çok güzel. Her zaman güzeldi ama şu an, kaburgalarımın arasına saplanmaya hazır, sivri bir kılıcın ucu gibi.

Haklı olduğundan çok emin, oysa tamamen yanılıyor.

Onun önümde başka biriyle flört etmesini izlemek zorunda kaldım. Kısa sürdü. Kimsenin fark etmesi olası değil. Benden başka kimse fark etmedi, çünkü ona o kadar duyarlıyım ki, her zaman onun farkındayım. Odada nerede olduğunu, kiminle konuştuğunu.

Ona geniş bir gülümseme yöneltti. Tıpkı bir kelebeğin kanatları gibi güzel ve bir o kadar da uçucu, tıpkı gelinim gibi beyazlar içinde.

Dansımızın ardından tekne Bellagio'daki iskeleye doğru yol alıyor. Yolcuların çoğunu indirmek için duruyor. Orada daha fazla otel var ve yolcular yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. Son birkaç dakikamı annemle konuşarak geçiriyorum. Keyfi yerinde. Kutlamaları, insanları ve görülmeyi çok seviyor.

Tekne Villa Egeria'ya geri dönüyor ve diğer misafirler iniyor. Paige kız kardeşimle gülüyor. Zoraki kahkahasındaki gerginliği başka kimsenin duyup duymadığını merak ediyorum.

Kaptana mükemmel çalışması için teşekkür ediyorum ve mürettebat arasında paylaştırılmak üzere büyük bir bahşış içeren bir zarf veriyorum. Tekne, ana limanına doğru tekrar yola koyuluyor.

Ailem ve arkadaşlarım eve doğru yürüyorlar. Paige hariç herkes. O iskelede ayakta durmaya devam ediyor.

Eski taş aslan heykeline tehlikeli bir şekilde yaslanmış, sanki kafes dövüşündeymişiz gibi bana bakıyor. Onu asla böyle bir dövüşte görmek istemem. Ama eminim ki çok vahşi olurdu.

"Bütün gece burada mı kalacaksın?" diye soruyorum. Sesim olması gerekenden daha keskin çıkıyor.

Bir varsayımda bulundu. Doğru bir varsayım değil, ama ona gerçeği de söyleyemem.

"Neden olmasın? Anlaşmayı bozdun. Seninle aynı yatakta uyumayacağım."

Bir adım daha yaklaştım, ellerimi iyice açtım. "Bak, seninle tanıştığımdan beri kimseyle yatmadım. Bana o ilk e-postayı gönderdiğinden beri de kimseyi öpmedim. Neden bana bu konuda güvenemiyorsun? Bu bir öpücük izi değil."

"Sana güveneyim mi?"

Çenemi kastım. "Evet. Nasıl duyulduğunu duydum."

"Bana güvenmediğini açıkça belli ettin," diyor. "Neden ben de sana güvenmeyeyim ki?"

Kahretsin. Aramızda gerçek olan çok az şey var ve bunu ona veremem. Ona gerçeği söyleyemem, çünkü kimse bilmemeli.

Asla dışarı çıkamaz.

Ne ekibime, ne yöneticilerime, ne yatırımcılarıma, ne tasarımcılarıma. Ne aileme. Ne medyaya ne de halka. Dövüşlerin yeraltında, kontrollü girişle ve telefon veya kamera getirmenin neredeyse ölüm cezasıyla sonuçlanmasının bir nedeni var.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yüksek topuklu ayakkabılarını ayağından çıkarıyor. Tıpkı kendisi gibi gökyüksekliğinde ve sivri. "Birkaç hafta boyunca sikini pantolonunda tutamadın mı?"

"Ben aptal değilim. Bu evliliğin sahte olduğunun ortaya çıkma riskini de almak istemiyorum."

"Kim bu kadın? Sizin için çalışan biri mi? Yoksa birden fazla kişi mi? Barlarda kadınlarla mı tanışıyorsunuz?" Elini atkuyruğuna uzatıp çekiştirdi, saçları altın sarısı bir yele gibi etrafında kaldı. "Bu beni ilgilendiriyor, Montclair, ve benim çıkarlarımı da ilgilendiriyor, yine de bana gerçeği söylemiyorsunuz."

“Şaka yapmıyorum.” Sesime bir hayal kırıklığı karışıyor. Masaj masasında ellerimin altında çıplak tenini görüyorum ve onu kollarımda hissediyorum. “Beni bu sabah gördün. Sertleşmiş bir şekilde uyandım. Bu, düzenli olarak cinsel ilişkiye giren biri gibi mi görünüyor?”

“Öyleyse bana o morluğu kendi kendine yaptığını söyle. Düşüp takıldığını, yanık izi olduğunu ya da her neyse, söyle. Sadece başkasının yapmadığını söyle.” Boynumu işaret ediyor.

Ve bunu ona söyleyemem.

Bu bir yalan olurdu ve nedense ona bakıp da ona yanlış bir şey vermeye kendimi bir türlü ikna edemiyorum.

Gözleri parıldıyor. Bu, daha önce bana gösterdiği öfke değil. Bu daha şiddetli, daha kontrol edilemez bir öfke. “Çok sıcak,” diye ilan ediyor. “Sanırım yüzmeye gideceğim.”

Onu boğmak istiyorum. “Paige, saat gece yarısını geçti.”

“Zamanı çok iyi takip ediyorsun. Ama zaten kol saatini aileniz icat etti sayılır.” Elbisesinin fermuarını kavrayıp aşağı çekti, sesi havayı sekerek geçen bir kurşun gibi kesti. “Neyse ki dışarısı karanlık.”

“Gölde çıplak yüzmüyorsun. Her yerde insanlar var.” Bir adım öne çıkıyorum. “Beni dinle, Wilde.”

“Neden yapayım ki?” Elbisesini üzerinden sıyrır. Elbise taş iskeleyle düşer ve o da sadece iç çamaşırlarıyla iskelenin yanından geçer.

Bu, korkunç bir alışkanlık haline geliyor.

Elini arkasına uzatıp sütyenini çözdü, sonra yere düşürdü. Ellerim yanlarımda sıkılaştı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım. Hava karanlık ama o kadar da karanlık değil; iskeledeki ışıklar su yüzeyine yumuşak bir şekilde yansıyor. Yumuşak kıvrımlarını, uzun hatlarını ve dik göğüslerini seçebiliyorum. “Senin sürekli üstsüz gezme takıntın nedir?”

Elini külotuna uzatıyor. “Eğer bu kadar endişeleniyorsanız, üstsüz olmayacağım. Tamamen çıplak olacağım.”

“Lanet olsun. Giysilerini hemen geri giy.”

“Ne? Eğer bana ilgi duymuyorsan bu seni neden rahatsız ediyor? Duymadığını söyledin zaten.” Sesi alaycıydı ve ben ona bakmıyordum. Teknemin yana doğru hafifçe sallanışına bakıyordum. “Başını çevirme Rafe. Bu daha önce görmediğin bir şey değil. Değil mi kocam? Yoksa çok mu korkuyorsun?”

“Çok mu korktun?” Gözlerim geriye kayarak onu süzdü. Bütün vücudu, sadece ay ışığı ve fenerlerin hafif titrekle ışığıyla örtülüydü ve yeterince aydınlık değildi. İstedğim kadarını göremiyorum.

Ama yine de çok fazla.

O muhteşem. Uzun hatlar, kıvrımlı kalçalar, ince bel. Aklımdan çıkmayan kıvrımları ve şimdi de bacaklarının arasındaki o boşluk, gözümün önünde.

Onu görünce içimdeki her şey kasılıyor. Ve birdenbire karanlıktan nefret ediyorum. O, ışıkla örtülmeli, aydınlatılmalı ve tapılmalıydı.

Onu o kadar çok istiyorum ki dişlerim sızlıyor.

O çok yakınımda, ama aynı zamanda çok uzakta.

"Evde insanlar var," diyorum.

“Çok kötü.” Bir adım geri attı, sonra bir adım daha, tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştı. “En azından şimdi yüzüklerimi takıyorum. Tam istediğin gibi.”

Üzerinde başka hiçbir şey yok.

“O göle sakın girme. Allah şahit olsun, Paige—”

"Kimlerle yattığını söyle bana."

"Ben kesinlikle kimseyle yatıp kalkmayacağım!"

"Öyleyse teknede o adamla flört ederken beni gördüğünde kıskandığını itiraf et," diyor. "Bana karşı bir çekim duyduğunu ve bunu istemediğini itiraf et. Yalan olmayan bir şey söyle bana."

Bunu yapamam. Bunun yerine ona bakıyorum, kısa tırnaklarım avuç içlerime saplanıyor. Sanki dikiş yerlerimden parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Kavga, onun asla öğrenmeyeceği bir parçam. Bu çirkinliğin onun yanında yeri yok.

“Öyle tahmin etmiştim.” Arkasını dönüp iskelenin kenarından suya atladı, çıplak bedeni su yüzeyini yarıp geçti.

Kahretsin. Görüldüğü kadar derin değilmiş ve bıraktığı kıyafetlerin yanından geçip kıyıya doğru ilerliyorum. Göl soğuk ve aldatıcı derecede sakin. Özellikle kıyıdan uzaklaştıkça akıntılar var ve iyi yüzücü olup olmadığını bilmiyorum.

Çocukluğumdan beri bu iskeleden dalış yapıyorum. Nereye gideceğimi biliyorum. O bilmiyor ve zifiri karanlık. Lanet olsun ona. Tam ben de dalış yapacakken, iskeleden iki metre uzakta su yüzüne çıktı.

"Aman Tanrım!" diye kekeledi.

"Yaralandın mı?"

“Bu çok soğuk. Aman Tanrım. Çok soğuk.” İleri doğru yüzüyor ve ben de doğrudan suya inen taş basamaklara adım atıyorum.

Elimi uzattım. "Hemen buraya gel."

Kafasını çarpabilirdi. Dikkatsiz biri ve bu yüzden ondan neredeyse kendimden nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Eli elimi kavradı ve onu ayağa kaldırmaya yardım ettim. Altın sarısı saçları omuzlarının etrafında parlak ve koyu renkliydi.

Titriyor.

Ceket giymedim. Bunun için hava çok sıcak, bu yüzden onun yerine gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum.

“Bunu bir daha asla yapma,” diyorum ona. O kadar öfkeliyim ki doğru düzgün düşünemiyorum. Ölebilirdi. Karanlığa karışıp gidebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor dişleri titreyerek. Isınmamak için kollarını kendine sarmış.

“Eşimin hipotermiden ölmesine izin vermeyeceğim.” Tişörtü onun etrafına sarıyorum. Onu üzerinden atacağını yarı yarıya bekliyorum ama atmıyor. Sıkıca sarılıyor. “Her yerde insanlar var. Neden herkese çıplak vücudunu gösterme ihtiyacı duyuyorsun?”

Ellerim omuzlarında yukarı aşağı doğru geziniyor. O dövüş sırasında daha dikkatli olmalıydım. Rakibim tek bir şanslı vuruş yaptı ve tabii ki bu vuruş görünür bir yerdeydi. Ve şimdi Paige ile ilgili her şey yıkılıyor.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye soruyor.

Gömleğin düğmelerini göğsünün üzerinden iliklemeye başladım, yumuşak teninin santimini keten kumaşın arkasına saklıyordum. "Bunu bir kenara bırakamaz mısın?"

“Hayır, bunu bırakamam.” Sesi titriyor. “Gizli bir kız arkadaşınla buluşmak için dışarı çıkıyorsan, bu ortaya çıkacak Rafe. Biliyorsun ki çıkacak. Ve ben aptal gibi görüneceğim, evliliğimiz de daha da sahtekarca bir hal alacak.”

“Kızgınsın,” diyorum. En iyi savunma, iyi bir saldırıdır. “Yoksa kıskanç mısın? Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?”

“Eğer ben kıskanıyorsam, o teknede sen de kıskanıyordun. Antoine'ı.” Bir adım daha yaklaşıyor ve işte böylece tüm emeğimi boşa çıkarıyor. Gömleğimi omuzlarından sıyrıyor ve orada, çıplak bir şekilde, sadece birkaç santim ötede kalıyor. “Yatırımına başka birinin ilgi duymasını görmek hoşuna gitmedi.”

“Hayır. Gerçekten yapmadım.” Sesim neredeyse hırçın bir tonda çıkıyor.

İşten kovuldu. Yarın.

“Eğer geceleri nereye gittiğini söylemezsen,” diyor, “ben de benimle birlikte olacak birini bulmak zorunda kalacağım. Sen cinsel ilişkiye girmezken benim girmemem adil değil.”

Kelimeler sırtımdan aşağı kızgın bir demir gibi geçiyor. Kahretsin onu. Paige'in yüzünün mutluluktan gevşediğini, ağzının yarı açık, vücudunun benimkinin üzerinde olduğunu hayal ediyorum. Yatakta iyi olurdu. İstedikini alırdı ve ben de ona vermeyi çok severdim. Tıpkı o çikolatalı pastayı yerken yaptığı gibi inlemesini duymak. Skor tutardık.

Ve onun bunu başka biriyle yapma fikri bile beni öldürmek istiyor.

“Yapmayacaksın,” diyorum.

Elini göğsüme koyup itti. "Sen yapabildiyse, ben de yapabilirim."

“Kimseyle birlikte olmuyorum,” diyorum. “Ama bu yüzden mi bu kadar üzgünsün? Seks için bu kadar mı çaresizsin?”

Gözlerini kısarak, "Çaresiz değilim. Her hareketimiz izlenirken gizlice dışarı çıkan sensin, sadece kendi zevkin için. Sana bir seks oyuncağı aldım. Onu kullan." dedi.

“Aylardır seks yapmadım,” diyorum ve Fransızca küfür ediyorum. Öfke çok belirgin. Bunu öylece geçiştirmeyecek. “Sence çoğu sabah sertleşmiş olarak mı uyanıyorum? Hayır, uyanmıyorum. Bunun sebebi sensin.”

Gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

“Evet, Wilde. Çünkü sana karşı bir çekim duyuyorum. Haftalardır bunu söylememi istiyordun, değil mi? Sana bakıp tadının nasıl olurdu, nasıl hissettirirdin diye merak ettiğimi.” Bir adım daha yaklaşıyorum. “Bunun rahatsız edici, sinir bozucu ve isteğim dışında olduğunu ve bunu fark etmeden nefret ettiğimi. Bu sabah duşa girmek zorunda kaldığımda, aklımda sen vardın. Ofis penceresinin dışında, bikini üstünü çıkarmış, gözümün önünde güneşleniyordun. Bunu mu duymak istiyorsun?” Elim kalkıyor, yüzünü avuçluyorum. “Sence bu, bu seti kazandığın anlamına mı geliyor?”

Dudakları aralandı, sanki şok olmuş gibiydi. Sanki onu bir kez olsun şaşırtmışım gibi. Daha da yaklaştım, ellerim kollarından aşağı kayarak sırtının alt kısmını buldu.

Cildi göl suyundan serinlemiş.

"Kimseyle birlikte olmuyorum, sevgilim," diyorum. "Olsaydım işler çok daha kolay olurdu."

"Ah."

"Ama burada tahrik olan tek kişi ben değilim."

Paige'in elleri çıplak göğsüme, tenime yapıştı. Dokunuşu ateş gibiydi. "Tahrik olmadım."

"Geçen gece benden seni öpmemi istemiştin."

"Sana pratik yapma şansı verdim."

"Gözümün önünde tamamen soyundun."

Parmak uçları pençeye dönüştü, tırnakları derime saplandı. "Bir şey kanıtlamak için," dedi. "İyiyim."

"Seni tanıdığımdan beri tek bir gün bile iyi olmadın," diyorum ve parmaklarımın altında belinin alt kısmındaki gamzelerini hissediyorum. Yine sertleştim, kemer tokamın arkasında sızı hissediyorum. "En son ne zaman seks yaptın?"

"Yeni Yıl," diye hemen cevap veriyor ve neredeyse sorduğuma pişman oluyorum. "Bir arkadaşımın partisindeydim ve liseden bir arkadaşım da geldi. Birlikte eve gittik. Yani... altı ay önce."

"İyi miydi?" diye soruyorum. Hayal etmek bile canımı acıtıyor.

"Harikaydı," diyor bana. "Hayatımın en iyi seks deneyimiydi. İnanılmazdı. Akıl almazdı. Yedi kez orgazm oldum."

Daha da yaklaşıyorum, ağzımı kulağına değdiriyorum. Güzel kokuyor. "Yalancı."

Nefesi tenimde sıcaktı. Dudaklarımı aşağı kaydırıp boynundaki hızlı atan nabza bastırdım.

Ve o da bana doğru kıvrılıyor.

O da bunu benim kadar istiyor.

"Altı ay senin için çok uzun, değil mi?" diye fısıldadım tenine doğru ve o da çıplak kalçalarını bana bastırdı. Bu baskı yeterliydi. Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve o da kollarını boynuma doladı.

O, zar zor gizlediği öfkeyle beni öpüyor.

Dilimle onun diline dokunarak, her dokunuşuna karşılık veriyorum. Daha önce hiç kimseyi onun gibi öpmemiştim. Paige'de pasif hiçbir şey yok. Uysal değil, yumuşak değil. Hayır, onun yumuşaklığını kazanmanız gerektiğini öğreniyorum.

Duvarları gökyüzüne kadar uzanıyor.

Ellerim vücudunda dolaşıyor. Yumuşak tenini, yuvarlak kalçalarını, uzun, çıplak sırtını okşuyorum ve kalçalarının kıvrımını kavramak için aşağıya iniyorum.

Bana sürtünüyor. "Yine sertleştin," diyor.

"Evet, öyle oluyor," diyorum. Hissettiğimden daha umursamaz bir tavır bu. Fermuarımın arkasında penisim acıyor.

"Beni gerçekten istiyorsun." Geriye yaslandı, gözlerinde zafer parıltısı vardı, dudakları öpüşlerimden şişmişti. "Haklısın, Wilde."

Elimle gövdesinin yan tarafını okşadım. Başparmağımla meme ucuna dokundum ve nefesini tuttuğunu duydum. "Hayır," diye homurdandım. "Oyun henüz bitmedi. Senin de bitip bitmediğini kontrol etmemiz gerekiyor..."

Elim karnının yumuşaklığını okşayıp bacaklarının arasına iniyor. Paige uzaklaşmıyor. Sadece bana bakıyor, elleri boynumun arkasında kenetlenmiş. "Bacaklarını biraz daha aç, sevgilim."

Nefesi kesiliyor. Ama duruşunu biraz daha genişletiyor. Elim aşağı kayıp vajinasını kavramak için yeterli. İki parmağımı kıvrımlarının arasından geçiriyorum.

Yumuşaklığı çenemi zorluyor. Kahretsin. Parmaklarım ıslaklıkla kaplanıyor, bu da onun ihtiyacının kanıtı. Klitorisinin küçük sertliğini bulup baş parmağımla üzerinden geçiyorum.

Paige'in nefesi kesilir.

"Burada, hım?" diye soruyorum. "İslaksın. Sanırım bu, her birimizin bir puan kazandığı anlamına geliyor."

Dudaklarıma doğru "Senden nefret ediyorum" diyor.

Parmaklarım okşamaya devam ediyor. Sırılsıklam olmuş. "Bu nefret gibi hissettirmiyor."

"Öyle," diyor. "Bana böyle hissettirmenden nefret ediyorum. Vücudumun böyle tepki vermesinden nefret ediyorum. Ve seni istemesinden de nefret ediyorum."

Parmaklarım hâlâ, elim hâlâ vajinasını tamamen kavıyor. "İstersen benden nefret et," diyorum. "Ama sakın kendi vücudundan nefret etmeye kalkma."

"Sen de bundan nefret etmiyor musun?" diyor. "Kendini böyle hissetmekten nefret etmiyor musun?"

"Birçok şeye kızıyorum. Ama sevgilim, senin vücudundan ne kadar nefret etmediğimden nefret ediyorum. En ufak bir nefret bile

duymuyorum.”

Keşke öyle olsaydı. Her şey çok daha kolay olurdu. Ama burada, sadece karanlığa bürünmüş halde, ağızda hâlâ tadı ve elimde vajinasıyla dururken... Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Elleri göğsüme yaslandı. "Hâlâ boynundaki morluğun gerçek nedenini bana anlatmadın."

Tabii ki peşini bırakmayacak. "Wilde," diyorum. Bunun bir yalvarma mı yoksa özür mü olduğunu bilmiyorum. Sana söyleyemem, diye düşünüyorum. Söyleyemem.

Beni iterek uzaklaştırdı. "Hayır. Bana söyleyene kadar bana dokunamazsın."

Kollarını tişörtümün içinden geçiriyor. Sonra kıyafetlerini toplayıp yanımdan geçiyor. "Yatağın kendi tarafında kal!" diye sesleniyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Göl birkaç saniye önce sakindi. Şimdi dalgaların çarpma sesini, kendi kalbimin gümbür gümbür atışını ve dilinin benimkine değmesinin sıcaklığını duyabiliyorum.

Onun gözden kayboluşunu izliyorum ve kendimi düzeltmek için eğiliyorum. O benim yatak odamda olduğu sürece, onun tangasına ve parfümüne boşalamam artık.

Uzun ve berbat bir gece olacak.

BÖLÜM 35

RAFE

Odama döndüğümde Paige çoktan yatağına girmişti.

Nefes alışverişinin yumuşaklığından ve yan tarafına kıvrılmış halinden anlaşıldığı üzere o da uyuyor. Saçları yine örgülü. Acaba çoğu gece böyle mi yapıyor?

Uyku benim için her zaman zor olmuştur. Çok az ve çok nadir uyurum, kabuslar bazen uykumu tamamen kaçırır. Ama bu gece, az önce olanlardan sonra, uyumak neredeyse imkansız gibi geliyor.

Yanına sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum. İçimde sinsice ilerleyen bir his var, unutulmaya teslim olmama izin vermiyor. Ellerimde bir seğirme, göğsümde bir ağırlık. Omurgamdan aşağıya doğru inen, dinmemiş bir ihtiyacın ve sıcaklığın zonklaması.

Paige'e baktım.

Onu öpmek her zaman bir hatadır, çünkü arzu asla geçmez. Sadece büyür ve büyür ve ben bununla ilgili hiçbir şey yapamam. Hiçbir yere gitmez. Bu yüzden içimde kalır. Kaçamayacağım bir ormana dönüşür.

Bu şekilde hissetmek çok tehlikeli.

Kontrolü elimde tutmalıyım.

Yatağımdan sessizce kalkıp dolaba doğru yürüyorum. Bu gece kavga çıkmalı. Her zamanki kaldığım yer kavgalara pek ev sahipliği yapmıyor ama başka bir yer daha var. Daha karanlık, daha sert bir yer. Son bir yıldır oraya gitmedim. Ama beni içeri alırlar. Her zaman alırlar.

Eşyalarımı bir spor çantasına atıp kapıya yöneldim. Ev misafirlerle tıklım tıklım doluydu. Her odada arkadaşlar ve aile üyeleri derin uykundaydı. Hiçbiri bunun farkında olamazdı.

Uzun zamandır olduğumdan daha riskli bir durum.

Ama burada kalamam. Kaçışa ve acıya ihtiyacım var.

Aşağıya inip araba anahtarlarını alıyorum. Porsche kötü bir seçim ve göze batmayan bir seçim de değil, ama hızlı gitmek istiyorum.

Gece geç saatler, sokaklar karanlık ve kimse dışarıda değil. Gaz pedalına sonuna kadar basarak Bergamo kasabasına doğru sürüyorum. Kasabanın dışında hafta sonları kafes dövüşlerinin yapıldığı bir yer var. Mafya tarafından işletiliyor. Onlarla hiçbir ilgim yok, hiçbir ilgim olmasını istemiyorum, bu olay hariç.

İşleri sıkı bir şekilde yönetiyorlar.

Ev, bakımsız bir bahçe ve tel örgüyle çevrili, sıradan bir yapı. İnsanın dönüp bir daha bakacağı bir yer değil. Muhtemelen amaç da bu.

Kapının yanında genç bir adam duruyor, telefonunda geziniyor ve sigara içiyor. Bir güvenlik görevlisi. Onunla İtalyanca konuşuyorum ve içerideki biriyle teyit ediyor. Birkaç dakika sonra içeri giriyorum.

Yatılı okuldan döndüğümde ve aile şirketinde çalışmaya başladığımda her şey yolunda görünüyordu. Günlerimi Etienne'in yapması gereken görevi yerine getirerek geçiriyordum.

Ve gecelerimi halkaların içinde geçirdim.

Londra'daki en iyi dövüş mekanlarını biliyorum. Paris'teki en iyilerini de biliyorum, New York'takilerden de birkaçını. Tokyo'dakilerden birkaçına ve Bangkok'takine de gittim.

Günahlarımın kefareтини ödemenin tek yolu dövüşmek. Acı, suçluluk duygumu benden uzaklaştırıyor, yaşadığım hayatın telafisi gibi hissettiriyor. Bana verilen, Etienne'e verilmeyen hayatın.

Benim yüzümden.

Evin içi neredeyse yaşanmaz halde. Oturma odası ve mutfak tamamen harap olmuş. Duvarların kenarında kalabalıklar toplanmış ve havada yoğun bir duman kokusu var. Burada bahisler oynanıyor, paralar el değiştiriyor, iyilikler yapılıyor.

Telefon yok. Film çekimi yok, yabancı yok, ticaret yok. Burada olanlar hakkında kimse konuşmuyor. Borçlar ödeniyor, hesaplar kapatılıyor ve kemikler kırılıyor.

Hakem, Fabrizio adında iri yarı, uzun boylu bir adam. Daha önce de onunla karşılaşmıştım. Kendisi de eski bir dövüşçü ve beni geç gelen başka bir dövüşçüyle eşleştiriyor.

Yumruklarımı bantla sarıyorum ve içimde buz gibi bir sakinliğin yerleştiğini hissediyorum. Burada belirsizliğe yer yok. İstek ve arzu duygularına, umutsuzluk ve suçluluk duygularına yer yok. Hatalara yer yok. Sadece ben, rakip ve acının hoş karşılanan mutluluğu var.

Ringe giriyorum.

Burasının minderi her zamanki yerimdekinden daha küçük ve kafes de özensizce yapılmış. Belli ki dramatik etki yaratmak ve artık malzemeler kullanılarak yapılmış.

Fabrizio kuralları sıralıyor. Sadece iki kural var.

Pes ederseniz veya bilincinizi kaybederseniz, kaybedersiniz.

Silah yok.

Geri kalan her şey masada.

Çıplak ayaklarımın altında minder serin. Ellerimi kaldırıyorum, çenemi içeri çekiyorum, dirseklerimi içeri büküyorum. Karşımdaki adam benim boyumda ama daha zayıf, daha az kaslı. Muhtemelen hızlıdır. Tahminime göre, mafyaya yeni katılmış biridir. Çok fazla testosteron ve çok az akli olan genç bir adam.

Ona biraz ders verebilirim. Umarım o da bana biraz ders verecek kadar güçlüdür.

Çan çalıyor ve o hemen hareket ediyor. Güzel. Ben de onunla birlikte hareket ediyorum, enerjimi koruyarak, daha küçük adımlar atarak ve ayak uçlarımda kalarak. Önce o vuruyor ve ben eğiliyorum. O hâlâ pozisyon alırken, yanımdan geçerken sol dizine sert bir tekme atıyorum.

Hafif bir hışırtı sesi çıkararak sendeledi.

Ayaklarını yere sağlam basmasına ve etrafımdaki kalabalığın kükremesini duymasına izin verdim. Bu kesinlikle yeni bir acemi olmalı. Fabrizio ona biraz alçakgönüllülük öğretmek için onu benimle eşleştirmiş. Kahretsin. Gerçek bir rakip istiyordum.

Gözleri parladı ve İtalyanca bir hakaret savurdu. Ben de parmaklarımla davetkar bir hareket yaptım.

Yumruk yumruğa kavgada kelimeleri seçerseniz, zaten kaybetmişsiniz demektir.

Çok uzun sürmüyor. Kaburgalarımın sağlam bir darbe indiriyor, ben de darbeyi es geçiyor ve acı artıyor. Beni yere seriyor. İyi. Kendini çok açıkta

bırakıyor ve ben de onu vücut kilidine alıyorum. Ayağımı yere sabitliyorum, kalçamı çeviriyorum ve dengesini bozuyorum.

Yere birlikte düştük.

Temel hareketleri bilmiyor. Kollarımı etrafında kaydırmak, döndürmek ve onu kaçamayacağı sıkı bir kilit altına almak çok kolay. Eli pazı kasımı tırmalıyor ama kurtulamıyor.

Birkaç saniye denedikten sonra elini iki kez mindere vuruyor. Pes ediyor.

Onu serbest bırakıyorum ve Fabrizio kafese giriyor. "Rafe'nin zaferi!"

Kalabalık alkışlıyor ve birçoğu da rakibime yuh alıyor. Ona çok benzeyen bir adam kurt gibi sırtıyor. Ağabeyi olmalı.

Evet. Kesinlikle ona bir ders vermek için buraya konmuştu.

Kahretsin.

"Bir sürprizimiz var!" diye haykırıyor Fabrizio. "Bu gece biri davetsizce içeri girmeye çalıştı."

Gördüğüm en çirkin dövüşçülerden biri ve bu mekânda güvenlik görevlisi olarak çalışıyor. Kalabalıktan bir tezahürat yükseliyor. Ara sıra olur ama gittiğim dövüşlerde nadiren. Bu gece birileri hak ettiğini bulacak.

Kalabalığın arasında bir kıpırdanma duyuluyor, ardından iki muhafız aralarında bir kadınla birlikte yaklaşıyor. Kadın, neredeyse ikisi kadar uzun boylu ve rahat bir şekilde yürüyor.

Ensesinin yan tarafında sarı bir örgü var. Ceket giymiş, altında da lacivert eşofman altı var.

Nefesim kesildi.

"Bu güzel şey evin etrafına bakınıyordu," diye devam etti Fabrizio, kalabalığın alaycı tepkileri arasında.

Paige'in yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadesizliğe bürünmüş. Çok korkmuş olmalı. Kahretsin. Ona doğru ilerlemeye çalışarak yürüyorum.

Sonunda Paige göz göze geldik ve yüzündeki rahatlama ifadesi, önceki rakibimin indirdiği yumruktan daha çok etkiledi beni.

Bu da daha çok acı veriyor.

Ben olmasaydım o burada olmazdı.

"İyi misin?" diye sessizce sordum.

Başını hafifçe salladı. Rahatlamamanın hemen ardından öfke geldi. Neden benim hakkımda daha fazla şey öğrenmekte ısrar etti? Neden burada? Neden kendini tehlikeye attı?

“Bu kadının sahibi kim?” diye tekrar sesleniyor Fabrizio. İtalyanca konuşuyor ve Paige anlamayacak. “Onun cezasını kim çekecek?”

Dumanlı odada bir beklenti havası hakim. Arkadan müstehcen bir ses geliyor. Keşke yapabilseydim!

"O benim," diye sesleniyorum ve kafesin çıkışına yöneliyorum. "Ona dokunulmaz. Bırakın gitsin."

Fabrizio arkasını dönüyor. Yavaş, tiyatral bir hareketle, sanki bu bilgi karşısında şok olmuş gibi. Tamamen sahte. "Yeni karının başkalarıyla dolaşmasına izin verdin, ha?"

"Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok."

"Ah, ah, ah," diye homurdandı. "Kendini işin içine karıştırdı. Biz asla bir kadına zarar vermeyiz, bunu biliyorsun. Ama sen, diğer yandan..."

Ellerimi kasıyorum. Paige hâlâ beni izliyor. Gözleri kocaman açılmış, çıplak göğsüme, bantlanmış ellerime, içinde durduğum kafese bakıyor. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

O iki muhafız hâlâ onu kuşatmış durumda, sanki bir tehditmiş gibi.

Sanki kaçacakmış gibi. İçimdeki öfke daha da alevleniyor.

"Önce onun gitmesine izin ver," dedim Fabrizio'ya. "Ben olduğum yerde kalacağım."

Başını salladı ve ardından muhafızlarla konuştu. Muhafızlar ondan uzaklaştı ve her geçen adımda ben daha da rahatlardım.

Kafesin kenarına doğru yürüyor. "Rafe?"

Mesafeyi katediyorum, ellerime bantları tekrar sarıyorum. Burada çok fazla insan var. Asla ilişki kurmayacağım insanlar.

Geceleri acının sızısını özlediğim zamanlardaki benliğimle, gündüzleri dünyanın gördüğü benliğim asla karşılaşmaz.

"Burada kimseyle konuşma," diye fısıldadım ona. "Hiçbir şey içme. Seni hemen sonra eve götüreceğim. Güvendesin, tamam mı? Merak etme."

"Raffaele," diye alay ediyor Fabrizio. Sağ elimdeki koruyucu bandı iyice sıkıyorum.

"Rafe, ne yapıyorsun?" diyor. Sesi titriyor ve bu sözler bana bir yumruk daha gibi geliyor. Yumuşaklığı, benim için boşa gidiyor. "Burası neresi?"

"Sakın karışma. Bana söz ver, Paige. Ne olursa olsun, işimiz bittikten sonra seni eve götüreceğim. Kimse sana zarar vermeyecek."

Başını sallamadan önce bir an tereddüt etti. Yanaklarında şiddetli bir kızarıklık vardı ve o anda hem kendime hem de ona çok kızdım. Burada olmamalıydı. Güzelliği, sertliği, bu sefil yerde yeri yoktu.

Fabrizio'ya doğru döndüm. Üstünü çoktan çıkarmıştı. Kafesin etrafında insanlar ayaklarını yere vurmaya başlamıştı. Düzenli bir ritimdi bu. Sırıttı ve yumruklarını kaldırdı.

Artık nadiren kavga etmesinin bir sebebi var. Kuralların uygulayıcısı, yargıç ve jüri olmasının da bir sebebi var.

Çünkü onu yenmek neredeyse imkansız.

BÖLÜM 36

PAIGE

Sırtımdan terler akıyor.

Burası çok sıcak. Sıcak ve korkutucu. Televizyonda bir iki kez boks maçı izledim. Büyük eldivenli ve hızlı ayaklı adamlar, ısılt ısılt aydınlatılmış arenalar.

Bu, ona hiç benzemiyor.

Kalabalığın kükremesi fiziksel bir şey, vücudumda titreşen bir enerji. Vücudumda yankılanan korku, büyüleyici bir dehşete dönüştü. Ben nereye düştüm böyle?

Rafe, ilkel bir şekilde inşa edilmiş bir kafesin içinde.

Dövüş.

Rakibin boyu onunla aynı olmalı, ama en az on beş yaş büyük ve birkaç kilo daha ağır olmalı. Dudaklarında acımasız bir gülümseme var. Ama Rafe'in yüzünde gülümseme yok. Odaklanmış görünüyor, neredeyse hiç duygu belirtisi göstermiyor. Daha iri olan adamdan daha hızlı. Birbirlerinin etrafında dönüyorlar, ama kısa süre sonra aralarında yumruklar yağmaya başlıyor.

Ellerimin titremesini önlemek için onları birbirine kenetliyorum.

O yara izini böyle mi aldı? Gövdesinden aşağı doğru uzanan o uzun yara izini?

Rafe kaburgalarına sağlam bir yumruk yiyor ve tüm gürültünün arasından, acı dolu hafif bir nefes verişini duyuyorum. Sonra tekrar hareket etmeye başlıyorlar.

İnsanların onlara neden bağırdığını anlamıyorum. Kimi destekliyorlar? Rafe neden bunu yapıyor?

Kavgaları bir hareket fırtınasına dönüşüyor. Keskin hareketler, hızlı bacaklar ve ikisi de yumruklarını esirgemiyor. Birbirlerine zarar veriyorlar. Rafe yüzüne bir yumruk yiyor ve midem alt üst oluyor. Durmak bilmez gibi görünüyor. Nasıl durdurabilirim?

Ve sonra kalbim durdu. Fabrizio, Rafe'in karnının alt kısmına sert bir darbe indirdi ve Rafe neredeyse yere yığıldı.

Kahretsin. Koltuğumdan yarıya kadar kalktım—

Ama sonra Rafe tekme atıyor ve Fabrizio'nun kasıklarına diz darbesi indiriyor. Planı bu muydu? Fırsat yakalamak için bir yumruk yemeyi mi hedefliyordu?

Fabrizio sendeledi, inledi. Ve Rafe hareket etti. Döndü ve adamı yere devirdi. Kollarını ve bacaklarını diğer adamın etrafına doladı ve oda beklentiyle sessizliğe büründü.

Rafe kaba bir İtalyanca ile bir şeyler soruyor. Cevap gelmeyince yüksek sesle tekrarlıyor. Havada ter ve sigara kokusu ağır ağır hissediliyor ve ellerim kucağında o kadar sıkı kenetlenmiş ki tırnaklarım küçük yarım aylar bırakıyor.

Fabrizio paspasa vuruyor.

Herkes alkış tufanına tutuldu. Rafe yerde yatan diğer adamdan uzaklaştı ve ayağa kalktı.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Nefes nefese, parmak boğumlarında kan var. Sert, hızlı ve kirli bir işti. Göğsüne, gövdesine, parlayan yara izine, uyluklarına bakıyorum. Bütün morluklar oradan. Bu geceden sonra daha da fazla morluk oluşacak.

Bunu neden yapıyor?

Bir adam Rafe'in bileğini tutuyor ve elini yukarı kaldırıyor. Rafe İtalyanca bir şeyler söylüyor ve etrafımdakiler ıslık çalıp karşılık veriyor. Kimi yenmiş olursa olsun, kalabalığın beklediği şey bu değildi.

Rafe açık kafes kapısından dışarı çıktı ve kalabalığın arasından bana doğru ilerledi. Ellerim tekrar titremeye başladı.

“Gel. Gidiyoruz,” diyor. Ve bu onun sesi, derin, net sesi ve ben buna alışkınım. Ama şu anki halinin geri kalanına alışkın değilim. Elini uzatıyor. “Benimle gelir misin?”

Elini onun eline koymadan önce bir an tereddüt ettim.

Teninin dokunulduğunda sıcak olduğunu ve bantla sarıldığını hissediyorum. Parmak boğumlarını korumak için olmalı. Meraklı gözlerle dolu kalabalığın arasından geçerken beni sıkıca yanından ayırmıyor.

Rafe beni kenardaki, bir dolaptan biraz daha büyük küçük bir odaya çekiyor. Beni bırakıp köşedeki bir spor çantasına doğru yürüyor. Kalabalık olmadığı için hareketleri artık daha yavaş.

Bir su şişesi alıp içindeki suyu tamamen boşaltıyor.

Ellerim yine titriyor. "Bu neydi?" Kelimeler öfkeli ama öyle çıkmıyor ağzımdan. Yalvarır gibi geliyorlar. Bunu bana açıklayın.

Mantıklı hale getirin.

Rafe havluya su döküp yüzünü ve göğsünü siliyor. Onu tanıyorum. Villa Egeria'daki banyo havlularından biri. Odanın içi erkek ve ter kokuyor. Demek ki kaslı bir vücut değil, diye düşünüyorum.

O, bunun için mi antrenman yapıyor?

Yüz ifadesi, şimdiye kadar gördüğüm en savunmasız ifade. Yorgun, teslim olmuş ve öfkeli. Onu daha önce yarı çıplak görmüştüm. Ona masaj yapmıştım. Ama nedense, onu böyle görmek farklı hissettiriyor. Acı çekiyor olmalı.

Sevgilisiyle karşılaşacağımı umarak onu takip ettim, ama bunun yerine bunu buldum.

Havluyla kolunun bir ucundan aşağı doğru silerek kiri temizliyor. "Wilde, aklından ne geçiyordu sen? Bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Yine gizlice çıktın. Yatak odamızdan. Ve ben kızdım, nereye gittiğini söylemedin ve düşündüm ki..."

Eli başımın yanına geldi. "Beni bir daha takip etmeyeceksin. Beni duyuyor musun, Paige? Evden geç çıkmamın bir önemi yok. Beni takip etmeyeceksin. Bana söz ver."

Ağzım kupkuru. Onun yoğunluğu neredeyse dayanılmaz ve gidecek hiçbir yerim yok.

"Bana söz ver," diyor. "Bu insanların yanına yaklaşmanı istemiyorum. Bir daha buraya gelirsen, her şey biter. Tamamen biter."

Başımı titrek bir şekilde salladım. "Pekala. Evet, söz veriyorum."

Bu onu rahatlatmalıydı. Ama çenesinin kasılmasına bakılırsa, öyle görünmüyor. "Burası sana göre değil."

"Bu senin için de değil," diyorum. Dışarıdaki şeyler... Acı çekiyor olmalı. "Neden buradasın? Neden savaşıyorsun?"

Acımasızca gülüyor, ama bir acı ifadesiyle gülüşü kesiliyor. Kaburgaları paramparça olmuş olmalı. "İkinci dövüşte başka seçeneğim yoktu."

"Başka seçeneğin yok mu?" Başımı sallıyorum, olasılıklar sonsuz. "Başın dertte mi? Borcun mu var? Ne—"

"Hayır," diyor. "Öyle değil. Ama bu kavgalar... bunlar pek halka açık değil canım. Fabrizio kuralları uyguluyor." Parmak boğumlarının etrafındaki sargıyı yavaş hareketlerle, sanki acıyormuş gibi açmaya başlıyor. "Genellikle kendi uyuşturucusundan zevk alan erkekler ders alıyor. Asla güzel genç kadınlar değil."

Düşünmesi zor. "Yani onunla... benim yüzümden kavga ettin."

Şimdi çıplak olan parmaklarını esnetiyor. "Fabrizio'dan şimdiye kadar uzak durdum. Artık daha yaşlı ama hâlâ nasıl yumruk atacağını biliyor. Nakavt etmeyi seviyor. Seni eve götürebilmek için bundan kaçınmak zorundaydım."

Gözlerim geniş eklemli ve kısa tırnaklı uzun parmaklarına kayıyor. Ellerine odaklanıyorum. Artık tanıdık geliyorlar. "Yüzüğünü çıkardın," diyorum.

Bu konuda yorum yapmak saçma.

Ama işte orada.

Dudakları neredeyse mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet. Ama çantamda ve biz gittikten sonra tekrar takacağım. Seninkini bir daha aklından geçirme sakın."

"Bırak ben yapayım." Diğer eline uzanıyorum. Elini tutmama izin veriyor ve yavaşça bandajı açıyorum. Diğer adamın yüzüne yumruk attığı yerden bandajda koyu kırmızı bir leke var. "İyi misin?"

"İyiyim," diyor.

"Emin misin? Vuruldu."

"İşte mesele de bu." Sesi alçak.

"Bizim oyunlarımızı daha çok seviyorum," diyorum.

Elim bir kez esnedi, parmakları bileğimdeki nabız noktasına dokundu. Ne kadar ağrıdığını merak ettim. "Daha iyi bilmeseydim, endişeli görüldüğünü söyledim."

"Kendini fazla beğenme," diye mırıldanıyorum ama sesimde hiçbir sertlik yok. Bu noktada kelimeler adeta bir refleks haline geldi. "Hepimiz bu işin içindeyiz. Sana ihtiyacım var."

İçini çekti. "Şu son üç kelimeyi tekrar söyler misiniz?"

Kaseti kenara atıyorum ama elini tutmaya devam ediyorum. "Hayır."

Yüzünde bir anlık bir gülümseme beliriyor. Yorgunluktan kaynaklı olsa da, içten geliyor.

Kazandı. Hızlı ve sert dövüştü, aldığı darbelerden çok kaçındı, ama yarın gözünün moraracağından hiç şüphem yok. Buz uygulaması gerekiyor.

“Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?” Elindeki havluyu alıyorum. Kan içinde değil ama terli, havluyu nazıkçe omuzlarına ve boynuna sürüyorum.

Yavaş hareket ediyorum, sanki ürkebilecek bir hayvanmış gibi. Ama bunun onun için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değilim. Bu loş ışıktaki neredeyse simsiyah görünen gözleriyle beni izliyor.

Eğer durmamı istiyorsa, bunu söylemiyor.

"Yatılı okulda," diye yanıtlıyor sonunda.

"Amerika Birleşik Devletleri'nde mi?"

“Evet. İlk başlarda pek iyi değildim.” Sesinde neredeyse bir sevgi vardı. “Eğlence içindi.”

“Eğlence için mi?”

"Başlangıçta," diyor. "Bu tür dövüşler... sonradan ortaya çıktı."

Havluyu boynundaki morluğa doğru sürüklüyorum. Morluk. Birisi buraya vurmuş. "Demek ki ortalıkta yatıp kalkmıyorsun."

Gözlerini benden ayırmıyor ve aramızdaki mesafe gergin bir his uyandırıyor. "Sana söylemiştim, sevgilim."

"Sana inanmadığım için beni suçluyor musun?"

"İstiyorum," diyor boğuk bir sesle. "Burada olmamalısın. Bunu bilmemelisin."

"Öyleyse bu bir sır mı?"

"Neredeyse hiç kimse bilmiyor," diyor. "Bilenler de... onaylamıyor."

Havluyu yanağına hafifçe dokunduruyorum. Hareketlerim durmuş, sadece nemli cilde pamuğun nazık bir dokunuşu var. "Seni önemseyen birinin bunu neden beğenmeyeceğini anlayamıyorum," diyorum.

Yüzünü elime yaslıyor. "Neyse ki seni rahatsız etmeyecek o zaman."

Onun dövüşme şeklini düşünüyorum. Kalabalığın kükremesi ve hızlı, ustaca hareketleri. Hiç tereddüt etmedi. Aldığı darbeleri absorbe etti. Sanki acıyı eski bir dost gibi karşıladı.

Elim yüzünün yan tarafında duruyor. Kapının dışında kalabalık tekrar kükrüyor. Rafe gözlerini benden ayırmıyor. "Şimdi benden korkmuyor musun? Normalde karşılık vermek için sabırsızlanırdın."

“Hayır,” diyorum ama bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Burada bir korku var, ama ondan değil. “Neden savaşıyorsun?”

Rafe'in eli örgümün ucunu buluyor. Hafifçe çekiyor. "Buraya pijamalarınla mı geldin?"

"Üzerimi değiştirmeye vaktim olmadı. Seni takip ediyordum. Ne kadar hızlı sürdüğünü biliyor musun?"

"Farkındayım. Senin de aynısını yapman hoşuma gitmedi."

"Ve sorudan kaçınıyorsunuz. Başınız dertte mi?"

Dudakları kıvrılıyor ve gamzesinin izini tekrar görüyorum. "Sandığınız gibi değil. Buraya gelmeye zorlanmadım."

"Dövüşmek istiyorsun."

"Buna ihtiyacım var." Yavaşça örgümü eline doladı. Bronz tenine karşı altın sarısı rengi parlıyordu. "Senin kaygıyla başa çıkma yöntemlerin var Wilde, benim de var."

Dudaklarım aralandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunaldığında yerinde duramazsın." Gözleri saçlarımda. "Savaşırım."

Sözler sessizce, aramızdaki havaya fısıldanıyor. Burada anlamadığım çok şey var, ama bir yandan da bu kısım tamamen mantıklı. O dağınık. Tıpkı benim gibi.

Birisi kapıyı şiddetle çalıyor ve ben irkiliyorum. Ahşap kapının ardından İtalyanca bir ses geliyor. Rafe bir şeyler söylüyor ve örgümü bırakıyor.

"Gitmemiz gerekiyor," diyor bana. "Odaya ihtiyaçları var."

"İyi misin? Yani, yapabilir misin—"

"İyiyim," diyor ve spor çantasını alıyor. Üzerine bir tişört giyiyor. "Arabaya binene kadar yanımda kal."

"Tamam aşkım."

Kapıyı açıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıcak bedenine yaslıyor. Daha yakından incelemeye çalıştığım evin uzağında, serin gece havasına çıktığımızda kendimi cennette gibi hissediyorum.

Porsche'si sokağın sonundaydı. Ben de köşeyi dönüp biraz daha uzağa park ettim ve ceketimin cebindeki araba anahtarlarını çıkardım.

"Ferrari'yi ben çaldım," diyorum. "BMW'yi değil."

"Ödünç aldın," diye düzeltiyor. Vücudunun her yerinde yorgunluk açıkça belli olmasına rağmen hızlı adımlarla yürüyor. "Bırak onu."

"Ancak—"

"Yarın birini çağırıp aldıracağım."

"Burası güvenli bir mahalle mi?"

"Umurumda değil," diyor ve eli elimi buluyor. "Benim arabamla eve gideceksin. Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım."

BÖLÜM 37

RAFE

Belmont'taki eski Latince öğretmenimiz, İtalyanca telaffuzumun Latinceye karışmasından hiç hoşlanmazdı ve sınıfımızda Ovid'den bir alıntı çerçeveletip asmıştı. James bunu ilk derslerden birinde kusursuz bir şekilde çevirdi.

Sabırlı ve güçlü olun; bir gün bu acı size faydalı olacaktır.

Belmont'a çok yakışıyordu. "Zorluklar sayesinde gelişiriz" ve benzeri Latince sloganlar üniformalarımızda da yer alıyordu. O zamanlar, on dört yaşında bir çocuk olarak, her gece karda boğulma rüyalarından uyanıp, Bay Yates'i daha da sinirlendirmek için R harflerini abartılı bir şekilde telaffuz ettiğim için bu sözü nefret ediyordum.

Ama şimdi, yetişkin bir adam olarak bunu anlıyorum.

Çünkü Fabrizio'nun dün geceki darbelerinden dolayı kaburgalarımda zonklayan acı işime yarıyor. Dövüşlerimden sonraki günlerde her zaman işe yaramıştır. Daha kolay odaklanıyorum, duyularım daha keskinleşiyor ve derimin altındaki uğultu kayboluyor.

Bu, Paige'i iki muhafızın arasında, bulunmaması gereken bir yerde görmenin anısını atlatmama yardımcı oluyor. O manzarayı görünce içimden geçen korku. Ve sonra titreyen elinin yanağıma dokunuşu. Koyu kahverengi gözleri.

Benden korkuyor musun?

HAYIR.

Eve vardığımızda, üzerimdeki kanı ve teri duşta temizledim, sonra onu yatakta derin uykuda buldum. Daha önce numara yaptığını bildiğim için, aradaki farkı anlayabiliyordum. Daha önce olmayan bir rahatlık ve gevşeklik vardı vücudunda.

Sabahleyin anneme veda öpücüğü veriyorum. Karim ve Wren de gidiyor ve geriye kalan tek misafirler arkadaşlarım oluyor. Geç kalkıyorlar ve birer birer havuzun etrafına yayılıp uzanıyorlar.

Güneş ışığı ve akşamdan kalma halim yüzünden kimsenin güneş gözlüğümü sorgulamamasına minnettarım. Sağ gözümün altında bir morluk oluşmaya başladı. Fabrizio'nun yumruklarından birini savuşturmayı başaramadım.

Sabırlı olun, çünkü bir gün bu acı size faydalı olacak.

Yanlış hatırlamıyorsam, Ovid'in aşk şiirleri koleksiyonundan, Amores'ten bir şiirdi. Çok açık ve net olmasaydı ironik olurdu. Kaburgalarımındaki ağrı, onun artık her şeyi bildiğinin sürekli bir hatırlatıcısı.

O bunu biliyor ve artık bunu asla unutamayacak.

Dün gece endişeli görünüyordu. Bu, morluklar veya dikkatsizliğimin verdiği suçluluk duygusu kadar acı veriyor. Eğer onu oraya götürmeseydim, bunların hiçbirini görmezdi.

"Çok sıcak," diye yakınıyor Alex. "İnsanlık dışı."

Güneşlenme şezlonglarından birine uzanmış, elinde eski bir kılıcı çeviriyor. Körelmiş bıçak güneş ışığında parıltıyor.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyorum.

"Tavan arasından. İşte bir tane daha." James'in yüzmek için ortadan kaybolduğu iskeleye doğru başını salladı. "Geri döndüğünde onu düelloya davet edeceğim."

"O kazanacak," diyorum.

"Elbette yapacak," diyor Alex. "Sürekli eskrim yapıyor, ben yapmıyorum. Ama en azından yapacak bir şey."

West havuzdan seslenerek, "Yapacak bir şey arıyorsanız, şirketinizin size gönderdiği mali tabloyu okuyun" diyor.

"İş değil. Cevap asla iş değil," diyor Alex tiksiniş bir tonla. "Yeni karın nerede Rafe? Belki onunla antrenman yapabilirim."

"Son yatırımımı mahvederseniz," diyorum, "size çok kızacağım."

Alex sırtıttı. "Çok ateşli biri."

"O."

"İyi ki yanmaktan hoşlanıyorum."

“Ondan uzak dur,” dedim. Yatak odasından çıktığımda hâlâ uyuyordu. O zamandan beri onu görmedim. Umarım bavullarını toplayıp benden çok, çok uzaklara kaçmıyordur. Kim bilir ne düşünüyor?

İmzaladığımız gizlilik sözleşmeleri çok sağlam. En azından kimseyle bu konuda konuşmayacak. Umarım. Ne tür bir belaya bulaştın? diye sordu.

Bence o. Sorun o.

“Merak etme. Bölgeni çoktan işaretledin. Bunu gayet net gördüm,” diyor Alex. Hâlâ sırtıyor ve ben de ona susması için bir bakış atıyorum.

Nora havuzun benim bulunduğum tarafına doğru yüzüyor. O da kocaman güneş gözlüğü takmış. "Onu gerçekten çok sevdim."

Elimle saçlarımı karıştırıyorum. Kaburgalarım bu harekete tepki gösteriyor ve bu his beni sakinleştiriyor. "Gerçekten de uzak duramadın, değil mi?"

“Hayır,” diyor. “Bence amcasını hayatından çıkarmak, onu sevmenizi sağlayacaktır.”

“Aile her şeydir,” diyorum. Bu sözler yorgun bir tonda çıkıyor ağzımdan. Paige'in ailesi ya ölü ya da kötü niyetli ve dengesiz. Amcasına ihanet etti, evet. Ama zaten ondan istediğim de buydu.

"Amcam Ben Wilde olsaydı, ben de onun yaptığını yapardım," diyor West. Havuzda Nora'nın arkasından gelip beline kolunu doluyor.

Onları bir arada görmek daha kolay olmalıydı, ama hâlâ yeni. Bunu öğreneli sadece birkaç hafta oldu. Bunun yerine gökyüzüne ve yukarıda kümelenen ince bulutlara bakıyorum.

"Şimdi onun savunucusu musunuz?" diye soruyorum.

West, "Sana bunun New York'tayken kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye belirtiyor. "Ama belki de senin kötü bir karar verme zamanının gelmişti."

“Evet! Sonunda!” diyor Alex. İster akşamdan kalmalığından, ister içtiği yeni biradan olsun, İskoç aksanı her zamankinden daha belirgin.

Latince derslerinin hepsinden nefret ediyordu.

Alex acının faydalı olmadığını düşünüyor.

"Bunu o şekilde kastetmiyorsun ama bir iltifat gibi geldi," diyorum.

Nora, "Diğer kararlarınız çok iyi düşünülmüş," diyor, "ama bazen beklenmedik şeyler... Bilmiyorum. İyi işte."

West'e doğru gülümseyerek bakıyor.

Başımı çeviriyorum. Aralarındaki etkileşimde öyle bir rahatlık var ki, izlemek rahatsız edici bir samimiyetten bahsediyor. Daha önce hiç kimseyle

böyle bir şey yaşamadım. Onları gibi bir samimiyet hiç yaşamadım.

Nora, "Üstelik," diyor, "bence çok hoş biri. İkinizin birbirinize aşıkmiş gibi davranmak için elinden gelenin en iyisini yapsa da, iyi bir yalancı gibi de görünmüyor. Anı yaşıyor, biliyor musun? Çok doğal geliyor."

Paige Wilde'ın yaşadığı kasırgayı tarif etmenin bir yolu da bu.

Alex, "Düğün hediyemi hepimiz gittikten sonra açın," dedi. "Daha önce değil."

İnleyerek, "Ne aldın?" diye sordum.

"Açtığınızda göreceksiniz," diye ısrar ediyor. Bir yerlerden tenis raketi de bulmuş ve sol elinde tutuyor. Kılıç hâlâ sağ elinde. "En yakın atlar nerede? Sınırın ötesindeki polo sahası hâlâ açık mı?"

"Nasıl hala akşamdan kalma değilsin?" diye soruyorum. Tenis gerçekten iyi geliyor kulağa. Paige ile günlerdir oynamadım ve birdenbire tüm bunların, misafirlerin, gürültünün bitmesini, sadece biz ve evin kalmasını diliyorum. Sınır bozucu, keskin ve yıllardır kimseyle yaşamadığım kadar eğlenceli olan gergin sessizlikler ve hızlı tartışmalar. Paige ile konuştuğum gibi kimseyle konuşmuyorum.

Ve hiç kimse benimle onun gibi konuşmuyor.

"Akşamdan kalma hali İskoçlara göre değil," diyor.

"Dün gece en geç siz uyandınız," diyorum. Bu bir yalan. Paige ve ben uyandık ama görünüşe göre hiçbiri bizim ayrıldığımızı fark etmedi.

Yeni bir şampanya şişesi alıp kapağını açmak için ayağa kalktı. "En yenisi değil," dedi ve bahçeye doğru döndü. "West'in kız kardeşi daha sonra geldi."

"Ve henüz uyanmadı," diyor West. "Aman Tanrım, Alex, onu havuza kılıçla saplama."

"Tabii ki hayır." Şişeyi kırk beş derecelik bir açıyla tutuyor ve kılıcı tek bir ustaca hareketle şişenin boynuna doğru savuruyor. Mantar fırlıyor ve şişeyi havaya kaldırıyor. "Kim susadı?"

"Ben," diyor Nora ve ona doğru yüzüyor.

Kendi bardağıma uzanıyorum. Zaten bugün de boşa geçecek. Eğer yakında aşağı inmezse, gidip Paige'in bavullarını toplamaya başlamadığından emin olmalıyım. Bu düşünce içimi kemiriyor.

James gölden yürüyerek geliyor. Sırılsıklam ıslak, sarı saçları yüzmekten geriye doğru dağılmış ve yaz güneşinde bile solgun.

Üç gün boyunca kalmasına şaşırdım. Çocuğu evde olduğu için gereğinden uzun süre seyahat etmez.

“Hey, iskelede bir teslimat var,” diye sesleniyor. “Hepiniz gelin.”

Ona katılmak için ayağa kalktım ve West ile Nora havuzdan ayrıldılar. Alex kılıcı elinde tutmaya devam etti. Gür kıvıll saçları ve yapısıyla eski zamanların korsanlarına benziyordu.

Rıhtımda yeni bir tekne bekliyor.

Aceleyle taş aslana bağlanmıştı ve iskelenin en ucunda smokin giymiş, elinde dev bir gül buketi tutan bir adam duruyordu. Güller, Paige'in tırnaklarıyla aynı kan kırmızısı renkteydi.

"Bu da neyin nesi?" diye yüksek sesle sordu Alex.

İskelede ilk ben yürüyorum. Adam hepimizi süzdü ama sadece bana hitap etti. "Per lei, signore." Buketi bana uzattı.

Alıyorum. Çiçeklerin arasında tek bir kart var ve ona uzanıyorum. Midem bulanıyor. Tabii ki artık partilerden birine davet edilecektik.

"Kimden geldi?" diye soruyor West.

“Yeni evlilere,” diye okudum. “Evliliğiniz eliniz kadar şanslı olsun. Hepiniz davetlisiniz.” Tek bir V harfiyle imzalanmış. Burada başka bir şey daha var...” İki gül tomurcuğunun arasına sıkıştırılmış bir oyun kartını çıkardım. Siyah kadife arka yüzü, özel yapım bir kart.

Kartın ön yüzünde şu sözler yazılıdır.

Monako. Bu gece.

Gelin ve bir şeyler kazanın...

Kelimeleri yüksek sesle okudum.

Rıhtım tamamen sessiz. Kahretsin. Beyaz eldivenli kuryeye teşekkür ediyorum ve Alex adama bahşış vermek için cüzdanına uzanıyor. İşte o zaman bize dört tane inci gibi beyaz poker fiş veriyor. Arkalarında "Koltuk rezerve edildi" yazıyor.

Adam tekneye geri biner ve tekne hareket eder, bizleri iskelede gergin bir sessizlik içinde bırakır.

Vivienne'in partileri efsanevi ve bir o kadar da tehlikeli. Bir yıldan fazla süredir hiçbirine gitmedim. Anlaşmalar yapmak için harika bir yer, eğer nasıl yöneteceğinizi biliyorsanız. Kendinizi kaybetmek için de harika bir yer. Riskler her zaman astronomik.

Ama anlaşılan birimiz çoktan kaybetti.

“Dört yatırım,” diyorum ve buketi indiriyorum. “Karşılığında bir şey kazanacak mısın?”

"Alex," diyor James. Sesi sert. "Ne kaybettin?"

İri yapılı İskoçyalı, buraya indiğimizden beri sessizdi. Şimdi aslan heykeline yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde alışılmadık bir somurtma ifadesiyle duruyor. "Neden hemen beni düşündünüz?"

“Çünkü bu James değil. Rafe de değil. Ve kesinlikle ben de değilim,” diyor West. “Alex...”

"Onu sessizce geri kazanacaktım," diye itiraz ediyor. "Hiçbirinizin bilmesine gerek yoktu."

"Ne kaybettin?" diye soruyorum. Şakaklarımda hafif bir zonklama hissediyorum ve dün gece Paige'i kafesin dışında ayakta görünce hissettiğim dehşet kaynaklı öfkeyi düşünüyorum. Öfke tanıdıktı. Dehşet ise yeniydi.

Şimdi bunun bir izini hissediyorum, ailemden saydığım birinin sandığımdan çok daha pervasız olduğunu fark ediyorum.

Alex kılıcı havaya kaldırdı. "Size söylediğimde hepiniz peşimden geleceksiniz, ama unutmayın, silahlıyım."

James'in sesi buz gibiydi. "Ne kaybettin?"

Bize anlatıyor ve anlatmanın etkisinden kurtuluyor, ama kıl payı kurtuluyor.

"Sizce orada olacak mı?" diye soruyorum diğerlerine. Hepsi kimden bahsettiğimi biliyor. Eskiden dört değil, beş kişilik bir arkadaş grubuyduk. Belmont'ta ayrılmaz bir ikiliydik. Ta ki her şey onun etrafında yıkılana kadar... ve Amber'la kız kardeş yaşağını çiğneyene kadar.

Bu çok uzun yıllar önceydi. Hadrian'la yollarımızın kesişmesi gibi tatsız bir olayı yaşayalı çok uzun zaman oldu.

West, bu baharda, Vivienne'in son partisi Hadrian'ın ailesinin eski malikanesinde düzenlendiğinde en çok yaklaştı. Cephesi çöktüğünde kaybettikleri malikaneydi o. O enkazda hepimiz zarar gördük. Bize yalan söyledi ve ortadan kayboldu, yıllar içinde geriye kalan tek izler karanlıkta fırça darbeleri oldu. Adının Alex'le bir mülk için teklif vermesi; mağazalarımın birinde büyük bir satın alma işlemi.

Ve son zamanlarda, babası kadar acımasız biri olarak finans sektöründe kendi adını duyurmaya başladı. Açgözlü anlaşmalarla yavaş yavaş servetini geri kazanıyor.

"Geçen sefer oradayken davetliydi, gelmese bile," diyor West. "Bu gece geleceğini hayal bile edemiyorum."

"Neden ortaya çıksın ki? Kimse ona güvenmiyor," diyor Alex.

"Sanırım iyi olacağız," diyor James.

Ve böylece hepimiz Monaco'ya gittik.

BÖLÜM 38

PAIGE

Bir gün Como Gölü'ne bakan, ıslıl ıslıl bir terasta evleneceğim.

Sonraki an Rafe'in parmak boğumlarındaki kanı siliyordum, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Ve şimdiye kadar gördüğüm en lüks otel odalarından birine yerleştim; pencerelerden Monte Carlo'nun yatlarla dolu limanına bakılıyor. Diğerleri planlarını anlattığında, hemen onlarla gelmek istediğimi söyledim.

Seyahat hareket demektir ve hareket güvenlik demektir.

Düşünmek için ne kadar çok zamanım olursa, Rafe'i o kadar çok karşımda göreceğim. Yorgun, terli ve onu her zamankinden daha yoğun, gözleri benimkine çok yakın. Sanki sonunda gerçek halini görmüştüm. Gerginlikler yumuşadı ve her zamanki tartışmalarımız durdu.

O küçük dolapta dürüstlük vardı. Korku da vardı elbette. Ama beni en çok korkutan dürüstlüktü. O da tıpkı benim gibi dağınık.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu yüzden Monaco için bir çanta hazırladım. Sadece üç buçuk saatlik bir araba yolculuğu ama James helikopter ayarladı ve tek bir uçuşta İtalyan kırsalını ve Fransız Rivierası'nı gökyüzünden görme fırsatı buldum.

Rafe tüm süre boyunca güneş gözlüğünü çıkarmadı. Büyük otele giriş yaptığımızda bile. Nora, Amber ve ben hızlı bir alışveriş turuna çıkarken o üst kattaki odamıza çıktı. Amber bize yatırım stratejisi hakkında bilgi verdi, Nora uçümüz için de kıyafet seçti ve ben de Mather & Wilde'daki

meslektaşlarıma e-postaları yanıtlamak için soyunma odasında fazladan zaman geçirdim.

Rafe'in uşağı yeni CEO olarak göreve geldikten sonra merkezde işler şaşırtıcı derecede sorunsuz ilerliyor. İçerideki arkadaşlarım beni gelişmelerden haberdar ediyor. İstediğim buydu, ama yıllarca amcamın beceriksizliği yüzünden şirketin çökmesini engelledikten sonra artık ihtiyaç duyulmamak garip bir boşluk hissi veriyor.

Otele dönmeden önce birer latte içmek için duruyoruz. "Bu partilerden birine daha önce katıldın, değil mi?" diye soruyorum Nora'ya, "Bir söylenti duydum."

"Sadece bir tane." Yanakları kızardı.

"Bir dakika, bu tepki ne?" diye soruyorum. "Bize her şeyi anlatın."

Evet, öyle yapıyor ve her baş döndürücü ayrıntıyla içimdeki heyecan daha da artıyor. İnsanların seks yapmasından bahsedilmesi zihnimi bir anlığına tamamen boşaltıyor. Biliyorum ki asıl odak noktası bu değil. Asıl odak noktası poker oyunu ve Alex'in kaybettiği her şeyi geri kazanmak.

Ama o kısmı düşünmemek zor.

Otel odamızın kapısını açtığımda Rafe banyodan çıkıyordu. Beline havlu sarmıştı, saçları ıslaktı ve yara izi tamamen görünüyordu. Karşı kaburgalarının üzerinde koyu bir morluk yayılmıştı.

Olduğum yerde durdum. "Merhaba."

"Merhaba," diyor.

Geçen akşamdan beri başkaları olmadan doğru dürüst konuşma fırsatımız olmadı. İlişkimizin nerede olduğunu bilmiyorum. Gözlerindeki tedirginliğe bakılırsa, o da bilmiyor.

"Gözünüz."

"Evet," diyor. "Morluk giderek kötüleşiyor."

"Bu yüzden mi bütün gün güneş gözlüğü taktınız?"

"Evet. Çok mu dikkat çekiyor?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Biraz. Partiye onlarla gitmen garip olurdu. Ama makyajım var. Yani, gizlemeye çalışabilirim."

Bir an sessiz kalıyor. "Yardım eder misin?"

"Evet. Eğer isterseniz."

"Evet. Teşekkürler." Açık bavuluna doğru yöneldi. Bu sırada ben de alışverişlerimi bıraktım ve kıyafetlerin hışırtısını, onun hazırlanma seslerini duymamış gibi yaptım. Nemli tenin üzerinde kumaş.

"Ne satın aldın?"

“Bu gece için kıyafetler,” diyorum. “Nora üçümüz için de kıyafet seçti. Bu konuda çok iyidir.”

"Evet, öyle."

"Bu arada, elbiselerinin parasını da bana verdiğiniz kartla ödedim."

"Paramı harcamakta çok iyisin," diyor. Ses tonunu anlamak imkansız; alaycı mı yoksa basit bir gerçeği mi söylüyor.

"Bunu kişisel bir meydan okuma olarak görüyorum." Bavulumun derinliklerinden makyaj çantamı çıkarıyorum.

"Bir gün seninle geleceğim, biliyorsun." Banyo kapısının aralığından görünerek içeri giriyor. "Çirkin bir şeyi beğeniyormuş gibi yapmak zorunda kaldığında ne kadar hoşuna gideceğini gör."

Yanımdan geçip banyoya girdim. Güzel kokuyordu. Temiz ve sabunlu. "Milano'daki alışverişim yeterliydi, teşekkür ederim."

"Ama sen yine de gömleklerimi çalmaya devam ediyorsun."

Gülümsüyorum. Bu, yapmaktan vazgeçemediğim tek şey. Ütülenmiş gömlekleri ve buharlanmış ketenleriyle kusursuz gardırobunda bir tür anarşi havası var. "Ve bundan çok nefret ediyorsun, değil mi?"

"Bundan nefret ediyorum," diyor. Sesi burada, mermerin etkisiyle çok yakın geliyor. "Rezervasyon yaptırdığın penis büyütme ameliyatını iptal ettin mi?"

Makyaj çantamda kapatıcı arıyorum. "Hayır. Henüz değil."

"Buna ihtiyacım yok," diyor ve küvetin kenarına oturuyor.

"Şey," dedim ve ona bakmak için döndüm. Dikkatimi sadece tenine ve morluğa odaklamaya çalıştım. "Bundan emin değilim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve ben hızla başımı salladım. "Tek kelime daha etme."

Gülümsemesi genişliyor ama sessiz. Açık dizlerinin arasına giriyorum. O gece iskelede onun sertliğini üzerimde hissetmişim. Ama bu, bir şey söylemek için yeterli değildi. Zaten bilmek de istemezdim. Önemli değil.

"Sakin ol. Biraz acıtabilir," diyorum.

"O zaman keyif alacaksınız," diyor.

Dün yumrukların indiğini, onları nasıl absorbe ettiğini izlemeyi düşünüyorum. Acıdan nefes alışını duymayı düşünüyorum. Hayır, diye düşünüyorum. Yapmayacağım.

Ama bunu sesli söylemiyorum.

"Senin ten rengin benimkinden daha zeytinsi."

"Daha ne?"

“Zeytin rengi tonunda. Ama sonradan biraz bronzlaştırıcıyla karıştıracağım... işe yarar herhalde. Partide çok koyu görünür mü?”

"Öyle olduğunu varsayıyorum."

“Güzel.” Gözünün altındaki halkaya kapatıcı sürüyorum. Cilt çatlamamış ve çok şişmiş değil. Biraz şansla, rengini değiştirmek yeterli olacaktır.

“Kız kardeşini çok sevdim,” dedim. Tasarladığı yeni moda koleksiyonu hakkında bana her şeyi anlattı. “Kıyafetlerden anlıyor.”

"Hımm. Öyle."

"O sizinle birlikte mi çalışıyor? Maison Valmont'ta mı?"

"Ara sıra," diyor. "Elbette yönetim kurulunda bir yeri var. Ama öncelikle kendi koleksiyonunu tasarlamak istiyor. Umarım bir gün bana katılır."

Parmak ucumla kapatıcıyı sıcak tenine yediriyorum. Gözünü bile kırpmıyor ama acıyor olmalı. İmparatorluğu yönetmede ona katılmamı kastediyor. Tabii ki. Şimdi bunu çoğunlukla yalnız yapıyor.

"Biliyor mu?" diye soruyorum. "Kavgadan haberdar mı?"

Gözleri birden gözlerime kenetlendi ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra iç çekti. "Çocuklar biliyor. Ama o bilmiyor, Amber de bilmiyor."

“İkiniz çok yakın görünüyorsunuz,” diyorum. Hiç kardeşiniz olmamış biri için bu bağı hayal etmek zor. Çocukken kız kardeşi olan arkadaşlarıma çok imrenirdim.

“Nora bunu öğrenemez,” diyor. Sesinde bir uyarı tonu var.

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

“Endişelenirdi ve ben onun endişelenmesini istemiyorum. Bu benim işim.” Çenesi kasılıyor. “Onun değil.”

Arkama yaslandım. Sesinde öyle bir inanç vardı ki. Gözleri bana bakıyordu ve bir an için söyleyebileceğim tek bir kelime bile aklıma gelmedi.

Bir zamanlar onu hiçbir şeyi umursamayan bir adam olarak görmüştüm.

Şimdi bunun çok yanlış olduğunu biliyorum.

Rafe'in gözlerindeki ifade okunamıyor. "Sessizliğin karşılığında ne talep edeceğini mi düşünüyorsun?"

Kalbinin hızlanmasını umursamadan, morluğuna fondöten sürmeye başlıyorum. Onun açısından mantıklı bir varsayım bu. Sürekli iddialaşıyoruz. Talepler, oyunlar ve tavizler.

Bu, evliliğimizin dili. Şimdiye kadar konuştuğumuz tek ortak dil.

Ama bunun karşılığında bir şey istemek bana kirli geliyor. Neden kavga ettiğini anlamıyorum. Henüz değil. Ama bana gerçeği söylemektense, bekâret sözünü bozduğunu düşünmemi tercih etti.

Dikkatimi onun morluğuna veriyorum. "Monako'dan sonra... Mather & Wilde'ın yeni yönüyle ilgili önerime bir göz atabilir misin? Biliyorum, yetkililere gitmesi gerekiyor. Bunu biliyorum. Ama senin de gözlerinin üzerinde olmasını istiyorum," diyorum.

Gözleri çok değerli. Elbette yetki devrediyor, ama Maison Valmont'ta onun sözü kanun gibidir.

İşte bu yüzden buradayım. Bu yüzden onunla evlendim.

Çalışanlarımı ve aile şirketimi kurtarmak için. Onunla bunun için evlenmedim. Onu limanda öpmek, helikopterle uçmak ve en yakınlarından sırlarını saklamasına yardım etmek için evlenmedim.

"Pekala," diyor Rafe.

Arkama yaslandım. "İyi misin?"

"Bu adil bir takas."

"Vay canına." Morluk büyük ölçüde kapandı. Cilt tonundaki değişimi eşitlemek için bronzlaştırıcıyla üzerinden geçmem gerekecek. Ama boynundaki, öpücük izi sandığım şey... o hala duruyor.

Boynunu nazikçe okşamaya başlıyorum.

Yer değiştiriyor.

"Kıpırdama," diyorum ona.

"Hareketsiz oturuyorum."

"Yer değiştirdin."

Ben fondöteni cildine sürerken bana bakıyor. "Bu bir takas değil," diyorum. "Yani, öyle demiştik biliyorum. Ama yine de Nora'ya söylemeyeceğim. Bunu yapmazdım."

Boynundaki morluk tamamen kapanana kadar sessiz kalıyor ve ben de hafif dokunuşlarla bronzlaştırıcıyı sürmeye başlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ve acaba burada ucuz atlatan ben miyim diye düşünüyorum. Dün gece öfkeyle peşinden koştum ve beklediğimden çok farklı bir şeyle karşılaştım. Ve şimdi de bu.

Onunla birlikte yaşam birçok şey demek, ama asla sıkıcı değil.

"Bu gece," diyor. "Seni hazırlamalıyım."

"Nora bana parti hakkında biraz bilgi verdi. Ama partiyi düzenleyen kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Gözlerini kapatıyor. "Kardeşimin orada bulunmasından nefret ediyorum. Tekrar gidecek olmasından nefret ediyorum."

"Kulağa hoş geldi."

"Heyecanlanma Wilde."

"Neden?"

Gözlerini tekrar açıyor ve bakışları benimkine dikiliyor. "Çünkü heyecanlanmak tehlikeli bir şey ve bu parti de yeterince tehlikeli olacak."

"Ama sen tehlikeli yaşamayı seviyorsun," diyorum ve dün geceyi düşünüyorum. Kafes, bağırışlar, yumruklar. O yeri geride bırakırken kolunun beni sıkıca sarmasını.

"Bu türden değil," diyor.

Fırçayı indiriyorum. İş bitti ve diğerleriyle birlikte ayrılabilmemiz için yeni elbisemi giymem gerekiyor. Partinin adresini ancak bir saat önce alacağız. Bu partinin gizliliği inanılmaz derecede büyük.

Rafe geri adım atmama izin vermiyor. Elleri kalçalarımaya yerleşiyor ve beni açık bacaklarının arasına sıkıştırıp sabitliyor.

"Beni dinle." Saçları nemli ve şakaklarında hafifçe kıvrılıyordu. "Bu gece nereye gidiyoruz? Uslu durmanı istiyorum."

"Mükemmel eş," diyorum. "Biliyorum. Yoksa benden daha fazlası mı beklenecek? Nora, bazen bu partilerin..." diye bahsetmişti.

"Bazen yapıyorlar," diyor. Yeşil gözleri kısa bir an dudaklarıma kayıyor. "Barmenden kendiniz sipariş etmediğiniz hiçbir şeyi içmeyin. Size sunulan hiçbir hapi almayın, hiçbir shot içmeyin. Tanımadığınız biriyle oyun oynamayı önermeyin, bahis yapmayın, hiçbir odaya kaybolmayın."

Ağzım kuruyor. "Tamam."

"Ciddi söylüyorum. Kaosu seviyorsun ama bu gece değil. Benim için bunu yapabilir misin?" Yavaşça başını salladı. "Vivienne, hafife alınacak biri değil."

"Bu partileri o mu düzenliyor? Kim bu kadın?"

"Çok fazla bağlantısı olan ve drama düşkünü biri."

"Kimler orada olacak?"

"Herkes," diyor. "Gecenin yarısında poker oynamak zorundayım. Ben etrafta olmadığım zamanlarda uslu durun."

"Ben çocuk değilim."

Gözleri parladı. "Hayır, kesinlikle değilsin."

"Üstelik çok ısrarcısın. Daha iyi bilmeseydim," diyorum ve işaret parmağımın ucunu çenesinin keskin kenarı boyunca gezdiriyorum, "benim

için endişelendiğini düşünürdüm.”

Bunlar dün gece söylediği sözler. Belimi kavrayan elleri kasılıyor, parmakları iyice içeri giriyor. "Seni hafife almamam gerektiğini biliyorum," diyor. Bu bir hayır değil. Dövüşten sonra bana bir daha asla onu takip etmeyeceğime, kendimi asla tehlikeye atmayacağıma dair söz verdirmişti.

“Konuklar bizim gerçek olduğumuzu, yani sen ve ben olduğumuzu düşünmeli mi?”

“Evet. Bu partilerde hiçbir şey kaydedilmiyor, ama nüfuzlu insanlar gidiyor. Vivienne’in partilerine davet edilmek... şey işte. Çok az kişi reddediyor.” Gözlerini kısıyor. “Bu gece seni öpeceğim.”

İçime yayılan şey korku değil. Nefret de değil. Bu son derece sağlam, son derece mantıklı duyguların tamamen yokluğundan neredeyse korkuyorum.

“Hayır,” diyorum. “Bunu yapmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum.”

Bir dakika öncesine göre şimdi daha yakın, nefesi dudaklarımın üzerinden hafifçe geçiyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Benim kadar değil," diyorum. "Sana pratik yapma şansı verdim ama hâlâ berbat öpüşüyorsun."

“Ve sen hayatımda sahip olacağım en kötü eşsin,” diyor ve dudaklarını benimkine değdiriyor. Zar zor hissedilen bir öpücük ve gözlerim kapanıyor, bedenim ona doğru kıvrılıyor. Evet.

İşte o anda dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Gel," dedi ve ayağa kalktı. "Gitmeliyiz."

BÖLÜM 39

PAIGE

Anonim siyah SUV'ler bizi partiye götürmek için alıyor. Bizi Monte Carlo marinasına bırakıyorlar ve hangi iskeleye çıkmamız gerektiği konusunda talimatlar veriyorlar. Sekizinci iskelenin ucunda büyük beyaz bir yat var. Etrafında bir düzine kadar başka yat var, ama bu açık ara en büyüğü.

"Belli ki birileri ona bir iyilik borçluydu," diye mırıldandı West, James'e. Arkamızdan yürüyorlar.

"Ya da birileri son maçı kaybetti," diye yanıtlıyor James. Elinde bir evrak çantası var ve buraya kadar araba yolculuğu boyunca hiç konuşmadı.

Bir görevli bizi yatın içine davet ediyor. Ayakkabılarımızı çıkarıyoruz ve bize ince terlikler veya beyaz tabanlı tekne ayakkabıları sunuluyor. Üst güverteden müzik yankılanıyor. Rafe ve James birbirlerine bakıyorlar, sonra ben de West, Alex, Nora ve Amber ile birlikte arkaya doğru yürüyorum.

Bu süreçte geri planda kalmaktan rahatsız olmam.

Rafe ile geçirdiğim fırtınalı haftalar boyunca çok şey gördüm. Ama bunun neredeyse diğer her şeyden farklı olacağı hissine kapılıyorum.

Görevli bizi alt güvertenin dışından, merdivenlerden yukarı ve muhtemelen köprü olan yere kadar eşlik ediyor.

İçeride, kaptan konsoluna yaslanmış orta yaşlı bir Asyalı kadın bizi bekliyor. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve parıldayan gümüş bir elbise giymiş. Kulaklarında büyük zümrütler ışıltıyor.

"Beyler," diyor. Sesi, sigara içen biri gibi boğuk. "Ve bayanlar? Ne hoş bir sürpriz." Kapısı yarı açık küçük, karanlık bir kasayı işaret ediyor. "Önce

güvenlik, lütfen.”

Rafe, James, Alex ve West ceplerine uzanıyorlar. Benim de telefonumu çıkarmam biraz zaman alıyor. Nora, Amber ve ben de telefonlarımızı kasadaki onların telefonlarının yanına koyuyoruz.

“Merhaba tekrar,” diyor Vivienne Nora'ya. “Geçen seferden keyif aldın mı?”

“Evet, yaptım,” diye yanıtlıyor.

“Sevindim. Ve Alexander, eminim sen oynamadın. Ne zamandı?” Başını yana eğdi. Aksanı tam olarak anlaşılmıyordu, belirsiz bir şekilde İngiliz aksanına benziyordu. Bu kesinlikle Vivienne olmalı. “Sanırım Ocak ayında masalarımından birinde oynadın.”

“Evet,” diyor Alex. Sesi daha önce duyduğumdan daha sert. Onu tanıdığım kısa süre içinde, her şeyin içine mizah katmayı başarıyor.

“Resmiyetleri bir an önce halledelim, olur mu? Onaylarınızı rica ediyorum.” Vivienne başını eğerek birini yanına çağırdı. Siyah giysili genç bir adam aramıza katıldı.

James gergin bir ifadeyle masaya yaklaşıyor. Rafe zeytin rengi tenli ve koyu saçlıyken, James tam tersi. Soluk tenli, koyu altın sarısı saçlı ve sakalsız.

Çantayı masanın üzerine koydu. “Bu dördümüzü de kapsıyor,” dedi ve hafif bir tık sesiyle açtı.

İçeride yığınla nakit para var, hepsi yüz avroluk banknotlardan oluşuyor. Daha önce hiç bu kadar parayı bir arada görmemiştim.

Elim Rafe'in dirseğini buluyor.

O anda her şey çok ama çok gerçek oluyor. Alex'in ne kaybettiğini hala bilmiyorum. Rafe bana söylemedi, Nora da bilmiyordu. Sadece oyuncuların bu oyunlarda paradan çok daha fazlasını kaybedebileceğini söyledi.

Vivienne dilini şıklattı. “Düzenli. Senden başka bir şey beklemezdim, Ashford.”

James evrak çantasını kapatıp masanın üzerine itti. “İstersen say.”

“Ah, biliyorsunuz ki her zaman yapmalıyım, sevgili Dük.” Vivienne'in gülümsemesi son derece keskin. “Bu gece beşiniz de benimlesiniz. Ne kadar şanslıyım.”

“Beş mi?” diye soruyor Rafe.

“Beş mi dedim? Dilim sürçtü. Dört demek istedim.” Gözleri hepimizi süzdü. “Hepsinin de seni kurtarmaya gelmesi ne kadar asilce, Alexander.”

Yardımcıları masanın diğer ucunda paraları saymaya başlarlar. Yüzlük banknotlardan oluşan desteler, hızlı ve ustaca hareketlerle üst üste dizilir.

West, "Bahse girme hakkı tamamen ona ait değildi," diyor. "Bu onun ailesine ait bir şey."

Omuz silkerek, "Biliyorsun, yasalar önemli değil Weston. Önemli olan sözler. Eğer arkadaşına yardım etmek istiyorsan... Sanırım bu gece Alvaro'yu yenmen gerekecek. Eğer kaleyi ortaya koymayı kabul ederse tabii." dedi. Gözleri bana takıldı. Gözlerinde parıldayan bir spekülasyon vardı. "Ve bu da yeni karın olmalı, Raphaël. Tebrikler."

"Teşekkür ederim," diyor. Normalde olduğundan daha yakınımda duruyor.

"İkiniz de bu küçük birlikteliğin en hesaplı iş hamlesi olmadığını herkese ikna etmeye çalışarak takdire şayan bir iş çıkarıyorsunuz." Gülümsemesi genişliyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Şimdi, gidin. Oyun yakında başlayacak."

Bir muhafız kadının arkasından kapıyı açar ve kapı, pırıl pırıl fildişi rengi halı ve ahşap detaylarla döşenmiş geniş bir odaya açılır. Odanın ortasında, krupiyenin hazırlık yaptığı büyük bir poker masası bulunmaktadır.

Üst kattaki geniş güverteye açılan kapılar açık ve insanlar yalınayak, muhteşem bir şekilde etrafta dolaşıyor. İçimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Bunu seviyorum. Meydan okumayı, macerayı ve bilmediğim yerlerde olmayı seviyorum.

Alışkanlık duygusundan çok daha rahatlatıcılar.

Rafe'in eli sırtımın alt kısmını buluyor. "Sana söylediklerimi unutma," diye fısıldıyor kulağıma. Diğerlerinin önümüzden çıkmasına izin veriyoruz.

"Bana çok şey anlatıyorsun," diyorum tatlı bir sesle.

Dudakları kulağıma değdi. Sıcaklardı. "Kendin sipariş etmediğin içki veya shot yok. Nora ve Amber'la takıl."

"Ya yardıma ihtiyacınız olursa?"

Kaşları kalktı. "Yardım?"

"Oyunun içinde." Ellerimi boynuna doğru kaydırıyorum. Sanki bir filmde, bir televizyon dizisindeymişim gibi hissediyorum ve farklı biriyim. Kaçtığım yalnızlık, kaygı ve korku karmaşasından başka biriyim.

"İyi bir oyuncuyum," diyor ve sesinde her zamanki kibirden eser yok. "Ama her yerde olamam. İnsanların ne dediğini dinleyin."

"Benden casusluk yapmamı istiyorsunuz."

“Konuşmanı istiyorum. Bunda iyisin.” Daha da yaklaşıyor. “Ve eğer arada bir masaya gelip dikkatimi dağıtmak istersen, buyur.”

"Dikkatini dağıtmak mı istiyorsun? Kazanmak istediğini sanıyordum."

“Başkalarının bizi görüp evliliğimizin gerçek olup olmadığını merak etmelerini istiyorum, böylece kendi elleri hakkında daha az düşünsünler.” Sonra beni öpüyor, dudaklarının yumuşak bir dokunuşuyla dudaklarıma değiyor ve her zaman yaptığı gibi başını kaldırıyor. Sanki beni öpmek hiçbir şey değilmiş gibi. “Bunu yapabilir misin?”

Ağzım karıncalanıyor. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diyorum tatlı bir sesle. "Alex ne kaybetti? Kale mi dedi?"

Rafe derin bir nefes verdi. "Evet, İskoçya'daki atalarının kalesi."

"Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

"Evet."

“Bu... vay canına. İnanılmaz.” İki kere göz kırptım. “Ama şimdilik onu sevdim. Elbette geri kazanmanıza yardım etmeye çalışacağım.”

Arkamızdaki poker masasına diğerleri oturmasına rağmen Rafe kıpırdamıyor. Parmakları hâlâ çenemin altında. "Herkes öyle yapar."

"Ve senden hoşlanıyor," diyorum.

Gözleri parıldıyor. "Şaşırdın mı?"

"Uzun süreli, gerçek dostlarınızın olduğunu fark etmek biraz kafa karıştırıcı oldu," diye itiraf ediyorum.

Dudakları kıvrıldı. "Önceden edindiğiniz fikirlerin sorgulanması zor oluyor, değil mi?"

Öyle. Kız kardeşini çok sevdiği ve çalışanlarına karşı nazık olduğu açıkça belli, arkadaşları da ancak yıllarca birlikte vakit geçirdikten sonra kurulabilecek türden bir yakınlığa sahip gibi görünüyor. Acımasız CEO bu gerçeklerin hiçbirine uymuyor.

Ve o geceleri gizlice dövüşüyor, nedenini bilmiyorum.

"Evet," diyorum ona. "Bunu yapmayı bırak."

Başparmağı alt dudağıma dokunuyor. "Sürprizlerle dolu olan tek kişi sen değilsin," diyor. "Bu gece uslu dur benim için."

"Kazan," diyorum ona.

Beni bırakıp poker masasına doğru yöneldi ve James'in yanına, karşısında zaten oturmuş olan bir grup erkek ve kadının arasına oturdu. Masada on iki oyuncu vardı. West ve Alex de oradaydı.

Helikopterde burada strateji tartışıyorlardı. Rakiplerinin kim olabileceği konusunda tahminlerde bulunuyor ve strateji geliştiriyorlardı. Anlaşılan

Alex'in kaleyi kaybettiği adam tanınmış bir kumarbazmış.

Nora, Amber ve ben bara doğru yürüdük. "Siz de içkilerle ilgili konuşmayı dinlediniz mi?" diye sordum onlara.

Amber gülüyor. Alev gibi kızıl saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. "Evet. Abim çok korumacı. Nora ve benim burada olmamızdan hiç hoşlanmıyor."

"Şut yok," diyorum ve Rafe'nin sesini taklit etmek için sesimi alçaltıyorum. "Kendinin kaydını tutmadığın içki yok."

"Aman Tanrım, şu fotoğraflar," diyor Nora. "Bazı garsonların ellerinde dolaştırdığı tepsileri görüyor musunuz? Son partimde iki tane içtim."

Amber gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne yaptın?"

"Çok şükür sadece alkoldü. Ama sonradan öğrendim ki Vivienne bazen içine başka maddeler de karıştırıyormuş. Yani evet." Bara doğru başını salladı. "Bu gece normal içkilerle yetineceğim."

"İyi karar." Poker masasına doğru bir bakış attım. Oyun başlamıştı ve masanın etrafında bir sessizlik hakimdi. "Başarabileceklerini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diyor Amber. Yanakları kıpkırmızı olmuş. "Tek bir oyunda dört tanesi birden olması ihtimali artırıyor ve çok poker oynuyorlar, ama bu insanlara karşı mı?"

"Zor olacak sanırım."

"Evet."

Nora bana döndü. Elinde kadehinden tuttuğu bir martini vardı ve yeşil gözlerinin kenarları uzun siyah kirpiklerle çevriliydi. "Az önce sen ve kardeşim çok yakın görünüyordunuz," dedi.

Söyleyeceğini hiç beklemiyordum. Ama başımı salladım. "Burada insanlar bizi izliyor."

"Evet," diyor ve gülümsüyor. "Doğru. Halk içinde olmak çok samimi olabiliyor, değil mi? Rol yapmak zorunda kaldığınızda kurallar değişiyor."

Onun belimdeki elini, parmaklarının benimkilerin arasına nasıl geçtiğini düşünüyorum. Düğünde beni nasıl öptüğünü. Az önce beni nasıl öptüğünü.

"Çok zeki birisin," diyorum ona.

Tamamen rahat değil.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Topluluk önünde rol yapma konusunda tecrübeliyim."

"Siz ve West böyle mi tanıştınız?"

Amber gülerek bara doğru döndü. "Aman Tanrım," dedi. "Bunun için daha sert bir içkiye ihtiyacım olacak."

"Size her şeyi anlatayım," diyor Nora.

İnsanların poker oynamasını izlemek sıkıcı.

Ama başkalarının poker oynamasını izleyen insanlarla konuşmak çok ilgi çekici. Nora, Amber ve ben konuklar arasında dolaşıyoruz ve nereye dönersek dönelim, insanlar sohbet etmeye can atıyor. Nora, bu çevrelerde oldukça tanınıyor, bu sadece ikinci partisi olsa bile. Daha önce modellik yapmış ve Montclair soyadını taşıyor.

Herkes Rafe ile evliliğim hakkında meraklı.

Küçük bir Avrupa ülkesinin kraliyet ailesinin iki üyesiyle güvertede kılıçla şampanya açıyoruz. Taylandlı bir mirasçıyla reality şovlar hakkında sohbet ediyoruz. Trüf mantarlı patates kızartması eşliğinde iki teknoloji milyarderiyle dedikodu yapıyoruz.

Nora, Rafe'e hem çok benziyor hem de çok benzemiyor; saçları annelerinin saç rengine benziyor ama gözleri aynı yeşil. Onun çenesi keskin, Rafe'inki ise geniş; gerçek bir gülümsemesi var, Rafe'inki ise çoğu zaman gizli.

Gözünün altındaki, benim kapattığım morluğu düşünüyorum.

Yan tarafındaki yara izini düşünüyorum.

Barda yan yana oturup, salonun karşısındaki poker masasına bakarken, basit bir soru ağzımdan kaçıyor. Kendimi tutamıyorum. Amber tuvalette ve sadece ikimiz kalıyoruz.

"Kardeşin çocukken nasıldı?" diye sordum ona.

Gülerek, "Cephane mi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Mühimmat mı?"

"Biliyorum, ikiniz de sanki ön sevişmeymiş gibi kavga ediyorsunuz."

Sonra ağzını kapatıp tekrar gülüyor. "Özür dilerim. Biraz içki içtim. Biliyorum, ikiniz de birbirinizden hoşlanmıyorsunuz. Yani, resmi olarak değil."

"Resmi olarak mı?" diye soruyorum.

Gülümsemesini gizlemek için içeceğinden bir yudum alıyor ve cevap vermiyor.

"Birlikte yaşamayı öğreniyoruz," diye itiraf ediyorum. "Çocukken de otoriter miydi? Çok otoriter olabileceğini görebiliyorum."

"Tanrım, evet. Her zaman öyleydi. Ama özellikle en büyük abimizi kazada kaybettikten sonra. Ve birkaç yıl önce babamız vefat ettikten sonra, Rafe bu konuda neredeyse çekilmez hale geldi. Ama iyi niyetli biri." Bana gülümsüyor. "Önemsediği insanlar için her şeyi yapar. Her şeyi."

Boğazım kuruyor ve içeceğimden uzun bir yudum alıyorum. "Kaza mı?" diye soruyorum. "Sadece bir kez bahsetti."

"Bu konuda konuşmayı sevmiyorum." Nora'nın gözleri o kadar açık ki, içlerindeki üzüntüyü görebiliyorum. "Hiçbirimiz sevmiyoruz. Bazen düşündüm de, Etienne'in hatırına daha çok konuşmalıyız."

"Onu kaybettiğiniz için üzgünüm."

Elini omzuma koydu. "Anne babanı kaybettiğin için çok üzgünüm. Kimsenin böyle bir şey yaşamaması gerekir."

Onu kucaklamak için çok garip bir dürtü hissettim. Arkadaşlığımızın bu kadar erken döneminde bunun hoşuna gidip gitmeyeceğinden emin değilim ve bu dürtüyü bastırmak için elimi bardağımın etrafında daha sıkı tutuyorum.

Amber geri döner. "Alt güverteye bir göz atmamız gerek. Gel."

"Hemen geliyorum," diyorum.

"Bekleyeceğiz."

"Hayır, hayır, biraz hava alacağım. Bir dakika sonra aşağı ineceğim."

Nora ve Amber birkaç saniye daha bana bakıyorlar, ben de onları kovma hareketi yapıp neşeli bir şekilde gülümsüyorum. Sonra uzaklaşıyorlar.

Birkaç dakika poker oyununu izliyorum. Rafe'in tamamen oyuna odaklanmış olması, buradan bile, korkutucu bir şey gibi geliyor. O ve James yan yana, sessiz ve hareketsiz oturuyorlar. Alex'in sandalyesine yayılmış halinden çok farklılar.

Yan kapıdan güverteye çıkıyorum ve küçük üst güverteye çıkan spiral merdiveni buluyorum. Neredeyse bomboş, sadece birkaç kişi burada sohbet ediyor.

Ateşli tenime serin bir rüzgar geliyor ve etrafımda Monte Carlo ısıldıyor. Şehir, yüksek tepeler boyunca yukarı doğru kurulmuş ve biz de vadinin en dibindeyiz. Çok güzel.

Bildiğim her şeyden milyonlarca mil uzakta hissediyorum.

Derin bir nefes alıp karanlık geceye gülümsüyorum. Deneyim, yenilik ve arkadaşlığın verdiği mutlulukla mest olmuş durumdayım. Rafe'in kısa,

sahiplenici öpücüğünün verdiği hisle.

"Daha önce hiç kimsenin kendi kendine gülümsediğini görmemiştim," diyor bir ses.

Döndüğümde yanımda korkuluğa yaslanmış bir adam gördüm. Elleri simsiyah takım elbisesinin ceplerindeydi ve başında siyah bir şapka vardı. Yüzünü zar zor seçebiliyordum.

"Ne güzel bir gece," diyorum. "Gülümsememek için ne sebep olabilir ki?"

"Raphaël'i çıldırtmalısın," diyor karanlık bir kahkahayla.

Tamamen ona döndüm. "Rafe'i tanıyor musun?"

"Evet," diyor. Bu gece evliliğimiz hakkında meraklanan ilk kişi değil bu. Koyu renk bir sakal ve bana kilitlenmiş iki göz seçebiliyorum. Benim yaşıtlım olabilir, diye düşünüyorum, ya da birkaç yaş büyük.

Onda doğal olmayan bir durgunluk var. "Ona söyleme ama bence sürekli tetikte olmaktan hoşlanıyor," diyorum.

İnsanlar genellikle mizaha iyi tepki verir.

Ama adam elini çenesinin üzerinden geçirdi. "Öyle mi? Bu beni şaşırttırdı."

Ona bakmadan geçip gidiyorum. Burada, aşağıdaki partiye açık bir çatı penceresi var. Poker masasının kenarını ve etrafta dolaşan misafirleri görebiliyorum. "Bu gece poker oynamıyor musunuz?"

"Öyleyim," diyor. "Sadece masada oturmuyorum."

"Bu nasıl oluyor?"

Sonra gülümsedi, koyu sakalının arasından dişleri göründü. "Oyunculardan birine sponsor oldum. Alvaro, eğer giriş ücreti karşılanırsa, maça hayır diyemez."

"Buna izin veriliyor mu?" diye soruyorum. Alvaro, yenmeye çalıştıkları oyuncu. Alex'in kalesini kazanan o ve bu gece tekrar bahse girmesi gerekiyor. Ve sonra da kaybetmesi gerekiyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Yabancı, tekrar tavan penceresine bakıyor. Acaba uzun zamandır burada durup maçı mı izliyor diye merak ediyorum. "Bu partilerde her şey serbest," diyor. "Viv'in uyduğu tek kural bu."

Dudaklarımı ıslattım. Tavırlarında beni tedirgin eden bir şey var. "Böylesine büyük riskler alan bir oyuncuya neden sponsor oluyorsunuz?"

"Belki de hepsinin burada olmasını istedim," diyor ve anlaşılmaz bakışlarını bana çeviriyor. Bu adam kim? "Alvaro'nun eli iyi olduğunda

geriliyor. Her zaman oluyor. Kartlarını tekrar tekrar kontrol ediyor, fişleriyle oynuyor, parmaklarını masaya vuruyor. Onunla yeterince oynadım, bunu gördüm. Güçlüymüş gibi davranmak, gerçekten güçlü olmaktan daha rahat.”

“Bunu bana neden söylüyorsun?” Ağzım kuruyor. “Rafe’e söyleyeceğimi biliyorsun herhalde.”

“Bunu bir... hediye olarak düşünün. Eski bir dostun karısına.” Tekrar tavan penceresine bakıyor ve bakışlarında yırtıcı bir şey var. “Bu buluşma çok uzun zamandır bekleniyordu.”

Bakışlarını takip ediyorum. Aşağıdaki masa, ayrıldığım zamanki gibi hareketsiz ve odaklanmış durumda. Yakınlarda insanlar dolaşıyor. Biz izlerken, iki kadın görüş alanımıza giriyor. Tanıdık bir esmer ve bir kızıl saçlı.

"Yeniden bir araya mı gelecekler?" diye dikkatlice soruyorum.

Ama gözleri aniden aşağıda duran Nora ve Amber'e kilitlendi.

Elini korkuluklara daha sıkı kenetledi, parmak boğumları bembeyaz oldu. Gözlerini onlardan ayırmıyordu.

Dikkatlice bir adım geri çekiliyorum. Bunu Rafe'e söylemeliyim. Bunu herkese anlatmalıyım.

Gözlerini pencereden ayırıyor. Üzerindeki kurnazlık buharlaşmış. Tek kelime etmeden yanımdan geçip merdivenlerden aşağı kaybolurken, yüzünde sadece bir soğukluk var.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde takip ediyorum.

Poker masasına doğru yönelmiyor. Tam ters yöne, kalabalığın arasından itişip kakışarak, sanki birinden kaçıyormuş gibi çıkışa doğru ilerliyor. Diğerlerini bulmaya gitmeden önce, onun tekmeden kayboluşunu izliyorum.

BÖLÜM 40

PAIGE

Nora ve Amber'ı barda sohbet ederken buldum. Bana gülümsediler. "Sen gelmedin!" dedi Amber.

"Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

"Neredeyse mola vakti geldi." Nora saatine baktı. İnce, klasik bir Artemis saati gibi görünüyordu, kendisinin ve Rafe'nin aile şirketinin ürettiği birçok saatten biri. "Sadece birkaç dakika daha."

"Lanet olsun. Diğer oyuncuların dikkatini dağıtmam gerekiyordu," diyorum. Az önce öğrendiğim bilgiler kafamı karıştırıyor. Rafe'e en kısa sürede anlatmalıyım.

"Rafe senden bunu yapmanı mı istedi?"

"Evet. Anlaşılan kendimi rezil etme konusunda bir yeteneğim var."

Nora'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu görmeliyim. West benden dikkatini dağıtmamamı istedi, bu yüzden sanırım uzak durmalıyım."

"Hayır, hayır, erkek arkadaşının dediğini yapma," diyorum ona. "Onları rahatsız etmek eğlencenin yarısı. Hadi gel. Gidelim."

Salonun arka girişine doğru yöneliyorum ki içeri girdiğimde insanlar beni görebilsin. Rafe, büyük bir özgüvenle, "Diğerlerinin dikkatini dağıt," demişti. Ve neden demesin ki? Daha önce de aynısını yaptığımı görmüştü. Çok fazla içki içtiğimi. Çeşmede yüzdüğümü. Sahneye çıktığımı.

Ama bunlar doğal olaylardı ve önceden planlama olmadığında sahne korkusu yaşamıyorum. Çünkü buna zaman yok.

Şampanya kadehimi sapından tutarak odanın içinde yürüyorum. Maç iki saattir devam ediyor. İnsanlar hâlâ büyülenmiş bir şekilde, sanki Wimbledon'daymış gibi izliyorlar.

Sıkıca bağlanmış bir düğüm gibi, gergin bir sessizlik hakim. Masanın ortasında çeşitli şeylerden oluşan bir yığın var. Evet, fişler ama aynı zamanda senetler ve çekler. Büyük bir zarf.

Onlar sadece para için oynamıyorlar.

Gözlerim Rafe'deymiş gibi yavaşça masanın etrafında dolaşıyorum.

Beni izliyor, parmakları yeşil kadife üzerinde yüzüstü duran kartların üzerinde sabit duruyor. Yüz ifadesi o kadar özenle boş ki, bunun bir maske olduğunu anlıyorum. Kendi ipuçlarını en aza indirgiyor.

Yanına kadar durdum. Krupiye oyunu durdurmuştu ve insanların bakışlarının ağırlığı üzerimde hissediliyordu.

"Merhaba, kocam." Elimle omuzlarını okşadım ve bu anın gücüyle sarhoş oldum. Elim saçlarına doğru kaydı ve eğilip onu öptüm.

Ama dudakları dudaklarıma değdiği anda, geri çekilip dudaklarımı onun kulağına yaklaştırdım. "Sinirlendim. Buraya geceyi yalnız geçirmek için gelmedim."

Kasıldı ve boşta kalan eli belime sıkıca yerleşti. Sesim alçaktı, ama burası sessizdi, hava gergindi.

Umarım insanlar bizi duyar.

"Sevgilim," diyor. "Kendini eğlendir."

Elim saçlarını daha sıkı kavradı. "Ne kadar daha işin bitecek?"

"Kazanana kadar," diye mırıldanıyor. "Sizi eğlendirecek başka birini bulun."

"Ara ne zaman?"

"Beş dakika içinde." Sesi alçak ve öfkeliydi ve midemde derin bir kıvılcım çaktı. "Maçı geciktiriyorsun."

Ayağa kalkıp saçındaki tutuşumu gevşettim. Gözlerimiz uzun ve sinirli bir an için buluştu, sonra arkamı dönüp koridorlardan birine doğru yürüdüm. Masadakilerin beni hala görebileceğini bilerek rastgele bir kapıyı açtım ve arkamdan sertçe kapattım.

Orada, sırtımı kapıya dayamış, derin derin nefes alarak bekliyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Çok uzun sürmez. Dediği gibi beş dakikadan daha kısa sürer.

Rafe kapıyı açar.

Açık kaldığı kısa süre içinde, diğerlerinin onun arkasında toplanıp masadan kalktığını görüyorum. Birçok kişi bizi izliyor.

Rafe arkamızdan kapıyı kapatıyor. "Bu neydi?" diye soruyor.

"Bir dikkat dağıtıcı unsur," diyorum.

"Sanki kavga ediyormuşuz gibi gösteriyorsun." Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Harika."

Elimi uzatıp gömleğinin yakasını düzeltiyorum. Geliştirdiğim kötü bir alışkanlık bu, ama bırakmayı başaramıyorum. "Daha önce de söyledim," diyorum. "İlgisizlik gösterebileceğimiz en kötü şey. Şimdi herkes burada tartıştığımızı sanıyor."

Kaşını kaldırarak, "Bunu yapmaya devam et," dedi.

Ne yapıyorsunuz?

"Yakalarımın düzgün olduğundan emin olduğum halde kıyafetlerimi düzeltmek. Eğer bana dokunmak için bir bahane arıyorsan, Wilde," diyor, "buna ihtiyacın yok."

Bunu görmezden geliyorum. Kabul etmeye hazır olmadığım bir gerçeğe çok yakın. "Ne zaman seni aramaya gelecekler? Ara ne zaman bitecek?"

"On dakika," diyor.

"O zaman biri seni aramaya gelene kadar burada kalırız."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ortalığı karıştırmak mı istiyorsun?"

"Bu kapıların ardında insanların neler yaptığını duydum. Bir sürü insan meşgul. Tartıştığımızı ve sonra da buraya biraz özel zaman geçirmek için gizlice girdiğimizi düşünsünler."

"Özel zaman," diye tekrarlıyor. "Evet."

Kapıya doğru göz attım. Eğer biri daha erken gelirse, ona dokunmalıyım. Elimle boynuna doladım, parmaklarım saçlarının pürüzlü dokusuna bastırdı.

"Oyun nasıl gidiyor?"

"Devam ediyor," diyor. "Alex çoktan oyundan çıktı, ama James, West ve ben hala oyundayız. Alvaro henüz kalesini ortaya koymadı. Daha birkaç tur var, ama bunun bizim hedefimiz olduğunu biliyor ve bahisler çok daha yükselene kadar kalesini ortaya koymayacak."

"Ne üzerine bahse giriyorsunuz?"

"Henüz karar vermedim," diyor. "Kaybedersek Alex'e kızmayacağım bir şey olsun."

"Sizi tanıdığını söyleyen biriyle konuştum. Masada Alvaro'ya sponsorluk yapan biriyle."

Gözleri anında odaklandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bana Alvaro'nun ne dediğini söyledi."

"Bunu neden yapmış olsun ki?" diye soruyor Rafe. "Kim bu adam?"

"Adını öğrenemedim," diyorum ve ardından yatın tepesindeki yabancının bana anlattıklarını sıralıyorum. Olabildiğince çok ayrıntıdan bahsediyorum ve Rafe'in her dakika daha da sessizleşip öfkeli olduğunu hissediyorum.

"Kahretsin," diyor ve gözlerini kapatıyor. "Bunu başka birine anlattın mı?"

"Hayır. Onu tanıyor musun?"

"Evet. Eski bir arkadaşım." Kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Onunla bir daha konuşma. Nora ve Amber'ı dışarıda yanında tut."

"Tehlikeli mi?"

"Olabilir." Rafe'in çenesi kasıldı. "Ya Alvaro'nun sırrını bana anlattı çünkü bu doğru ve Alex'in mal varlığını geri kazanmak için bunu kullanmamızı istiyor... bu yüzden ona borçluyuz."

"Ya da bu bir yalan," diyorum, "ve senin kaybetmeni istiyor."

"Evet." Rafe yavaşça başını salladı. "Ama Alvaro risk almayı seven biridir. Eğer öyle olmasaydı o masada oturmazdı ve Alex'in evini de kazanamazdı." Rafe kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Zamanında dönmezsem beni aramaya gelecekler."

"Güzel." Çantamdan kırmızı rujumu çıkarıp sürüyorum. O, koyu renk gözleriyle beni izliyor. "Onlara konuşacak bir şeyler vermeliyiz."

Öne doğru kaydı ve ben de beyaz gömleğinin kenarlarını kavradım. Yüzümü yukarı çevirip yanağın ve boynunu buldum. Dudaklarımı sıcak tenine bastırarak yavaşça öptüm, izler bıraktım.

Kendine özgü bir kokusu var; sabun, erkek ve hafif bir kolonya kokusu.

Geri çekildiğimde kalbim hızlanmıştı ve yanağında iki tane dağılmış ruj izi vardı. "İşte orada," diye mırıldandım.

Elleri belimi buldu. Beni kaldırıp alçak bir şifonyerin kenarına oturttu. "Oyuncuların bazıları senin hakkında bana şimdiden sataştlar."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Alnı alnıma değiyor, o kadar yakın ki öpüşmemiz gerekirdi ama öpüşmüyoruz.

"Peki, yıkıldın mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Ben pes etmem, Wilde. Beni oraya itmeye çalıştın." Dudakları, öpücüğün taklidiyle dudaklarıma değdi. Kapının dışında insanlar

konusuyordu.

"Rıhtımda geceyi bozdun," dedim. Eli bacaklarımın arasındaydı, içimde bir zevk dalgası yükseliyordu ve bir puan kaybetmiş olmanın öfkesi de içimdeydi.

Beni istiyor. Bunu itiraf etti ve bunun ona ne kadar acı verdiğini de söyledi.

Ama şimdi benim de onu istediğimi biliyor.

"Ben de kazandım," diyor. "Sen ıslanmıştın."

"Öyleydim," diye fısıldıyorum.

"Kazanırsam gel beni oradaöp?"

"Benden bunu mu istiyorsun?"

"Güzel görünürdü. Diğerlerinin önünde." Dudaklarını neredeyse öpecekmiş gibi dudak kenarına değdirdi. Ona doğru eğildim.

Ama öpüşmemiz kapının açılmasıyla yarıda kesildi. James orada durmuş, bize sanki ondan iğreniyormuşuz gibi bakıyordu. Arkasında, masa yine oturan oyuncularla doluydu. Sadece iki sandalye boştu.

"İşiniz tamamen bittiyse," diyor James.

Rafe beni bırakıyor. İçim çok sıcak ve alt üst olmuş bir halde, şifonyerin üzerinden atlıyorum. Tehlikeli biri. Bu kadar öpüşmek... tehlikeli.

Bu, geri dönüşü olmayan bir şeye yol açacak.

Rafe'nin peşinden ana salona geri döndüm. Bir garson elinde shot tepsisiyle yanımızdan geçti. Rafe uzanıp birini kaptı ve durmadan bir dikişte içti.

Başka bir şey söylemeden masaya doğru yöneldi.

Onun geri çekildiğini izlerken kendi kalbimin de hızla çarptığını hissediyorum. Ateşle oynuyorum, diye düşünüyorum. Bana o atışları yapmamamı söylemişti. Ve acaba o da benim kadar risk almayı seven biri mi diye merak etmeye başlıyorum. Belki de sadece bunu daha iyi gizliyor.

"Bu neydi?" diye sordum garsona.

Tepsiyi bana doğru uzatıyor.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Ama kocamın az önce çektiği o karanlık olanın içinde ne vardı?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Şöyle söyleyeyim... ikiniz de çok eğlenceli bir gece geçireceksiniz."

BÖLÜM 41

PAIGE

Oyuncular birer birer oyundan çekiliyor. West yarım saat sonra oyunu bırakmak zorunda kalıyor ve Nora ile Amber'ın yanına geliyor. Ortadaki yığın büyüyor.

Ne üzerine bahse girildiğini sorduğumda, "Evler, bir tekne," diye yanıtlıyor. "Eski bir aile yadigarı kolyeyi de ortaya koymak zorunda kaldım."

Sinirlerim yüzünden ayakta durmak ya da oturmak zor. Rafe ve James hâlâ oynuyor. Diğerlerinden bazıları çoktan ayrıldı ama Alvaro da orada. Karşılıklı oturuyorlar.

Alvaro bir not kağıdına bir şeyler yazıp yığının içine attığında Nora, "Sonunda," diye mırıldandı. Alex'in kalesi. Oyundan çekilmek zorunda kaldığından beri onu pek görmedim.

Ve geriye sadece Rafe ve Alvaro kalıyor. Alvaro, kartlarıyla gergin bir şekilde oynayan ya da onları tekrar tekrar kontrol eden biri değil. Alvaro, son derece sakın görünüyor ve masanın üzerine dikkatle bakıyor.

Yabancıнын bana anlattıklarına bakılırsa, blöf yapıyor demektir.

James, Alex'i kontrol etmeye gidiyor. Tüm grubun sinirleri çok gergin. Garsonun söylediklerini ve Rafe'in kalan oyunu oynarkenki yüz ifadesini düşünüp duruyorum. Ne içti acaba?

Hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Alvaro'nun blöfünü ortaya çıkarmaya karar verdiğinde tamamen kontrolü elinde tutuyor.

Odadaki sessizlik bunaltıcı geliyor ve Amber uzanıp elimi sıkıca tutuyor. Hepimiz dikkatle izliyoruz.

Krupiye, Alvaro'dan kartlarını göstermesini ister.

Kendi kendine söylenerek bardakları ters çevirdi ve bardağına uzandı. Ama bardakta hiçbir şey yoktu. Eli güçlü değildi.

Rafe kendi elini açar. İki sekizli gelir ve masadaki kartlarla birlikte üçlü bir set oluşturur.

Krupiye, "Bu gecenin galibi Raphaël Montclair," diye seslenir ve masanın ortasından bahse konulan çeşitli eşyaları toplar. Tapu senetleri, zarflar, çekler, mücevherler ve poker fişleri.

"Aman Tanrım. İşe yaradı," diye nefes nefese söyledi Amber. Rafe ve ben, çatıdaki yabancından aldığımız ipucunu kimseye anlatmadık.

Nora ve Amber'ı burada gördükten sonra ayrılan yabancı.

Vivienne, Rafe'in yanına gelir. Uzun süre konuşurlar ve ben de Alex'i aramaya başlarım. Geri kazandığımız kale onun kalesi. Nerede o?

Ortada görünmüyor.

West, sesinde bir rahatlamayla, "Gitmeliyiz," diyor. "Buradaki işimiz bitti."

Rafe yanımıza geliyor. Gözleri bana kilitlenmiş durumda. Garson, "Bu gece ikiniz de çok eğlenceli bir gece geçireceksiniz," dedi.

İğnede bir çeşit afrodisyak mı vardı acaba? Ensemde karıncalanma hissediyorum. Nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. Viagra mı acaba? Erkeklerde ne yapıyor bu?

Belki o da henüz ne aldığının farkında değil.

Yatın arka tarafına doğru ilerlemeye başlıyoruz. Alex ve James zaten orada, korkuluk kenarında sessizce konuşuyorlar.

Alex bizi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Rafe'in sırtına hafifçe vurdu. "Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi.

Rafe ceketinin cebinden bir kağıt parçası çıkarıyor. İki kat katlanmış ama ince kağıdın altından koyu, dağınık bir yazı görebiliyorum. El yazısıyla yazılmış bir belge mi? "Bu hepimize pahalıya mal oldu," diyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyor Alex. "Sana borcumu ödeyeceğim."

Elini kağıt parçasına uzatır ama Rafe onu geri çeker. Çenesi kasılmıştır. "Hayır."

Hava adeta cızırtılı bir hal alıyor gibiydi.

Rafe, "Kazandım. Bu yüzden kaleyi senin adına ben devralacağım," diyor, "ta ki tekrar kumarda kaybetmeyeceğine güvenene kadar."

Alex'in yüzü bir an için öfkeli bir ifade aldı. Ama sonra rahat bir gülümsemeye dönuştü. "Eğer benden kazanmamı istiyorsan, sorun değil. Bunu yapabilirim. Sadece zamanı ve yeri söyle."

West ve James birbirlerine bakıyorlar ve aralarında benim şahit olmadığım bir konuşma geçtiği açıkça belli oluyor. James, "Önce onu restore ederek başlayalım," diyor. "Tanrı biliyor ki buna ihtiyacı var."

Alex, "Hepimizin evinin yarısını müze kaplasın istemeyiz," diye iğneleyici bir şekilde karşılık veriyor.

"Hadi gel. Daha sessiz bir yere gidelim," diyor Rafe ve eli belimi buluyor. Sanki oraya aitmiş gibi. "Paige ve ben sana bir şey söylemeliyiz."

Sonunda hepimizi otele geri götüren bir SUV'nin arka koltuğuna biniyoruz. Çok sıkışık bir yer olduğu için Nora, arka tarafta West'in kucağına yarı yarıya oturuyor.

Sonunda Rafe'in kucağına oturuyorum.

Başka yer yok ve kimse de gözünü bile kırpmıyor gibi görünüyor. Kolunu belime dolayarak beni yerimde sabit tutuyor. Arabada onlara hikayeyi anlatıyorum, yabancı hakkında hatırlayabildiğim her şeyi.

Sonrasında tam bir sessizlik oluyor.

Bunun üzerine West küfretti ve Amber elini ağzına götürdü.

Rafe'in belimdeki eli sıkılaşıyor ve ben de ona doğru hafifçe kıpırdanıyorum. Altımda sert bir şey var. Ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Ve sonra tamamen hareketsiz kalıyorum.

Bu gece çok güzel vakit geçireceksin. Ve o, sadece ben kucağındayken bile sertleştii. Rafe eve dönüş yolculuğu boyunca tek kelime etmedi ve belimdeki kolu o kadar hareketsizdi ki, sanki beni bir çapa gibi tutuyordu.

Gece yarısını çoktan geçmişti ve diğerleri otel odalarına yöneldiler. Yarın görüşürüz sözleri bir kenara atıldı ve James, Alex'i otel barından uzaklaştırap asansörlere doğru yönlendirdi.

Rafe yanımda sessizce duruyor. Elmacık kemikleri oldukça kızarmış.

Asansör kapıları arkamızdan kapandığında, bana bakmak için döndü.

"Uslu durdum," diyorum.

Gözleri dudaklarıma kaydii. "Evet."

"Ama sen bir atış yaptın."

"Evet," diye mırıldandı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Biliyorum. Bir hataydı."

"Garson, bunun... şöyle olacağını söyledi..."

Elini yanıma, duvara dayadı. Yüz ifadesinde neredeyse vahşî bir şey vardı. "Beni ne yapacaksın? Söyle bana."

"Seni tahrik edecek."

"Hayır," diyor. "Bu sadece beni daha da tahrik edip azdıracak. Sonra da gidip kucağıma oturdun."

"Yer yoktu! Beni kucağına çektin!"

"Biliyorum, yaptım," diye mırıldanıyor, "ve bunun bedelini bütün gece ödeyeceğim."

Bu sözleri duyunca içimde bir haz dalgası hissetmemek imkansız. Onun beni istemesi, güvенеbileceğim somut bir şey, hem korkutucu hem de rahatlatıcı bir gerçeklik.

"Kazanırsan öpücük istedin."

"Öptüm." Asansörün zili çaldı ve o, kısık bir iniltiyle benden uzaklaştı. "Ama bu gece beni öpemezsin, Wilde."

"Bununla baş edemiyor musun?"

Koridordan geçerek bizim süitimize gidiyoruz.

Paylaşımlı bir yatak.

"Hayır," diyor. Kapıyı açıp benim için açık tutuyor. "Gerçekten yapamam."

"Sana verdiğim hediyeği paketledin mi?"

Bana öfkeli bir bakış attı ve takım elbise ceketini üzerinden çıkardı. Cevabın hayır olduğu çok açık ve elim yanımda seğırdi. Onu bu kadar sinirli görmek nadir bir durumdu.

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum ona. Sesim nefes nefese çıkıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyor ve kol düğmelerini çıkarıp oturma odasındaki alçak sehpa bırakıyor. "Bu gece kanepede uyuyacağım. Yatakta sen yatabilirsin."

"Bana çok yaklaşımdan mı korkuyorsun?"

"Evet," diye homurdanarak banyoya girdi.

Bir seçim yapmam gerekiyor. Yardım edebilirim ya da onu yalnız bırakabilirim.

Karar vermem uzun sürmez.

Onu takip ediyorum.

BÖLÜM 42

PAIGE

Onu büyük banyoya kadar takip ediyorum. Daha birkaç saat önce, küvetin kenarına oturmuş, benim de morlukların üzerine fondöten sürmeme izin veriyordu.

Şimdi iki eliyle makyaj masasının kenarını sıkıca kavramış durumda. Koyu renk saçları kalın ve dağınık bir şekilde alnına doğru sarkıyor.

“Buraya gelme,” diyor. Gözleri neredeyse simsiyah. “Çok... kahretsin. Saçmalıklara tahammülüm yok.”

Ereksiyonunun belirgin hatlarına bakıyorum. Lavaboya yaslanmış kollarına ve gergin çene hattına. "Boşalman gerekiyor."

"Ne kadar dikkatlisin."

"Ve sen de," diyorum gülümseyerek, "acı çektiğin zaman acımasız oluyorsun. Çünkü bu acı veriyor, değil mi?"

Bunu itiraf etmiyor. Bunun yerine derin bir nefes alıyor, göğsü şişiyor. "İğnelerin içine bir çeşit uyuşturucu karıştırılmış. Bu yüzden onlara dokunma Paige. Asla dokunma."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve dikkati daha da keskinleşiyor. Sanki aramızdaki her santimi fark etmiş gibi. "Yani sen burada... her şey bitene kadar mastürbasyon mu yapacaksın?"

"Evet," diyor kısa ve öz bir şekilde. "Daha iyi bir fikriniz yoksa."

Elim yine ağrıyor. Altımdaki sertliği, dudaklarının dudaklarımdaki hissini düşünüyorum. Bacaklarımdaki elinin hareketini ve memnun ses tonunu. Islaksın.

“İzin ver,” dedim ve tezgâhın üzerine yanına kaydım. Düşüncesiz davranmakta iyiyim ve bu da tam bir düşüncesizlik gibi geliyor.

Hareketsiz kalıyor. "Yapma," diye uyarıyor.

"Bunu yapmamı istemiyor musun?"

“Bana dokunamazsın, Paige. Dokunmayacağım... Dokunamam...”

“Sadece yardımcı olacağım,” diyorum. “El uzatacağım, hepsi bu.” Parmaklarımı sakallı çenesinin keskin kenarı boyunca gezdiriyorum. Göz bebekleri kocaman açılmış. “Mükemmel bir eş olmaya söz vermiştim zaten.”

"Çok tatlısın," diyor. "Bu da karşılığında bir şey istediğin anlamına geliyor."

“Belki de sadece tatmin olmak istiyorum.” Elimle göğsünden kemer tokasına doğru iniyorum. Ateşle oynamak gibi geliyor. Parmak uçlarım dokunduğum yerde karıncalanıyor.

“Bunun bedelini sonradan ödeteceksin, değil mi?” Başını yavaşça sallıyor ama uzaklaşmıyor. Ellerimin kemerini çözüp fermuarına uzandığını görüyor. “Ama karşı koyamıyorum. Bu bir zafer, değil mi? Bu sefer sen kazanacaksın.”

Öyle.

Bu konuda haklı.

Ve onun buna odaklanmasını sağlayacağım, böylece kendi nefes alışverişimin ne kadar hızlı olduğunu fark etmeyecek. Bana yardımcı oluyor, kabaca boxer şortunu aşağı çekiyor.

Nefesim kesildi.

Penisi büyük ve sert, başı şimdiden parıldıyor. Mermer tezgahın soğukluğuna sürtünüyor. Boydan boya birkaç kıvrımlı damar uzanıyor.

Elim hemen onu buluyor ve parmaklarımı onun etrafına sarıyorum. Dokunduğumda çok sıcak.

Rafe kısık bir nefes verdi. "Dikkatli ol, Wilde."

“Bunu mu istiyorsun?” Elimle vücudunun uzunluğu boyunca, yumuşak tenini ve altındaki sertliği, kaygan başını okşayarak ilerledim. Midem kasıldı. Burası da yakışıklı ve o kadar acı verici derecede sert ki ağzım kurudu. “Dikkatli ol?” diye sordum.

Eli hâlâ makyaj masasının kenarını adeta bir can simidi gibi kavramış durumda. Ona çok hafif bir baskı uygulayarak okşuyorum ve başını hafifçe çekiştiriyorum. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

“Paige,” diye mırıldanır ve dudakları aralanır. “Kahrolası, hayır. Dikkatli olmak istemiyorum. Dikkatli olmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Ve ben de öyle düşünüyorum.

Dışarıdan kontrollü, rafine ve zarif görünse de, içten içe benim kadar vahşi.

Sonraki harekette elimi daha sıkı kavrayıp çeviriyorum. Acı çekiyormuş gibi inliyor ve kolları geriliyor. Onu sertçe, ritmik ama çok hızlı olmayan bir şekilde okşuyorum.

Daha önce bana hiç bu kadar dikkatlice bakmamıştı.

Gözleri her yerimde geziniyor. Dudaklarımda, boynumda, göğüslerimde, bacaklarımda, saçlarımda. Gözlerinin değdiği her yerde, daha da ısınıyorum.

Sergilenen kişi o, ama ben o bakışların altında kendimi çıplak hissediyorum.

"Asıl zalim sensin," diyor onu o kadar sıkı tutuyorum ki acıdan kıvranıyor. Ama uzaklaşmıyor.

Elimi aşağıya uzatıp testislerini kavradım. Tekrar inledi ve lavaboya dayalı kolları gerildi. Hâlâ tişörtünü giyyordu. Onu çıkarmak istedim ki, özlemini çektiğim göğsünün daha fazlasını görebileyim. Koyu göğüs kılları, karın kasları, yara izi.

"Çıkar onu," dedim ve boşta kalan elimle gömleğini çekiştirdim. Hiç tereddüt etmedi. Gömleğini yırtıp çıkardı ve arkasına fırlattı.

Burada, banyoda yanımda, koyu renk saçları dağılmış ve gözleri zevk-acı karışımıyla kısılmış halde, onu daha önce hiç görmediğim kadar yakışıklı.

"Çok iyi gidiyorsun," diyor boğuk bir sesle. Ben de hızlanıyorum.

Sanki ruhunu paramparça ediyormuşum gibi inliyor. Bütün bu kontrolsüz ihtişamıyla adamı içime çekiyorum. Onu içimde hissetmek nasıl olurdu acaba?

Bu kadar sert, bu kadar acı çeken, bu kadar muhtaçken mi?

"Geliyorum." Bu, yüzü bana sadece birkaç santim uzaklıktayken verdiği yarı hırıltılı bir emir. "Lütfen."

Durmayı düşünüyorum ve ona daha fazla acı çektirme düşüncesi beni zevklendiriyor, sonra da benden istediği rahatlamayı vermeye karar veriyorum. Onun da orgazm olmasını istiyorum ve hazzı ertelemeyi hiç beceremedim.

Ben de onu okşamaya devam ediyorum.

Lavaboya girerken acı dolu bir inilti çıkarıyor ve elimde kasılıyor. Sızan uçtan kan fişkırması durana kadar onu okşuyorum, uç hala koyu kırmızı.

Elini uzatıp bileğimi kavradı, hareketlerimi durdurdu. Elimi çekip alacağını sandım. Ama bunun yerine elimi çıplak göğsüne çekti ve kalbine bastırdı.

Avucumun altında zonkluyor.

Yanakları kıpkırmızı olmuş. "Birkaç kez daha acımasız olmak ister misin?" diye soruyor.

İki kez daha geliyor.

İnlemeleri her seferinde daha da sertleşiyor ve oda yoğun bir seks kokusuyla doluyor. Karnımın alt kısmındaki zonklama şiddetleniyor. Atış onundu, hata da onundu, ama acaba bunun bir kısmı bana da bulaşmış olabilir mi diye merak ediyorum.

Rafe'in gözleri yarı uykulu ve elimi acıyla çekiyor. Şu an sadece yarı sertleşmiş durumda. Son orgazmında neredeyse hiç boşalmamıştı ama yine de gerekliymiş gibi inlemişti.

"Uykuya dalmadan önce duş almam gerek," diye mırıldanıyor. "Sen de ister misin? Önce sen gidebilirsin."

Acaba uzun süre orada kalmayı mı planlıyor? Soğuk suyu kullanmak için mi?

Serinlemek için duşa ihtiyacım var.

Başımı sallayıp büyük duşa doğru ilerledim. Gözleri bana kilitlenmişti. Son yarım saattir gözlerinin içinde yüzüyordum. Onun arzusu elle tutulur bir şeydi.

Elbisemi başımın üzerinden çekip yere atıyorum. Onun önünde soyunmam ilk defa değil. Ama son seferinde öfke, hayal kırıklığı ve onu cezalandırma isteğiyle yapmıştım.

Şimdi onun bakışlarında yıkanmaya devam etmek istiyorum.

Kazanmaktan daha iyi hissettiriyor. Sanki tek istediği, tek ihtiyacı benmişim gibi bana bakması bir zafer gibi. Tezgaha yaslanıyor, tişörtü hâlâ çıkarılmış, pantolonu kalçalarının etrafında düşük bir şekilde duruyor ve cinsel organı tekrar elinde.

Onun bu kadar dağılmış olabileceğini hiç bilmiyordum...

Şimdi bunu bildiğime göre, içimde bir şeyleri de alt üst ediyor.

Külotumu çıkarıp sütyenimi çözüyorum ve duşa giriyorum. Beni izlemeye devam ediyor. Gözlerinde ateş var.

Acı içinde yüzünü buruşturdu. "Kahretsin," diye mırıldandı. Gözlerim aşağıya, tekrar sertleşmeye başlayan yerine kaydı.

"Nasıl?" diye sordum ona.

Cevabı sadece bana bakmak. Her yerime. Bakışları vücudumu tarıyor ve ben de izin veriyorum. El düşünün başlığından akan sudan daha sıcak. Neredeyse bacaklarımın arasındaki alevler kadar sıcak.

Yine o yoğun odaklanmayı gösteriyor, midemi kasılan o odaklanmayı. Sanki hayatında gördüğü en önemli şey benmişim gibi.

Dudakları aralandı ve elini uzatarak kendini kavradı. "Nasıl olduğunu biliyorsun," dedi. "Nedenini de biliyorsun."

Benim yüzümden.

Yavaşça kendini okşamaya başlıyor, gözleri bana kilitlenmiş. Buradaki hava buharla birlikte hızla ısınıyor. Altına geçip buharın saçlarımı, kollarımı, vücudumu sarmasına izin veriyorum. Göğüs uçlarım arzu dolu sert noktalara dönüşüyor. Elimle üzerlerinden geçtiğimde Rafe, sanki ona işkence ediyormuşum gibi inliyor.

Kolundaki kaslar her kulaçta geriliyor ve ben de gözlerimi ondan alamıyorum. Onu böyle görmek sarhoş edici. Sanki hayatında istediği tek şey benmişim gibi bana bakıyor.

Belki de bu yüzden bundan sonra yaptığım şeyi yapıyorum. Ya da belki de ona sahip olamayacağı şeylerle işkence etmekten hoşlanıyorum. Her iki durumda da, duş başlığını bacaklarımın arasına doğru itiyorum.

Rafe yüksek sesle inler ve Fransızca bir şeyler söyler.

Hayır. Bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Hortumu kenara çekiyorum. "Bana ne dediğini anlat."

"Güzelliğin beni öldürecek dedim."

Kalbim tekliyor. Bu bir güç, bu. Ve sarhoş edici. "Bir orgazm daha," diyorum ona ve musluğu geri çekiyorum. Kendi bedenimin tepki vermesi uzun sürmüyor. Onun orgazm olduğunu görmek beni heyecanlandırmıştı ve burada, onun bariz ihtiyacının içinde, klitorisime uygulanan sürekli su basıncına karşı orgazm oluyorum. Destek için fayanslı duvara tutunmak ve gözlerimi ondan ayırmamak zorundayım.

İnleyerek küfrediyor. Bu sefer fazla vakit geçirmiyor. Cinsel organı koyu kırmızı ve gözlerinde donuk bir ifade var.

"Lanet olsun, çok iyisin," diyor bana. Elini lavaboya dayamış, nefes nefese kalmış gibi görünüyor. Sesinde hayret var. "Sen de boşaldın."

"Önemli değil." Suyu açık bırakıp duştan çıktım. Birkaç uzun, sıcak an boyunca birbirimizden sadece birkaç santim uzakta durduk, sonra o da yanımdan geçip duşa girdi.

Bacaklarım güçsüz hissediyor.

Otelin yumuşak beyaz havlularından birine sarınıp, onu tepedeki duş başlığının altında dururken izliyorum. Duş başlığının suyu koyu saçlarını düzleştiriyor ve yan tarafındaki yara izini daha da belirginleştiriyor. Kalın cinsel organı bacaklarının arasında sarkıyor, sonunda tatmin olmuş görünüyor. Bu gece iyice kullanılmış.

Başım dönüyor.

Dişlerimi fırçalayıp yatağa doğru yürüdüm. Büyük ve yumuşacık bir yataktı, çantasından tişörtlerinden birini alıp yatağa giydim. Kalbim hâlâ hızlı hızlı atıyordu. Boşalmıştım. Onun önünde.

Rafe birkaç dakika sonra beline havluyu dolamış bir şekilde dışarı çıktı. Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. İçimdeki ateş sönmüştü. Ama midemin derinliklerinde, daha yumuşak bir şekilde yanan başka bir şey vardı.

"Burada uyu. Kanepede değil," diyorum.

Başını salladı ve bavuluna doğru yürüdü. O kıyafetlerini giyip yatağa girerken ben karanlık tavana bakakaldım.

"Daha iyi mi?" diye sordum ona.

"Evet." Sesi alçak. "Sen?"

"Evet."

Karanlık odayı tamamen yutuyor. Belki de az önce yaşananlar orada kalmalı. İhtiyaç, alay, yoğunluk... Onunla böyle bir eğlence yaşamamalıydım.

Onun beni istediğini itiraf etmesini istiyordum.

Ben bunu asla itiraf etmek istemedim.

"Paige," diyor. "Yarın..."

"Sanki hiç yaşanmamış gibi yapalım mı?" diye soruyorum. Panik atağım sırasında beni teselli ettikten sonra ona sorduğum şey buydu. Birbirimizin zayıf yönlerini görmemize izin vermekte hiçbir zaman iyi olmadık.

Uzun bir sessizlik oluyor. "Evet," diyor. "Muhtemelen en iyisi bu."

"Evet." Elimle göğüs kemiğime bastırıyorum. Kalbim arkasında düzenli bir şekilde atıyor. Beklediğimden daha düzenli. Gelinlik provasından beri bir daha panik atağı geçirmedi.

Geceler genellikle zordur. Ama nedense bu gecenin öyle olmayacağını biliyorum.

"İyi geceler," diyor.

Yanıma döndüm ve onun kokusunu aldım. Çaldığım tişörtten mi yoksa yanımda yatan, aynı yatağı paylaştığım ondan mı geldiğini bilmiyordum.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

BÖLÜM 43

PAIGE

Belimde sıcak bir kolla uyanıyorum ve zihnimde kusursuz bir dinginlik var. Tek bir düşünce bile yok. Ne kaygı, ne baş ağrısı, ne de alkolün etkisi.

Rafe arkamda mışıl mışıl uyuyor. Derin ve düzenli nefes alışverişini duyabiliyorum.

Omzumu çevirip baktım. O da sakın görünüyordu. Yüzü rahat, yakışıklı ve saçları dağınık.

Sarılmamalıydık. Kurallar böyleydi.

Ama bunu ikinci kez yapmak zorunda kalıyoruz.

Yanından sessizce ayrılıp çantamda spor kıyafetleri aramaya başladım. Kıpırdamadı. Şaşırmadım. Dün geceden yorgun olmalı.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve bu sadece dar taytı giymekten kaynaklanmıyor. Yatakta çekingen değilim. Haz aramak, her zaman bedenimle mükemmel, ıslıl ıslıl bir uyum içinde hissettiğim nadir anlardan biri olmuştur. Tamamen anın içinde.

Şu an bu anın dışındayım.

Ve gözlerinin benimkilerde nasıl ateşli bir şekilde durduğunu, o son kez boşalırken benim kendimi nasıl orgazma ulaştırdığımı izlediğini hatırlıyorum.

Yatağa doğru bir göz attım. Saçları beyaz yastıkların üzerinde koyu renkliydi. İçimde küçük bir ses, yatağa geri dönüp uyandığında neler olacağını görmek istiyor.

Ama içimin büyük bir kısmı sarsılmış durumda. Çok uzun zamandır kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Bu çok korkutucu geliyor. Ve aramızda kırılğan bir ateşkes ve karanlıkta savunmasız anlar olsa da, aramızda temelde hiçbir şey değişmedi.

Mather & Wilde ile bizi içine düşürdüğü durumdan hala rahatsızım. Hala kendini beğenmiş ve üstünlük taşıyor. Eskiden olduğu gibi rahat ve keyifli bir şekilde tartışabildiğimiz günlere geri dönmenin yolunu bulmalıyım.

Monte Carlo'da koşu yapmak için otel odasından gizlice çıkıyorum.

Lobi zaten insanlarla dolup taşıyor. Görevlilerden birine gülümseyerek selam veriyorum ve geniş taş basamaklardan aşağıya, meydana iniyorum.

Üstelik onun arkadaşlarıyla ve kız kardeşiyle de kendimi evimde gibi hissetmeye başladım. Keşke bu kadar çok özlemeseydim. Bir yere ait olma duygusuna...

Parka paralel sokağa dönüyorum. Keşke kulaklıklarımı yanıma alsaydım. Düşüncelerim dayanılmaz hale geldiğinde, onların gürültüsünü bastırmama yardımcı oluyorlar.

Onların sesini bastırmak için yeterince hızlı koşmam gerekecek.

"Paige," diye aceleci bir ses duyuldu. Yanıma bir adam geldi, tanıdık bir yüz ifadesiyle, üzerinde Cape Ann yazan bir beyzbol şapkası takıyordu.

Amcam.

"Paige, işte buradasın. Sonunda."

Ayaklarım yere mıhlaniyor ve panik beni sarıyor. Bana çok tanıdık geliyor. Tıpkı Mather & Wilde'ı yakıp Rafe'in hisselerinin değerini düşürmemiz gerektiğini söylediği zamanki gibi.

Gözlerinin altında koyu halkalar var ve sakalı normalden daha gür.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

"Seninle yalnız konuşmak için bir fırsat bekliyordum." Omuzunun üzerinden otele doğru baktı.

Babama çok benziyor. Her zaman da öyleydi, aynı yüz şekline ve gür saçlara sahip. "Bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama zorunda değildin. Bana geri dönebilirsin. Birlikte çalışabiliriz."

Başımı salladım. "Burada mı bekliyordunuz? Burada olduğumu nereden biliyordunuz?"

"Zaten Paris'teydim ve dün Monaco'da ikinizin fotoğraflarını gördüm. Önemli değil." Eli omzuma dokundu. "Paigey, beni dinle—"

"Bunu batıracaktınız. Beni dinlemeyi reddettiniz."

Hareketlerinde bir telaş var. Eskiden tanıdığım adamla karşımda duran adam arasındaki fark, bir yumruk gibi. "Biliyorum, çünkü onun kazanmasına izin veremeyiz. Bunu görmüyor musun? Olayı olduğundan farklı bir şeye dönüştürmesine izin veremeyiz."

"Yani onu yok etmeyi mi tercih edersiniz? Bizim için çalışan bütün insanlar? Onlar ailemiz."

"Hayır. Ben senin ailenim." Sesi sertleşti. "Ve onunla evlendiğinde buna sırtını döndün. O bunu tamamen yıkacak. Ruhsuz, kâr odaklı bir şeye dönüştürecek—"

"Başarılı. Belki o da bunu yapardı. Belki biz de yapardık." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda boğuk bir zonklama duyabiliyorum. "Benim de masada bir yerim var ve başarısız olmasına izin vermeyeceğim. Senin egon yüzünden tüm çalışanlarımızın işini kaybetmesine izin verecektin."

"Ego mu?" Amcam, suçlama iğrençmiş gibi, sanki her zaman kibirli bir yanı olmamış gibi dikleşti. "Fotoğrafları gördüm. Yeni kocanla Avrupa'da gösteriş yapıyorsunuz. Düğün. Sanki insanların bunun soğukkanlı bir iş anlaşmasından başka bir şey olduğunu düşünmelerini sağlayacakmışsınız gibi. Bunun öyle olmadığını biliyorum. O, hayatının aşkı değil ve vasiyetname de bunu gerektiriyor."

"Acımasız mı?" Tekrar ediyorum. Eskiden Rafe hakkında böyle düşünürdüm. Bir makine gibiydi, dış görünüşe ve kârlılığa odaklanmıştı. Şık takım elbiseler ve daha da keskin düşünceler. "Ne yaptığını biliyorum. Maison Valmont ile pazarlık yapmaya çalışırken ailesini korkutmak için adamlar tuttun. Ne düşünüyordun?"

Ben'in yüzü pembeleşti. "Elbette yaptım. Hayatta kalmamız için savaşıyordum. Sence o hileli savaşmaz mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Nora ile tanıştım. Bana yaşadıklarını anlattı. "Öyle değil, o öyle değil."

Ben bir adım öne çıktı. "O ve babası neredeyse on yıldır bizi ele geçirmeyi planlıyorlardı. Anonim olarak hisse satın aldılar. O düşmanımız, Paige. Bunu nasıl unuttun?"

Tekrar başımı sallıyorum ve birden bunun kaydediliyor olabileceğini fark ediyorum. Rafe ile benim birbirimize aşık olmadığımızı kanıtlamak istiyor. Ve şimdi ne kadar alçalabileceğini anlıyorum. Ya söyleyeceğim herhangi bir şey aleyhimize kullanılırsa?

"Öyle biri değil," diyorum. "Düşmanım değil. Kocam."

“Ne yapıyorsun, Paigey?” Sesi alçalıyor. “Montclair istediği her şeyi elde etti. Sen ona her şeyi verdin.”

“Hayır, saklıyorum,” diyorum. Sanki ikiye ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Suçluluk duyuyorum, çünkü bu adam, ne kadar kusurlu olursa olsun, geriye kalan son aile parçam. Yıllarca onun aşırılıklarını korudum ve bahaneler uydurdum. Dağınıklıkları temizledim ve sorunları çözdüm.

"Ben Mather & Wilde'ım," diyor. "Bunu benden alamazsınız."

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum, gülüyorum ve bu biraz tuhaf geliyor. "Büyük dedem kurdu. Senin deden. Sen de markanın koruyucusuydun. Hepimiz sadece koruyucuyuz."

Ben'in alnı ter damlalarıyla kaplıydı. Onu daha önce de kızgın görmüştüm ama hiç bu kadar değil. "Bu evliliğin bir aldatmaca olduğunu kanıtlayacağım," dedi. "Senin payların senin verebileceğin şeyler değildi. O senin hayatının aşkı değil."

“Bu hisseler benim,” diyorum. Büyükbabamın koyduğu o sinir bozucu maddeye rağmen, “Ona aşığım.”

“Aşık mı oldun? Ondan nefret ediyorsun. Bunu bana yeterince söyledin.” Parmağını bana doğru uzattı. “Onun ve babasının Blackwell'lere ne yaptığını hatırlıyor musun? Düşmanca ele geçirmeyi engellemek için canla başla savaştılar, başaramadılar ve şimdi hiçbir şey yapmadan gösterişli bir malikanede çürüyorlar. Raphaël düşman. Seni kullanıyor. Seninle bir şey için evlendi ve onu elde ettikten sonra seni bir saniye içinde terk edecek.”

"Bir daha yanıma yaklaşma," dedim ona ve bir adım geri çekildim.

Ben de onu takip ediyor. "O geldiğinde, burada bekliyor olacağım. Ondan boşanmak için henüz çok geç değil."

Öyle. Demek ki o maddeyi bilmiyor. Rafe'den boşanamam, yoksa hisselerimi kaybederim. Tıpkı onun da benden boşanamayacağı gibi. Bu işi birlikte halletmek zorundayız.

Göğsümde pençe gibi bir sızı ve panik hissi geri döndü ve burada kalamam. "Beni yalnız bırak," diyorum ona. "Artık seni dinlemekten bıktım."

“Bitti mi? Daha işin başındayız. Seni yalnız yakalamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Topuğum kaldırımın kenarına değiyor. Beni yalnız mı yakalayacak? Burada bekliyormuş. Ve bana sanki yanlış bir şey yapmışım, onu incitmişim

gibi bakıyor, oysa kalbimi kıran kendisi. Yavaş yavaş, parça parça, yıllar içinde.

Ve şimdi tek bir hamlede her şey paramparça oluyor.

“Paige. İyi misin?” diye soruyor bir ses. Çok zor.

Ben ve ben ikimiz de yana doğru baktık. Ve orada West ve Nora el ele tutuşmuşlardı. Nora, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde amcama doğru bakıyordu.

West'in yüzü öfkeyle buruştu. "Ben Wilde. Ne korkunç bir sürpriz."

Amcam birkaç adım geri çekildi. Yüzünün rengi solmuştu. "Tatilinizin tadını çıkarın."

"O kadar hızlı değil," diyor West.

Kalmıyorum. Arkamı dönüp sokakta yürüyorum, kaygıyı içimde tutabilmek için kollarımı göğsüme sarıyorum. Hiçbirinin önünde ağlayamam.

Bu yüzden koşmaya başladım.

BÖLÜM 44

RAFE

Ölü gibi uyuyorum.

Beni uyandıracak hiçbir kâbus yok. Son kâbusumun üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. Gözlerimi bir kez daha kırpıştırarak uyanıyorum ve onun bana sıkıca sarılmış, benim de kolumun beline sarılı olduğunu görüyorum.

Dışarısı hâlâ karanlık. Derin derin nefes alıyor ve biliyorum ki bundan nefret ederdi. Uyurken yanıma kadar geldi.

Ama oradan ayrılmak için çok fazla hoşuma gidiyor. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve bedeni benimkine yaslanmış halde tekrar uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda, güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Çarşaf birbirene dolanmış, banyo havlularla darmadağınktı ve Paige ortalarda yoktu.

Yüzümü elimle siliyorum. Dünün yarısı, kalbimi hızlandıran ve penisimi hiç olmadığı kadar sertleştiren o lanet olası ilaçlar yüzündendi. Ama diğer yarısı da, etrafımda onun eli olduğunu ve gözlerinin beni izlediğini bilmekten ibaretti. Ve duşta kendini nasıl orgazma ulaştırdığını görmek...

Tehlikeli bir oyundu, ama belki de şimdiye kadar oynadığım en iyi oyundu.

Ona duyduğum çekim artık sadece ara sıra olan bir şeymiş gibi davranabileceğim bir şey değil. Orada, doğanın bir gerçeği ve gün geçtikçe

daha da güçleniyor. Geçici bir istek değil. Acaba bundan kurtulmanın bir yolu var mı, yoksa bu hissi atmak için sevişmemiz mi gerekiyor?

Peki ya çoğu gün hâlâ tartışıyorsak ne olmuş? Dün gece ne olduysa olsun, elimizde bu var ve birbirimize verebileceğimiz bir şey bu.

Gözümün altındaki morluk çok daha belirgin bir şeye dönüştü. O etrafta değil ve onu kapatmak için çantasında bir şeyler aramayı düşünüyorum.

Onun nerede olduğunu bilmiyorum.

Pantolonumu ve tişörtümü giyip yatağın üzerinde duran tişörtüme baktım. Dün gece onunla uyumuştum.

Kahretsin, bundan bu kadar hoşlanmamalıydım.

Morluğu olabildiğince gizlemek için şapkamı yüzüme iyice çekiyorum. Telefonumdan bir bildirim geliyor ve ayakkabılarımı giymeye giderken telefonu alıyorum.

NORA

Ben Wilde dışarıda. Çabuk gelin.

Okumayı bitirmeden hareket ediyorum. Lobi insanlarla dolu ve ben de hepsinin arasından sıyrılıp taş basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Karşıda West ve Nora duruyor.

Hayır, Ben Wilde değil.

“Az önce gitti,” diyor Nora. Elini West’in eline kenetlemiş, West ise daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyor. “West onu biraz fazla tehdit etti.”

"Otel dışındaydı. Bekliyordu," diyor West yarı öfkeli bir şekilde.

“Paige buradaydı. Biz dışarı çıktığımızda koşarak uzaklaştı,” diyor Nora.

"Nereye gitti?"

“Aşağıda. Rıhtıma doğru, az önce,” diyor Nora. “Git.”

Zaten harekete geçtim bile. Kaybolduğu yere doğru, caddenin karşısına ve liman boyunca uzanan uzun tahta yola doğru hızla koşuyorum.

Her yerde turist var. Biri bana üzerinde Monaco yazılı bir anahtarlık satmaya çalışıyor. Gözlerim etrafta dolaşiyor, uzun örgülü ya da rüzgarda dalgalanan altın sarısı saçlar arıyorum.

Onu bulmam on dakika sürdü.

Rıhtımlardan birinin kenarında, kollarını kendine sarmış, okyanusa bakarak bir aşağı bir yukarı yürüyor. Hareketlerinde telaşlı bir hava var.

Yavaş adımlarla iskeleden çıktım. Ben buradaydım. Burada, onunla konuşuyordum. Acaba beklediği kişi o muydu?

Ellerimi ceplerime sokup onun önünde durdum. Beni fark etmesi birkaç panik adımı daha sürdü. Gözleri irileşti ve göğsü hızlı hızlı inip kalktı.

O bakışı tanıyorum. Daha önce de görmüştüm, gelinliğiyle nefes alamadığı zaman. Panik içinde. Amcasının onunla konuşması iyi bir şey olmamıştı. Paige gerçekten plan yaparken gülümsüyor. Nefes almakta zorlanmıyor.

“Rafe,” diyor. Gözleri arkamda, iskelenin kenarına kayıyor, sanki tekrar koşmak istiyor. Ama sonra nefes alışverişi hızlanıyor. Tıpkı mutfağında, ipek bir gelinliğe bağlanmış, gözlerinde yaşlarla olduğu zamanki gibi.

Onu geçen sefer o halde görmek içgüdüsel olarak tepki vermeme neden olmuştu. Şimdi onu böyle görmek acı veriyor ve yavaşça yaklaşıyorum. “Nefes al, sevgilim. Bunu benim için tekrar yapabilir misin? Nefes al ve nefes ver.”

Nefes almaya çalışıyor ama boğuk bir nefes veriyor. Ben de kolumu beline doluyorum.

“Hadi oturalım. Hepsi bu...”

Bacaklarımız iskelenin kenarından sarkıyor. Suyun her zaman çok sevdiği belliydi. Onu sakinleştiriyordu. Bir kez daha derin bir nefes aldı. Sonra bir kez daha. Gözleri etrafta dolaşüyor, ama sonunda bana odaklandı.

Az önce gördüklerimi ve söylediklerimi düşünüyorum.

Ve şimdi de bu.

Elbette merak ettim. Ama amcasıyla yaptığı bir konuşma yüzünden yıkıldığını görene kadar, amcasının ona ne kadar kötü davrandığını anlamamıştım. Yanımda boşta kalan elim yumruk oldu.

O adamdan ölene kadar nefret edeceğim.

“Ben... o beni bekliyordu,” diyor ve nefesi kesik kesik geliyor. “Dedi ki... dedi ki...”

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve elleri dizime, tişörtüme uzandı. Sanki tutunacak bir yer arıyorlarmış gibi.

Kollarımı davet edencesine açıyorum. “Buraya gel.”

Kucağıma tırmanıyor, bacaklarını benimkilerin üzerine atıyor. Nefes alışverişi hâlâ hızlı ve ben saçlarına fısıldayarak nefes alması gerektiğini söylüyorum. Tek yapması gereken bu. Nefes almak.

“Tuzakta kaldım,” diyor hıçkırıklar arasında, sesi inceliyor. “Ve kapana kısılmış olmaktan nefret ediyorum.”

"Kim tarafından?" diye soruyorum. "Benim tarafımdan mı?"

Başını hızla ve panikle salladı. "Her şey üzerine yemin ederim. Şirketi başarılı kılmak zorundayım. Yoksa bunların hepsi boşuna olur. Yapmak zorundayım—" diye sözünü kesti, derin bir nefes aldı. "O düşünüyor ki... düşünüyor ki... biz birbirimize aşık değiliz."

Elimle sırtını okşadım. Şimdi ağlıyordu, sıcak gözyaşları boynuma değiyordu. "Sonra konuşuruz. Şimdilik nefes al. Hepsi bu."

Zaman alıyor. Ama yavaş yavaş, nefes nefese, yeniden bir ritim buluyor. Saçları, dün gece duş aldığı otelin şampuanı gibi kokuyor.

Onu sıkıca kucaklıyorum ve Ben Wilde'a yapabileceğim en kötü şeyin ne olduğunu düşünüyorum.

Sıcak alnı boynuma yaslanıyor.

"Daha sert," diye mırıldandı.

Etrafına sardığım kollarımı daha sıkı tutuyorum ve o da bana yaslanarak iç çekiyor, sanki tam da buna ihtiyacı varmış gibi. Sanki onu bir arada tutabilirmişim gibi.

Hava sıcak olmasına rağmen, hafif bir ürperti hissediyor. İskelede arkamızdan birkaç ayak sesi duyuyorum. Teknelerin yanına gidip geliyorlar.

Hepsini görmezden geliyorum.

Eli boynuma dolanmış ve sıkıca tutunuyor. Yavaş yavaş nefes alışverişi sakinleşiyor ve bedeni kollarımda yumuşuyor. Birini böyle kucakladığımın, benden teselli aradığının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

"Sana pusu mu kurdu?" diye soruyorum, o tekrar sakinleştiğinde, nefesi yavaş ve düzenli hale geldiğinde.

Onun sakinliği bende öfkeye yol açtı.

"Onun burada olduğunu bilmiyordum," diyor. "Beni bulacağını da bilmiyordum."

"Ne dedi?" diye soruyorum. Cevap vermiyor, alnı hâlâ boynuma yaslı ve ben de dudaklarımı alnına götürüyorum. "Paige. Ne dedi?"

"Çok kızgın. Aileme ihanet ettiğimi söyledi. Beni kullandığını söylüyor." Derin bir nefes alıyor. "Hayatımın aşkı olmadığını bildiğini söylüyor... Çok şeyi mahvedebilir, Rafe."

"Artık şirketinize erişemez," diyorum. "Avukatlarım bu konuyla ilgileniyor."

Başını sallıyor ama beni anlayıp anlamadığından emin değilim. Her şeyi kavrayıp kavramadığından da emin değilim. Aileme ihanet ettim.

Duyduklarımdan anladığım kadarıyla, ona hiç iyi davranılmış olup olmadığından da emin değilim.

"Paige," dedim tekrar. "Sen ve ben bu işin içindeyiz. Ortak bir hedefimiz var. O bunun önüne geçemeyecek."

Derin bir nefes alıp kollarımın arasına yaslandı. Çikolata rengi gözleri yaşlarla doluydu, uzun kirpikleri gözyaşlarından ıslanmıştı. Birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra gözlerini tekrar kapattı, kendini görüş alanından uzaklaştırdı.

"Çok utanıyorum," diye fısıldıyor. "Bunu gördüğüne inanamıyorum."

"Üzülme." Öne eğildim, dudaklarım yanağına, kulağına değdi. Belki de söylenecek doğru şey bu değildi. Ama o, aramızdaki puan oyununu çok seviyor. "Dün gece zor durumda kaldığımda bana yardım ettin. O puanı sen kazandın."

"Yani bu karşılıklı bir anlaşma mı?" Sesi şimdi daha güçlü, hafif bir gülümseme de var.

"Tam olarak değil. Sana hâlâ bir orgazm borçluyum, ama bu bir başlangıç," diyorum.

Derin bir nefes daha aldı ve bu sefer nefesine hafif bir kıkırdama karıştı. "Güzel."

"İyi?"

"Evet. Sanırım... Sanırım şimdi daha iyiyim."

"Emin misin? Seni bırakırsam bu iskeleden atlamayacaksın, değil mi? Burası yüzmek için uygun bir yer değil."

Kıkırdıyor. Yumuşak, çekingen bir ses ve kucağımda kıpırdanıyor. "Hayır. Bugün olmaz."

"Tanrıya şükür." Kolumu beline dolamaya devam ediyorum. O gitmeye hazır olabilir ama ben değilim. "Bu sık sık oluyor mu? Panik ataklar."

Marina manzarasına bakıyor. Uzun saçları sırtına dolanmış, sıcak buğday gibi dökülüyor ve ben de bir kez olsun elimle okşadım.

"Bazen oluyor. Birkaç yıl önce başladı ama... Kontrol altında olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre değilmiş."

Kabuslarımı düşünüyorum. Pençe gibi saplanan suçluluk duygusunu, derimin altındaki karmaşayı, bununla başa çıkmayı öğrendiğim tek yolu. Bunun da kontrolüm altında olduğunu sanıyordum. Kimsenin incelemesine veya yakından bakmasına gerek olmayan bir sistem.

Başka hiç kimsenin bilmediği bir sistem.

"Kendinizi oyalayarak," diyorum.

Gözleri tekrar bana döndü. Şakağına yapışmış altın sarısı bir tutam saç vardı ve onu geriye doğru ittim. "Evet. Yerimde durmayı sevmiyorum."

"Fark ettim."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor, minik bir gülümseme beliriyor. Bu beni onu öpmeye itiyor ve bu istek bir an için düşünmemi zorlaştırıyor. Daha önce yaşadığım, beni çıldırtan o şiddetli şehvet duygusuna benzemiyor bu. Çok daha yumuşak bir şey bu.

"Amcan sorun çıkarmayacak. Onunla başa çıkabilirim," diyorum.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Bir keresinde bana neden... neden... aileme ihanet ettiğimi anlamadığınızı söylemiştin."

Kendi sözlerim, kendi düşüncelerim. Dalgalar altımızdaki iskeleye çarpıyor. "Evet, bunu söyledim. Ama şimdi anlıyorum, sevgilim."

Parmakları yanağıma dokunuyor. "Az önce bana 'canım' dedin," diyor. "Ama etrafta kimse yok, kimse duymayacak."

"Ne kadar titiz olursanız olun, asla fazla titiz olamazsınız," diye mırıldanıyorum.

Parmakları yanağımda oyalandı. "Ve sen de bu morlukla dışarı çıktın. Herkes görebilirdi."

"Acil bir mesaj aldım," diyorum.

"Senin için örtbas edeceğim. Sonra görüşürüz."

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. İstek çok büyük. "Teşekkür ederim."

BÖLÜM 45

PAIGE

Rafe ve ben o günün ilerleyen saatlerinde Villa Egeria'ya geri döndük. Diğerleri bize katılmadı, kendi yollarına gittiler. Biri İngiltere'ye, diğeri İskoçya'ya. Üçü New York'a. Como'ya dönüş helikopter yolculuğu sessiz geçti, sadece Rafe ve ben vardık ve villanın içinden geçerken...

Burası bana ev gibi geliyor.

Son bir haftada yaşanan her şey arasında belki de en tehlikelisi buydu.

İlk gece, misafir odaları henüz hazır değil. Odalar havalandırılıyor, çarşafklar değiştiriliyor, ev düğünden önceki haline geri getiriliyor. Bu yüzden yine Rafe'in yatağında uyuyorum.

Bu durumun kaygı bozukluğuma ne kadar iyi geldiğine inanamıyorum. En kötüsü her zaman gece, sadece ben ve düşüncelerim baş başa kaldığımızda oluyor, ama yatmadan önce onunla tartışmak adeta bir merhem gibi.

Özellikle son birkaç günde yaşananlardan sonra. Amcam beni buldu. Atlantik'i uçarak geçti, haberlerde beni takip etti ve buldu.

Ama doğru olanı yaptım. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum. Doğru olanı yaptım. Şirketi yıkmayı planlıyordu. Bu, yüzlerce insanın işsiz kalması ve aile mirasımızın sonsuza dek yok olması anlamına gelirdi. Yaptığım şey sayesinde, işten çıkarılmayacaklar. Rafe bana altı ay boyunca işten çıkarma olmayacağına söz verdi.

Ve şirketi yeniden ayağa kaldırmak için bir planımız var.

Rafe'in düzenli nefes alışverişinin sesi ve kendi kendime tekrarladığım mantra eşliğinde uykuya dalıyorum. Doğru olanı yaptım.

Ertesi günün tamamını çalışarak geçirdik. Yeni CEO'nun Mather & Wilde'da önerdiği tüm değişiklikleri inceliyordum ve bunların arasında kendi fikirlerimden birkaçının da yer aldığını fark ettim.

Rafe'e yaptığım önerileri inceledi.

Öğleden sonraki sıcakta, tekrar tenis oynamaya karar verdik.

Birlikte oynadığımız üçüncü ya da dördüncü oyunumuz. Onun yavaş sıfırlamalarından faydalanmayı öğrendim, ama o da uzun bacaklarının benimkinden daha kolay adapte olabildiği hızlı oyun hamleleriyle beni alt edebileceğini öğrendi.

Tenis topunu iki kez sektirdikten sonra fileye doğru baktım. Rafe oradaydı, kortun arka çizgisinde, raketini sıkıca kavramıştı.

Topu havaya atıyorum ve T çizgisine doğru sert ve hızlı bir servis atıyorum. O da karşılık veriyor. Birkaç hızlı forehand vuruşuyla karşılıklı ralliler yapıyoruz, ardından topa topspin ekleyip kısa bir vuruş yapıyorum.

Ama bacakları çok uzun ve zamanında yetişiyor. Topu bana geri fırlatıyor ve ben nereye nişan aldığını yanlış tahmin ediyorum. Top arkamdan geçiyor.

Rafe Burnu.

Skoru yüksek sesle söylüyorum ve başlangıç çizgisine geri dönüyorum. Kahretsin. Onun kazanmasına izin veremem. O iskelede paramparça olduğumu gördü ve ağladığımda beni tuttu, şimdi de bir koz elde etmem gerekiyor.

Bir galibiyet, bir şey, aramızda mesafe yaratacak ve benim kırılğanlığımı gizleyecek bir şey. Servis hala benim ve bu sefer hassasiyetten ziyade güce odaklanıyorum. O karşılık veriyor ve ben hemen çapraz vuruşa geçiyorum. O da karşılık veriyor ve yüzünde bir sırıtış belirliyor.

En çok da bundan nefret ediyorum. Dağınık koyu saçları ve çözemediğim sırlarıyla, beyaz şortu ve tişörtü içinde ne kadar rahat görüldüğünden.

Neden gece dövüşüyor?

Hızlı topları karşılıklı olarak atıyoruz. Kolum, forehand vuruşlarımın gücüne isyan ediyor. Bunu düzenli olarak yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Ağladığımda neden beni kucakladı?

Neden nefret etmedim ki?

Topu ıskalıyor ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Otuz otuz!" diye sesleniyorum.

Rafe elini saçlarının üzerinden geçirdi. Arkasındaki koyu yeşil selvi ağaçları rüzgarda hafifçe eğiliyordu. Bugün hava çok sıcak. "Kızgınsın."

"Hayır, değilim!"

"Beni kandırabilirdin," diyor ve topu cebine atıyor. "Ve o puanı kazanmana izin verdim."

Dişlerimi sıktım. "Yapmadın. Mesafeyi yanlış hesapladın ve çok uzağa vurdun."

"Tabii ki," diyor öyle sinir bozucu bir sakinlikle ki, bana sataştığını ve bunun bir tuzak olduğunu anlıyorum. Yine de bu beni hâlâ çok kızdırıyor.

Saha kenarında topu birkaç kez sektiriyor. Kolunun hareketini, kaslarının kasılmasını izliyorum. Kendini okşarken de kolları böyle kasılırdı. Duşta beni izlerken, vücudunun her bir çizgisi ihtiyaçtan gerilmişti.

Servis topu yanımdan hızla geçti.

Ellerini kaldırıyor. "Wilde, orada mısın?"

Başımı sallıyorum. "Evet! Kazanmanın hüsrânını gösterme!"

"Ağrım yok," diye karşılık veriyor. "Çok fazla kazanıyorum, ağrım olması imkansız."

Gözlerimi devirip dizlerimi yere çöküyorum. "Hadi ama!"

Servis atıyor ve bu sefer ben de odaklanmış durumdayım. Birkaç puan daha oynuyoruz ve sonunda seti kıl payı kazanıyorum. Bacaklarım ağrıyor, ciğerlerim acıyor. Bu en iyi egzersiz türü. Sizi anda kalmaya ve her şeyinizi sahaya bırakmaya zorlayan türden.

Bu oyunu eskiden çok severdim.

Çocukken, ergenlik çağımda, annemle babamla oynardım. Onlardan daha iyi olduğumda, annem bazen servislerinde ona yardım etmemi isterdi. Bu bizim aile oyunumuzdu.

Seti kazandıktan sonra su şişelerimizi almak için duruyoruz. Dudaklarımda bir türlü silinmeyen bir gülümseme var.

"Senin tek iyi özelliğini çözdüm," dedim ona.

Tenis kortunun yanından geçen tek taş çite yaslanıyor. Arkasından, ağaçların arasından göl parıldıyor. "Beni aydınlat."

"Arkadaşların." Bu da yalan değil. Nora ve Amber bu sabah beni bir grup sohbetine eklediler.

Kaşını kaldırıyor. "Berbatlar."

“Evet,” diyorum gülerek. “İşte bu yüzden bu kadar iyiler. Bence Monaco, şimdiye kadar yaşanmış en tuhaf balayıydı.”

“Bilmiyorum. Poker o kadar da garip bir şey değil.” Onda tehlikeli hissettiren bir tembellik var. Kısık gözler ve terden parlayan bir cilt.

“Ama diğer kısımlar... O atışı yapman...” Başımı sallıyorum. “Kontrolü kaybetmekten nefret ediyorsun.”

“Evet,” diyor. Ayrıntıya girmiyor. Ama yüz ifadesi de değişmiyor ve o atıştan pişman olmadığı açıkça belli.

“O adam kimdi? Hadrian mı?” diye sordum. O partide onunla konuşan tek kişi bendim ve kimse ona kim olduğunu açıklamadı. Adamlar ayrıntı vermek istemediler.

Rafe gözlerini kaçırdı. "Geçmişimden biri. Önemli değil."

“Onunla konuşan bendim. Onun kim olduğunu bilmemin adil olduğunu düşünüyorum.”

Rafe'in gözleri tekrar benimkine kaydı. Gözleri, arkasındaki uzun servi ağaçlarıyla aynı renkteydi. Ve bunu düşündüğünü gördüm.

Güvenilir olup olmadığımı değerlendiriyorum.

İçimde sıcak bir şey kayıyor. Acıya çok benziyor ve bir adım geri çekiliyorum. Kahretsin. Bana zarar vermemeliydi. Şimdilik ortağız ama bu bizi arkadaş yapmaz.

“Pekala,” diyorum. “Onun da geçmişte haksızlığa uğradığın biri olduğunu varsayacağım. Şirketini ele geçirmeye mi çalıştın?”

“Hayır, yapmadım,” diyor Rafe. Elindeki tenis racketini çeviriyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. “Hadrian benimle ve diğerleriyle Belmont'a gitti. Bir zamanlar arkadaştık. Ama birçok şey oldu... ve o arkadaşlık sona erdi.”

"Onu son zamanlarda gördünüz mü?"

Rafe, "Yıllardır böyle değildi," diyor. "Bir süreliğine ortadan kayboldu. Ama son birkaç yıldır adını duyurmaya başladı."

Ne yapıyorsunuz?

"Finans," diyor. "Monaco'daki buluşmayı bir araya getirmek için planladığını söylemesi hoşuma gitmedi."

“Ama neden birdenbire gittiğini anlamıyorum,” diyorum. “Sanki fikrini aniden değiştirmiş gibiydi.”

Rafe yavaşça başını salladı. "Ben de öyle düşünmüyorum. Gelecekte ondan uzak duracağız."

"Biz," diyor. "Ve gelecek."

Bu hissi dindirmek için bir yudum daha su içtim. Havluya uzanıp yüzünü sildi. "Sana şunu da söylemeliyim ki, yarın gidiyorum. Villa tamamen sana kalacak. Sakın ortalığı yakıp yıkma?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Biliyor musun, şimdi sen söyleyince aklıma geldi, kulağa eğlenceli geliyor. Sylvie ve Leelyn'i de davet edebilirim. Marshmallow kızartabiliriz."

"Gülünç."

"Nereye gidiyorsun?"

"İsviçre'ye gidip Artemis genel merkezine uğramam gerek." Havluyu fırlatıp tişörtünün eteğine uzandı. Oyun oynadıktan sonra sık sık göle dalıyor. Ben de aynısını yapıp tenis tişörtümün bel kısmına uzanacağım. Zaten altımda bikini var.

"Bir geceliğine gideceğim," diyor.

"Karını davet etmiyorsun, öyle mi? Çok kaba." Eteğimi sıyrıyorum.

"Gelmek istemeyeceğinizi tahmin etmiştim." Sesi temkinli, gözleri tetikte. "Maison Valmont bölgesinin derinliklerinde."

"Ne derler bilirsiniz. Düşmanınızı yakınınızda tutun."

Gözleri parladı. "Aynen öyle."

"Aslında bu, evlilik yeminlerimde vardı. Ama çıkardım. Dinleyicilerimizi düşündüm."

"Ne kadar nazıksınız."

"O benim," diyorum.

Ayakkabılarını çıkarıyor. "Gelmek ister misiniz? Gelebilirsiniz. İstersek basın için de fırsatlar olacak. Fotoğraf çektirebilirsiniz. Bizim... illüzyonumuzu satabilirsiniz."

"Neden olmasın?" diye soruyorum. Burada yalnız kalma fikri bana cazip gelmeliydi. Ama gelmiyor, özellikle de sadece ben ve düşüncelerim olacaksa. "Şimdiye kadar Monaco'da, İtalya'da ve New York'ta derin bir aşk yaşıyormuş gibi davrandık. Başka bir ülke ne ki?"

BÖLÜM 46

PAIGE

Bir şey beni uyandırıyor.

Ama hâlâ karanlık ve başım ağırlaşıyor. Yorganın kokusu tanıdık geliyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Muhtemelen hiçbir şey yoktu. Uyku beni çağırıyor ve ben de onu takip etmek için can atıyorum.

Havayı delen bir ses duyuldu. Yatakta döndüm, yanı başımdaki sıcak kola doğru. İnemeye benziyordu.

Rafe. Onunla aynı yatağı paylaşıyorum.

Gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra yine burada bulduk kendimizi. Başımı yastığa koyar koymaz neredeyse anında uyuyakaldım. O da yanımda uzanmış, yıpranmış kitaplarından birini okuyordu.

Başka bir ses daha var. Yastığın altında kısmen boğuk, ama çok yüksek. Gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum.

Ondan geliyor. İnleme, öyle yüksek bir çığlığa dönüştü ki, yerimden fırladım.

“Rafe?” diye soruyorum. Yanımda bir hareket oluyor ve kolu geriye çekiliyor. Battaniyeler toplanmış ve çok karanlık, onu zar zor seçebiliyorum. “Rafe?”

Omzuna hafifçe dokundum. Kıpırdamadı ve teni dokunulduğunda sıcaktı.

Hayatımda hiç kimsenin böyle bir kabus gördüğünü görmedim.

Başını yastıkta çevirdi ve boğuk bir inilti daha çıktı ağzından. Öyle yüksek bir çığlığa dönüştü ki, onu ittim. "Rafe, uyan. Sadece kötü bir

rüyaydı. Rafe..."

Aceleyle ışık düğmesini bulmaya çalışıyorum. Komodin lambası açıkken, yatakta kıpırdandığını görebiliyorum. Saçları nemli görünüyor ve giydiği tişört buruşmuş. O yaranın kenarını tekrar görebiliyorum.

Tekrar inledi. Acı dolu bir sestti, sanki biri ona acı veriyormuş gibi. Birisi kabus görürken onu uyandırmak iyi bir şey mi? Olmalı. Bir şey yapmalıyım. Bu yüzden omuzlarından tutup onu salladım.

Tekrar inledi. Göz kapaklarının altında, gözleri etrafta dolaştı.

Elimle yanağını okşadım. Yanağı sıcak ve sakal tıraşı izleriyle pürüzlüydü. "Rafe, rüya görüyorsun. Rafe. Uyan."

O, hâlâ büyüyor.

Gözleri açıldı ve kısılmış, ölümcül bir yoğunlukla doğrudan gözlerimin içine baktı; bu da bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeme neden oldu.

Duyduğum tek şey ikimizin de ağır ağır nefes alışverişi.

Sonunda "Paige," diyor. Sesi kısık ve hâlâ gergin bir katılık var içinde. Sanki tek bir darbeye paramparça olabilirmiş gibi.

Başparmağım boynunun sıcak tenine dokunuyor. Teni yanıyor ve nabızı hızla atıyor. "Kâbus görüyordun," diye fısıldıyorum.

"Sorun yok," diyor. Kalın, koyu saçları alnına yapışmış nemli görünüyor ve göğsü hızla inip kalkıyor. "Bunun için beni uyandırmanıza gerek yok."

Acısını, bariz sıkıntısını dinleyip onu bu durumun içinde bırakmalı mıydım? Topuklarımın üzerine çöktüm ve elimi ondan çektim. "Sadece... sesler çıkardın."

Üzerinden ayrılır ayrılmaz, yatağın kenarına dönüp doğruldu. Sanki kaçmak istiyormuş gibi. Elini yüzüne sürdüğünde sırtı kaskatıydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Derin ve sakin nefesler alıyor. Sanki kendini toparlıyor ve her şeyi sıkıca kontrol altına alıyor.

Yan tarafıma uzanıp ince yorganın altına kıvrılıyorum. Belki de bu yara izinin nasıl oluştuğuyla ilgilidir. Çocukluk kazası ve kardeşini nasıl kaybettikleriyle.

Onun bana göstermek istemediği bir yönü.

"Evet," diye mırıldandı sonunda.

"Bu sık sık oluyor mu?"

"Son zamanlarda değil," diyor.

Hayır, olamaz, farkındayım. Bir haftadan fazla süredir onunla aynı yatakta uyuyorum ve hiçbir şey fark etmedim.

Yüzünde ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. Sanki bir maske takmış gibi. Sanki ardında birçok duyguyu saklıyor. Az önce olanlardan geriye kalan tek şey kızarmış teni ve sıkıca kenetlenmiş çenesi.

Acaba bu durum, onun bazen kavga etmesinin ve gece vakti gitmemesi gereken yerlere arabayla gitmesinin sebebi ile bağlantılı mı?

Arkasını dönerek karanlık pencerelere doğru bakar.

Doğrulup dizlerimi kollarımla sardım. "Acı çektiğin anlaşıyordu," dedim.

Sormak istediğim soru bu değil. Ne rüya gördün? Hiç korkmayan, her şeyi kontrol altında tutan biri gibi görünüyor.

Rafe yataktan kalkıp odanın karşısına doğru yürüdü. Sanki rüyasında gördüğü şeyden kaynaklanan birikmiş bir enerji varmış gibi omuzlarını silkti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama belki de—"

"Panik ataklarınız hakkında fazla konuşmadığımızı hatırlıyor musunuz? İşte bu da onlardan biri."

"Pekala," diyorum. "Başka bir şeyden konuşmak ister misiniz?"

Bana doğru döndü ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Bir şekilde bunun aslında bana yönelik olmadığını biliyordum. Bunu gördüğüme çok kızmıştı.

Sonunda birbirimizle bağlantı kurabileceğimiz bir yol bulduk.

"Ne gibi?" diye soruyor.

"Herhangi bir şey. Aklını dağıtacak bir şey. Şimdi yalnız olsaydın ne yapardın, söyle bana."

Yatak odasının ortasında hareketsiz duruyor. Duşa girmek kadar kapıyı çarparak çıkma ihtimali de var gibi görünüyor. Bana cevap verme ihtimali ise hızla azalıyor.

Ona bakıyorum.

Bana dik dik bakıyor.

Ama sonra içini çekip karanlık pencerelere doğru döndü. "Bir protokolüm yok. Evet, evet. Bununla ilgili şakanı yap. Ben, her şeyi doğaçlama yapıyorum."

"Şimdi seni daha rahatlamış halde görüyorum," diyorsun.

"Bazen yüzmeye giderim. Paris'teyken de yürüyüşe çıkarım."

"Gecenin bir yarısı mı?"

"Evet," diyor.

“Bu güvenli görünmüyor.” Sesim odada kısık çıkıyor. Belki karanlıktan ya da az önce şahit olduklarımdan, içimde bir acı hissediyorum. Normalde uzak tutabildiğim yalnızlık tehdidi beni tamamen yutmakla tehdit ediyor gibi.

Bana doğru baktı. "Kendime bakabilirim."

“Ah, evet, onu görmüştüm.”

"Öyleymiş."

Başımı ellerimin arasına koydum. "Öyleyse bana Paris'teki yerinden bahset."

“Göreceksin. Çok yakında.” Pencerelele doğru geri dönüyor. “Auteuil'de eski bir apartman dairesi. Büyük, savaş öncesi dönemden kalma, sıralı odaları var. İyi bir konumda. Aslında Roland-Garros Stadyumu'na yürüme mesafesinde.”

“Gerçekten mi?” diye soruyorum. Fransa Açık dünya çapında ünlü. Bir gün orada maçlar izlemeyi çok isterim. Bu, hayat boyu süren bir hayalim.

“Evet. Sana göstereceğim,” diyor.

“Paris’i özlüyor musun? Orada olmadığın zamanlarda?”

“Hayır.” Perdeleri geri itip pencereyi tamamen açtı. Aniden gelen hava akımıyla kumaş dalgalandı ve derin bir nefes aldı.

“Size ev gibi gelen yer neresi?”

Pencereden dışarı bakıyor. "Hiçbiri," diyor. "Bilmiyorum, Wilde. Bu ne konuşma konusu?"

"Bu konu hakkında merakım vardı."

"Benimle ilgili meraklanmayın," diyor.

"Öyleyse bu kadar merak uyandırıcı olmayı bırak."

Gülüştü kısık ve biraz boğuktu. Ellerini Fransız balkonunun demir parmaklıklarına dayadı. "İşin ironik yanı, bunu senden duymak."

Bu, bir hakaret gibi söylenmiş, yarı iltifat. Ve odaya esinti getirmesine rağmen içimi ısıtıyor.

"Belki de ikimiz de birbirimizden daha karmaşık insanlarız. Hani, mahkeme salonunda."

Uzun süre cevap vermiyor. Sadece orada duruyor, serin rüzgarın vücudunu okşamasına izin veriyor, gözleri ötesindeki karanlık göle kilitlenmiş. Ben de yorganın altına girip yanına dönerek onu izliyorum.

"Bunu aynı gün biliyordum," diyor sonunda. Sesi isteksiz geliyor. Sanki bu konuşmayı yapmak istemiyor ve bunun yerine yüzme antrenmanı yapmayı düşünüyor, ama kendini bir anda konuşmaya kaptırıyor.

Bu duyguyu anlayabiliyorum.

"Tekrar uyuyabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Belki," diyor.

"Kitabınızı tekrar okuyabilirsiniz. Konusu ne?"

"Bu bir gerilim filmi."

"Eğer korkutucuysa, belki de olmaz."

"Hayır, öyle değil. Bu finansal bir konu—boş ver." Açık pencereye sırtını dönmüş bir şekilde bana döndü. "Tekrar uyumaya gitmelisin, Paige."

Yan tarafıma kıvrılıyorum. Çarşafı yeni değiştirilmiş ve güzel kokuyor. "Bana ismimle seslendin. Bunu sık sık yapmazsın."

Odasının karşısından beni izliyor, dışarıdan görünen ışık huzmeleriyle hafifçe aydınlanıyor. Ay ışığı mı, yıldız ışığı mı, bilmiyorum.

"Uyuyun," diye tekrarlıyor.

"Sen izlerken mi?" diye soruyorum.

Alaycı bir şekilde güldü. Zar zor bir kahkahaydı ama yine de bir şeydi ve nedense yorganın pamuğuna yaslanmışken beni gülümsetti. Daha önce duyduğum acı dolu sestten ve göğsündeki, görmeyi unutamadığım yaradan daha iyiydi.

Pencereleri neredeyse tamamen kapatıp, çekme kancasıyla sabitledi. Sonra yatağın kendi tarafına geri döndü ve sorduğum kitabı aldı. Başucu lambasını açtı.

Yanımda, başucuna yaslanarak oturduğunda ve kitabı açtığında yatak hafifçe çöker.

"Seni izlemiyorum," diye mırıldanıyor. "Mutlu musun?"

"Evet," diyorum ve kollarının beni sarıp nefes almamı söylediğini düşünüyorum. Ben aynı şeyi ona karşı yapamıyorum. Ama belki de, küçük de olsa, bu geceki durumu dengelemeye yardımcı oldum.

Elinde tuttuğu kitabın bir sayfasını çeviriyor. Bu kadar yakınımda, uyanık oturuyorum... Eminim ki tekrar uyuyamam.

Ama bu konuda yanılıyorum.

Gözlerim çok geçmeden kapanıyor ve onun okurken çıkardığı hafif sayfa hışırtısını ve düzenli nefes alışverişini duyuyorum; bu, birkaç dakika önce beni uyandıran seslerden çok farklı.

BÖLÜM 47

RAFE

Ertesi gün Lozan'a doğru yola koyulduk.

Genellikle sakın bir yolculuktur, Alpler'i geçeriz, İtalya'yı geride bırakıp tanıdık İsviçre sokak tabelaları ve plakalarıyla karşılaşırız. Ama bu sefer yanımda eşim de var.

Dün gece gördükleri... Onu yatağında bulundurmanın riskli olduğunu biliyordum. Ama ilk başta başka seçeneğim yoktu. Sonra, bir seçeneğim olduğunda, onun varlığının onları uzak tuttuğunu hissettim.

Belki de İsviçre'ye gideceğimi bilmek anılarımı tetikledi. Yağan kar. Etienne'in çığlıkları ve benim yüzeye çıkmak için verdiğim mücadele, tekrar tekrar, sadece daha fazla karın buzlu botunun altında ezilmemle sonuçlanıyordu.

Gerçek hayatta hiç bağırmadı.

Ama rüyalarımdaydı duyduğum tek şey bu.

O bunu hiç umursamadı. Benimle konuştu ve sonra tekrar uykuya daldı. Ben ise öyle yapmadım. Uykusuz kaldım, kitap okudum, nefes alışverişini dinledim ve şafak vakti yataktan kalktım.

Yolculuk boyunca ikimiz de çalışıyoruz. İlk yarım saati Karim'le telefonda konuşarak, gündemi gözden geçirerek geçiriyorum. Paige e-postaları yanıtlıyor. Araba tekrar sessizleşince, o da harekete geçiyor.

“Ve şimdi seni buraya, kaçamayacağın bir yere getirdim...” diye başlıyor.

İnliyorum.

Gülerek bacaklarını daha da uzatıyor. Koltuğunu olabildiğince geriye itmiş ve uzun, bronzlaşmış bacaklarını tehlikeli bir şekilde sergileyen bir tür mini etek giymiş.

Onları bu kadar çok sevmemden nefret ediyorum.

Ve onların beni sarmasını ne kadar çok istiyorum.

“Hayır, yapmayın,” diyor. “Söz veriyorum, bu iyi bir şey. Sizinle Mather & Wilde'daki son gelişmeler hakkında konuşmak istiyorum.”

"Bunu sürekli konuşuyoruz," diyorum. "Birçok başka köklü markayı da yönetiyorum."

"Evet, ama bu karınızın," diyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Karısı hiçbir yere onsuz seyahat etmiyor gibi görünüyor.

Anlayabiliyorum.

Tekrar bakıyorum. Mini eteğinin üzerine bol, ütülü bir gömlek giymiş. Kolunda bir monogram var.

"Wilde," diyorum ve elimi uzatıp gömleği yana çeviriyorum. R. M. "Yine benim gömleğimi giyiyorsun."

"Fark etmeniz neredeyse bir saat sürdü," diyor.

"Elinde kullanabileceğin bir kara kart var, ama hırsızlığı bırakamıyorsun. Bu senin hakkında ne söylüyor?" diye soruyorum.

"Seni rahatsız etmekten hoşlanıyorum," diyor. "Sen bundan nefret mi ediyorsun?"

HAYIR.

Hiç de öyle değil, ve bu dün geceki kabustan daha korkunç. Kabus tanıdık. Bir kadınla kurulan bu yeni rahatlık ise hiç tanıdık değil.

Geçmişte çıktığım kadınlar kabuslarımı hiç görmemişlerdi. Bunun için yanlarında yeterince uzun süre uyumamıştım. Ve hiçbirini kavga etme alışkanlığımdan haberdar olmamıştı.

Onunla çıkmıyorsun, diye kendime hatırlatıyorum.

Onunla evlendim. Ama biz bir çift değiliz.

"Gerçekten de nefret ediyorsun, değil mi?" diyor ve ses tonunda bir kendini beğenmişlik var. "Ama ben takmaya devam edeceğim."

Kolunu bırakıp kıvrımlı yola doğru baktım. "Üzerinde benim baş harflerim olan sensin," dedim, sanki bu dünyanın en seksi şeyi değilmiş gibi.

Bunu görmezden geliyor ve bunun yerine şirketin yeni marka kampanyaları hakkında konuşmaya başlıyor. Onu dinlemek kolay. Ona

söylemedim ama işinde çok iyi. Amcasının onu haksız yere az kullandığı haftalardır aşık.

Markayı, ürünlerini, çalışanlarını ve hedef kitlesini en ince ayrıntısına kadar biliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, atadığım yeni geçici CEO ile birden fazla kez görüşmüş bile.

"İyi geçiniyor musunuz?" diye soruyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde... evet," diye itiraf ediyor. "Bunu ona söylediğimi söylemeyin. O Maison Valmont'tan, bu yüzden prensip olarak ondan nefret ediyorum, ama şimdiye kadar çok iyi davrandı."

Bu sözler karşısında dudaklarım bükülüyor. "Elbette yapmayacağım."

"Çalışanların hepsini tanımaya başlaması hoşuma gidiyor," diyor Paige. "İyi bir başlangıç yaptık."

Lozan'a neredeyse varmıştık ki Karim tekrar aradı. Bu akşamki opera prömiyerine bilet almıştı. Ziyaretimin asıl sebebi bu değildi ama orada görünmek işimize yarayacak.

Telefonu kapattıktan sonra Paige'e baktım. Her şeyi duymuştu. "Biraz daha performans izlemek ister misin?"

"Orada fotoğrafçılar olacak mı?"

"Evet," diyorum.

"İşe yarayacak bir elbise yanıma almamıştım." Gözlerini bana dikti. "Bunu biliyordun ve—"

Gülüyorum. "Paige, alışverişe gideriz. Sorun değil. Bir yolunu buluruz."

Lozan'da Rue du Bourg'a varıyoruz. Büyük vitrinlerde pahalı kıyafetler, çantalar, ayakkabılar ve mücevherler sergileniyor.

O hepsini izliyor, ben de onu izliyorum. İsviçre'ye ilk kez geldiğini söyledi.

Burası büyüdüğüm ülke değil. Babam beş yaşındayken bizi Paris'e taşıdı ve orada Maison Valmont'un merkezini kurdu. Her zaman Artemis'in bize verdiklerinin ötesine geçmeye kararlıydı. Ama ben kendimi hiç Fransız hissetmedim. Burası, ikinci evim, hep Amerikan ve İsviçreli, ikisi arasında bir yerdeymişim gibi hissettirdi.

Birkaç kez öksürdü ama iyi olup olmadığını sorduğumda beni geçiştirdi. Bunun yerine, "Bu markaların yarısından fazlasına sahip olduğunu bilmek nasıl bir his?" diye sordu.

"Bunu düşünmüyorum," diyorum.

O çikolata rengi gözlerini bana çevirdi. "Hadi ama, Rafe."

“Hayır,” dedim. Adımı kullandı. Bunu çok sık yapmaz. “Bu şirketlerin kontrol hissesi Maison Valmont'a ait, bana değil.”

"Aman Tanrım, sen tam bir kelime oyunu ustasıydın."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Bana kral mı diyorsunuz?"

"Medyanın zaten söylediği şeylerden farklı bir şey değil."

"Sanırım kullandıkları terim 'Lüksün Kralı', anlamsal bir farklılık değil ama kabul ediyorum."

"Elbette yapacaksın. Herkesin söz sahibi olduğunu biliyorsun. Bunu gördüm."

"İnsanları akşam yemeğine davet ediyorum."

Kaşları kalkıyor ve gözlerinde ateşli bir parıltı var. Gözlerinde bir parıltı ve bir gülümseme. "Hepsi senin iyiliğini kazanmak için savaşıyor."

"Öyle değiller."

"Öyleler," diyor ve dirseğiyle benimkine hafifçe vuruyor. "Kariyerleri ya yükseltirsin ya da mahvedersin. Zevk belirleyicisin, kral yapıcısın."

"Hem kral hem de kral yapıcı olamam."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bir tasarımcıyı yüceltebilirsiniz ya da mahvedebilirsiniz."

"Şu anda ne oluyor?" diye soruyorum ona ve elimi istemsizce belinin alt kısmına koyuyorum. "Karım bana iltifat mı ediyor?"

"Bunları sadece sen iltifat olarak görürsün," diyor ve yanakları kızarıyor.

"Devam etmekte özgürsünüz," diyorum.

Gülüştü içten ve samimi, acaba hayal mi görüyorum diye düşünüyorum. Paige ile aramızda, bakışma yarışıyla bitmeyen, tartışmacı bir şakalaşma anı yaşıyoruz.

"Ama gerçekten bilmek istiyorum," diyor. "Hepsine sahipsiniz. Piyasadaki lüks markaların yüzde altmışına sahipsiniz. Bunun bir iltifat olduğunu tekrar söylemeyin. Bana nasıl hissettirdiğini anlatın."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Evet."

"Bunu sahiplik olarak görmüyorum," diyorum. Buna katılmayacak, Mather & Wilde'a yardım etme girişimlerimizin ahlaksızca olduğunu her zaman açıkça belirtmiştir. "Bunu daha çok yöneticilik olarak görüyorum."

"Aralarında bir fark var mı?" diye soruyor.

"Evet." Geçtiğimiz dükkan sıralarını işaret ediyorum. Bu akşam giyeceği elbise için henüz birini seçmedik. "Valmont devreye girmeden

önce de varlardı, ama birçoğu zor durumdaydı. Sanat ve iş her zaman bir arada yürümez ve kötü yönetim, küçük aile kavgaları ve zayıf yapı nedeniyle batıyorlardı. Biz onların hayatta kalmalarını sağlamak için bu sorunları çözüyoruz. Sanatçıların ve zanaatkarların gelecek nesillerin de keyif alabilmesi için iş sahibi olmalarını sağlıyoruz.”

Paige bana inanmazlık ve ilgi arasında bir ifadeyle bakıyor. Sanki bana zar zor inanıyor gibi.

"Sözsüz mü kaldınız?" diye soruyorum. "Bu bir ilk."

"Sözsüz kalmadım. Kendi isteğimle sessiz kaldım."

Bu beni güldürüyor. "Pekala, tamam. Ne dersiniz deyin. Benim ve babamın bakış açısına göre, modern dünya tarihten, el işçiliğinden, pahalı ama yerel ürünlerden, en kaliteli malzemelerle el yapımı ürünlerden yüz çevirebilirdi. Tüm bunları endüstriyel verimlilik uğruna geride bırakabilirdik. Sonuçta, herhangi bir Maison Valmont ürününün ne faydası var ki?"

"Neredeyse hiçbir şey," diyor. "Bu, tüm lüksler için geçerli."

"Evet. Aynen öyle. Ama biz bunun yerine 'Bakın şuna' dedik. Onu yücelttik. Bir statü sembolü haline getirdik ve bu eski endüstrilerin hayatta kalmasını sağladık. Yüz yıllık teknikler kullanarak ipek üzerine el baskısı yapan zanaatkarları istihdam ediyoruz. Belki toplum başka yerlerde yenilik yapabilir. Ekranlar kullanabilir, süreçleri basitleştirebilir, verimliliği artırabilir. Ama burada değil. Eski yöntemleri biraz daha koruyalım. Bu, geçmişle bir bağlantı."

Bana sanki daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiş gibi bakıyor. Yavaşça başını sallıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Evet. Bunu görebiliyorum. Ben de buna inanıyorum. Ayrıca bu senin çok, çok zengin olmana da yardımcı oldu."

"İşte bu," diyorum, "başarının güzel bir yan ürünü."

Eleştirilerinde haksız değil. Hiçbir zaman da haksız olmadı. Sadece hiçbir zaman gerçeğin tamamını yansıtmadı.

"Peki, elbiseyi nereden almak istersiniz?" diye sordum ona.

"Eğer sanatın yaşamasını sağlamakta bu kadar büyük bir çıkarınız varsa, neden siz karar vermiyorsunuz?" diyor.

Gülümsemem daha da genişliyor. "Beni başarısızlığa sürüklemeye çalıştığını mı sanıyorsun?"

"Seni deniyorum. Beğeneceğim bir şey seçebileceğini düşünüyor musun?"

"Tartışılabilir, çünkü seni benim gömleklerimden biriyle giydiremem," diyorum, "ama eğer bana meydan okursan, her zaman evet diyeceğimi biliyorsun."

"Bunu öğreniyorum. Ne kadar zamanımız var?"

Saate baktım. "Artemis'te olmamız gereken zamandan yaklaşık bir saat önce gel. Yerini biliyorum. Gel."

BÖLÜM 48

PAIGE

Rafe beni caddenin biraz ilerisindeki bir mağazaya yönlendiriyor. Şehir çok güzel, gün de çok güzel ve Artemis fabrikasını göreceğim için heyecanlıyım. Ancak aile içi küçük çekişmeler ve kötü yönetim hakkındaki yorumları bana biraz fazla tanıdık geldi.

Mather & Wilde bünyesinde neredeyse on yıldır tam olarak buna karşı mücadele ediyorum.

Biz, onun yardım ettiği şirketlerden birinin kriterlerine uyuyoruz. Kendisi ve onun, düzgün konuşan, yüksek eğitilmiş, yetenekli Maison Valmont çalışanlarından oluşan devasa ekibi. Şimdiye kadar yeteneksiz ve nazik olmayan tek bir kişiyle bile karşılaşmadım.

Kendimi beğenmişliğimi korumak giderek zorlaşıyor.

Her zamanki gibi kusursuz bir nezaketle dükkanın kapısını benim için açıyor. Mekan harika kokuyor ve yumuşak, bej renkli halılar döşenmiş. Çalışanların onu tanıdığından eminim. Sıcak bir profesyonellik ve akıcı Fransızca ile karşılanıyoruz. Rafe belime elini koyup İngilizceye geçmelerinin sakıncası olup olmadığını soruyor.

Tartıştığımızda bana asla göstermediği türden bir nezaket bu. Ama burada, bu mekânda gösteriyor. Bu da midemi rahatsız edici bir şekilde sıkıyor.

Onu bu kadar ilgi çekici bulmam, kabuslarını ve yaralarını, kavgalarını ve ailesini merak etmem gerekmiyordu. Ve kesinlikle elimde nasıl

hissettirdiğini, zorlu nefes alışverişinin sesini, bana onu ne kadar iyi okşadığını anlatan iniltili sözlerini hatırlamam da gerekmiyordu.

Bize şampanya ikram ediliyor ve Rafe odanın içinde dolaşıp elbiseleri inceliyor. Onu böyle görmek tuhaf, çünkü geçen hafta da o kavga ortamında görmüştük. Burada da aynı boyda ve geniş omuzlu, ama şıklık ve çekicilikle bezenmiş.

Acaba bu ikisi arasında, gerçek Rafe'in yaşadığı bir orta yol var mı?

Acaba o yönünü birilerinin görmesine hiç izin veriyor mu?

Rafe birkaç elbise seçiyor. Yanında yürüyorum, serin şampanya boğaz ağrımı dindiriyor ve tüm yol boyunca onunla konuşuyorum. Elbiseler hakkında yorumlar yapıyorum. Beğendiğim renkler, beğenmediğim şekiller. Bazıları doğru, bazıları yalan.

Üçüncü elbiseyi giydikten sonra, umduğumdan çok daha fazla eğlenmiş gözlerle bana baktı. "Bu beni sinirlendirmeyecek. Sinirlendireceğini sanıyorsun ama sinirlendirmeyecek."

Bir yudum daha alıyorum. "Sizi sinir etmede çok iyiyim."

"Evet, ama giderek daha çok... bağışıklık kazandığımı fark ediyorum."

İçecek artık soğuk değil. Vücuduma sıcak hava kabarcıkları gönderiyor. "Gerçekten mi? Bu sinir bozucu. Neden?"

Dudaklarında, sol tarafındaki gamzesini ortaya çıkaran o küçük kıvrım var. "Sanırım bunun son zamanlardaki... hayır işleriyle bir ilgisi olabilir."

Bir saniyemi alıyor.

Ve o geceyi, hakkında konuşmayacağımıza söz verdiğimiz geceyi anınca yanaklarım daha da kızardı. Monte Carlo'da çektiği kurşun, sertliği ve ona yaşattığım orgazmlar...

"Tıbbi acil durumda olan bir adama yardım etmenin hayır işi sayıldığını bilmiyordum," diyorum, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. "Ama kabul ediyorum."

"Bunu kendi başıma da halledebilirdim." Bana doğru döndü, yüzündeki yoğunluk üzerime çöküyordu. "Yani aslında hayır işi değildi, değil mi? Bunu istediğin için yaptın. Ve hoşuna da gitti."

Zevkle döşenmiş mağazada etrafa bakınıyorum ama beni duyabilecek kadar yakınımda bir görevli yok. Tenimde yankılanan sıcaktan beni kurtaracak kimse yok. Geriye baktığımda, gülümsemesi çarpık bir hal almıştı.

"Kendini beğenmişlik sana hiç yakışmıyor," dedim ona.

“Yalancı.” Elini sakallı çenesinin üzerinden geçirdi, altın evlilik yüzüğü zeytin rengi tenine karşı parlıyordu. Kendi kocama karşı duyduğum çekim beni başıma bela sokacak. “Sana en az iki orgazm borçluyum, biliyorsun.”

“Şimdi bunu tartışmanın zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye soruyorum. Ama ona daha da yaklaşıyorum.

“Son on beş dakikadır oyunumu bozmaya çalışıyorsun. Ben de karşılığını veriyorum.” Santimetrelerce ötemde duruyor, gözleri gözlerimin dibinde ve burada, açık alanda böyle konuştuğuna inanamıyorum. Ve gülümsemesinden anladığım kadarıyla, beni de şaşırttığının farkında. “Ve bunu düşündüm. Puanlama sistemimiz var canım, ve ben kaybetmeyi seven biri değilim.”

“Şimdiden uyarayım, kolay kolay elde edemem. Bu yüzden kaybetmeniz gerekebilir.”

Dişlerini gösteriyor. “Rahatsızsınız. Büyük Paige Wilde, beklenmedik olayların ustası.”

“Değilim.”

“Öylesin.”

Bir adım daha yaklaşıyorum ve aşırı sıcak hissediyorum. “Ne yapardın? Eğer sana iyiliğimin karşılığını vermeme izin verirsem?”

Oraya gitmesinin imkanı yok. Toplum içinde olduğumuzda her zaman düzgün davranış konusunda çok titiz olmuştur.

“Sana söylemeyeceğimi mi düşünüyorsun?” diyor.

“Biliyorum, yapmayacaksın.”

Elini belime, dudaklarını da kulağıma dayadı. “Önce sadece ellerimi kullanırdım, çünkü adalet yerini bulmalı. Sen de bana aynısını yapmıştın. Şuradaki soyunma odasında yapardım. Kapıyı arkamızdan kilitler ve eteğini kaldırırdım.”

“Bir mağazada mı?” Gülüşüm biraz cılız çıktı. “Böyle bir şeye cesaret edemezsin.”

“Beni gördün,” diyor karanlık bir sesle. Ve gördüm. Geceleyin, gölgelerin arasında saklanan adamı gördüm. Görüldüğü adam olmadığı zamanlarda. “Gerçekten görmeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Burası sizin mağazanız.”

“Deneme sırasında bize mahremiyet tanımlarını rica ettim.”

“Peki ya diğer alışveriş yapanlar?”

“Başka müşteri yok. Bunu da özellikle istedim.”

"Boşalmam çok zor," diyorum. Sesim ateşli ve biraz da alaycı. Ben. Onu kışkırtıyorum. "Orgazm olmam çok uzun sürüyor."

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Bana yalan söylemediğinden emin misin? Duşta yeterince hızlı geldin zaten."

"Hayır," diyorum, yalan olsa da. "Asla erkeklerle gelmem. Bu senin için çok zor olacak. Ve sana sadece... on dakika vereceğim."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Yedi dakikada yaparım. İsterseniz süreyi tutabilirsiniz."

"Ciddi misin?"

Dudaklarını bir kez dudaklarıma değdirdi. Çok nazık bir öpücüktü, tıpkı kalabalık varken bana verdiği öpücükler gibi. Ama görevlilerden birinin bize bakıp bakmadığını bilmiyorum. Kontrol etmeyi unuttum, performansımı da unuttum.

Çenemin altındaki eli sabit. "Bahse girelim mi?" diye soruyor.

"Başarılı olursanız ne istersiniz?"

"Sorduğum herhangi bir soruyu yanıtla."

Yara izini düşünüyorum. Kabuslarını. Ve dudaklarına doğru başımı sallıyorum. "Beni orgazma ulaştıramazsan aynı şey geçerli."

Eli aşağı kayıyor ve benimkiyle kenetleniyor. İçimdeki arzu ve heyecan denizinin ortasında sağlam bir çıpa gibi. Beni mağazanın içinden, köşedeki soyunma odasına doğru çekiyor; orada benim için seçtiği elbiseler beni bekliyor.

Görünüşe göre biraz daha beklemeleri gerekecek.

BÖLÜM 49

RAFE

Beni soyunma odasına çeken Paige. Elinin elimde olması ve dudaklarındaki gülümseme, fermuarımın arkasında içimde bir acı hissetmeme neden oluyor.

Kahretsin. Bunu planlamamıştım. Ama sonra o bana orada, artık çok iyi bildiğim o şekilde, meydan okudu ve karşı koyamadım. Ona karşılık vermek çok zevkli olurdu.

Paige sırtını soyunma odasının duvarına yasladı. "Ne olmuş yani?" diye sordu. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

"Zamanlayıcınızı ayarlayın."

Telefonunu çıkarıp zamanlayıcıyı ayarlıyor. Köşedeki sandalyeye, yüzü yukarı bakacak şekilde koyuyor. İyi bir soyunma odası. Sağlam ahşap kapı ve harika aydınlatma.

"On dakika kaldı," diye fısıldadı bana.

Ona doğru eğilip elimi başının yanına koydum. O da çenesini yukarı kaldırdı.

Neredeyse onu öpüyordum. Çok istiyordum, hem de çok. Ama onun yerine boynunu buldum. Dokunulduğunda alışılmadık derecede sıcaktı ve güzel kokuyordu. Çok güzel kokuyordu. Kulağımın dibinde yavaşça nefes vermesi bile bana sanki çoktan kazanmışım gibi hissettirmeye yetti.

Geçen hafta bana bir iyilik yaptı ve ona borçlu olmak istemiyorum. Dalgalara çarpıp parçalanacak olanın o olmasını istiyorum. Onu tekrar elimde ıslak hissetmek ve bu sefer işi bitirmek istiyorum.

Bu ölümcül, tehlikeli oyunda bir puan kazanmak için oynamayı bırakamam.

Dudaklarımın altında nabzını hissediyorum ve elim eteğinin ucuna gidiyor. "Ben bir şey içmedim," diyor. "Senin yaptığın gibi. O zaman."

"Biliyorum, yapmadın."

"İşte bu olacak—ah." Elim iç bacağına sıcak tenine dokunduğunda sesi kesildi. Başım dönüyor, daha ona doğru düzgün dokunmamıştım bile.

Odak.

"Çok konuşuyorsun," diyorum. Eteğinin altından baş parmağım külotunun ön kısmını buluyor. Kumaşın üzerinde yukarı aşağı okşuyorum. Ona böyle dokunmaya devam etmek için her şeyi yapabilirim. "Seni susturmanın tek yolu bu mu?"

Başını hafifçe sallıyor, sürekli tartışıyor, sürekli karşı çıkıyor. Elleri omuzlarıma konuyor. Sanki tutunuyormuş gibi.

"Sanırım öyle. Sen de ıslaksın." Sonunda kendimi ona öpücük vermeye bıraktım. Hem de nazıkçe ya da kalabalık için değil. Bu sadece ikimiz için.

Dudakları benimkine tutkuyla değişiyor.

Klitorisini kumaşın üzerinden hissedebiliyorum. Hafifçe şişmiş, tam üst kısımda yer alıyor. Telefon dokuz dakika olduğunu ve saymaya devam ettiğimizi gösteriyor.

Başparmağımla klitorisine bastırıyorum.

Nefesi dudaklarımda takılı kaldı, sonra geriye yaslandı, gözlerini kıstı. Sanki o anın tadını çıkardığı için kendi bedenine kızgın bir kedi yavrusu gibi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi mi sandın?" diye sordum. Yavaşça bastırarak boynunda çok sevdiği noktayı buldum. Diğer elim yukarı kaydı ve tişörtünün kumaşının altından meme uçlarından birinin sertliğini hissettim.

Onu daha önce çıplak görmüştüm ama ona hiç dokunamamıştım. Özellikle de böyle.

"Gelmeyeceğim," diyor. Sesi nefes nefese çıktığı için şimdi daha az inandırıcı geliyor.

Külotunu yana kaydırıp dudaklarına doğru inledim. Kahretsin. Islak ve yumuşak, teni ipek gibi. Ve çok sıcak. Tıpkı daha önce villamın iskelesinde ona dokunduğum zamanki gibi.

O zamandan beri sık sık rüyalarımda onu parmaklarımın arasında gördüm.

“Neden olmasın? Çünkü küçücük bir bahsi kaybetmek istemiyorsun, değil mi?” Klitorisini okşuyorum, çıplak ten çıplak tene geçiyor şimdi. Parmakları omuzlarımda pençelere dönüşüyor. “Benden nefret edebilir ve aynı zamanda iyi hissedebilirsin. Tıpkı benim gibi.”

"Bu farklıydı," diyor.

“Bütün güç sende olduğu için mi? Bacaklarını biraz aç bakalım canım. İşte bu kadar. Güzel.”

Bacaklarını daha da açıyor ve ben de boşta kalan elimle eteğini yukarı doğru itiyorum ki onu görebileyim. Bronzlaşmış uylukları ve kenara ittiğim siyah tangası. Güzel vajinası ve parıldayan teni.

Bu oda daha büyük olmalıydı. Onu yatırıp, külotunu çıkarıp, bacaklarını açıp, ona dünyadaki tüm zamanı vermeliydim.

O sadece bir başlangıç yemeği değil; o bir ziyafet.

Ama idare etmek zorundayım.

Sol dizinin iç kısmını bulup yukarı kaldırıyorum ve ayağını köşedeki sandalyeye yaslıyorum. Bacaklarını daha da açıyorum.

"İşte bu kadar," dedim ona ve tekrar öptüm. "Çok güzelsin."

Onunla oral seks yapmalıyım.

Gerçekten çok istiyorum. Ama burada bir şey kanıtlamaya çalışıyorum, onun bana yaptığını ben de ona yapabilirim, hem de sadece elimi kullanarak. Saate hızlıca baktığımda altı dakikam daha olduğunu görüyorum.

Sağ elimle klitorisine oynamaya devam ediyorum. Sol elimle de bükülmüş dizini, iç uyluğunu okşuyorum, ta ki girişinin yumuşak ve ıslak yerini bulana kadar. Orayı okşuyorum ve klitorisine baskı yapmaya devam ediyorum. Nefes alışverişi hızlanıyor, göğsü inip kalkıyor.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

“Bana kız, ha?” diyorum ona. “Vücuduna değil. Ne kadar iyi durumda olduğuna bak.” İşaret parmağımı içeri itiyorum. Açı dar ve ikinci boğuma kadar girdiğimde nefesi kesiliyor.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. İçimdeki her şey, acıyan penisimi serbest bırakıp içine girmek istiyor. O da çok seksi. Alev alev.

Parmaklarımı kıvrarak içini okşadım.

Hafifçe inlemeye başladı. Sessiz, yarı boğuk sesler. Yaklaşıyor. Klitorisini daireler çizerek okşamaya devam ediyorum, zevki artırıyorum. Yanaklarında kızarıklık ve gözlerinde öfkeli bir teslimiyet var.

Fransızcaya geiyorurur, kelimeleri dudaklarına fısıldayarak sylüyörür. Ona ne kadar güzel olduğunu, vajinasının ne kadar mükemmel olduğunu, bana kendini iyi hissettirmeme izin vermesi gerektiğini sylüyörür.

Eli saçlarıma dokunuyor ve sıkıca kavırıyor. "Söyle bana," diyor, "az önce ne dediğini."

"Kendini tutma. Bunu sana borçlu değil miyim?" Ağağıya bakıyorum, parmağım hala onun sıcaklığının içinde. Klitorisindeki dairesel hareketleri hızlandırıyorum ve sonra hafifçe vuruyörür. Birkaç hızlı, sert vuruğ. "Böyle mükemmelsin, sevgilim. Benim için boşal. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Vücudu titriyor ve ağzıma doğru inliyor. "Rafe," diye fısıldıyor.

"İğte bu kadar, aşkım. Aynen böyle."

Geliyor. Onu tutuyörür ve ağzından kaçan inlemeleri gizlemek için dudaklarını püyörür. Her zaman yüksek sesle inleyeceğini biliyörür. Haklı olmanın verdiği tatmin, penisimi zonklatıyor ve vücudu gevėediėinde onu sıkıca tutuyörür.

Ona nazikçe dokunmaya devam ediyörür. Bana karėı acımasızdı, sert ve hızlıydı ve bu beni yıllardır olduğumdan daha çok orgazma ulağtırdı. Ama ona benden de yumuğaklık kabul edebileceğini kanıtlamak istiyörür. Onları iyilikle alt etmek istiyörür.

Telefonuma ėyle bir baktım. "Ve iğte, sevgilim. Sadece yedi dakikaya ihtiyacım oldu."

"Senden nefret ediyörür," diye fısıldıyor. Yüzü kızarmığ ve nefes nefese söylediği sözler hiç inandırıcı değil. Gözlerindeki donuk bakığ, adeta dinim haline getirebileceğim bir ėey.

Alnından püyörür. "Ve madem ki daha çok zamanımız var..."

Önünde diz çöktüm.

BÖLÜM 50

PAIGE

“İşte buraya,” diyor ve göğsünün ortasına dokunuyor. “Ayağını buraya koy.”

“Ciddi olamazsın,” diye fısıldıyorum. Zevk yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor, orgazmın kalıntıları hala aklımda. Uzun zamandır kimse beni böyle orgazma ulaştırmamıştı.

"Evet. Sana hâlâ bir borcum daha var."

Ayakkabımdan ayağımı çıkarıp nazikçe göğsüne yasladım. O da ayak bileğimi öptü, gözleri bacaklarımın en üst noktasına kilitlenmişti. Az önce külotumu kenara itmiş ve sanki neyi sevdiğimi zaten biliyormuş gibi bana dokunmuştu.

Duşta yaşadığım orgazmı fark ettiğini bilmiyordum. Hatta benim nelerden hoşlandığımı hatırlayabilecek bir durumda olduğunu bile bilmiyordum. Bacağımı okşadı, baldırımı öptü ve öne doğru kayd.

Kalbim göğsümün içinde balyoz gibi çarpıyor. Cinsellik benim için çoğu zaman kişisel olmayan bir şeydi, ama bu, görülmek gibi hissettiriyor.

Rafe, beni daha da açmak için ayağımı omzunun arkasına koyuyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı, ağzı klitorisime sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

En son ne zaman biri bana oral seks yaptı? Yılbaşı gecesi yaşadığım tek gecelik ilişki değildi. Geçen yaz birkaç ay çıktığım adam olmalıydı, ikimizin de hiçbir yere varmayacağını bildiğimiz, sadece zaman geçirme yolu olan bir kaçamak. Ve bu iyiydi, güzeldi, ama değildi—

Rafe beni öpüyor.

Ve düşüncelerim ölüyor.

Dudaklarını aralayarak, sıcak öpücükler konduruyor klitorisime, tenime. Ve bunu nefesimi kesen bir açıklıkla yapıyor. Sanki bunu yapmayı çok istiyordu.

Beklediğim bu değildi. Karşılıklı bir anlaşma, kısılmış gözler ve hızlı parmaklar bekliyordum. Onun bu kadar hevesli olmasını beklemiyordum.

Onun benden beklentilerinde hiçbir yapmacıklık yok.

Her şey için kavga ederiz. Her konuda puan toplarız. Ama bu... o beni oral yolla tatmin etmek istiyor. Ve bu da hem onun hem de benim için bir puan demek.

Ağzımdan hafif bir inilti çıktı ve Rafe'in eli kalçamı kavramak için kaydı. "Benim için sessiz ol," dedi. "Birinin duymasını istemem, değil mi?"

"Mağaza görevlisi mi?" diye soruyorum ama uzaklaşmıyorum. Bana sanki beni istiyormuş gibi, sanki duramıyormuş gibi bakıyor ve işte bunun gücü, diye düşünüyorum. İşte bu kafamı karıştırıyor ve midemi kasıyor.

"Bizi rahatsız etmeyecekler," diyor, başını bacaklarımın arasına gömerek. Bu sefer dilini uzun ve cesur bir hareketle kullanıyor. Elimi uzatıp koyu renk saçlarının arasından geçiriyorum.

"Kesinlikle o elbiselerin hepsini alacağız diye düşündüm, sonra da utanç verici bir şekilde onun söylediklerini hatırladım. Mağaza çalışanlarına bizi rahatsız etmemelerini söylemişti."

Onların gözlerinin içine bakamayacağım.

"Emin misin, sakıncası olmaz mı?" diye soruyorum, çünkü kararlılığım azalıyor ve o, dilini klitorisimin etrafında öyle bir şekilde gezdiriyor ki vücudum titriyor. Tekrar boşalacağım. Bu güzel soyunma odasında, bacaklarımın önünde diz çökmüş bu karmaşık adamla, işlerin o yöne doğru gittiğini şimdiden hissedebiliyorum.

"Evet. Şimdi susar mısın?" diye mırıldanıyor, "ve karımın güzel vajinasının tadını çıkarmama izin verir misin, hımm? Bunu benim için yapabilir misin?"

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum. Sinir bozucu derecede yakışıklı saçları, parmaklarımın arasından kalın kalın geçiyor ve başımı sallıyorum. Çünkü bir puan daha kazanacak ve ben de ona izin vereceğim. Çünkü ben de gelmek istiyorum.

Buradan on metre boyunda, gururla çıkacak ve bu beni rahatsız etmeliydi, ama sonra yine Fransızca bir şeyler söylüyor. Küfür gibi geliyor.

Dil öğrenme uygulamama daha çok odaklanmam gerekiyor. Hem de hemen. O, benim tek bir dilde olduğum kolaylıkla İngilizce, Fransızca ve İtalyanca konuşuyor ve beni duymadığını düşündüğü anlarda söylediklerini kaçırmak istemiyorum.

"Ne dedin?" diye soruyorum.

"Dedim ki," diye mırıldandı tenime doğru, "hayatımda gördüğüm en güzel şey sensin."

"Bir lanet gibi geldi."

"Öyleydi," diyor ve geriye yaslanarak parmağını içime doğru kaydırırken beni izliyor. Bütün vücudum parmağının etrafında kasılıyor. "Güzel yatırımım."

Bir keresinde bunu yüzüne vurmuştum. Şimdi ise sanki canı acıyormuş gibi söylüyor, bana sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor.

"Daha fazlasını anlatırdım," diyor ve tekrar öne eğiliyor, "ama ağzımın daha önemli işleri var."

Dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıyor ve vücudumda elektrik akımı geçiyor. Emip dilini ileri geri hareket ettiriyor ve sanırım tam o anda orgazm olacağım.

Evet, sanırım, gözlerim kapanırken, kesinlikle öyle.

Biraz zaman aldı. Ama sonunda üç elbiseyi de alıp mağazadan çıktık.

Onlardan hiçbirini denemedim.

BÖLÜM 51

PAIGE

Artemis fabrikasına planlanan saatten kırk dakika sonra, arabanın arkasında üç güzel elbiseyle vardık. Rafe'in geç kalmamıza aldırış etmemesi, kendimi ne kadar iyi hissettiğim kadar beni şaşırttı. Vücudumda hala hafif bir karıncalanma var ve sıcak hissediyorum. Boğazım hala biraz ağrıyor, ama bu günlerdir böyle.

Hasta olmaya vaktim yok ki.

Rafe, büyük bir taş binanın arkasına park ediyor. Bina yüksek çitlerle çevrili ve eski bir depoya benzeyen, sıradan bir yapı gibi görünüyor. Artemis logosu ise hiçbir yerde görünmüyor.

Artemis'in içini çok az insan görmüştür. Dünyanın en efsanevi saat markalarından biri olan Artemis, bir asırdan fazla süredir bu vadiye yer almaktadır. Rafe'nin babası markayı miras almış ve sunduğu ürünleri Maison Valmont'a ve daha geniş bir lüks imparatorluğuna dönüştürmüştür.

Ama burası? Her şey buradan başladı.

Elimle bacağıma vurmaya devam ediyorum. Tabii ki fark ediyor. Her şeyi fark eder. "Bundan sonra daha sakın olacağını düşünmüştüm," diyor.

"Beni sakinleştirmek için yarım yamalak bir orgazm yetmez," diyorum. Haftalardır bir fabrikaya gitmedim. Bizim fabrikamızı çok seviyorum ve burayı görmek için çok heyecanlıyım.

Rafe alaycı bir şekilde, "Yarı iyi," dedi. "Sanki inlemelerini susturmak için seni öpmem gerekmiyormuş gibi. Üstelik iki kere boşaldın."

"Ben gürültücüyüm. Zaten gürültücü olduğumu biliyorsunuz."

"Biliyorum," diyor. Yüzünde o çarpık sırıtış var, eskiden beni çıldırtan o sırıtış. Bunu hatırlamak giderek zorlaşıyor.

"Şunu açıkça belirtmek istiyorum," diyorum, "bu durum bizi eşitledi. Size ek bir puan kazandırmadı veya benzeri bir şey yapmadı."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Tekrar söylüyorum, bunun gayet farkındayım, Wilde."

"İyi."

"Harika," diyor. Kapıyı benim için tutuyor ve birlikte bir lobiye giriyoruz. "Bu konuşma ne kadar ilgi çekici olsa da, şimdilik ertelememiz gerekecek."

Resepsiyonist bizi sıcak bir şekilde karşılıyor ve kısa süre sonra fabrikanın müdürü olan orta yaşlı bir kadın da bize katılıyor. Kadın Rafe ile Fransızca konuşuyor ve Rafe de sıcak bir tonda cevap veriyor.

Önümüzdeki saat, hayatımın en büyüleyici saatlerinden biri olacak.

Gördüklerim yüzünden başım dönüyor. Burası bir fabrika katı değil, daha çok birçok büyük fabrika odası gibi. Beyaz önlükler giymiş düzinelerce zanaatkar, ayrı ayrı istasyonlarda çalışıyor.

Rafe insanları isimleriyle selamlıyor. Saatlerin üretildiği odalardan birinde, yuvarlak gözlüklü ve grileşmiş saçlı bir adamın arkasında duruyor. Karşısında ise kırklı yaşlarında, saate yoğunlaşmış bir kadın var. İkisinin de çalışma tezgahlarında çeşitli aletler bulunuyor: Mikro tornavidalar, ince uçlu cımbızlar, minyatür fırçalar ve büyüteçler.

"Bonjour, Hugo. Ça va?" diye soruyor Rafe. Kelimeleri tanıyorum. Nasılsın?

Hugo sıcak bir tonda cevap verir ve kısa süre sonra masadaki herkes işlerinden başlarını kaldırıp ona bakar. Rafe de aynı anda hepsine birden seslenir.

Burası Mather & Wilde'a o kadar çarpıcı bir benzerlik gösteriyor ki, kalbim sızlıyor. Okyanustan ve Gloucester'dan olabildiğince uzakta, bir İsviçre vadisinde olmama rağmen, özlem duyuyorum.

Ama burası, işleriyle gurur duyan insanlarla dolu. Uzmanlık, titizlik ve samimi sohbetlerle dolu bir yer.

Rafe konuşurken bana yönelttikleri bakışlardan anladığım kadarıyla hepsi bana karşı kibar ve meraklı. Hugo, kalın bir Alman aksanıyla bana tüm hayatını bu işi yapmak için eğittiğini söylüyor. Alman aksanı, çünkü İsviçre'nin üç resmi dili var ve buradaki usta saatçiler ülkenin her köşesinden geliyor.

Hugo bana, "Kendimi adım adım yükselttim," diyor.

Karşısındaki kadına, Yvette'e, burada ne kadar süredir çalıştığını sorduğumda, annesinin de usta bir saatçi olduğunu söylüyor. Lozan'da çalışan ikinci kuşak temsilcisiymiş.

"Annen Artemis'te mi çalışıyordu?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Evet. Raphaël'in öz babası tarafından işe alındım."

Rafe'e baktım.

Buradaki hali yine farklı. Cilalı, evet. Yetenekli. Ama bu insanlarla konuşmaktan hoşlandığı, burada olmaktan hoşlandığı hissine kapılıyorum. "Biz sahipleri değil, yöneticileriz," dedi. Süslü sözler, ama belki içlerinde bir nebze de olsa gerçeklik payı vardır.

Fabrikadan ayrıldıktan sonra, toplantı odalarının yanındaki bir koridorda yürüyorum. Duvarlarda Artemis'in desteklediği hayır kurumlarının resimleri var. Saatlerinden birinin su altında çekilmiş fotoğrafları. Ya da uzaydaki saatin fotoğrafları. Duvardaki bir ekranda milyonlarca rakamı gösteren bir sayı beliriyor. Altında, küçük bir levha bana bu sayının Artemis'in bu yıl dünya çapındaki doğa koruma çalışmalarına yaptığı bağışı gösterdiğini söylüyor.

Rakam o kadar yüksek ki okumak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Frankı dolara hızlıca çevirmek için telefonumu kullanıyorum.

Artemis saatlerinin pahalı olduğunu biliyorum.

Bu şirketin çok büyük paralar kazandığını biliyorum.

Ama bu miktar...? Bu, tüm kar marjı mı?

Kollarımı kendime doladım ve tüm bunlar karşısında hafifçe midem bulandı. Valmont'u bu kadar çabuk yargılayıp Rafe'i şeytan gibi göstermekte ne kadar yanıltmış olabileceğimi düşündüm. Evet, kâr odaklı biri ama aynı zamanda iyilik de yapıyor ve bu, amcam için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Mather & Wilde'ın okyanuslara da yardım etmeye kendini adanması gerekiyor. Markamız, eski yelken kumaşlarından yapılmış çantalar ve deri tekne ayakkabıları üzerine kurulu. Okyanus, markanın DNA'sına işlemiş durumda. Logomuzda da var. Ve yine de kâr amcama geri dönüyor.

Daha iyi bir liderlikle neler başarabileceğimizi birdenbire acı verici bir şekilde fark ediyorum.

Duvardaki saatin tıkırdamasını ve saat ustalarının yüzlerindeki gururu görmek, yavaş yavaş farkına vardığım şeyi pekiştirdi. Başlangıçta Maison

Valmont'a ihtiyaç duymaktan belki de rahatsızlık duyuyordum. Ama şimdi birlikte çalıştığımıza göre, bunu muazzam bir başarıya dönüştüreceğiz.

Birkaç saatlik yoğun bir telaşın ardından opera binasına vardık. Şükürler olsun ki, denemediğim üç elbiseden biri üzerime oldu ve tırnak ojemle uyumlu, uzun, kırmızı bir elbiseydi.

Rafe her zamanki gibi söylüyor: Uzun süre kalmamıza gerek kalmayacak. Ve onunla evlendiğimden beri ilk defa buna minnettarım. Partilerin tadını çıkardım. Verdikleri coşkuya ve oynamam beklenen role kendimi kaptırdım. Müzik, ısıltı ve ihtişam saklanacak bir yer sağlıyor ve ben de bunu çok sevdim.

Ama bu gece, topuklu ayakkabıları giydikten sadece birkaç dakika sonra ayaklarım ağrıyor ve dizlerim garip bir şekilde güçsüz hissediyor. Acaba ateşim mi çıktı diye merak ediyorum.

Yirmi dakika süren ve tam olarak anlayamadığım kısa bir sohbetin ardından Rafe kolunu belime doladı.

"İyi misin?" diye soruyor kulağıma.

Başımı sallıyorum. Dünya hafifçe dönüyor. "İyiyim."

"Elbette öylesin, ama sessizsin ve asla sessiz olmuyorsun."

Tökezliyorum. İçinde bulunduğumuz bekleme salonunun yumuşak halısında ufak bir hareket ama o fark ediyor. Kolunu bana daha sıkı sarıyor. "Otel odasında birkaç kadeh içki içmedin, değil mi?"

Ona dik dik bakmaya çalışıyorum. "Hayır."

"Gitmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır," diyorum hemen. Bu bir refleks. Zayıflık göstermemek lazım. "Önce birlikte fotoğraf çektirmemiz gerekiyor. Amcam için. Ve ben hiç opera izlemedim."

"Bir geceyi kaçırmak fark yaratmaz. Üstelik Milano'da opera var."

Destek almak için ona yaslanıyorum.

"Paige," diyor ve asla adımlı söylemiyor. Wilde ya da canım diyor, ama neredeyse hiç Paige demiyor. Eli alnıma dokunuyor, sonra da boynumu kavırıyor. "Ateşin çok yüksek."

"Kendimi biraz... tuhaf hissediyorum." Dünya etrafımda dönüyor ve en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Sanki aynı anda hem

uçuyorum hem de düşüyorum.

“Ne zamandır kendinizi hasta hissediyorsunuz?”

“Hasta değilim,” diye itiraz ediyorum ve dünya biraz daha hızlı dönmeye başlıyor.

"Ateşin var." Sesi hoşnutsuzdu. Eskiden onu üzmekten hoşlanırdım.

Başım ağırlaşıyor. "Hayır, ağırlaşmıyorum."

"Bir kerecik de olsa tartışmayı bırakabilir misiniz?"

"HAYIR."

“Elbette yapamazsın,” diye mırıldanıyor ve sonra birdenbire havada szlyorum. Bir kolu dizlerimin altına, diğer kolu da sırtımın arkasına geliyor ve beni göğsüne yaslıyor.

Ağzımdan bir çığlık ıktı. "Neden beni taşıyorsunuz?"

"Kendi işine bak, Paige," diyor.

“Havada olmak... benim işim... tam anlamıyla.” Kelimeleri bir araya getirmek zor.

“Eşime bakıyorum. Bunu yapmama izin verebilir misin?” Birine başıyla işaret ediyor, sonra bir kapı açılıyor ve biz içeri giriyoruz. “Senin lmeni istemiyorum.”

Bu beni güldürüyor. Ama aslında gülmüyor da, daha çok alaycı bir gülüş. Daha fazlasına enerjim yok. "Asla yapmazdım," diye itiraz ediyorum. "Hiç beklemeden kazanırdın."

Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıp binadan çıktı ve bunu asla itiraf etmeyecek olsam da, sanırım bayılmak üzereyim.

BÖLÜM 52

PAIGE

Araba yolculuğu çoğunlukla bulanık geçti. Otele döndüğümüzde Rafe arabadan inmemde ve otel asansörüne binmemde bana yardım etti. İyi olduğumu söylemeye çalıştım ama her seferinde beni susturdu.

Asansörde bana duvara tutunmamı söylüyor. "Topuklu ayakkabılarını çıkar," diyor ve ben de önce bir ayağımı sonra diğerini kaldırıyorum, o da kayışlarını çözüp ayakkabılarımı çıkarıyor.

"Kendini öldürmeden önce," diye mırıldanıyor ve ben de bugün daha önce göğsüne bastığım ayağımı ve bacaklarımın arasındaki ağzını düşünüyorum.

Bence Rafe'in azgın halini idare edebilirim.

Ama bu, koruyucu Rafe; o dövüş ringinde benim için endişelenen ya da amcamla ilgileneceğine söz veren aynı adam. Çok uzun zamandır başkalarının ilgilendiği biri değilim. Buna yer yok. Bunu yapacak hiçbir aile üyesi ya da erkek arkadaş yok. Sadece ben, arkadaş grubum ve asla zayıflık göstermeme ihtiyacım var.

Asansörden çıktığımızda Rafe beni tekrar kucağına alıp süitin içinden geçirerek yatağa bıraktı.

Yine anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Bu sinir bozucu, çünkü genellikle duymak istediğim şeyleri söylüyor.

Yatak çok yumuşak, hem de çok yumuşak, gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. Yüzü solgun, sanki bir şey onu rahatsız ediyor.

"Ne dedin?" diye sordum ona.

Yanımda duran örtülere uzandı. "Benim gözetimim altında olmaz dedim."

Ah.

Bacaklarımı kaldırmamı, dönmemi söylüyor ve sonra ince bir keten çarşafla örtülüyorum. Yastık, başımın altında yumuşacık bir bulut gibi. Gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir saniyeliğine. Elbise pek rahat değil ama kalkmayı ya da bununla başa çıkmayı hayal bile edemiyorum. Şu an değil.

Kendime geldiğimde alnımda serin bir şey vardı ve bir ses bana içmemi söylüyordu. Bu hapı al.

"Rafe?"

"Evet. Benim."

İlacı yuttum ve tekrar yastığa yaslandım. Alnıma havluyu tekrar koydu. "Biliyorum, hareketsiz kalmaktan nefret ediyorsun, ama mecbur kalacaksın. Sadece kısa bir süreliğine."

Sırt üstü uzanıyorum. Eklemlerim ağrıyor ve boğazım yanıyor. "Operayı kaçırdım. Orada... bir kaynaşma vardı."

"Sorun değil. Çok da harika bir opera değildi zaten, üstelik orada kimseyi tanı mıydın."

"Partilerde hep arkadaş edinirim," diye mırıldanıyorum.

"Evet." Sesinde bir eğlence vardı. "Bunda iyisin. Ama daha çok parti olacak. Bunu aklından bile geçirme."

"Hım. Tamam."

"Yarınki programımızı iptal ettim."

Gözlerimi aralıyorum. "Programlarımız mı?"

"Evet. Çevrimiçi veya yüz yüze hiçbir toplantı yok."

Bir an duraksıyorum. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi vardı. "Ama... ben... gerçekten mi?"

"Evet." Nazik elleriyle havluyu alnımın üzerine yerleştiriyor. Eli aşağı kayıyor ve boynumun dibine serin bir dokunuş yapıyor. "Lanet olsun. Ateşin çok yüksek."

"Üzgünüm."

"Lanet olsun. İşte bu yüzden gerçekten hasta olduğumu anladım. Benden özür diliyorsun."

"Ben kibar biriyim," diye itiraz edip yastığa daha da gömüldüm. Sohbeti sürdürmek zor.

"Hayır, değilsin," diyor. Boynumun arkasına bir ıslak havlu daha yerleştiriliyor. Cennet gibi hissettiriyor. Sıcak bir günde banyo yapmak gibi.

“Lanet olsun, Paige. Neden bugün ya da dün kendini kötü hissettiğini söylemedin?”

"Önemli değildi," diye mırıldandım, gözlerim kapanırken. "Kendimi iyi hissettim."

“Elbette öyle. Hasta olduğunda, yaralandığında bana söylersin. Bana söylersin, Paige.”

"Neden?" diye fısıldadım.

“Neden?” Sesi gergindi ama yüzüme dokunan eli dikkatliydi. “Çünkü sana bakmak benim görevim.”

Hayır. Bunu sana yüklemesdim...

Alaycı bir şekilde, "Bunu bana mı yükleyeceksin? Sen benim karımsın. Her ne kadar bunu sürekli unutuyor gibi görünsen de. Ama ben, o mahkeme salonunda birlikte olduğumuzdan beri, bir saniye bile senin kocan olduğumu unutamadım. O yüzden bana söyle. Yaralandığında, hastalandığında veya acı çektiğinde. Tamam mı?" dedi.

"Tamam," diye mırıldandım yastığa.

"İyi."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Harika."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Neredeyse tamamen uykuya dalacaktım. Ama sonra yanımda yatak kıpırdadı ve sesi uzaktan gelmeye başladı.

"Bir doktor bulacağım," diyor.

Gözlerimi açtığımda onun ceketini giydiğini gördüm. Burada yalnız kalmak istemiyorum. Garip bir otel odası ve çok, çok sessiz. Sadece kendi dönen kafam var.

“Gidiyor musun?”

Başını salladı. "Ama yakında döneceğim."

“Ne zaman?”

Çantasına geri döndü. Birkaç saniye boyunca bir şeyler karıştırırken onu izledim, sonra elinde koyu kırmızı bir kutuyla tekrar bana döndü. Bu rengi tanıdım. Artemis'in rengiydi.

“Bir saatten fazla kalmayacağım. İşte...” Kutuyu yanıma bırakıp ambalajını yırtarak açtı. “Vermek için bekleyecektim... önemli değil.”

Bana bir saat uzattı.

Bu, özel tasarım kadranlı bir Artemis Jewel modeli. Saat ibrelerinin arkasında güzel, sanatsal bir dalga deseni var. Dövmemin bir versiyonuna benziyor, ama daha iyi, daha sanatsal. Kayışı koyu kahverengi deri.

Gözlerimi kırpıyorum ve ateşli sersemliğim yüzünden söyleyebileceğim tek bir kelime bile aklıma gelmiyor. Bir şey söylersem ağlamaya başlayabilirim diye korkuyorum.

Saati sol elimle sıkıca tutuyorum.

"Bir saat," diye tekrarlıyor.

BÖLÜM 53

RAFE

Bir doktor buldum. Lozan'daki özel hastanelerden birinde çalışıyordu ve sadece birkaç telefon görüşmesi yetti. Kırk beş dakika sonra geldi. O sürenin çoğunu süitimizin köşesindeki bir sandalyede oturup, Paige'in elinde verdiğim saatle kıvrılıp uyuklamasını izleyerek geçirdim.

Bu tamamen ani bir siparişti. Bir hafta önce fabrikadaki usta zanaatkârlardan birine, Jewels marka saatlerden birinin kadranını değiştirebilir miyiz diye sormuştuk. O da inanılmaz bir iş çıkardı. Kusursuzdu. Paige'in okyanustan uzakta olduğu bir dönemde ona okyanustan bir parça.

Bugün fabrikadan aldım ve ona veremeyeceğimi anladım. Çünkü biz... öyle değiliz.

Biz de öyle olabiliriz.

Ufukta görüyorum. Cazip bir olasılık ya da bir serap. Ama değiliz. Henüz değil. Belki de asla. Daha önce hiç kimsenin kocası olmamıştım ve o hala beni bu duruma zorladığım için bana kırgın. Ama sonra, sanki aklına gelebilecek en kötü şeymiş gibi bir tonda, ayrılıp ayrılmadığımı sordu.

Ama yine de ona verdim.

Kapıya hafifçe vuruluyor ve doktoru içeri almak için kalkıyorum. Paige muayene edilirken kendine geliyor. Alnına bir el, dilinin altına bir termometre. İtaat ediyor.

Hafifçe inliyor ama temel soruları yanıtlıyor. Sanki zar zor aklı başında gibi. Doktorun el feneri altında gözleri açık kestane rengi görünüyor.

Ellerimin hareket etmesini engellemek için onları ceplerime soktum. Yanlarımda yumruk haline gelmelerini veya Paige'in elini kavramalarını engelledim. Hastalık. Daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi ama elbette endişelenilecek başka hastalıklar da var. Birini aniden aramızdan almak.

Bugün daha önce hasta olduğunu söylemedi. Rol yaptı, izin verdi... kahretsin. Dilime değdiğinde çok ateşliydi. O zaman bile ateşi var mıydı acaba?

Doktor, Fransız aksanlı İngilizcesiyle, "Nabızınız hızlı," diyor. "Ateşiniz neredeyse 38.7. Bu yüzden kendinizi bu kadar kötü hissediyorsunuz."

"Bu kaç? 38 mi?" Paige bana bakıyor.

"Yüz derecenin biraz üzerinde," diyorum ona.

"Ah." Yastığa yaslandı, gözleri yavaşça kapandı. Doktor çok titizdi. Ben yanımdayken Paige'in ciğerlerini ve kalbini de dinledi.

Muayenesi bittikten sonra doktor elinde ateş düşürücü hap şişesiyle bana döndü. Bunlar, daha önce verdiğim tek ağrı kesiciden daha güçlüydü.

"Büyük ihtimalle viral bir enfeksiyon," diyor bana. "Bu mevsimde grip nadir görülür, ama olabiliyor. Onu serin tutun. Eğer ateşi yarın düşmezse, beni tekrar arayın."

Ona teşekkür edip iyi bir şekilde tazmin edileceğini söylüyorum. Bana böylesine ilgili bir kocaya sahip olduğu için şanslı olduğunu söylüyor ve otel süitinden ayrılıyor.

Okuduğum kitabı alıp sandalyeyi yatağa yaklaştırdım. Paige hâlâ yan tarafına kıvrılmış, gözleri kapalı, yine uyuyordu. Yarın bunların hiçbirini hatırlayacak mı acaba diye merak ettim.

Okumaya çalışıyorum. Odaklanmak zor, önümdeki sayfalardan ona bakmaya geçemiyorum. Teninin kızarmış olduğunu görüyorum. Soğuk havluları iki kez değiştiriyorum ve bir saatten fazla bir süre böyle geçiriyoruz.

Ta ki yatakta kıpırdanmaya başlayana kadar. Sanki üşüyormuş gibi yorganın altına daha da sokuluyor. İmkansız. Ateşi var, hem de çok. Ama yüksek ateşiniz olduğunda vücut mantıklı davranmaz.

Soğuk havluyu alnından itiyor.

"Üşüyor musun?"

"Evet." Dişleri birbirine çarptı. Kahretsin. Yorganın üzerine bir battaniye daha koydum. Otel odası soğuk değil. Soğuk olan onun içinde, daha önce terlemesine neden olan ve şimdi de yapış yapış hale getiren bu virüs.

Birkaç dakika daha titredikten sonra, gözleri umutsuz bir odaklanmayla gözlerimle buluştu. "Rafe?"

Yüzündeki saçları kenara itiyorum. Battaniyenin kenarının üzerinde kalan tek yeri orası. Cildi kuru ve dokunulduğunda sıcak. Dişlerinin takırdamasından nefret ediyorum. Benim iskelemden suya atlayıp bana kalp krizi geçirtmesi gerekiyordu. Bana böyle acı çektirmesi değil.

"Seni kucağıma almamı ister misin?" diye soruyorum. Belki bu onu ısıtmaya yardımcı olur. Ve belki de ellerimde, ancak onu kucakladığımda geçebilecek bir seğirme vardır.

Başını salladı. "Evet. Lütfen."

Gömleğimi çıkarıp yanına oturdum. Hâlâ o lanet olası gala elbisesini giyyordu. Tırnak ojesini andıran koyu kırmızı renkte seçtiğim birkaç elbiseden biriydi.

Aklımdan bir türlü çıkaramadığım şey.

Paige'i kendime doğru çekiyorum. O da iç çekerek dönüyor. Soğuk bir el kolumu bulup onu daha sıkı bir şekilde sarıyor.

Dokunulduğunda sıcak ama soğuktan titriyor.

"Teşekkür ederim," diyor dişlerini birbirine vurarak.

Bana sadece burada olduğu için teşekkür ediyor. Bana teşekkür etmesi de gerekmiyor, tıpkı hasta olmaması gerektiği gibi. Bunlar bizim rollerimiz değil.

Bunlar bizim rollerimiz olmamalı.

Sırtını ısıtmak için birkaç hızlı hareketle elimi sırtında gezdiriyorum. Aslında üşümüyor ama öyle hissediyor. Az önce yuttuğu hap ateşini düşürmeye yardımcı olmalı. Ağrıyı ve baş ağrısını da azaltmalı.

"Hasta olabilirsin." Elleri çıplak omzumu ve göğsümü buldu ve nemli parmaklarını tenime bastırdı.

"Bunu isterdin, değil mi?" diye soruyorum şakağına doğru.

Kıkırdar. Başladığı gibi hızla söner ve inler. "Başım."

"İlaç yakında etkisini göstermeye başlayacak."

"Hım." Biraz dönüyor ve bana daha sıkıca yaslanıyor. Uzun bir dakika boyunca duyulan tek ses onun nefes alışverişi.

Vücudu hâlâ titriyor, ama eskisi kadar değil.

"Bana bir şey söyleyebilir misin?" diye soruyor.

"Sana ne söyleyeyim?"

"Her şey olabilir. Sadece... benimle konuşun. Bana İsviçre'den bahsedin."

“İsviçre mi?”

“Burası senin evin. Ve sesin... çok güzel.” Dişleri tekrar takırdadı ve ben de kollarımı ona daha sıkı sardım.

“Söyleyecek fazla bir şey yok,” diye başlıyorum. Çünkü gerçekten de yok. “Çocukken buradan ayrıldım. Ama sık sık buraya gelirdik, kayak yapmak için ya da ailemizi ziyaret etmek için. Fabrikayı ziyaret etmek için,” diyorum. Nadiren böyle konuşmuştuk. Rahat ve tartışma belirtisi olmadan. Elim, gala elbisesinin üzerindeki çıplak tenine dokunuyor ve teni yakıcı.

"Çok uluslararası bir kişiliğe sahipsiniz."

"Üç farklı ülkeye yayılmıştık, evet," diyorum kuru bir şekilde. "Annem Fransa'ya çabuk alıştı, ama yazların çoğunu ABD'de, ailesinin yanında geçirdik."

Böyle bir şeyi dinlemekle ilgileneneğine imkan yok, değil mi?

"Üç... dil," diye mırıldanıyor. Sesi bitkin. Onu daha sıkı tutabilmek için sırt üstü dönüyorum. Başı omzuma yaslanıyor ve ben de battaniyeyi daha yukarı çekiyorum. Terlemeye başladım. Onun yakıcı etkisinden dolayı şakaklarımda biriktiğini hissedebiliyorum.

"Almanca derslerini de sayarsak dört yıl," diyorum.

"Almanca mı?" Sesi o kadar kırgın ama bir o kadar da güçsüz çıkıyor ki, dudaklarım bükülüyor.

"Evet. İsviçre'nin üçüncü resmi dili ama benim en zayıf olduğum dil."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı boynuma doğru.

"Biliyorum, sevgilim. Ben de senden nefret ediyorum."

Bu, birbirimize verdiğimiz ilk gerçek iltifatlardan biri gibi geliyor.

"İtalyanca veya Fransızca konuştuğunda beni sinir ediyorsun," diyor.

"Seni anlayamamak hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum. Bu yüzden yapıyorum."

"Tahmin etmiştim." İçini çekiyor ve bu garip bir şekilde memnuniyet dolu bir ses tonuyla çıkıyor. "Ve bu konuda ne kadar iyi olduğun da sinir bozucu. Bir de çok sıcak."

Elim sırtında duraklıyor. "Sıcak mı?"

"Evet," diyor iç çekerek.

Güzel, bunu bilmek güzel.

Birkaç dakika daha konuşmadı. Sadece giderek azalan bir şiddetle titredi. Belki yarın da burada kalmamız gerekecek. Bunu halledebilirim. Sadece Karim'e planların değiştiğini söylemem gerekiyor ve—

"Rafe?"

"Hım?"

Sesi boynuma yakın, kolu gövdemin üzerinde. "Neden yapıyorsun bunu? Neden kavga ediyorsun?"

Tavana bakıyorum. Otelin ahşap tavanında, karanlıkta zar zor fark edilebilen, karmaşık bir elmas şekli var. Üstümüzde bir avize asılı. Her biri tek başına kırılğan, ancak bir araya geldiklerinde güçlü olan narın küçük kristal damlacıkları.

Beni köşeye sıkıştırdı ve bu soruyla bundan faydalaniyor. Bu yüzden ona saygı duymadan edemiyorum.

O her zaman çok iyi bir oyun sergiledi.

"Rafe," diyor ve sesi o kadar zayıf ama bir o kadar da kararlı çıkıyor ki, bu beni gülümsetiyor.

"Bunu açıklamak kolay değil," diyorum.

"Bence durmalısın," diye mırıldandı. "Oraya geri dönme. Korkunçtu."

Bu, kimseyle konuştuğum bir şey değil. James düğünden önceki sefer benimle geldi ama neredeyse tüm süre boyunca sessiz kaldı ve sonrasında bana su şişesini uzattı. Hepsi bu.

Kötü alışkanlıklar konusunda başkalarına ders vermenin doğru olmadığını biliyor.

Ama bu onun anladığı anlamına gelmiyor. Bunu onlara açıklamaya çalışsam bile kimsenin anlayacağından emin değilim. Bu, suçluluk duygusunu benden öyle bir şekilde temizliyor ki, katlanılabilir hale geliyor.

"Orası benim normalde gittiğim yer değil. Como'dayken yani. Ve nadiren senin gizlice girdiğin zamanki kadar... yoğun oluyor."

Onun yaptığı hatayı örtbas etmek için mücadele etmek zorunda kaldığımda, kendime nadiren izin verdiğim kadar vahşi bir mücadeleydi. Asla yüze vurma, yumrukların derisini yırtma. Eğil, tekmele, kazan.

Ve onu orada görünce dehşete kapıldım. Orada yeri yoktu.

"Bunu bir daha yapma," diyor.

"Bunu söz veremem," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. Saçları, önceki duşundan sonra taze ve güzel kokuyor. Bazen beni boğmakla tehdit eden o pençe gibi acı veren suçluluk duygusuyla başa çıkmanın tek yolu bu. Acı bunun için iyidir. Arındırır.

"Bana bir daha oraya asla gitmeyeceğime dair söz verdirdin," diyor. "Sen neden bana aynı sözü veremiyorsun?"

"Burası farklı. Senin oraya ait değilsin."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde güldü. Boynuma hafif bir nefes üfledi, normal bir günde üzerime yağdırdığı öfke ve kahkahadan çok farklıydı.

Dudaklarımı saçlarına değdiriyorum. "Umurunda mı?"

Bana cevap vereceğini sanmıyorum. Ama sonra veriyor, eli kaburgalarımın yanına, tam da fark ettiğini bildiğim ama henüz sormadığı yara izinin üzerine.

"Güzel fondötenimi senin için harcayamam... Ten rengimiz uyuşmuyor."

Tavana doğru gülümsüyorum. "Sana daha fazlasını alacağım. Ne zaman istersen."

"Seni acı çekerken görmek hoşuma gitmedi," diyor. Bir ürperti daha onu sarıyor. "Hiç... iyi hissettirmedi."

Doğru kelimeleri bulmak birkaç denememi alıyor. Belki o bunu sabah hatırlamayacak. Ama ben hatırlayacağım. Ve sanırım asla unutmayacağım.

"Seni hasta görmek de hoşuma gitmiyor. Ya da panik atak geçirdiğin zamanları."

Derin bir iç çekişle yanağındaki sarı saç tutamı havaya kalktı. "Şey... Bunları görmeni hiç istememiştim."

"Seni kavga ederken görmeni hiç istememiştim. Ama yine de yolunu bulup oraya geldin," diyorum. Bu konuda oldukça yetenekli görünüyor. Küçük çatlaklardan yol bulup, içeri girip, tamamen geçene kadar çatlakları genişletiyor.

Hiç yer yokken yer açmak.

"Sanırım... senden hoşlanmaya başlıyorum. Bunun benim için iyi olmadığını biliyorum." Esniyor ve ben de elimi saçlarının üzerinden geçiriyorum. Saçları şimdi serbest. Daha önce hiç bu kadar özgürce dokunamamıştım, ama şimdi dokunabiliyorum, başını ve sırtını okşuyorum. "Ama elimde değil."

"Biliyorum, sevgilim. Ben de elimden bir şey gelmiyor." Dudaklarım alnına değiyor ve göğsümde tuhaf bir sıkışma hissediyorum. Sanki o da paramparça olmuş gibi. "Ama merak ediyorum, yarın bunların hiçbirini hatırlayacak mısın?"

Hiçbir yanıt yok.

Kollarımın arasında uyuyakaldı.

BÖLÜM 54

PAIGE

Uyandığımda önümde kocaman bir bardak su, bir rulo sütlü çikolata ve üzerinde iki hap bulunan bir not vardı. Yarım yamalak karalanmış bir el yazısıyla şunlar yazılmıştı: Bir saatliğine dışarıdayım. Yakında döneceğim. Uyanınca bunları al.

Çikolatalara uzanıp kolumdaki güzel yeni saate bakıyorum. Saat öğleden sonra üçü geçmiş. Bu kadar uzun uyuduğum son zamanı hatırlamıyorum.

Eklemlerim ağrıyor, başım ağrıyor ve vücudumdaki genel ağrıdan sanki saatlerce aralıksız spor yapmışım gibi hissediyorum. Ama kesinlikle yapmadığımı biliyorum.

Telefonum komodinin üzerinde şarj oluyor. Nora'dan geçmiş olsun dileklerini içeren bir mesaj var. Rafe onunla konuşmuş olmalı. Kırmızı gala elbisesi süitin kapısının arkasında asılı. Ben onun yerine tişört giymişim. Yumuşak pamuklu kumaş çok tanıdık gelmeye başladı.

Ağızıma birkaç çikolata parçası atıp kendimi doğrulttum. Of. Yine hap. Ama onun benim için hazırladığı hapları içtim. Son yirmi dört—ya da otuz mu desem?—saat bulanık geçti. Rafe'i hatırlıyorum. Fısıldadığı sözler ve koruyucu tavrı. Ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Ama benimle aynı yatakta uyumuştum.

O da beni kucakladı. Sarılmak yoktu. Yatağı paylaşmaya başladığımızdan beri koyduğumuz kural buydu. Ama dün gece bu kuralı feci şekilde çiğnedik.

Sıcak battaniye katmanlarını geride bırakıp, güçsüz bacaklarımla duşa giriyorum. Ter ve mide bulantısını atmak için sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca sıcak suyun altında kalıyorum ve havluya sarınmış halde tekrar sudan çıktığımda Rafe geri dönmüş.

Masanın yanında, sırtı bana dönük bir şekilde duruyor.

Şimdiye kadar Como'ya geri dönmüş olmamız gerekiyordu. O, yatırımcılarla akşam yemekleri yedi... Ben de Mather & Wilde ekibiyle çevrimiçi toplantılar yaptım...

Ama işte buradayız, saat üçte Lozan'da mahsur kaldık.

"Teşekkürler, haplar için," dedim ona.

Bana bakmak için döndü. Saçları her zamankinden daha dağınık, yakışıklı yüzünde yorgun bir ifade var, sakalı ise belirgin. Kusursuz hatlar yerini insanlığa bırakmış.

"Dün gece de bana teşekkür etmiştin." Gözleri bedenimi tarıyor. Bunda cinsel bir şey yok. Garip bir şekilde şefkatli hissettiriyor.

"Buna alışma," diyorum ama sözlerimin hiçbir etkisi yok.

Dudakları kıvrılıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki üzerimden kamyon geçmiş gibi. Dün gece burada bir doktor var mıydı?"

"Evet. Birini aradım. O sana o hapları verdi."

"Onun nasıl görüldüğünü hatırlayamamak tuhaf geliyor." Sadece havluya sarılı halde yatağın kenarına oturuyorum. "Eve arabayla mı gidelim? Bu otel odası güzel ama sanırım artık gitmeye hazırım."

Rafe'in gözleri cevap vermeden benimkilerde oyalandı.

"Ya da... ne?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Hiçbir şey. Evet, eğer kendini iyi hissedersen. Arabada uyuyabilirsin. Ama sadece kendini yeterince güçlü hissedersen."

"Evet, öyleyim. Kendimi daha iyi hissediyorum." Çikolata düğmelerine uzanıyorum. Onları bana o almıştı ve eğer bunu çok düşünürsem, içimdeki o hissin, sanki kırılacakmışım gibi gelen o duygunun geri döneceğinden korkuyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Evet. Garip bir şekilde." Başımı yana eğdim. "Yolda bir fast food restoranına uğrayabilir miyiz? İsviçre'de de böyle yerler var mı?"

"Evet, yapabiliriz. Bunu gerçekleştirebilirim."

"Teşekkür ederim." Sonra yüzümü buruşturdum. "Yine söyledim, değil mi?"

“Evet,” diyor ama yüzündeki o kavisli gülümseme kaybolmuyor ve bakmak zor. Bu da benim de ona karşılık gülümsemek istememe neden oluyor. “Merak etme. Yakında seni yeterince sinir edeceğim ve böylece hesaplaşmış olacağız.”

Otelden çıkış yapıyoruz ve vale onun arabasını getiriyor. Bavulundan aldığım başka bir tişörtünü ve lacivert eşofmanımı giymiştim. Tişört onun kokusunu taşıyordu.

Bundan da hoşlandığıma nefret ediyorum. Kocamla ilgili gerçekten nefret ettiğim şeylerin listesi her geçen gün azalıyor gibi görünüyor. Buraya nasıl geldiğimi, onun yüzüğünü takıp onun emirlerini nasıl yerine getirdiğimi kendime hatırlatmam gerekiyor. Yaptığımız anlaşmayı ve şirketimin kaderini.

Ama kendime bunu hatırlatmama gerek kalmamalıydı.

Öfkeyi bulmak giderek zorlaşıyor.

Rafe Lozan'dan geçerek yola koyuluyor ve biz de bir fast food restoranına uğruyoruz. İkimiz de birer hamburger ve patates kızartması alıyoruz ve bu hayatımda yediğim en iyi yemek oluyor. Bunu ona o kadar coşkuyla söylüyorum ki gülüyor.

Gülüyor.

Onu manuel vitesli araba kullanırken görmenin yeniliği geçti ama yine de zaman zaman elinin vites değiştirmesini izliyorum. Belki bir gün bana da öğretebilir, diye düşünüyorum yarı uykulu bir halde. Sonsuz zamanımızın olduğu ve daha çok arkadaş gibi olabileceğimiz bir dünyada. Ara sıra birbirimize orgazm konusunda yardımcı olan ve beni nefessiz bırakan şekillerde öpüşen arkadaşlar.

İlk bir saat boyunca uyukladım ve gözlerimi açtığımda kırsal alandaydık. Göllerin ve yeşilliklerin, tarlaların ve yüksek dağların etrafında kıvrılan yolların yanından geçtik. Yaz ortasında bile çok yükseklerde karla kaplı zirveler ve çiçek tarlaları vardı.

Yoğun bulut örtüsüne rağmen, dramatik bir şekilde oldukça güzel. Sanki cennetin üzerine yağmur yağacakmış gibi görünüyor.

“Burada yürüyüş yapmak harika olmalı,” diyorum.

“Evet. Bunu bazen ailece yapardık.”

“O zamandan beri bunu yaptınız mı? Yetişkin olarak?”

Birkaç saniye sessiz kalıyor. “Hayır. Son on yıldır Alpler'de pek bulunmadım.”

“Ah.” Ona bakmak için döndüm. “Como, İsviçre mi yoksa Paris mi?”

“Bu adil değil. Buna cevap veremem. Ve versem bile, ortaya çıkarsa çok kötü bir halkla ilişkiler sorunu olur.” Bana bakıyor. “Bunu sen de biliyorsun, sonuçta halkla ilişkiler uzmanısın.”

"Seni ihbar edeceğimden mi korkuyorsun?"

“Senden hep korkuyorum,” diyor, sesi tam tersini ifade ediyor. Bulutlar üzerimizde gürlüyor gibi görünüyor, karanlık ve dağların üzerinden hızla geçiyorlar.

Başımın ağırlığına karşı, sadece bir anlığına da olsa gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Ama tekrar uykuya dalmam gerek, çünkü uyandığımda araba sağanak yağmur altında kalmıştı. Yağmur, üzerimizdeki elik yüzeyle ritmik sesler çıkartıyordu. Rafe, iki eliyle direksiyonu tutarak yavaş bir tempoda sürüyordu.

“Vay canına,” diyorum. “Bu... bu ne zamandır devam ediyor?”

“Yağmur yarım saat önce başladı. Hava raporuna göre yakın zamanda durmayacak.” Bana bir bakış attı. “Başka bir yoldan gidiyoruz. Neredeyse vardık.”

Etrafıma bakıyorum. Artık daha dar bir yoldayız. "Nerede?"

Sesi titriyor ve arabayı neredeyse sürünerek virajı dönüyor. Yoğun su görüşü zorlaştırıyor. "Ailenin burada bir dağ evi var. Orada birkaç saat kalabiliriz. Bu havada araba sürmek güvenli değil."

"Ailenizin evi mi?"

"Evet," diyor.

“Anahtar yanınızda mı? Bu planlı bir şey değildi.”

“Hayır,” diyor, “ama tuş takımı var.”

“Ah. Yüksek teknoloji.”

“Evet.” n cam silecekleri hızla çalışıyor ve yukarıdan gök gürlüyor. Garip bir şekilde rahatlatıcı ve korkutucu, ben de kollarımı kendime sarıyorum.

Fark ediyor. "Yine mi şyorsun?"

"Hayır. Sanırım iyiyim."

“İki saat daha uyudun.”

"Yaptım?"

“Evet.” Yol bizi küçük bir dağ köyüne götürüyor ve yolun iki tarafında ahşap evler görüyoruz. Sokak boyunca demir parmaklıklar sıralanmış. Sağanak yağmur, bu şirinliği tam olarak takdir etmeyi zorlaştırıyor.

Yağmurdan harap olmuş pembe çiçeklerle dolu küçük bir döner kavşağı geçiyoruz. Rafe kıvrımlı bir yoldan yukarı doğru sürüyor ve devasa bir ahşap dağ evinin kapısının önünde duruyor. Kodu girerken kolu ıslanıyor ve sonra içeri giriyoruz, araba duruyor.

Motoru kapatır ve ani sessizlik, yukarıdan gelen bir başka gök gürültüsüyle hemen bozulur.

"Burada kal," diyor. "İçeriden sana bir şemsiye getireceğim."

Bu beni güldürüyor. "Yağmura dayanabilirim."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalısın. Hastasın."

"Ve diyorlar ki, şövalyelik öldü." Kemerimi çözüyorum. "Sevmediğin biri için bu kadar çok şey yapıyorsun."

Gülümsemesini, karşılık vermesini, her zaman sahip olduğumuz, hatta birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlardan beri süregelen o tanıdık atışmaya yeniden başlamamızı bekliyordum. Ama yapmıyor. Dışarıya bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Burada kal," diyor bana tekrar ve yağmurun içine doğru kayboluyor.

İçimde isyan etmek isteyen bir yanımda var. Kendime bakabilirim. Ama yorgunum ve başım tekrar ağrımaya başladı, bu yüzden arabada bekleyip kapıyı açmasını izliyorum. Çantalarımızı içeri taşıyor ve sonra bir şemsiye ile geri dönüyor.

Midemdeki o huzursuzluk hissi yine geri döndü.

İç mekan muhteşem. Taş şömine, büyük ahşap mobilyalar, suni kürk örtüler. Hem ev gibi hem de gösterişli bir havası var; işe yaramayacağını düşüneneceğiniz ama bir şekilde işe yarayan bir kombinasyon.

Şöminenin gürül gürül yandığı bir ortamda, kanepede uzanıp daha fazla hap almaya devam ediyorum. Dışarıda yağmur şiddetle yağıyor. İyi ki durmuşuz. Güneş batmaya yaklaşırken de devam etmenin bir anlamı kalmıyor.

Karşımdaki koltukta oturuyor. Geldiğimizden beri sessiz, sanki başının üzerinde kendi fırtına bulutu varmış gibi. Uzun süreler boyunca, ateşe bakarken onu tamamen kaybediyorum.

"Bu gece burada kalacağız, değil mi?" diye sordum ona.

"Evet," diyor. "Dondurucuda biraz yiyecek var. Isıtabiliriz."

"Bu harika."

Koltuğa yaslandım. Yorgunluk geri döndü, onunla birlikte baş ağrım da. Elinde okuduğu kitap var ama pek dikkat etmiyor. "Gerçekten doktor çağırdın mı?" diye sordum. "Grip için mi?"

“Ben titiz biriyim. Dün gece grip olduğunu bilmiyorduk. Şimdi biliyoruz.”

“Mantıklı bir sonuçtu.” Yanıma dönüyorum. “Kız kardeşin bana senin çok koruyucu olduğunu söyledi.”

Söylendiği an pişman oluyorum. Bana karşı aşırı koruyucu değil. Olmazdı zaten.

Ama adam kitabını indiriyor. " yle mi dedi?"

"Evet."

"Demek ikiniz de benim hakkımda konuştunuz."

"Bir keresinde ondan tavsiye istemiştim, evet."

Gözleri benimkine takıldı. "Bu haksızlık. Senin hakkında sorabileceğim kimse yok."

"Evet. Ben."

“Güvenilmez bir tanıksın,” diyor ve tekrar kitabına bakıyor. Bu gece onda tam olarak anlayamadığım bir dinginlik var. Daha iyi bilmeseydim, rahatsız olduğunu söyledim.

"Yani sen? Aşırı korumacı mısın?" diye soruyorum.

“O kelimedeki ‘over’ ekini çıkarırdım.” Kitabı yerine koyup bitişikteki mutfağa doğru yürüyor. Buzdolabında bir şeyler karıştırdığını duyuyorum. Konuşma bitti. Yemek yiyoruz ve tekrar bayılacak gibi olduğumda, beni misafir odalarından birine götürüyor.

Yorganın altına yığılıyorum. "Komik," diyorum ona, tahta kapı pervazının yanında durarak. O da buraya uyum sağlıyor. Tıpkı İtalya'da olduğu gibi, tıpkı Monte Carlo'da olduğu gibi. Her zaman şekillendirilebilir.

“Komik olan ne?”

" ok uzun süre uyudum ama hâlâ çok yorgunum."

"Hastasın," diyor. "Uyu."

Yan tarafıma döndüm. "Sen de burada uyuyacaksın, değil mi? Biliyorum, gerek yok. Başka odalar da var. Ama..."

"Seni g zlemleyeceğim," diye söz veriyor. "Doktor  yle söyledi."

“Tamam. Güzel.”

"Sana söyledim, senin  lmeni istemiyorum," diyor ve sesindeki tuhaf ton, bunun tamamen şaka olmadığını düşündürüyor.

O yanıma, yorganın altına girmeden önce uyuyakalmıştım; beni tamamen bayıltan, rüyasız bir ateşin etkisi altındaydım.

Ama o gece yine rüya gördü.

BÖLÜM 55

PAIGE

Bir çığlık sesiyle uyandım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve etrafıma bakmak için yatakta doğruldum. Kim olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Yanımda, yorganın üzerinde Rafe vardı. Yanında bir kitap duruyordu ve başucu lambası hala yanıyordu. Sanki okurken uyuyakalmış gibiydi.

Bana doğru dönüyor, kollarından birini uzatıyor. Gövdemi bulup kırırlıyor. Sonra tekrar çığlık atıyor.

Dışarıda yağmur aralıksız yağıyor.

"Rafe, uyan." Kolu belimde acı verici bir şekilde sıkılaştı ve beni yarı sürükleyerek tekrar döndü. Dokunduğumda sıcaktı. Neredeyse benim kadar nemliydi. "Rafe!" Yanağına birkaç hızlı dokunuş yaptım. "Uyan. Hadi..."

Kapalı göz kapaklarının altından gözleri etrafta dolaşıyor. Onu tekrar itiyorum ve vücudu aniden hareketsiz kalıyor. Hareketsiz ve gergin.

"Bak, bu bir rüya," diyorum ona. "Sadece bir rüya. Uyanabilirsin."

Uzun birkaç saniye boyunca nerede olduğundan emin değilim. Benimle mi burada yoksa kendi azabının içinde mi kaybolmuş? Kıpırdamıyor, gözlerini açmıyor. Göğsü altımda hızla yükseliyor.

"Sorun yok," diyorum, her ne kadar öyle hissetmesem de. Onun gibi kâbus gören birini daha önce hiç görmemiştim. Kâbuslar onu o kadar tamamen ele geçiriyor ki.

Gözlerini açıp bana bakıyor. Elimle şakağından yanağına kadar sıcak tenini okşuyorum. Titrek bir nefes verip gözlerini kapatıyor.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de sessiz ve hareketsiz kalıyoruz.

Ama sonra yanımdan uzaklaşıp yataktan fırladı. Dağ evinin penceresine doğru yürüdü ve pencereyi iterek açtı. Yağmur kokulu serin hava içeri doldu. Ellerini pencereye dayadı ve karanlığa baktı. Tıpkı Como'da yaptığı gibi, acısını dindirmek için temiz havaya ihtiyacı varmış gibi.

Kollarını pencere pervazına sıkıca kenetlemiş.

"Rafe?"

Başını hafifçe sallıyor. Sanki benden uzak durmam için beni uyarıyor gibi.

Ama ona her ihtiyaç duyduğumda, her dağılma noktasına geldiğimi hissettiğimde, o hep yanımda oldu. Utançtan ölecekmişim gibi hissettiğimde bile, panik içinde kıvranırken beni izlemesi bile yeterliydi.

Ben de yataktan sessizce kalkıp ona doğru yürüdüm.

"Uyanıksın," diyorum ona. "Güvendesin."

Beklediğim tepki ne olursa olsun, kahkaha değildi. Ses ürkütücüydü. "Evet," dedi. "Güvendeyim. Rüyanın sonunda her zaman kahrolasınca güvende oluyorum."

Dudaklarım aralanıyor. Bu kesinlikle kaza ve kardeşini kaybetmekle ilgili olmalı. Rüyalari o geceyle ilgili olmalı.

Ellerimi sırtına koydum. Dokunduğumda sıcacık, benden bile daha sıcak, ve yavaşça kollarımı beline doladım. Sanki ürkek bir hayvan gibiydi. Sanki kaçıp gidecekmiş gibi.

"Nefes almanı söylememi ister misin?" diye soruyorum. "Sen bana nefes aldığında daha iyi oluyor."

Başını öne eğdi. "Şu anda iyiliğe tahammül edemiyorum, Wilde."

"Neden olmasın?" Ellerim çıplak göğsüne yapıştı. "Benimle konuş."

"Hayır. Bu, asla hakkında konuşamayacağım tek şey."

Yanağımı sırtına yasladım. "Belki arkadaşlarınla ya da ailenle bu konuda konuşamazsın. Ama ben onlardan biri değilim. Benim fikrimin bir önemi yok."

Alaycı bir şekilde gülüyor. Bunu ellerimle ve yüzümü göğsüne yaslayarak hissediyorum. Sanki söylediklerim saçmaymış gibi. Ama bunda bir gerçeklik payı var. O ve ben normal ilişkilerin dışında varız. Bu bir ortaklık ve bir iş girişimi, gerekli bir kötülük ve ne yapacağımı bilemediğim, giderek büyüyen bir çekim.

Biz her şeyiz ve hiçbir şeyiz.

Derin ve sert nefesler alıyor.

“Her şeyi anlatmak zorunda değilsin. Ama belki bir şeyler anlatabilirsin?” diye soruyorum. “Bazen işleri kolaylaştırabilir.”

Pencerenin dışında rüzgar yön değiştiriyor. Yağmur damlaları ellerime çarpıyor.

"Buraya çok yakın," diyor. "Olayın yaşandığı yer burası. Buraya döndüğümde hayallerim her zaman daha da güçleniyor."

"Dağ evinde mi?"

Başını salladı. Hala dışarıya, karanlığa bakıyordu, sanki dışarıdaki dağlar onu çağırıyordu. Bununla ilgili bulabildiğim en açıklayıcı şey, eski bir makaledeki tek bir dipnottu: François Montclair'in iki oğlu İsviçre Alpleri'nde çığ kazasında mahsur kalmış ve birinin hayatını kaybetmişti.

İşte bu kadar. Bir dipnot ve bir trajedi.

Elim, gövdesinin yan tarafındaki pürüzlü yara izinin kenarına hafifçe dokundu. Haftalar önce, masaj sırasında, gözleri bana sormamamı söylerken fark ettiğim yara iziydi bu.

"Yaralandın," diyorum.

“Hayatta kaldım.” Yanağımın altında kasları gevşedi. “Bu hak ettiğimden fazlası.”

"Öyle deme."

Tekrar başını salladı. Sanırım şu anda ona duyduğum kadar yakın hissettiğim başka bir an olmamıştı. Gergin bir halde olmanın ama bunu serbest bırakacak bir yer bulamamanın hissi. Hak ettiğimden fazlası. Neden böyle düşünsün ki?

“O geceyi rüyada görüyor musun?” diye soruyorum. “Herkes görürdü. Hayal bile edemiyorum... Tuzağa mı düşmüştün?”

Onaylarcasına hafif bir ses çıkarıyor. Ellerimin altında nefes alışverişi yavaşlıyor. Bu kucaklaşmanın ona yardımcı olup olmadığını bilmiyorum ama daha önce panik ataklarımda bana yardımcı olmuştu ve onu bırakmaya niyetim yok.

"Ne kadar süreliğine?"

"Otuz beş dakika," diye mırıldandı, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyabiliyordum.

Elim tekrar yarasının üzerinden geçiyor. Kendi derimin içinde hapsolme hissini biliyorum. Kar örtüsünün altında kalma, yaralı ve daha çocuk olma düşüncesi...

“Hayatta kaldığına sevindim,” diyorum. O deneyimin içerdiği korkuyu hayal etmek zor. Tanrıya şükür kurtuldu.

Rafe, içine sızan yağmur damlalarıyla ıslanmış bir halde, kollarında yavaşça dönüyor. "Bana nazik davranma. Şu an değil. Buna dayanamıyorum."

"Öyleyse hayatta kalmayı hak etmediğini söyleme."

"Doğru bu," diye mırıldanıyor ve beni çıplak göğsüne çekiyor. "Bu dağ evi eskiden çok güzel anılarla doluydu. O zamandan beri de bazı anılarım oldu. Ama burası çok sessiz olduğunda, aklıma sadece sonrasındaki günler geliyor..."

"Çılgından sonra mı?" diye soruyorum.

Belki de o kelimeyi sesli söylememeliydim. Ama o umursamıyor gibiydi, kolları beni daha sıkı sarıyordu. "Evet. Hastaneden buraya dönüp odasını, eşyalarını görmek... Yüzüklerin Efendisi kitabı yatağının yanındaydı. Otuz dördüncü bölüme kadar gelmişti. Ayraç olarak da birkaç hafta önce arabada ona verdiğim şu aptal notu kullanmıştı."

"Ah, çok üzgünüm."

Başını üzerime doğru salladı. "Yapma. Ben de o dağdaydım. Yapmalıydım... Yapabilirdim... Sadece yapma."

Hafif bir öksürük beni sarstı. Hemen beni kollarında tutarak pencereden uzaklaştırıp yana doğru bir adım attı. "Kahretsin. Burada olmamalısın, üşütmemelisin."

"Ben iyiyim."

"Hayır, sen hastasın."

"Ben iyiyim."

Başını salladı. "Yatağına geri dön."

"Ancak sen de geliyorsan." Kollarından sıyrılıp arkasından pencereyi kapatarak karanlık dağları ve yağmuru dışarıda bıraktım. Son kabus gördüğünde bu kadar kötü değildi. Ama konuşmanın iyi geldiği anlaşılıyordu. Bu yüzden sesimi sakın tuttum. "Onun hakkında daha fazla şey anlatmak ister misin? Nasıl biriydi?"

"Mükemmel," diyor Rafe, ses tonunda bir kuruluk var. Birkaç adım ötede duruyor. Pencere ile yatak arasında, üzerinde sadece bir eşofman ve dağınık saçlarla.

"Mükemmel?"

"Evet. Annem ve babam onu Maison Valmont'un başına geçmesi için hazırlıyorlardı." Bana bakıyor ve bu bakış onu saran durgunluktan uyandırıyor gibi görünüyor. Yatak örtülerini kaldırıyor. "Hadi gel."

"Komik miydi?"

"Evet. Benden daha sorumluluk sahibi. Hadi bin içeri," diyor.

Usluice tekrar yorganın altına girdim. Baş ağrım hâlâ devam ediyordu ama boğazım çok daha iyiydi. Yanımdaki yatağa elimle vurdum.

Tereddüt ediyor. Ama sonra yanıma, bu sefer çarşafıların altına giriyor ve tavana bakıyor. Ben de karanlıkta onun silik siluetini görmek için yanıma dönüyorum.

"Senden daha sorumluluk sahibi birini hayal etmek zor," diyorum.

"Şey," diyor, "insanlar değişir."

Daha fazla soru sormak istiyorum. Ama onda yeni yeni yatışmaya başlayan bir gerginlik var ve sormaya cesaret edemiyorum. "Tekrar uyuyabilecek misin?" diye soruyorum.

"Sanırım uyumak için Como'ya dönene kadar bekleyeceğim," diyor ve kitaba uzanıyor.

BÖLÜM 56

RAFE

Ertesi gün İtalya'ya geri döndük ve eskisi kadar çok anıyla perili olmayan bir evin rahatlığına kavuştuk. Paige'in durumu daha iyiydi. Enerji seviyesinden, hızlı cevaplarından ve öksürüğün olmamasından bu açıkça belli oluyordu.

Yanında olmak istiyorum. Ama artık daha iyi olduğu için buna gerek yok, üstelik dün gece ona çok fazla şey anlattım. Eşyalarını yerleştirmek ve duş almak istiyor. Bu yüzden her zaman yapılması gereken işlere devam etmek için ayrılıyorum.

Mather & Wilde'ın geçici CEO'suyla koordine ettiğim ve Paige'e anlatmam gereken bir şey var. Ama zaten son iki günü oldukça zor geçti ve bu onu üzecek. Beklemek zorunda kalacak. Ayrıca ikimizin de katılacağı planlanmış bir basın röportajı var. Şimdiye kadar verdiğim az sayıdaki röportajdan biri.

Hepsi bekleyebilir. Gerçek dünya bizden ve ondan çok şey talep ediyor ve hepsi bekleyebilir. Sadece bugünün geri kalanında.

Akşam olunca yatak odama girdiğimde onun zaten orada olduğunu gördüm. Benim banyomdan eşyalarını topluyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Biraz." Elinde bir fırçayla gardırobuma giriyor. Yatağın kenarına oturup aynada uzun, altın sarısı saçlarını taramasını izliyorum. Etrafı, şüphesiz ki çalmayı planladığı kıyafetlerle dolu.

Hareketleri yavaş. Şimdi bu odadan çıkıp kendi odasına gidip saçını tarayabilirdi. Ama burada yapıyor.

Villa şu an boş. Tüm misafirler gitti ve biz de seyahatte değiliz. Kendi yatak odasında uyuyabilir.

Ama o burada.

"Kendi odanda uyumaya başlamak istemezsin," diyorum.

Bu bir soru değil. Onun bu tür sorulara çok sinirlendiğini öğrendim. Ama bu bir tahmin ve doğru olduğundan eminim.

Saçlarını taramaya devam ediyor. "Seni cezalandırmak için bunu uzatıyorum."

"Hımm. Elbette öylesiniz."

Fırça durdu ve bana baktı. "Belki de gömleklerinden birini daha çalmak üzereyim."

"Zaten elliye yakınınız var."

"Belki bir yelek. Yelekler bana yakışıyor. Şortla da kombinleyebilirim."

"Oyalama yapıyorsun Wilde, ikimiz de bunun farkındayız."

Fırçayı dolaptaki çekmecelerden birinin üzerine bırakıp uzun saçlarını örmeye başladı. Sık sık saçlarını örgülü halde uyuduğu anlaşılıyor. "Hazır olduğumda gideceğim, çok teşekkür ederim."

"Benimle vakit geçirmekten bu kadar hoşlanıyorsan, çıkıp bana söyleyebilirsin," diyorum. "Yatırımlarımın değer kazanması ilk defa olmayacak."

"Bu çok kötü bir şakaydı."

"Şaka değil. Gerçek."

"Gerçekleri şaka olarak kullanmak muhtemelen daha da kötü." Kapı pervazına yaslanıp örgüsünü yana doğru çekerek tamamladı. "Biliyor musun, geceleri ne kadar sinir bozucu olabileceğimi tam olarak keşfetmediğimi düşünüyorum. Seni bir kere bile tekmelediğimi sanmıyorum. Ya da bütün yorganı kendime çektiğimi."

Oyalamaya çalışıyor. Ve birlikte olmaya devam etmek istiyor.

Onun geçirdiği panik atağını ve o kabadayılığın ardında gördüğüm güvensizlik belirtilerini düşünüyorum. Olayların olmasından hoşlanıyor. Ve yatağa gitmek, kendi düşünceleriyle baş başa kalmak anlamına geliyor. Gece boyunca bir o yana bir bu yana dönmek demek.

Bazen benim de yaptığım gibi, uyku hapına veya alkole yönelmek.

"İtiraf et. Koridordaki yatak odandan daha iyi uyudun burada."

Gözlerini kısarak, "Keşke öyle olsa" dedi.

“Harika bir yanıt. Çok iyi düşünölmüş. Hatta zekice.”

Arkasını dönüp, giyinme odasında asılı olan tişörtlerin arasında karıştırmaya başladı. Birini alıp lacivert kumaşını inceledi. "Hepimiz yüksek eğitimli, çok dilli milyarder dâhiler olamayız," dedi.

"Yine hırsızlık yapıyorsun."

“Şirketimi çaldın.”

"Bunu bana devretmişsiniz. Sanırım karmaşık bir imza ve 'i' harfinin üzerinde bir kalp vardı."

“Bahsettiğim şey, yıllarca gizlice satın alınan hisseler kısmı,” diyor. “Ve kalp kısmı doğaçlamaydı. İmza çekimimi olabildiğince uzun tutmak istedim çünkü zaten geç kaldığım için sinirlenmişsiniz.”

"Rahatsız olmadım."

Omuzunun üzerinden bana bakıyor.

"Pekala. Sinirlenmişim."

“Seni o zaman bile bir kitap gibi okuyabiliyordum.” Duvara doğru dönüp elbisesinin eteğine uzandı. Eteği yukarı çekmeye başladı ve ben de gözlerimi bahçelerin karanlığına bakan pencerelere çevirdim. Oysa onu bu noktada çıplak görmüşüm. Ateşten titrerken o elbiseyi çıkarıp tişört giydirmiştim.

Güzelliğini bir kılıç gibi kullanmakta çok usta.

Geriye baktığımda, tişörtümün lacivert kumaşı yine vücudunu örtüyor. Kalçasının hemen altında bitiyor, uyluklarının üst kısmına değiyor. Kimsenin bacakları bu kadar uzun olmamalı.

Yatağımdan kalkıp ona doğru yürüyorum. İyi bir rakip, ama hayatımda birçok oyun oynadım.

"Yalnız uyumayı sevmiyorsun, değil mi?" diyorum ve gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum.

"Tam olarak öyle demedim."

Gömleğimi çıkarıp çamaşır sepetine attım. Gözleri gövdemde biraz fazla uzun süre kaldı. Bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

Kemerimin tokasına uzanıp çözmeye başladım. "Eğer kalıcı olarak aynı yatağı paylaşmak istiyorsan, buyur. Gitmen için ısrar etmiyorum."

Benden gözlerini kaçırdı. "Uykunu bozmayı planlamam senin için bir sapkınlık mı? Bunu bilmek güzel."

“Sen yanımdayken kabuslarım daha az oluyor. Ve beni uyandırman da çok işime yarıyor,” diyorum. “Sen de bazen geceleri panik atak geçiriyor musun?”

Dudakları incelmiş bir halde bana baktı. "Pekala. Belki de kendi yatağımdan daha iyi uyudum burada. Ama bunu birine söylersen, seni öldürürüm."

"Evlilik sözleşmemiz, mahkum olmanız durumunda hisselerinizi geri vermeyecek." Eşofmanımı alıp giydim. Bu şekilde giyinmekten nefret ediyorum. Ama bundan sonra her gece benimle yatakta olacaksa, araya bir bariyer koymam gerekiyor.

"Mahkum edilmeyeceğim," diyor ve yanımdan geçip yatağa doğru yürüyor. Tamamen eski haline dönmüş. Hastalığın bıraktığı halsizlik artık yok.

Böyle görüldüğünde dikkatimi dağıtıyor. Makyajsız, uzun bacaklı, sarı saçlı örgülü ve kendi aldığım yumuşak pamuklu kumaşla örtülü. Eğer hâlâ kıyafetlerimi çalmasının beni rahatsız ettiğini düşünüyorsa, bırak çılsın.

Üzerindeki kıyafetlerim. Parmağındaki yüzüğüm. Bileğindeki özel yapım Artemis saati. Ellerimi kullanmadan ona dokunmanın küçük, sınır bozucu, ama bir o kadar da tahrik edici yolları bunlar; oysa tek istediğim şey bu.

O kadar çok istiyorum ki, aklımı kaybediyorum.

"Bu tartışmaya yatıp kalabilir miyiz?" Battaniyeyi kenara çekip okuduğum kitabı alıyorum.

"Birkaç şartım var."

"Elbette öyle düşünüyorsunuz."

"Sürekli aynı yatakta uyumak karşılıklı bir anlaşma. İkimiz de fayda görüyoruz." Yanıma yatağa giriyor. "Öyle değil mi?"

"Evet. Tam bir karşılıklı çıkar ilişkisi." Kahverengi gözlerine bakıyorum. Bu bir farsa benziyor. İkimizin de içine düştüğü bir yalan, çünkü samimiyetten çok daha güvenli geliyor.

"Daha az panik yapıyorum. Daha az kabus görüyorum," diyor.

"Her iki taraf için de kazançlı bir durum," diye katılıyorum.

"Evet. Bu evlilikten bir şeyler elde etsek iyi olur. Şirketimi kurtarmanın ve benzeri şeylerin ötesinde. Ama... sarılmamalıyız. Düzenli olarak değil."

"Elbette hayır," diye onaylıyorum. "Düzenli olarak değil."

"Sadece özel günlerde," diyor. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir gülümseme var ve bu beni etkiliyor.

Sanırım bu kadın beni mahvedecek.

"Anlaştık," diyorum ve yarın ona söylemem gereken haberi düşünüyorum.

Bu yüzden benden nefret edecek.

BÖLÜM 57

GRUP SOHBETİ

BATI

Lütfen bu mutlu çiftin durumları hakkında bize bilgi verin.

ALEX

Mutfakta yaptığınız gibi, birbirinizden "nefret ediyormuş" gibi öpüşmeye devam edip etmediğinizi öğrenmek istiyorum.

RAFE

Dedikodu istiyorsanız bana gelmeyin.

ALEX

Bilgi doğrudan kaynağından geliyorsa buna dedikodu denmez.

JAMES

Eşinize aşık oldunuz mu henüz?

BATI

Çok açık sözlü. Mükemmel iş.

JAMES

Örneğin Alex'in aksine, bütün gün grup sohbetlerinde cevap yazmaya vaktim yok.

ALEX

Hakaret içerikli. Yanlış değil. Ama yine de hakaret içerikli.

RAFE

Durum karmaşık. Sanırım söyleyebileceğim en iyi şey bu.

BATI

Anladım.

ALEX

Lütfen diğerleri için de çevirin.

BATI

Özetle, ona aşık oluyor ama henüz bunu kendine itiraf etmek istemiyor. Ya da ona. Muhtemelen evlilik ve şirketle ilgili hâlâ kırgınlık besliyor. Amcası da işleri karmaşıktırıyor, tıpkı Monaco'da gördüğümüz gibi. Bütün bunlar, Rafe'in yıllardır başa çıkmak zorunda kaldığı duygulardan çok daha fazlası. Doğru muydu?

RAFE

Evet. Aşağı yukarı öyle. Beni çıldırtıyor ama sanırım hoşuma gidiyor.

JAMES

Lanet etmek.

ALEX

Bol şans dostum.

BÖLÜM 58

PAIGE

Ertesi gün ateşim yok. Kendimi iyi hissediyorum; günlerdir hissetmediğim kadar iyiyim. Sabahı çalışarak geçiriyorum ama dışarıdaki güneş beni dışarı çıkıp oynamaya davet ediyor. Rafe ve ben bu öğleden sonra bir gazeteciyle röportaj yapmalıyız. Ama ondan önce... zaman var.

Ben de Rafe'e mesaj attım. O yukarıda, ofisinde.

PAIGE

Öğle yemeğinden önce tenis kortuna mı?

RAFE

Sağlığınız yerinde mi?

Evet. Taşınmak istiyorum.

Saat birde orada görüşürüz.

Tenis eteğimi ve üstümü giyip güneş gözlüğümü takıyorum. Son bir ayda yıllardır oynamadığım kadar çok tenis oynadım. Onu yenme arzusundan doğan şey, bir tutkuya dönüştü.

Kaşıntım tekrar başladı.

O duyguyu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Saçımı atkuyruğu yaparken Mather & Wilde'daki meslektaşlarımdan biri aradı. Yeni Maison Valmont CEO'sunun altında çalışıyor ama neredeyse on yıldır orada. Birbirimizi iyi tanıyoruz.

Yeni CEO işten çıkarmalar konusunda uyarıda bulundu.

Ne zaman?

Yedi ay içinde.

İçimde yankılanan öfke, bir kırbaç darbesi gibi baş döndürücü ve keskin. Rafe'in ellerini düşünüyorum. Nefes al benim için, Wilde. Geceleyin yaptığı itirafları ve doktorun yazdığı ilacı almam konusundaki ısrarını düşünüyorum. Fabrikasındaki saatçiyle olan yakınlığını ve hepsine isimleriyle hitap edişini düşünüyorum.

Bana Mather & Wilde'da en az altı ay boyunca kimseyi işten çıkarmayacağına söz vermişti. Teknik olarak hâlâ anlaşmasına sadık kalıyor... ama sadece bir ay kadar.

Ve bunların hiçbirini bana kendisi söylemedi.

İhanet midemde bir sıcaklık hissi yaratıyor. Çok aptalmışım. Ona güvenmeye başlamıştım...

Bunu asla yapmamalıydım, biliyorum.

Villanın mermer basamaklarından hızla aşağı iniyorum. Mutfaktan, oturma odasından geçip terasa çıkıyorum. Geçtiğim her oda boş. Hiçbir yerde görünmüyor. Demek ki tenis kortuna erkenden gelmiş.

Çalışkan arıların uçuştığı lavanta çitlerinin yanından geçiyorum. Egeria'nın testisinden su döktüğü çeşmenin yanından geçiyorum. Günlerce, gecelerce çok çalışıyor. Birdenbire onun adına da öfkeleniyorum. Kimse ona sonsuza dek orada çalışmak isteyip istemediğini sormadı mı? Kralın bilge danışmanı. Eminim o da zaman zaman sinirlenmiştir. Krallarla uğraşmak zordur.

Tenis kortuna açılan ahşap kapıyı iterek açıyorum.

O orada.

Raketi elinde, bankın yanında duruyor.

Bana bakıyor. Dudaklarındaki o kıvrım, yüz ifademi görünce kayboluyor. Dikkatlice raketini yere bırakıyor.

"Paige," diyor.

Ve en çok da bu acı veriyor. Adımı kullanıyor ve bunu, bunun bir tesadüf ya da hata olmadığını, bunu kasten yaptığını anlatan dikkatli bir ses tonuyla yapıyor.

"Kızgın görünüyorsun," diyor.

"Öfkeliyim. Ve bunun nedenini çok iyi biliyorsun, değil mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Derimin altında bir enerji vızıldıyor, sanki bahçesindeki arıları yutmuşum gibi. "Kimseyi işten çıkarmayacağına

söz vermiştin. Bana uslu durmam karşılığında söz vermiştin. Ve ben de uslu durdum!”

"Kimseyi işten çıkarmadım."

"Yine de... Mather & Wilde'daki CEO'nuz şirket genelinde bir toplantı yaptı ve herkese işten çıkarmalar olacağı konusunda uyarıda bulundu."

Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Yedi ay sonra, sizin koyduğunuz ara dönemden sonra."

O kadar basit bir şekilde söylüyor ki, sanki bu her şeyi yoluna koyuyor. Ben ise aynı anda çok fazla şey hissediyorum. "Ne kadar süre sonra? Bir hafta sonra mı?" Bir adım daha yaklaşıyorum. Ne kadar öfkelenirsem, o kadar az acı hissediyorum. "Kahretsin, Montclair. Tam da... Kahretsin diye düşündüğüm anda."

"Söylediklerinizi harfiyen uyguladım." Çenesi kasıldı. "Söz verdiğim gibi, altı ay boyunca kimse işten çıkarılmayacak. Ama bu, uzun vadeli değişiklikler olmayacağı anlamına gelmiyor. Amcanızın kâr getirmeyen, tamamen gösteriş amaçlı departmanlara yatırım yaptığını biliyorsunuz. Bunu kendiniz de söylediniz! Temellere, mirasınıza geri dönmeniz gerekiyor."

Göğsüne doğru bastırıyorum. Ellerim güneşten ısınmış tişörtünün üzerinde duruyor. "O insanlar benim için aile gibiler."

"Şirketin tamamı iflas ederse durumları daha iyi olmayacak. İnsanlara bunu erkenden bildirmeliyiz ki, işlerini kaybetmeleri durumunda plan yapmaya başlayabilsinler."

"Bunun geleceğini ne zamandır biliyordunuz?"

Bir an fazla tereddüt ediyor. "Üç gün."

"Üç gün mü?" Sanki bir hançer gibi. Ben oradayken... o... elbise dükkanındaydı. Ağzı bacaklarımın arasındaydı. Hastayken beni tutuyordu. Tatlı sözler ve saat, o güzel saat, üzerinde dalga deseni olan. Dövmemle çok benzer.

O, tüm bu süre boyunca bunu biliyordu.

"Evet," diyor, "ve hatırlayacağınız gibi, ya da belki hatırlamayacaksınız, biraz keyifsizsiniz. Bekleyebilecek şeyler hakkında size bir konuşma dayatmak niyetinde değildim."

"Şirketim bekleyemez."

"Sen imkansızsın. Bunun farkında mısın? İmkansızsın."

"Ve bana Artemis fabrikasını gösteren ve bana... bana... şirketlerin yöneticisi olduğunuzu, yıkıcı veya fatih olmadığınızı söyleyen sizdiniz."

Tekrar başımı sallıyorum. Ateşli olduğum sırada beni teselli etmişti ve bunu biliyordu.

“Bana söylemeliydin. Nasıl söylemedin?” Göğsüne tekrar bastırıyorum. Sinir bozucu derecede sert ve sağlam. Bileklerimi buluyor, uzun parmakları onları kavıyor.

“Çıldırırdın.” Eğildi, nefesi dudaklarıma değdi. “Bunu çok iyi yapıyorsun ve zamanı değildi. Hastaydın.”

“Yalancı. Bana söylemekten korktun.” Ellerimi onun kavrayışından kurtarıyorum.

Bırakıyor ama elleri bunun yerine kalçalarıma yerleşiyor, sanki beni yerimde tutmak istiyor.

“Bunu sizin için yaptım. Bunun farkında değil misiniz? Devraldığım her zor durumdaki şirket için normalde yapacağımdan çok daha fazlasını yapıyorum ve bunu yaparken—”

"Kendi banka hesabın için," diye karşılık verdim. Bu adil değil. Hiçbiri. Bana böyle hissettirmesi ve benim hala onu istemem. "Her şey kâr için."

“Banka hesabım Mather & Wilde'a ihtiyaç duymuyor. Görmek ister misiniz? Bu kadar mı? Şirketinize ihtiyacım yok. Başarılı olmak için bile size ihtiyacım yok.” Dişlerini gıcırdatarak duyulabilir bir şekilde kıkırdadı.

"Sen tam bir pisliksin," diyorum.

"Evet," diyor, "tam olarak bu. Asıl soruna değil, bana kızın."

“O insanlar benim ailem,” diyorum. “Ve onlara söz verdim... Bütün bunları... işlerinin olmasını sağlamak için yaptım. Şirketin ayakta kalmasını sağlamak için.”

“Ve öyle de olacak. Bunun olmasını sağlıyorsun. İşinde çok iyisin, biliyorsun.” Rafe bu sözlerle neredeyse öfkeyle karşılık verdi, sesi alçaktı. Elleri belime saplandı. “Ben seni mahvetti.”

"Neden bana kendin söylemedin?" diye soruyorum ona. Elim saçlarının arasına kayıyor ve sıkıca kavıyor. Hâlâ çok şey hissediyorum ama dokunuş bir dayanak noktası. Tutunacak bir şey.

Gözleri kısılıyor ama sıkıca tuttuğum ellerime aldırış etmiyor. "Çünkü şu an verdiğin gibi tepki verirdin."

Hayır, sanırım.

Yanılıyor.

Bunu ondan duymak darbeyi hafifletebilirdi. Bunun yerine bunu arkamdan yapmıştı. Saçları parmaklarıma ipeksi ama pürüzlü geliyor ve dudaklarının dudaklarıma değmesini düşünüyorum.

"Soyunma odasında sana böyle dokunmama izin verdiğime inanamıyorum," diyorum ona. Hele ki bunu yapmaya hazırlanırken.

Çenesindeki bir kas daha gerildi. "Yapabilirim. Çünkü sen bundan zevk aldın. Tıpkı öpüşlerimden ve dokunuşlarımdan zevk aldığın gibi, bazen benden nefret etmen de önemli değil."

Elimle saç derisini okşadım ve gözleri dudaklarıma indi. Bakışlarının yeşili akışkandı. Tenis kortunun dışındaki gölün dalgaları gibi akıyordu. Öfke aşağı indi, midemin derinliklerinde yakıcı bir ateşe dönüştü. Hala ona, kendime ve ne zaman yakın olsak aramızda titreşen enerjiye çok kızgındım.

Sürekli iki adım ileri bir adım geri gidiyoruz.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Bu alışılmadık bir durum." Öne eğildi, dudakları bana sadece bir santim uzaklıktaydı. "Sen sinir bozucu, çıldırtıcı bir kadınsın."

"Sen bu konuda konuşmaya hakkın yok," diyorum.

Ve sonra dudakları benimkilerin üzerine hafifçe yaklaştı.

Karşılığında ona cezalandırıcı bir öpücük veriyorum. Öpücüğün kontrolü için mücadele ediyoruz. Mükemmel değil. Alt dudağıma dişler, sonra da onun diline dilim değiyor; ikimiz de birbirimizi itmek için kullanmamız gereken aynı güçle birbirimize tutunuyoruz.

Soyunma odasındaki o kendinden emin, baştan çıkarıcı tavrından eser yok.

Monte Carlo'daki hesaplı zulmümün hiçbirisi.

Elleri aşağı doğru kayarak kalçalarımı kavradı ve kalçalarımı onunkine sıkıca bastırdı. Etek kısaydı. Parmak uçları çıplak uyluklarımdan üst kısımlarına değiyordu.

Beni sert ve tutkulu bir şekilde öpüyor, sanki beni tamamen yutmak istiyor.

Tişörtünün etek ucunu bulup ellerimi içeri sokuyorum. Gördüğüm en sinir bozucu derecede çekici vücuda sahip. Sert kaslar yumuşak tenin altında akıyor ve tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum.

"Hayatımda karşılaştığım en kafa karıştırıcı insansın," diye mırıldandı boynuma doğru. Dudakları tenimde hızlı ve sıcak bir şekilde hareket ediyordu. Köprücük kemiğimin üzerinden aşağı doğru.

Kalçalarımı onun kalçalarına bastırıyorum ve ereksiyonunun baskısını hissediyorum. Bu, içimden elektrik akımı geçiyor. Sürekli bir güç mücadelesi içindeyiz. Biri alıyor, diğeri veriyor, bu durum tekrar tekrar yaşanıyor.

“Ben olayları karıştıran değilim,” diyorum ve tişörtünü çekiştiriyorum. Daha önce de tişörtsüz dokunmuştum. Ama hiç böyle olmamıştı. Geriye yaslanıp tişörtünü yırtıyor ve sonra tekrar bana uzanıyor. Ellerimi teninde gezdiriyorum, öfkeyle yanıyorum. Bunu yapmamalıydım. Ama durmak istemiyorum ve dürtü kontrolü hiçbir zaman güçlü yanımda olmadı.

Öpüşmelerin arasında ona, "Bunu bana yapmayı bırak," diyorum. Göğsümdeki yanma hissi aşağıya, mideme doğru yayılıyor. "Bu hissi nefret ediyorum."

“İkimiz de aynı durumdayız.” Eli göğsüme, tişörtümün altından belli olan sertleşmiş meme ucuma değdi. Ben de onun duraksamasını fırsat bilip pantolonunun üzerinden elini uzattım.

O sert biri ve ondan daha fazlasını istiyorum. O partiden beri onu düşünüyorum. Nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettirdiğini.

Ve onun benim içimde neler hissedeceğini.

İnleyerek beni tenis ağına kadar geri itiyor. Arkamdaki ağ yumuşak. Beni zar zor ayakta tutacak kadar güçlü. O kadar çok ki. Onu daha önce hiç göğsü açıkken, ellerimin dokunabileceği gergin bir tenle öpmemiştim.

Kaba elleriyle tişörtümü ve spor sütyenimi yukarı çekiyor. Bu, çekici Rafe'den çok dövüşçü Rafe'e benziyor. Eğilip göğsümün üzerinden, sol göğsümün kıvrımına öpücükler konduruyor. Meme ucumu ağzına aldığı anda, koyu renk saçları tenime değerken inliyorum.

Bunu neden daha önce hiç yapmadık?

Bu, mükemmel bir mücadele yöntemi ve harika bir skor tutma şekli. Tenise benziyor, ama ondan çok daha iyi. İrade oyunu ve beceri savaşı.

Saçlarını canını acıtacak kadar sıkıca kavriyorum.

Dişleri meme ucumun üzerinden hafifçe geçerek ısıyor.

Hayatımda hiç bu kadar ıslak olmamıştım. Bacaklarımda arasında hissedebiliyorum, ve sadece onun doldurabileceği o acı dolu boşluğu. Sadece o, ve o dünyada güvenebileceğim son kişi. Daha önceki ihanet arzularımı daha da keskinleştirdi. Keskin bir isteğe dönüştürdü. Onu cezalandırmak ve bana yaptıklarını telafi etmesini istiyorum.

"Bu kahrolası şey," diyor ve ellerini tenis eteğimin altına kaydırıyor. "Bunun içinde seninle her oynadığımızda sevişmeyi düşündüm."

“Öyleyse neden yapmadın?” diye soruyorum. Bu bir alay, ellerim saçlarını daha da sıkıyor. Boynunu öpüyorum. Bir zamanlar morluk olan, öpücük izi sandığım yeri. Umarım eskisinin bana yaşattığı tüm acıların karşılığında oraya bir öpücük izi bırakırım.

"Öyle deme," diyor, eli külotunun kumaşını bulup üzerinden beni okşarken. "Yoksa seni burada beceririm."

"Konuşmayı kes," diyorum ona ve dişlerimi omzuna sürterek hafifçe ısıırıyorum. "Ve yap şunu."

Fransızca ya da belki İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor. Kendimi güçlü ve arzuyla başım dönmüş hissediyorum. Öfke, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığının yanı sıra, o da bana canlılık hissi veriyor. Bana arzu gibi sıradan ve aynı zamanda muhteşem bir duygu hissettiriyor.

Güçlü elleri beni döndürüyor ve ben de ağın üst kısmını kavıyorum.

"Ne dedin?" diye sordum, omzumu çevirip ona bakarak.

Eteğimi yukarı çekiyor ve kalçamın bir tarafını avuçluyor. Gözleri hareketlerine kilitlenmiş durumda.

"Beni öldüreceğini söyledim," diye mırıldandı. "Ama sana izin vereceğimi de." İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekti ve parmaklarını vajinamın üzerinde gezdirdi. "Kahretsin. Islaksın. Nasıl hep bu kadar ıslak olabiliyorsun, Wilde?"

"Anlamadığım dillerde bana iltifat etmeyin."

Gözlerimi kilitliyor ve şortuna uzanıyor. Şortunu aşağı çekiyor ve işte orada, sertleşmiş bir şekilde, bana sürtünüyor. Boğazım kuruyor.

"Hayır," diyor ve sonra bana Fransızca başka bir şey söylüyor. Uzun, nefes nefese ve ateşli bir cümle bu ve elini uzatıp klitorisimi sertçe ovuyor.

"Dur artık," diyorum ama bir iniltiyle sözüm kesiliyor. Hızlıca etrafımda dönüyor ve zevk, vücudumda küçük şimşekler gibi yayılıyor.

"Test yaptırdım. Hepsi negatif. Birkaç ay önce de kontrole gittim. Doğum kontrolü mü?" Sorusunda açık bir talep, bir emir var.

"Spiral taktırdım," diye mırıldandım. "Mart ayında sağlık kontrolüm var."

"Bakın, ne kadar iyi birlikte çalışabiliyoruz?" diye alaycı ve öfkeli bir tonla soruyor.

Omzumu çevirip arkama baktım. "Siktir git."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Az sonra göreceksin."

Sonra geniş penis başını bana dayadı ve içeri doğru itmeye başladı. Başımı öne eğdim ve ağı tutundum. Kahretsin. Benim için yarım yıldan fazla olmuştu ve o da büyük, ve bu dünyanın en güzel hissi.

Kendini sonuna kadar içeri sokuyor ve ikimiz de inliyoruz. Kalçalarımdan kavrayıp yavaşça geri çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor. Hareketleri sert ve acı verici.

"Saçını çöz," diyor bana. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar boğuk.

"Hayır," diyorum ona. Sadece onunla dalga geçmek için, bu noktada tepki vermek adeta bir refleks haline geldi.

Eli, sanki cezaymış gibi, klitorisimden kayıp gidiyor. "Sen bilirsin," diyor ve beni sertçe beceriyor.

Mükemmel.

Tatlı bir şey istemiyorum. Dikkatli bir şey de istemiyorum. Onun da benim kadar paramparça olduğunu hissetmek istiyorum, sanki yapmamız gereken en son şey buymuş gibi ve sert olmalı.

O çok iri. Ellerimi ağın etrafına sıkıca kavradım ve sonra onun sözlerini düşündüm. Bu eteği giydiğim her seferinde benimle sevişmeyi düşündüğünü.

Saçımı atkuyruğu şeklinde açıyorum.

Saçlarım sırtıma dökülüyor ve o kadar yüksek sesle inliyor ki, tüylerim diken diken oluyor. Kalçaları birden duruyor, bana yapışıyor. "Evet," diyor ve eli tekrar klitorisimi bulmak için kıvrılıyor. Elini vajinama bastırıyor, avucunun topuğuyla sertçe bastırıyor.

Bu sefer dikkatli bir manipölasyon yok.

"Yavaşlama," diyorum ona.

Hızını tekrar artırıyor ve beni fileye öyle bir şekilde sıkıştırıyor ki, aklımdaki tüm düşünceler paramparça oluyor. Sadece ben, o ve bu an var. Başka hiçbir şey yok. Kendi kalp atışımın sesi yüzünden ona neden bu kadar kızgın olduğumu bile hatırlayamıyorum.

Kalçamı ezici bir baskıyla tutuyor. "Yavaşlama," diye tekrarlıyor. "Hayır, seninle her şey hızlı olmalı. Lanet olası ılık hızında."

"Asıl ayak uydurmak isteyen sensin," diye karşılık veriyorum ona. Pek mantıklı değil. Orgazm yaklaşıyor ve buraya geleceğimi düşünmemiştim. Bugün. Ama işte buradayım, eli klitorisime sertçe bastırıyor.

"Böyle hissetmek istediğimi mi sanıyorsun?" diye inliyor kulağıma, o kadar derinden içimde ki canım acıyor ve asla durmasını istemiyorum. "Sen odada yokken nefes alamıyormuşum gibi mi? Her sabah, her öğlen, her gece sana ihtiyacım varmış gibi mi? İçindeyim ve yine de daha fazlasını istiyorum."

"Rafe," diyorum ve adını duyunca titreyerek bana yaslanıyor. Sözlerinde bir acı var. Onları ve içimden taşmak üzere olan hazzı düşünmekte zorlanıyorum.

"Sana zarar veren herkesi öldürmek istiyorum," diyor bir başka hamlede, "ve bana böyle hissettirdiğin için seni de öldürmek istiyorum ve seni sonsuza dek burada benim için eğilmiş halde tutmak istiyorum."

Ayakta durmak zor. Bacaklarım kasılıyor ve o da daha sıkı bir şekilde oturduğunu düşünerek inliyor, sonra da orgazmım beni ele geçiriyor. Ellerim ağı o kadar sıkı kavlıyor ki tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

Sanırım sürekli sızlanıyorum. Emin olmak zor.

Rafe acı dolu bir iniltiyle geliyor. Kalçaları bana öyle bir kuvvetle sürtünüyor ki, beni sıkıca tutmasaydı öne doğru düşeceğimden eminim.

Birkaç zorlu nefes boyunca öylece kalıyoruz. Elleri yukarı kayıyor, beni sarıyor. Beni dik pozisyona getirip, hâlâ içinde gömülü olan bedenine doğru çekiyor.

Kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Sonra tekrar ediyor ve kelimeleri zar zor seçebiliyorum. Her zaman bu kadar tatlı olacağından şüphelenmiştim.

Başımı çevirdim. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey," diyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bu eteği çok seviyorum."

BÖLÜM 59

RAFE

Sonrasında, bıraktığım dağınıklığı örtmek için külotunu tekrar yukarı çekiyorum. O da eteğini aşağı çekip göğüslerini tekrar örtüyor, pembe meme uçları kayboluyor. Yanaklarında güzel bir kızarıklık var.

Biz tenis oynamıyoruz.

"Hâlâ sana kızgıyım," diyor ve arkasına bakmadan merdivenlere doğru yöneliyor.

"Saat dörtte görüşmemiz var!" diye sesleniyorum.

"Biliyorum!" diye karşılık verdi ve bahçelerden yukarı doğru, villaya doğru gözden kayboldu.

Tam ters yöne doğru ilerledim ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için göle daldım.

Üç saat sonra, gazetecinin gelmesine birkaç dakika kala, terasta yan yana oturuyorduk ve Karim etrafımızdaki her şeyi hazırlıyordu.

Paige de duş aldı. İkimiz de ıslak saçlarımızla, aramızda sadece bir karış mesafeyle oturuyoruz ve birbirimize delicesine aşıkmiş gibi davranmaya hazırlanıyoruz.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

Ona kendim söylemeliydim. Elbette söylemeliydim.

Ama o şekilde davranmamalıydı. Bütün bunları onun için yapıyorum ve o bunu göremiyor. Ona bunu da söyleyemiyorum.

Ben bile zar zor anlayabiliyorum.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye soruyor ve tırnaklarına bakıyormuş gibi yapıyor.

Ona doğru bir bakış attım. "Kızgın mısın? Hayır."

"Öyle görünüyorsun."

"Ve çok öfkeli görünüyorsunuz."

Gözleri tekrar soğuk, koyu çikolata renginde, bana bakıyor. "Öfkeli olmam için bir sebebim var. Ama kesinlikle kızgınsın."

Başımı yavaşça salladım ve Karim'in duyma mesafesinin çok ötesinde olduğundan emin olmak için baktım. "Kızgın değilim. Ama ben öyle şeyler yapan biri değilim. Karımla bahçedeki tenis kortunda, herkesin görebileceği şekilde sevişmem. Prezervatifsiz seks yapmam. Kendimi kaybetmem, sevgilim, ama işte buradayım."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hiç yapmadın mı? Prezervatifsiz?"

"Hayır," diyorum sertçe. Onun sıcaklığını onsuz hissetmek beni yaralamıştı. Şimdiden onu tekrar özlüyorum.

Yutkunuyor, ama bu, kontrollü yüzündeki tek duygu belirtisi. "Ve herkesin görmesi için mi? Buradaki güvenlik oldukça sıkı. Bunu bana kendin söyledin. Hatta kapının düzgün kapanması ve alarmin çalışması için nasıl bir yol izlenmesi gerektiğine dair bir liste bile verdin."

"Erişim imkanı olan kişileri işe alıyorum."

"Görmelerinde bir sakınca yok."

"Kesinlikle öyleyim," diye mırıldanıyorum.

Kaşları kalkıyor ve gözlerinde o parıltı yeniden beliriyor. Yine alaycı bakışlara geri döndük. Onunla giymek tanıdık bir kıyafet ama artık en sevdiğim değil.

En sevdiğim an, gecenin geç saatlerinde kollarımda olması, boynuma fısıldadığı yumuşak, ateşli itiraflar.

"Mütevazılığınıza bu kadar değer verdiğinizi bilmiyordum."

Ona doğru döndüm. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Karıminkine değer veriyorum."

Ağzı aralanıyor, sanki buna verecek hiçbir cevabı yokmuş gibi. Karim yanımıza geliyor ve alışılmış bir kolaylıkla ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. Bu konuda çok iyi. Pratık ve verimli, asla sınırları aşmıyor.

"Gazeteci geldi. Hazır mısınız?"

Başımı salladım ve gömleğimin yakasını düzeltmek için elimi uzattım. "Evet. Sadece önceden onaylanmış sorular," dedim ona.

“Ona hatırlatacağım,” diyor Karim ve gazeteciyi getirmek için ortadan kayboluyor. Bu, yıllar sonra verdiğim ilk yüz yüze röportaj. Paige ile olan ilk röportajım. Bu, önceden prova ettiğimiz aşk hikayemizi anlatmak ve aslında onun hayatının aşkı olduğumu duyurmak için bir başka fırsat.

Şu an sırtımda onun tırnak izlerini taşıyor olsam bile.

Paige yanımda derin bir nefes alıyor ve baktığımda yüzünde rahat bir gülümseme var. Tamamen bitkin ve sinirli görünmüyor. Mutlu görünüyor.

Yeni gelin.

Gazeteci kendini Manon olarak tanıtıyor. "Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor. Kısa ve öz, uluslararası bir İngilizce konuşuyor, hafif bir Fransız aksanı var. Luster'ın Avrupa muhabiri olmalı.

Nezaket sözleri uzun sürmez. Paige'e kocasıyla birlikte çalışmanın nasıl olduğunu sorar.

"Birlikte şaşırtıcı derecede iyi çalışıyoruz," diyor Paige. "Bu benim için bir sürpriz oldu."

Kolumu Paige'in sandalyesinin arkasına yasladım. "Bana göre öyle değildi. Başından beri onun potansiyelini gördüm. Paige çok zeki bir iş kadını."

"Bu onun tanışma taktiği," diyor Paige ve röportajcıyla birlikte gülüyor. Altta yatan gerginliği görmezden gelirse, ortam oldukça rahat.

Umarım mülakatçı bunu fark etmez.

Manon düğünümüzü, tanışma hikayemizi, Mather & Wilde'ın Maison Valmont markası haline gelmesini soruyor. Hepsini ustalıkla ele alıyoruz. Bu noktada cevaplar iyice ezberlenmiş durumda.

Manon, “Basında amcanız Ben Wilde hakkında bazı söylentiler çıktı,” diyor. “Eminim biliyorsunuzdur, kendisi Amerikan moda endüstrisinde tanınmış bir ikon. Oradaki durum nedir?”

Konudan sıkılmış gibi iç çekiyorum ve konuyu ele alıyorum. Ona olabildiğince doğruyu söylüyorum.

Yanımda Paige başını salladı.

Tek yaşayan ailesini karalayacak şekilde kamuoyunun önüne çıkmasını istemiyorum.

Ancak Manon, Paige'in sözlerini açıkça istiyor. "Tasarım dünyasına siz de yabancı değilsiniz." Paige'e dostça bir gülümseme veriyor. "Siz, Gloucester'daki bir tersaneyi çanta ve deri ürünleri üreten bir moda markasına dönüştüren Rhett ve Jane Wilde'ın torunusunuz."

"Doğru," diyor Paige. Sesi neşeli. "Tarihimizle gurur duyuyorum."

“Anne ve babanız, amcanızla birlikte, sekiz yıl önce yaşanan trajik ölümlelerinden önce yönetim ekibinin kilit üyeleri idi.” Gülümsemesi teselli edici bir hal alıyor. “Kaybınız için çok üzgünüm.”

Bu konu önceden onaylanmamıştır.

Yanımda Paige'in gerildiğini hissediyorum ve ellerinin kucağında kenetlendiğini izliyorum. "Teşekkür ederim," diyor.

“Eğer bugün burada olsalardı, şirketin gidişatı ve evliliğiniz hakkında ne derlerdi sizce?”

Öfke omurgamdan aşağı doğru hızla yayılıyor, o kadar hızlı ki başım dönüyor. Yanımda Paige hızlı hızlı nefes alıyor. Gözleri, daha önce de gördüğüm bir şekilde, röportajcından bana doğru gidip geliyor.

“Paige?” diye soruyor Manon. “Bunun hassas bir konu olduğunu anlıyorum, ama sana kendini ifade etme şansı vermek istedim. Seninle amcan arasında oluşan ayrılığı insanların daha iyi anlamasına yardımcı olacağını düşünüyorum, eğer senin bakış açını daha fazla duyabilirsek.”

Paige'in durumu giderek kötüleşiyor.

Ellerinin titremesinden ve hızlı nefes alışından bunu anlayabiliyorum. Tek kelime etmedi.

"Bu röportaj bitti. Lütfen içeride bekleyin," dedim gazeteciye ve Karim'e de yanıma gelmesi için başımla işaret ettim.

Gözleri şok içinde irileşti. Ama onun ne düşündüğü umurumda değil. Benim umrumda olan, yanımda nefes nefese kalmaya başlayacak olan karım. Onu sandalyeden kaldırıp oturttum. Buradan başka her yerde olmamız gerekiyor.

Bu yüzden sanırım asla röportaj vermiyorum ve kolumu Paige'in omzuna atıyorum.

BÖLÜM 60

RAFE

Paige'i bahçeden geçiriyorum. Titriyor ve nefesi sık ve hızlı geliyor. Bu nöbetler çok sık tekrarlıyor. Bana bunun bazen olan bir şey olduğunu söylemişti. Ama şimdi haftalar geçti ve sadece benim yanımda üç nöbet geçirdi.

Çenem birbirine sürtünüyor.

Son zamanlarda hayatında bir şeyler değişti. Bunun ne olduğunu anlamak zor değil.

İskelenin üzerine çıkıyoruz. Çok sevdiği suyun kenarında, sıcak İtalyan güneşinin altında, ağlamaya başlarken onu kucağıma alıyorum.

Nefes al, diyorum ona. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Uzun sarı saçlarını okşuyorum. Röportajcı bunların hiçbirinden bahsetmesin sakın. Karim'in zaten bunların hepsini hallettiğinden hiç şüphem yok.

Ağlıyor.

Ama hıçkırıkları o kadar şiddetli değil ki sanki parçalanıyormuş gibi ses çıkarmıyor, nefes alamıyormuş gibi de gelmiyor. Bu küçük şeylerin tadını çıkarıyorum. Tüm o üzüntünün ortasında panik olmaması.

Onu kendime doğru çekiyorum. "O sorular haddini aşmıştı," diye mırıldanıyorum şakağına.

Başını salladı. "Ben... Ben buna hazırlıklı değildim."

"Önceden onaylanmamışlardı."

"Soru şuydu işte... ailem bu konuda ne düşünürdü? Sanki bunu her gün merak etmiyormuşum gibi?" Sesi titriyor. "Buna nasıl cevap vereceğim ki?"

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Kahrolası gazeteciler. Bir daha böyle bir şey yapmayacağız.”

“Ama... dava için, amcam için ve—”

"Paige," dedim tekrar, göğsüm sıkışarak. "Ben hallederim. Bunu düşünme. Onun sorularını cevaplamak zorunda değilsin."

Arkama yaslandım ve başparmaklarımla yanaklarını okşadım. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve birkaç saat önce birbirimize yönelttiğimiz öfkenin hiçbir kalmamış bir şekilde bana baktı. "Kendini kapana kısılmış hissettiğinde böyle olur. Geçen hafta bana söylediğin gibi, değil mi?"

“Bazen. Evet.”

Sırtını okşayıp bunu düşünüyorum. Röportajı. Ailesiyle ilgili soruyu.

Her şey ailesiyle mi ilgiliydi?

İlki, amcasının kız kardeşime yaptıklarını anlattıktan bir gün sonraydı. İkincisi, amcası onunla yüzleştikten sonra. Ve şimdi... anne babasının kazasıyla ilgili sorular.

Gökyüzüne bakıyor, yüzü perişan. "Bu en kötüsü," diyor. "Hâlâ sana kızgındım. Senden intikam almak için bu gece çok seksi iç çamaşırlarıyla yatağa girmeyi planlamıştım, ama bunun yerine perişan halde ve... hıçkıra hıçkıra ağlayan ben oldum."

Bu, dudaklarımla seğirmesine neden oluyor. "Hâlâ zaman var. Ve dağılmakta bir sakınca yok. Beni gece gördün zaten."

Başını ellerinin arasına gömüyor, omuzları içe doğru çöküyor. Bu manzaradan nefret ediyorum.

"Ne zaman başladı?" diye soruyorum. "Panik ataklar?"

Ellerinin arasından gözyaşları süzülüyor. Bana cevap vereceğini sanmıyorum. Ama ben saçlarını okşamaya devam ediyorum ve nefes alışverişinin düzenli olduğunu hissediyorum.

"Üniversitedeyken," diye mırıldandı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ve ben seninle... kardeşim hakkında konuşmak istemedim. Geçen gece olanlardan."

“İşe yaradı mı?”

"Henüz karar vermedim."

Paige yarı homurdanarak, yarı kıkırdarak karşılık verdi. Taş iskelede oturuyorduk, tekne yanımızda hafifçe sallanıyordu.

Yanımda oturuyor ve nefes alışverişi yavaşlıyor. Dizleri yukarı çekilmiş, saçları omuzlarına dağılmış halde, bu haliyle savunmasız görünüyor.

"Çocukluğum boyunca, lisede de tenis oynadım. Tenis bursuyla üniversiteye gittim. Ama uzun vadede istediğim şeyin bu olmadığını biliyordum. Asla profesyonel olamazdım." Derin bir nefes alıyor ve ben de sarı saç tutamlarından birini parmağımın etrafına doluyorum.

Onun buradan başlayacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Annem bana öğretti. O harika bir oyuncuydu; birkaç yıl profesyonel olarak da oynadı. Sonra ben üniversitenin ikinci yılındayken..."

"Onlar vefat ettiler."

"Evet. Bir trafik kazası. Oregon'da teyzemi ziyaret ediyorlardı ve bir kamyon çarptı. Alkollü sürücüydü. Anında öldüler, ama bir günden diğerine..."

"Tüm hayatınız değişti."

"İşte mesele de bu." Sesi güçlenerek arkasını döndü. Kolum hâlâ başının altındaydı. "Hem değişti hem de değişmedi. Hâlâ üniversitedeydim. Mather & Wilde'da yaz stajım hâlâ hazırды. Amcam da yanımdaydı. Her şey değişti ama hiçbir şey farklı değildi."

"Ben çok üzgünüm."

"Üniversite bursum vardı ve bu burs, okul için oynamam şartına bağlıydı." Derin bir nefes daha alıyor. "Büyük miktarda para değil, hisse senedi miras aldım, biliyorsunuz? Bu yüzden sahaya çıkıp turnuvalarda oynardım, sonra da kimse beni görmediğinde dağılırdım."

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Onu geceleyin, kavgaların ve kabusların içinde, karanlığa bürünmüş bir şekilde gömdüm. Dostlarımın ve ailemin şahitlik edebileceği yerlerden çok uzakta.

O zamandan beri omuzlarında çok büyük bir yük var. Aile şirketi, geleceği ve tüm bunları, güvenebileceği tek kişi her şeye karışan amcası olmak üzere, kimse olmadan yapmak zorunda kaldı.

"Burada her şey çok iyi gidiyordu. Sadece özel hayatımda dağılmaya özen gösterdim. Ama sonra her şeyi gördünüz."

"Yaptım."

Elini yüzüne götürüyor. "Bunu görmüş olmandan ne kadar nefret ettiğimi söyleyebilir miyim? Ve sonra gerçekten görmüş olmandan, benim bunu yapabilmemden, bunun bana yardımcı olmasından ne kadar korktuğumu?"

"Söyleyebilirsin. İsteddiğini söyleyebilirsin." Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Teni yumuşacık. Dudaklarımı saçlarına kaydırıyorum,

mahkemeye ilk girdiği günden beri beni büyüleyen o altın sarısı saçlara.

“Beni neden bu kadar iyi anlıyorsun? Senin... senin kabusların yüzünden mi? Ve kaza yüzünden mi?” Dizleri benimkine yaslanarak yukarı çekildi. “Dışarıdaki röportajcı, o—”

“Hiçbir şey görmedi. Bundan emin olacağız.” Altımdaki taş sert, ama o yumuşak. Sorusu geçerli. Ama cevaplamak istemiyorum, çünkü farklı. Kazamın ve bana mal olan şeyin sebebi benim. “Benimle evlendikten sonra panik atakların daha sık mı gelmeye başladı?”

Cevabın çok da önemli olmadığı, kalbimin bu düşünce karşısında göğsümde gümbür gümbür attığı hissiyatını yokmuş gibi, sırtını okşuyorum.

“Hayır, sebebi bu değil. En azından ben öyle düşünmüyorum.” Derin bir nefes daha alıyor. “Her zaman hissetmekte... hissetmekte iyi değilim. Ve uzun yıllar hissetmemeye çalıştım. Ama son zamanlarda bu zor oldu.”

"Son günlerde çok şey hissediyorsun," diyorum.

Başını salladı ve göğsümdeki eli gevşedi. "Amcam gitti. Hâlâ hayatta, ama yıllardır sürdürdüğüm ilişki..." Yanağından bir damla gözyaşı daha aktı. Gömleğim onu emdi.

"O bir aptal," diyorum, "sahip olduğu şeyin değerini anlamadığı için. Seni hayatında bulunduran ve kaybeden herkes aptal olurdu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Ben Wilde'dan hoşlanmamamın birçok nedeni var. Özellikle küçük kız kardeşimle bağlantılı, çok yoğun birçok neden. Ama son kalan ailesini umursamazlıkla, ihmalkarlıkla bir kenara atması, asla anlayamayacağım bir eylem. Paige çok zeki ve Mather & Wilde için fikirleri iyi.

O kadar çok önemsiyor ki, oradaki çalışanları korumak için benimle evlendi.

Anne ve babasını bir anda kaybetti. Ve şimdi, acı acı ölümle, amcasını da tamamen kaybetti.

Bu kadar çok şey hissetmesine şaşmamalı.

Kirpikleri ıslak. Göz kırptığında birbirine yapışıyorlar. "Yine bana karşı nazik davranıyorsun. Ve hasta değilim."

"Bana karşı nazik davrandınız. Bazen."

"Bazen," diye tekrarlıyor ve sesinde bir gülümseme var. Çok küçük bir gülümseme, ama yine de bir gülümseme.

"İstersen daha sonra tekrar bana kızabilirsin," diyorum ona, "eğer gerçekten kızmak istiyorsan."

"Bana kendin anlatmanı istiyordum. İşten çıkarmalar hakkında. Çok kötü hissettim... Keşke bana söyleseydin." Sesi biraz titriyor ve bu sestən nefret ediyorum. Buna sebep olduğum için nefret ediyorum.

"Biliyorum. Yapmadığım için üzgünüm canım." Elimle tekrar sırtını okşadım. "Anne babanı kaybettikten sonra neler olduğunu bana daha ayrıntılı anlatır mısın?"

"Sonrasında?"

"Evet. O zamanlar daha on dokuz yaşındaydın."

Derin bir nefes alıyor. "Her şeyi ben halletmek zorundaydım. Tüm lojistik işleri. Ev, cenazeler... Ben yardım etti. Gerçekten etti Rafe, söz veriyorum. Avukatların parasını ödedi ve mezun olur olmaz şirkette çalışmaya başlamama izin verdi. Görüyorsun ya, orada çalışan herkesi tanıyordum. Okyanus kenarında küçük bir daire buldum ve her gün çantalarımızı ve mokasenlerimizi yapan, fotoğraf çekimleri ve kampanyaları organize eden, mali işleri denetleyen insanlarla vakit geçirdim."

"Onlar senin ailen," diyorum kısaca.

Başını salladı. Parmakları göğsümde geziniyordu. Uzakta, kalabalık gölde tekneler geçiyordu. "Hepsi benim için oradaydı. Ve hepsi... biliyordu. Eğer olaydan dört yıl sonra, sıradan bir salı günü kendimi berbat hissetmeye başlarsam ve tüm arkadaşlarım çoktan kederim hakkında bana soru sormayı bırakmışlarsa... Onlar biliyordu ve bana kendi alanımı bıraktılar."

Boşta kalan elimi yüzümde gezdiriyorum. Çok hassas bir konu, ama yine de kelimelerin ağzımdan dökülmesini engelleyemiyorum. "Yas zaman alır. En azından bana öyle söylediler. Ama bence asla tamamen iyileşmiyor."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diyor. "Sadece zamanla katlanması daha kolaylaşıyor."

Yanağındaki bir gözyaşını siliyorum ve her gün beni nasıl öldürdüğünü, ama yine de onu suçlayamadığımı düşünüyorum.

Gözleri gözlerimle buluştu. Gözyaşlarından dolayı gözleri parlıyordu ama paniği geçmiş, gözleri yeniden sakinleşmişti. "Bir konuda anlaştık mı?"

"Öyle görünüyor canım."

“Sanırım daha sonra sana tekrar kızmam gerekmiyor.” Alt dudağını ısırarak, “Sorunumuzu gayet iyi çözdük,” dedi.

Ağzım kıvrılıyor. "Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

"Tartışmanın eğlenceli bir yoluydu."

"Evet, öyleydi."

“Ama,” diyor ve dirseğinin üzerine doğruluyor, “yine de olası işten çıkarmalar hakkında bana her şeyi anlatmanızı istiyorum ve kimin, neden ve ne zaman işten çıkarılacağına karar verme sürecine dahil olmak istiyorum. Bunun son çare olmasını istiyorum. Beni yine kararların dışında bırakmayacaksınız.”

"Böyle bir şeyi hayal bile etmezdim," diyorum ona ve bu doğru.

BÖLÜM 61

PAIGE

Düşmanınızken kocanız olan kişiye karşı hisler beslemek ve bu hisleri nereye yerleştireceğinizi bilememek son derece kafa karıştırıcı. Sanki dünyada bu konuda konuşabileceğim tek kişi o, ama aynı zamanda da en son kişi. Bunu nasıl ifade etmeliyim? Kendim bile zar zor anlıyorum.

O gece yine aynı yatakta uyuduk.

Konuyu daha detaylı konuştuktan sonra, olası işten çıkarmalarla ilgili söylediklerini anlıyorum. Bunun bir gün olabileceğini biliyordum ve bunu önceden belirtmek ve tüm çalışanlara bir zaman çizelgesi vermek sorumlu bir davranış. Sürece dahil edileceğim konusunda bana güvence verildi.

Ama yine de... Bana kendisi söylememesi, benimle görüşmemesi canımı acıttı ve şaşırtıcı derecede canımı acıttı.

Farkında olmadan, içime işlemişti. Tartışmalarımız, şakalaşmalarımız, rol yapmamız ve gösteriş yapmamız arasında, gerçek bir şey geliştirdik.

Bu da beni dehşete düşürüyor.

Ertesi gün, balkondan ofise dönüştürülmüş yerden çıkıp araba sürmeye koyuldum. Kafamı dağıtmam gerekiyordu ve henüz bir İtalyan marketine gitmemiştim. Bu bir eksiklik gibi geliyor.

Çocukken yaptığımız birkaç yurtdışı seyahatinde, annemle babamla birlikte her zaman markete uğramaya vakit ayırırdık. Koridorları tek tek gezer, daha önce hiç duymadığımız şeyleri denemek için seçerdik.

Ben de burada aynı şeyi yapıyorum. Egeria'ya dönmeden önce markette neredeyse bir saat geçiriyorum. Poşetleri taşımak için arabadan mutfağa iki

sefer yapmak zorunda kalıyorum.

Onları mutfak tezgahının üzerine koydum. Plastik çok ince ve bir karton kutunun köşesi çoktan delmişti.

Bir dahaki sefere bez çanta getireceğim.

Mutfakta Antonella'nın burada olduğu zamanlarda açık tuttuğu küçük bir radyo var. Radyoyu açıyorum ve İtalyan müziği çalmaya başlıyor. Eşyalarımı yerleştirmeye başlarken müziğe eşlik ediyorum. Hemen denemek istediğim en az üç şey var.

İtalyan bakkalları, şimdiye kadar girdiğim en iyileri olabilir.

Bir ses, "Neredeydin?" diye soruyor.

Arkamı döndüğümde Rafe'in kapı aralığında durduğunu gördüm. Mutfak adasının üzerinden, aldığım şeylerin adeta bir ziyafet sofrası gibi sergilendiği yere bakıyordu.

"Arabayı yine çaldım," diyorum.

"Bu hırsızlık değil. İstedğin arabayı kullanabilirsin." Daha önce hiç görmediğim bir kurabiye kutusunu kaldırdı. "Bunları sen mi aldın?"

"Evet. İyi mi bunlar?"

"Harikalar. Bunları eskiden kayak gezilerine götürürdük. O zamanlar tek tek paketlenmişlerdi." Kutuyu tekrar yere koyuyor. "Bütün dükkanı mı aldınız?"

"Hayır. Ama buraya geldiğimden beri tek bir markete bile gitmediğimi fark ettim ve... şey, İtalyan yemekleri almak istiyorum. Ülkenin her yerini tadarak keşfetmek istiyorum."

Gülümseyerek bir paket cipsi havaya kaldırıyor. "Yani bununla mı başladınız?"

"Daha önce hiç duymadığım bir lezzet! Ve sadece atıştırmalık yapmıyorum. Şikayet etmeyin, yoksa o nostaljik kurabiyelerden birini alamazsınız."

"Nostalji kurabiyeleri," diye tekrarlıyor. Aldığı kurabiyelere göz gezdiriyor, birkaçını çeviriyor. "Ve şu anda dinlediğiniz kişi... Volare mi?"

"Kültürü benimsiyorum."

"İtalyan değil, İsviçreli bir adamla evlisin," diyor. Bu sözler midemi ısıtıyor.

"Evet, İsviçre'ye döndüğümüzde bunu da yapmak istiyorum," diyorum. "Geçen hafta sadece biraz çikolata deneme fırsatım oldu."

Yanımda duruyor, kalçalarımız neredeyse birbirine değiyor. Aldığım meyveleri ayıklıyorum ve o da beni izliyor.

"Benim yelegimi mi giyiyorsun?"

"Evet. Denemek istediğimi söylemiştim. Şortla güzel durmuyor mu?"
Ona gülümsedim. "Benden çok mu rahatsızsın?"

"Evet," diyor rahatlıkla. "Çok öfkeliyim. Senin benim kıyafetlerimle ortalıkta dolaşma fikri beni en ufak bir şekilde bile tahrik etmiyor."

Müzik hızlanıyor ve kalbim de onunla birlikte hızlanıyor. "İstenen etki bu değildi."

"Biliyorum. Bu yüzden kendime sakladım." Elini uzatıp küçük siyah bir kavanoz aldı. "Kalamar mürekkebi mi aldın?"

"Evet. Benim için yeni olan her şeyi satın aldım."

"Bunu makarna yapmak için kullanabilirim." Ters çevirip bana baktı. Koyu yeşil bakışlarında beni hafif hissettiren bir şey vardı. Sanki her şeyi yapabiliyordum gibi. "Bu akşam benimle yemek yer misin?"

"Burada?"

"Evet. Dışarıda, terasta."

Müzik yüzünden. Dans etme isteği duymamın sebebi bu. "Evet."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Güzel."

Bu bir randevu mu? Sanki yasal olarak evli olduğunuz kocanızla ilk randevuya çıkmak mümkünmüş gibi düşünüyorum. Bunu soramam. Bunu düşünmemem bile gerek. Ama sonra başımı kaldırıyor ve düşüncelerimi toparlamak imkansız hale geliyor.

"Yemek yapabiliyor musun?" diye soruyorum.

"Bilebilirim. Henüz bilmediğiniz birçok şey var."

Nefesim kesiliyor. "Muhtemelen düğünümüzden önce özel dedektif tutmadığım içindir."

"Ne büyük bir ihmal," diyor sesi yarı gülümseme yarı alaycı bir tonda.

Gömleğinin yakasını buluyorum. Midem gurulduyor. Nefret ettiğim türden bir his bu.

Genellikle.

"Sana dokunmak için bahane aradığım için yakanı düzeltmiyorum," diyorum ona.

"Güzel," diyor. "Çünkü artık bir bahaneye ihtiyacınız yok."

Korkum dışarıdaki göl gibi. Dar ve korkunç derecede derin. "Duygular konusunda iyi değilim... Yıllarca duygularımdan kaçmak için elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Biliyorum canım. Bu seni hayatta tuttu."

Onun rahat ve doğal tavrı gözlerimi yakıyor. Gözlerimi yormadan hızla kırıyorum. Belki de ilerlemenin tek yolu, derin göle dalıp yüzeyde kalıp kalamayacağımı görmek.

Gözleri gözlerimi aradı. "Nedir bu?"

"Bana yine 'canım' dedin." Bu, her şeyden çok aptalca, ama söyleyebileceğim tek şey bu.

"Evet. Yaptım." Rafe yanağıma dokundu, yüzü benimkine çok yakındı. Eskiden ona bakamayacak kadar yakışıklı bulduğumu düşünün. Şimdi ise gözlerimi ondan alamıyorum. O gözlerde zeka ve nezaket, aynı zamanda karmaşıklık ve ıstırap var. Dolgun dudakları, hemen bir sırtmaya dönüşüyor ve bazen, sadece bazen—gerçekten mutlu olduğunda—tam anlamıyla bir gülümsemeye bürünüyor.

"Bazen dayanamıyorum işte... Bana karşı nazik olduğunda. Sınırları böyle bulanıklaştırdığımızda. Kavga ettiğimizde ya da yakınlaştığımızda sana katlanabiliyorum. Ama nezakete nasıl katlanacağımı bilmiyorum," diyorum ona.

Gülümsemesi soluyor. Geriye sadece o kalıyor, yüzünün her çizgisine kazınmış dürüstlük.

"Sanırım duramam," diyor. "Eğer günün her dakikasında birbirimizden nefret etmeye geri dönmemizi istiyorsan, Paige..."

Başımı sallıyorum. Ama ben de kelimeleri bulamıyorum ve belki o da bunu görüyor, çünkü başparmağıyla yanağımı okşayıp konuşmaya devam ediyor.

"Senden nefret ettim. Beni zorladığın için. Sonra da çok sinir bozucu olduğun için senden nefret ettim." Yanağımdaki ıslak bir şeyi siliyor. Ağlıyor muyum? "Ve sonra da çok ilginç olduğun için. Bunu çok iyi başardın, biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Çok çabaladım."

"Adliye binasına girdiğinde aklımdan ne geçtiğini biliyor musun?"

"Bana hemen bir saat almanız gerekiyordu, çünkü geç kalmıştım."

Dudakları kıvrıldı. "Evet, o da doğru. Ama senin gördüğüm en güzel kadın olman ve karşıt taraflarda olmamızın sadece benim şanssızlığım olduğunu düşünmüştüm."

"Yapmadın."

"Evet, anladım. Sen de beni çözdün. Seni itiraf etmek istediğimden daha önce istediğimi gördün."

“Bu düğmeye basmak çok eğlenceliydi.” Kollarının arasında kıpırdanıp ellerimi keten gömleğinin yakasının altına kaydurdım. “Şimdi ne yapacağız?”

"Şimdi?"

"Evet. Artık senden nefret ediyormuş gibi yapabileceğime de emin değilim."

Öne eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bilmiyorum. İlişkiler konusunda uzman değilim."

"Ben de değil."

"Ve bazı şeyler var... Bilmiyorum, belki de..." Sesi kırık ve acı dolu bir şekilde kesiliyor. Onun kâbuslarını ve suçluluk duygusunu düşünüyorum. Hayatta kalmamalıydım. O, tıpkı benim denizde yalnız başıma sürüklenmeye alışkın olduğum gibi, bir adada yaşamaya alışkın bir adam.

"Bırak da ben seninle ilgileneyim, tamam mı?" diye soruyor. "Önce oradan başlayalım."

Başımı salladım ve onun kokusunu içime çektim. Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmemişti. Oradan başlamak bile yeterince zor olabilir.

BÖLÜM 62

PAIGE

Rafe'in kollarında uyandım.

Etrafıma kıvrılmış, bir bacağını iki bacağımın arasından geçirmiş ve kolunu belime ağır bir şekilde sarmış. Sıcak.

O da uyanık. Nefes alışverişinin düzenliliğinden ve başparmağıyla kaburgalarımın etrafında yaptığı küçük, sıkı dairelerden bunu anlayabiliyorum.

"Koşma," diyor bana.

"Kuralları çiğniyoruz," diyorum. Ama kımıldamıyorum bile.

Boynuma doğru kıkırdıyor. Sakalı gıdıklıyor, sonra da sıcak dudakları, tam kulağımın altında. Beni öpüyor. Sadece bir kez, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. "Kuralları çiğnemeyi seviyorsun."

"Evet." Eli göğsümün alt kısmına dokunuyor. Kendimi ağır, tembel ve kemiklerime kadar sıcak hissediyorum. "Bu benim en sevdiğim hobim."

"Hayır, değil. Hoşuna gidiyor. Ama en sevdiğin hobin değil." Boynumdaki hassas deriye tekrar öpüyor beni. Soyunma odasında da aynısını yapmıştı.

"Öyleyse en sevdiğim hobim ne?"

"Suya atlamak."

Gülüyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor. "Evet. Ondan nefret ediyorsun."

"Sadece güvende olmadığın zaman." Tenimi öpmeye devam ediyor ve ben de boynumu geriye doğru büküyorum. Dokunuşundan yayılan bir

sıcaklık. Küçük elektrik telleri.

Sırtıma yaslanmış, sert uzantısını hissedebiliyorum. Kalçalarım mükemmel bir şekilde yerleşmiş ve ben de biraz geriye doğru bastırıyorum.

Boynuma doğru inleyerek ses çıkarıyor.

"Bir keresinde bana bunu görmezden gelmemi söylemiştin," diye mırıldanıyorum.

"Yaptım. Ama sen hiçbir zaman söylenenleri yapmada pek iyi olmadın."

"Bunun neresi eğlenceli?" diye soruyorum. Parmaklarım bileğini buluyor ve yukarı çekiyorum. Avucunu tamamen sol göğsümün üzerine yerleştiriyor. Tenis kortu sert, hızlı ve mükemmeldi. Biz hiç yavaş oynamamıştık. Ya hızlı ve çılgıncaydı ya da zamanlamalı ve sessizdi.

"Nasıl hep bu kadar güzel kokuyorsun?" Burnu köprücük kemiğime değiyor. "Her zaman."

Başparmağı meme ucuma değiyor ve dokunuşu altında sertleşiyor. Giydiğim ipek gecelik, haftalar önce, onun kartıyla yaptığım o çılgın alışverişte aldığım bir şey. O zamanlar ona acı çektirmek istiyordum. İnce askıları var ve bacaklarımda kolayca yukarı kayıyor.

"Bunu daha önce hiç tartışmadan yapmadık."

"Hayır, sanırım henüz yapmadık." Elleri bacağımın boyunca kayarak uzandı. "Bu, sana hala iyi hissettiremeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Boynumu tekrar öp."

Kıkırdar ve istediğimi yapar. Çok geçmeden ona karşı kıvranmaya başlarım ve sert penisi beni rahatsız edecek şekilde bastırır. Sonunda pes eder ve örtüyü geri iterek sıkıca birbirine yapışmış bacaklarımızı ortaya çıkarır. İkimiz de bronz tenliyiz, ama onunkisi biraz daha koyu ve üzerinde seyrek koyu tüyler var.

Kırmızı ojeli ayak tırnaklarım beyaz çarşafın üzerinde çok dikkat çekiyor.

"Çekil," diyor bana. "Seni hiç tamamen çıplak görmedim."

Emre gülümseyerek ipek iç çamaşırımı başımdan yukarı doğru kaydardım. Dönmeye çalıştım ama o başını sallayarak beni yanımda tuttu.

İç çamaşırımı aşağı çekiyor. Ben de yukarı kalkıyorum ve siyah kumaş bacaklarımın yarısına kadar iniyor.

"İşte oldu," diye mırıldanıyor ve uzun bedenini benimkine sıkıca bastırıyor. Tıpkı birlikte uyuduğumuz gibi, o büyük kaşık, ben küçük kaşık, ama eli üst üste yığılmış bacaklarımın arasına giriyor. İşe yaramaması

gerekirdi. Ama işe yarıyor, parmakları klitorisimi bulup onu sürekli ovarken, sıcak ağzıyla boynumu okşuyor.

"Bunu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekecek." Nefes alışverişim hızlanıyor, klitorisim onun hareketlerinin bombardımanı altında.

"Senin amın," diyor. "Bu daha açıklayıcı mı?"

Nefesim kesildi. "Şey... Evet."

"Seni en son becerdiğimde sana Fransızca ne dediğimi biliyor musun?"

"HAYIR."

"Bunu daha önce yapmadığımız için ikimize de ne kadar kızmıştım."

Dönmek isteyerek inliyorum. Hiçbir hareket yok ve içimdeki her şey hareket için yalvarıyor. Uzuvarımın hareket etmesinin, kendimi onda, bizde kaybetmenin o güzel hissini. İşte burada.

"Şimdi seni yavaşça becereceğim. Buna dayanabilir misin, sevgilim?" Beni öpüyor, boynum geriye doğru dönüp dudaklarıyla buluşuyor. İçimde daha fazlasını isteyen bir yapı var.

Öpüşüne karşılık başımı salladım.

Başka her yerde onun emirlerine karşı geldim ama burada, garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum onları. "Mükemmel karım," diyor bana. "Bak, ne kadar da uslu duruyorsun."

"Buna alışma," diye mırıldanıyorum ama sözleri içimi ısıtıyor.

Eliyle üst bacağımı kavradı ve aşağıya çektiğim külotumun izin verdiği kadar yukarı kaldırdı. Sonra kalın kafasının bana değdiğini hissettim ve yavaşça ileri doğru iterek içime girdi.

Bu şekilde daha sıkı oturuyor.

Tamamen içime girdiğinde, kalçaları kızarınca inledi. "Kahretsin. Bunu hayal etmişim," diye mırıldandı. "Seni kollarımda böyle tutarken uyandığım her seferinde."

Buna zar zor dayanabiliyorum. O yakınlık, o sözler ve beni tamamen yutmakla tehdit eden o arzu. O çok fazla şey. Bedenimi örtüyor ve derinlere, içime gömülmüş durumda. Tenim gergin hissediyor.

Onu iterek yerinden kıpırdamasını istiyorum.

Kolunu belime daha sıkı sarıyor. "Kıpırdamadan durabilirsin," diyor. "Bunu benim için yapabilir misin, Wilde? Sadece burada benimle uzan."

"Çok yavaş," diye mırıldanarak bileğini kavramak için uzandım. Eli tekrar bacaklarımın arasında sabırla çalışmaya başladı. Arkadan tembelce içime girmeye başladı.

“Çok yavaş değil.” Boynumu öpüyor ve durmaksızın derin hareketlerle içime giriyor. Vücutlarımız o kadar sıkı kenetlenmiş ki hareket etmek zor.

“İhtiyacım var... İhtiyacım var...”

“Biliyorum, sevgilim.” Klitorisimi okşuyor. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Hareketleri incelikli, zarif. Kalçalarının yuvarlanması ve uzunluğunun içime girmesi. Kendimi hiç bu kadar sarılmış hissetmemiştim. Dudaklarından boynuma, bacağıma değen baldırına ve boynumun altındaki koluna kadar bana dokunuyor. Neredeyse çok fazla ama aynı zamanda yetersiz.

Elimi arkama uzatıp kalçasından tuttum.

Haklı. Bu kadar hareketsiz kalabiliyorum ama bu bir işkence ve beni orgazmın eşiğine getirmesi uzun sürmüyor. Bu hissi seviyorum. Boşalmadan hemen önceki o incecik an, aynı anda hem hiçbir yerde hem de her yerde olduğum an. Varoluşumun sona erdiği, sadece bedenim ve duyularımın kaldığı an.

Geliyorum.

O beni bu süreçte tutuyor ve sonra hâlâ sıkıca içimde gömülü haldeyken tüm vücudu titriyor. Kendi iniltisi boynuma doğru boğuk bir şekilde yayılıyor ve içime boşalırken beni sıkıca tutuyor.

Gözlerimden akmak üzere olan yaşları durdurmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Her yerim çok sıcak ve güçsüz hissediyorum, sıkılmış bir havlu gibi yatağa gömülüyorum.

“Sevgilim,” diyor ve elini yanağıma dokunduruyor. “Sevgilim, bana bak.”

Başımı sallıyorum. İnliyor ve beni yerinden oynatıyor, uzun vücudunun üzerine düz bir şekilde uzanacak şekilde çekiyor. Göğüslerim göğsüne yapışıyor, teninin ve göğüs kıllarının sıcaklığı, uzunluğunun sıcaklığı karnıma değişiyor. Yüzümü boynuna gömüyorum.

"Bakma," diyor ve büyük bir el başımı kavırıyor. "Ama kal. Benim için bunu yapabilir misin? Sonra birlikte sabah yüzmeye gideriz."

Başımı onun boynuna yasladım. Daha önce hiç böyle bir orgazm yaşamamıştım.

Telaş içinde değil, aksine yakınlığa doğru yavaş, dolambaçlı bir yürüyüşle.

Elleri tekrar vücudumu okşamaya başladı, tahrik etmek için değil, rahatlatmak için. Parmaklarımı göğüs kıllarının arasında gezdirdim.

"Bunu tekrar yapmak isteyeceğim," diyor bana. "Çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve çok güzel geliyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum ve bu iyilik neredeyse dayanılmaz geliyor. Ama aynı zamanda içimi dolduruyor ve ağlamak istememe neden oluyor.

"Sonra seni yalayacağım," diye mırıldandı saçlarımın arasına. "Dilimde senin tadına ihtiyacım var. Bunu sadece bir kez yapmış olmama inanamıyorum. Ne büyük bir ihmalmişim."

Gülerek yanıma döndüm. "Bu ayarlanabilir."

"Hım. Tanrıya şükür."

Elleri okşamaya devam ediyor. Ellerinden biri göğsümün kıvrımını buluyor ve yüzüğü güneş ışığında parıldıyor. Bu onun evlilik yüzüğü değil. Bu diğer yüzük, merak ettiğim yüzük.

"Bu yüzük ne?" diye sordum. Elini okşadım ve aşınmış altın yüzünü buldum. Oynattım ve kolayca çıktı. "Diğerlerinin de bunlardan taktığını gördüm. Arkadaşların."

"Hımm. Öyleler."

Yüzüğü bana doğru çeviriyorum. Ortasında B harfi olan bir mühür yüzüğü. Uzun zamandır parmağında olduğu için aşınmış durumda. Yüzüğü tekrar çeviriyorum. İşte o zaman arkasındaki yazıyı fark ediyorum.

"Per dolum...? Burada Latince bir şey var."

"Per dolum vincimus," diyor. Bacağı benimkilerin arasına kayıyor ve kalçama değdiğinde tekrar sertleşmeye başladığını hissediyorum. Bu beni gülümsetiyor.

Ama biraz daha beklemesi gerekecek. "Bu sizin yatılı okulunuzdan mı? Belmont Akademisi."

"Evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu okulun resmi sloganı değil. O, per arduum floremus. Zorluklar sayesinde gelişiriz." Dudakları boynuma değiyor. "Biz onu tersine çevirdik. Hile yoluyla zafer kazanırız."

"Bunu yapmadın."

"Evet. James Latince dersinde dikkatli dinledi."

"Yapmadın mı?"

"Hayır. Zaten üç dil biliyordum."

"Hava atmak."

Kıkırdadı ve dişleriyle kulağımın kenarını buldu. "Onlar için çalışmak zorunda değildim. Geçmişime bu ani ilgi neden?"

“Kim kiminle arkadaş oldu?”

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani tarih dersi mi istiyorsun?"

"Araştırma yapıyorum," dedim kibarca ve boşta kalan elimle sertleşmeye başlayan cinsel organıyla oynamaya başladım. Nefesini tuttu.

“Şey, eğer bunu aynı anda yapacaksanız... Önce West’i gördüm. İlk günden nefret ettim. Sonra bir hafta sonra okuldan atılmamı engelledi ve işte, o da burada kaldı.”

"Okuldan atılmaya mı çalıştın?"

"Evet. Pek başarılı olamadım."

"Vay canına." Geçmişini düşünüyorum. Tarihler, zaman çizelgeleri... "Çığdan hemen sonra yatılı okula mı gittin?"

Başını salladı. Uzun bir süre başka bir şey söylemeyeceğini düşündüm. Ama sonra iç çekti. "Bunu bir ceza olarak gördüm ve orada kalmak istemedim. Amerika annemin memleketiydi ve birçok yazımı orada geçirdim, ama orası evim değildi. Ve kimseyi tanıımıyordum."

“Hâlâ öyle mi görüyorsun? Bir ceza olarak mı?” Kolundan tutup ona baktım. Güneş ışığı bronz teninin üzerinde benek benek aydınlanıp, koyu, simsiyah saçlarının arasında kayboldu.

Bu ışıktaki gözleri daha açık yeşil bir tonda görünüyor.

“Sanırım bu son çareydi. Annem ve babam duyguları ifade etmede pek iyi değillerdi... Etienne yüzünden çok üzgündüler. Benimle ne yapacaklarını bilemediler. Ve sorunu, onunla başa çıkmak için daha donanımlı birine devrettiler.”

Onu on dört yaşında, uzun boylu, ezilmiş ve isyankar bir halde hayal etmek zor değil. Onun uzaklaştırılmasını sevmiyorum. Hayatının yarısını doğanın güçlerinden sorumlu hissederek geçirmesini sevmiyorum.

"Hayatta kalmayı hak etmiyordum," dedi.

Rafe'in başparmağı dudağıma geliyor. "Üzülme."

“Bu yatılı okulu sevdiğimden emin değilim.” Yüzüğü tekrar eline taktım.

"Beni kurtardı," diyor kısaca ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. "Ve sanırım önceki hatamı düzeltmenin zamanı geldi..."

Sonunda sırt üstü yere uzandım, kafası bacaklarımın arasındaydı ve aklımdaki tüm düşünceler silinmişti.

Dili çok iyidir.

BÖLÜM 63

RAFE

“Şuna bakın.” Paige masamın kenarında oturuyor ve haber başlıklarının olduğu dizüstü bilgisayarını tutuyor. Monaco'da çekilmiş bir fotoğrafımız ve yanında dev bir başlık var. Lüks dünyasının son aşıkları gerçek gibi görünüyor.

"Bu berbat bir metin yazarlığı," diyorum.

Gülüyor. Saçları omuzlarına dökülmüş, tam da erişmem gereken bir yığın belgenin üzerinde oturuyor ve güzel kokuyor. Elimle çıplak bacağına dokunuyorum. "Evet, ama bu harika bir haber," diyor. "Satıyoruz. İşe yarıyor."

"Ve haber döngüsü değişiyor," diye ekliyorum. "Artık kimse uzun süre umursamayacak."

"Umarım hatırlayacakları şey bu olur. Olaylar yatıştığında." Arkasına yaslandı, ellerini masanın kenarına dayadı. Hâlâ ona verdiğim saati takıyordu.

Bu sabah, bir başka tenis maçından sonra, ne kadar çok beğendiğini söyledi. Oyun bittikten sonra göle dalmadan önce dikkatlice çıkardı.

Onu hak etmiyorum. Bunu biliyorum ve bu bilgi, ayakkabımdaki bir taş gibi, her bana gülümsediğinde, teşekkür ettiğinde ve bana dokunduğunda içimi acıtıyor. Onun bu hayatta asla hak edemeyeceğim kadar çok iyiliğe sahip olduğunu biliyorum.

Bana bahşedilen en büyük şey onun güveni ve bu güvene layık olmak zorundayım.

"Amcanızın davası neredeyse sonuçlandı," diyorum ona. "Hayatınızın aşkı kavramının yasal tanımını en iyi ihtimalle zayıf. Büyükbabanızın vasiyeti ise... şey işte."

"Başka bir zamandan." Bana gülümsüyor ve bu güneş ışınları gibi. "Yani onunla işimizin yakında biteceğini mi düşünüyorsun?"

"Neredeyse kesin," diyorum ona.

Elimle bacağının pürüzsüz derisine dokunurken, "Yakında bir ara benimle Gloucester'a gel. Sana Mather & Wilde fabrikasını ve okyanusu göstereceğim," diyor.

Bu durum, bir an için nefes almayı zorlaştırıyor. Paige için bu davet, en yakın çevresinde kendisine yer açılması gibi bir şey. Onun sığınağı ve anne babasına olan saygısının simgesi olan o yerde.

"Eylül ayında West ve Nora'nın düğününe gidiyoruz. Sonrasında oraya gidebiliriz," diyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Nora ile mesajlaşıyordum, biliyor musun?"

"Duydum."

"Onu gerçekten çok seviyorum. Amber'ı da. Grup sohbetimiz var."

"Bunun adı ne?"

"Monaco Poker Güzelleri." Yüzünü buruşturuyor. "Daha iyisini bulacağız. Üzerinde çalışıyorum."

Gülüyorum. "Eminim yapacaksın. Ve dün gece telefonundaki bir uygulamayla Fransızca öğrendiğini duydum?"

Gözleri kocaman açıldı. Yanaklarına güzel bir kızarıklık yayıldı ve onu tekrar istedim. Dudaklarımın altında o sıcak teni öyle bir tutkuyla istedim ki nefesim kesildi.

"Beni mi gözetliyordun?"

"Bunu benim yatağında yapıyordun."

"Evet, ama sen orada değildin."

"Tam içeri giriyordum, sen oyalanıyorsun." Başımı yana eğdim. "Fransızca öğrenmeye mi çalışıyorsun?"

Elini uzatıp uzun saçlarını örmeye başladı. "Belki de Fransızca tartışmanı sevmiyorumdur."

"Hım. Fransızca tartışmaktan başka şeyler de yapabilirim."

Yüzündeki kızarıklık devam ediyor ve dudakları güzel bir O şeklini alıyor. "Şey. Evet. Belki bunu isterdim. Ama yine de anlamayı isterdim sanırım..."

“Sana öğretebilirim.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne kadar sürede?"

“Bolca zamanım var. Okyanuslar kadar. Adeta içinde boğuluyorum. Bana değerli bir görev verdiğiniz için teşekkür ederim. Sonunda.” Dizinin arkasındaki pürüzsüz teni okşuyorum. “Benden sonra tekrarla. Mon mari est le meilleur homme du monde.”

Gözlerini kısarak, "Bekle. Bu şu anlama mı geliyor...?" dedi.

“Merhaba, benim adım Paige? Evet, evet öyle.”

Gülüyor ve beni itmek istercesine ayağını göğsüme bastırıyor. "Yalancı," diyor ama sırtıyor.

Acaba bu, tam burada, mutluluk mu? Öyle hissettiriyor. Odayı yaz güneşinin parlaklığı kadar aydınlatıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim sanırım.

"Bunu hak etmiyorsun," diye hatırlatıyor bir ses.

Kapıya dikkatlice bir tıkırtı geldi ve Antonella başını içeri uzattı. "Efendim, misafirleriniz geldi."

Ona teşekkür edip ayağa kalktım. "Gösteri zamanı," dedim karıma ve onu masadan kaldırdım. Kapının hemen önünde beni bir kez öptü, sonra da sırtarak merdivenlerden aşağı kayboldu. Peşinden gittim.

Küçük bir akşam yemeği. Tabii ki Leelyn ve Sylvie de orada, Enzo ve Vittoria da öyle. Milano ve Como'da düzenli olarak yaz tatillerini geçiren birkaç tasarımcı da burada. Küçük, samimi bir ortam.

Ve böylece akşam yemeğinden sonra kendimi göle bakan terasta, yanımda Sylvie ile birlikte buluyorum. Bir aydır kaçınmaya çalıştığım sohbe yavaş yavaş başlıyoruz.

Armandelle'de baş tasarımcı olarak kalmasını istiyorum. Eminim ki Paige ve ben ona evliliğimizin gerçek olduğunu şimdiye kadar kanıtladık.

“Sylvie,” diyorum. “Ne istiyorsun? Daha fazla yaratıcı özgürlük mü istiyorsun? Bunu sana verebilirim. Başka fırsatları değerlendirmek için daha fazla zamana mı ihtiyacın var? Bunu da sana verebilirim.”

Uzun süre bana baktı. Göz kalemiyle çerçevelenmiş gözlerinde bir düşünce sezgisi vardı ve sigarasından derin bir nefes çekti.

"Raphaël," diyor Fransızca. "Sen ve eşin rol yapıyorsunuz. Biliyorum. Başından beri biliyorum. Ama ikinizi de... önümde, diyelim ki, rol yaparken izlemek çok eğlenceliydi."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra iç çektim. "Kahretsin."

Sylvie kaşını kaldırarak, "Onunla iş için evlendin, değil mi?" dedi.

İnkâr etmenin bir anlamı yok. Elimle yüzümü siliyorum. "Evet. Bizi sen mi tuzağa düşürdün?"

"Kızma canım. Çok eğleneliydi."

"Masaj terapistiniz mi?"

"İtiraf edeyim, bunu reddedeceğini bekliyordum." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ama çok eğleneliydi. Leelyn ve ben inanılmaz güzel vakit geçirdik. Normalde çok gergin birisin, değil mi? Yaratıcı tarafını kullanmıyorsun, sadece mantıklı tarafını. Senin rol yapmanı izlemek çok eğleneliydi." Başını yana eğiyor. "Sadece, artık rol yapmıyorsun, değil mi?"

Sylvie'nin gözleri bana kilitlenmiş durumda ve bundan sonra söyleyeceklerimi söylememeliydim. İlişkimiz profesyonel ve özel hayat arasında ince bir çizgide ilerliyor. Arkadaşlar ve iş ortakları. Çalışan ve işveren. Onun gücü var. Benim de gücüm var. Bu gücü karşılıklı olarak kullanıyoruz; dünyanın en ünlü tasarımcılarından biri ve dünyanın en büyük lüks holdinginin sahibi.

Onun kaderi benim elimde. Ama o da benim kaderimin bir parçasını elinde tutuyor.

"Hayır," diyorum. "Öyle değil."

"Ha, demek ki haklıymışım. Birkaç hafta önce işler değişti?"

"Evet."

"Çok zeki biriyim," diyor ve gülümsemesi genişliyor. "Belki bir gün Maison Valmont'tan ayrılırım, belki ayrılmam. Ama bu yüzden olmayacak."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilmeden. Terasın karşısında, Paige, Leelyn ile canlı bir sohbe dalmış. Mutlu görünüyor.

"Kendinizi kandırılmış hissetmeyin," diyor Sylvie. "İkiniz de bizi aldatmaya çalışıyordunuz. Biz de biraz eğlendik."

Çenemin üzerinden elimi gezdiriyorum. "Evet. Bunu görebiliyorum."

Sylvie sigarasını söndürdü. "Hadi gidip eşlerimizin yanına gidelim, iş konuşmalarını yarına bırakalım."

Keşke iş hayatım eşimden tamamen ayrı olabilseydi.

Çünkü sabah olduğunda herkesin konuştuğu tek konu bu oluyor.

YASAL UYARI

Ben Wilde, yeğenine karşı açtığı davaya yeni belgeler ekledi.

Yeni ortaya çıkan e-postalar, Paige Wilde'ın Raphaël Montclair ile aşk evliliği yaptığı iddiasını sorguluyor. Bu davada daha önce belirtildiği gibi, Paige'in hisselerinin ek %10'una erişimini düzenleyen vasiyetname, "hayatının aşkıyla" evlenmesine bağlıdır.

Paige Wilde'dan yeni keşfedilen e-postalar delil toplama sürecine alındı. Mahkemede yapılan nikahlarından birkaç hafta önce gönderilen e-postalar, anlaşmayı açıkça ortaya koyuyor: Bayan Wilde, Bay Montclair'den kendisiyle evlenmesini, hisselerini almak ve Bay Ben Wilde'ı şirketten uzaklaştırmak amacıyla istemişti.

Bu durum, Bay Montclair ve Bayan Wilde'ın avukatlarının son bir aydır öne sürmeye çalıştıkları her şeye aykırı.

Bu durum, Paige Wilde'ın hisselerine sahip olma ve dolayısıyla çoğunluk hissesini elinde bulundurma yetkisini ciddi şekilde sorguluyor. Hisseleri yönetmek veya Raphaël Montclair'e satmak onun yetkisinde değildi.

PAIGE'İN GELEN MESAJLARI

ABEN

Merhaba. Şu anda karşı karşıya kaldığımız tüm medya ilgisiyle başa çıkmak için bir halkla ilişkiler stratejiniz var mı?

JOSEPHİNE

Merhaba. Avukatlık ücretim ve bu durumdan kaynaklanacak yeni yasal masraflar hakkında görüşmemiz gerekiyor. New York saatiyle sabah 9'da müsait misiniz?

MARJORİE

Önce işten çıkarmalar konusunda bizi uyardılar, şimdi de Maison Valmont ile birleşmenin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini herkes merak ediyor. Neler oluyor Paige?

JULİET

Haberi az önce gördüm. Merkezde herkes bundan bahsediyor. Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama şunu bilmenizi istiyorum ki, buradaki insanlar Ben'in kim olduğunu çok iyi biliyor. Merak etmeyin.

NORA

Merhaba. Haberi yeni gördüm. Sizin tarafınızdayım. Şirketteki payınızı alabilmek için bir partnere aşık olmanızı şart koşmanız çok yanlış. Orijinal vasiyete karşı bir mücadele yolu var mı? Üzgünüm. İçini dökmek istersen beni ara!

AMBER

Senin yanındayım! Herkesin senin hakkında konuştuğunu hissediyor olabilirsin, ama söz veriyorum bu durum geçecek. Herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen beni ara, tamam mı?

BÖLÜM 64

PAIGE

Her şeyin alt üst olması için harika bir gün.

Güneş parlıyor ve turkuaz gölün etrafındaki dağlar neredeyse zümrüt yeşili. Kahvaltıda Rafe, daha sonra tekneyle gezintiye çıkmayı önerdi. Ben kullanabilir miyim? Boynumu öptü, orada biraz oyalandı ve evet dedi.

Ama sonra, İtalya saatiyle saat birde avukatım beni aradı. Sanırım bu bir bakıma bir iyilikti. Bunu onlardan duymak.

Amcam ya da müfettişlerinden biri e-posta hesabıma bir şekilde erişim sağlamış. Görünüşe göre her yerden çıkış yapmamışım. Aklıma gelen tek şey bu: Mather & Wilde'dan gelen başıboş bir dizüstü bilgisayar onun eline geçmiş olabilir.

Rafe ile olan e-postalarımı buldu.

Aylar önce ona gönderdiğim ve tüm bu olayları başlatan çılgın e-posta.

Rafe ile aşk evliliği yapmadık ve amcam, e-posta sayesinde anne babamın vasiyetnamesindeki kuralları ihlal ettiğime dair yasal kanıta sahip. Nikah törenimde bana verilen ek yüzde onluk payı almamalıydım.

Bu da her şeyin matematiğini değiştirirdi.

Midem dayanılmaz bir korkuyla alt üst olmuş durumda. Bu işlerin ters gitmesine izin veremem. Yaptığım her şey, şirketin aldığı yeni yön, ekibin yeni kampanyalar ve fikirler için duyduğu heyecan... Ben'in artık orada olmaması ve kibir ve egosuyla herkesi boğmaması sayesinde herkesin rahat bir nefes alabilmesi...

Her şey dağılmak üzere.

Ve bunların hepsi benim yüzümden. Ben tüm sorumluluğu üstleniyorum.

Telefonum mesajlarla dolup taşıyor. Onu oturma odasındaki şezlonga bıraktım ve Villa Egeria'nın ahşap zemininde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Rafe evde değil.

Onu aramayı denedim. Mesaj da attım ve hemen cevap verdi.

RAFE

Toplantıdayım. On beş dakika sonra evde olacağım.

Bugün Milano'daydı. Bu yüzden bir aşağı bir yukarı yürüyorum, bekliyorum ve bacaklarımı hızlandırıp beni caddenin karşısına koşturma isteğine direnmeye çalışıyorum. Koşmaya, yüzmeye, araba sürmeye... Her şey olabilir ama burada kalmamalı.

İhanet ve utanç dilimde kül gibi kaldı. Bu hissi dindirmek için daha önce kocaman bir bardak soğuk suyu bir çırpıda içmeye çalıştım ama neredeyse yutkunamadım.

Ben özel e-postalarımı hackledi ve herkese açık hale getirdi.

Ve her şey benim hatam. Dikkatsizdim, umursamazdım, bilgisizdim. E-posta hesabımdan nasıl çıkış yapmazdım? Rafe ve ben basınla çok uzun zamandır, çok çalıştık. Şüphe tohumları ektik, sevgi dolu bir çift görüntüsü yarattık. Ve her şeyi mahveden ben oldum.

O, imajına, özel hayatına, kendisinin ve ailesinin algısına önem veriyor. Ben ise lanet olası e-posta şifremini değiştirmeyerek bunu tamamen lekeledim.

Haftalar önce nişan yüzüğümü seçtiğim yemek masasının etrafında bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

Bir araba avluya giriyor. Durup onun arabayı park etmesini, sonra da kulağına dayadığı telefonuyla arabadan inmesini izliyorum. Eve doğru yürüyor.

Onu görmeden önce sesini duyuyorum. İngilizce konuşuyor, bu yüzden asistanı veya yönetim ekibinden biriyle konuşuyor olmalı.

“...üzerinde çalışalım. Her avukatın bu açıdan çalışmasını istiyorum.” Görünür hale geliyor. Beni oturma odasının ortasında dururken görünce duruyor. “Evet. Her adımda beni bilgilendirin. Teşekkürler.”

Telefonu kapatıp cebine koyuyor.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Her bir bakışta kalp atışımı hissedebiliyorum.

"İşte buradasın," diyor, sanki başka bir yerde olabilirmişim gibi.

Tırnaklarım kemirmekten inceldi. Kırmızı ojeyi daha önce çıkardım ve yeni bir kat sürmeye sabrım yoktu. Kuruması için gereken süre boyunca hareketsiz oturmak ölüm gibiydi.

"Evet. İşte buradayım."

Ellerini ceplerine sokuyor. "Manşetlerle ben ilgileniyorum. Hiçbir güvenilir yayın organı bunları tekrar yayınlamayacak. Özellikle de devam eden bir davanın parçası oldukları sürece."

Midem kurşun gibi ağırlaştı ve bunun onun için nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyorum. Onun tasarımcılarına da, tüm ekibine de, ikimiz adına da iyi bir imaj yansıtmak için çok çalıştık. Ama şu anda? Ben bir yük gibiyim.

Görünüşe göre kötü bir seçim yapmış.

"Amcam durmayacak. Basında beni karalamanın seni rahatsız ettiğini biliyor... ikimizi de." Başımı sallıyorum. Bu sözleri sesli duymak zor. "Ve bu durumda, yalan bile değil. Sana o e-postayı ben gönderdim."

"Ben de cevap verdim," diyor.

İğne batması gibi keskin ve hızlı bir acı verdi bana. Cevap verdi. Şimdi pişman mı acaba?

"Ya bir dahaki sefere böyle bir şey yaparsa ne olacak?"

"Bir daha olmayacak. Bundan emin olacağım," diyor Rafe. "Merak etme." Bana dikkatle, çok odaklanmış bir şekilde bakıyor, ama odanın öbür ucunda, çok uzakta. Bir aşağı bir yukarı yürümek istiyorum. Ama ayaklarım yere mihlanmış gibi. "İdeal bir durum değil," diyor ve bu kelime beni bıçak gibi kesiyor, "ama bundan temiz çıkacaksın. Söz veriyorum."

Temizle, dedi. Sanki ben şimdi kirliymişim gibi. Ve çok uzakta duruyor. Kollarımı kendime sarıp sertçe başımı salladım. "Ne yapabilirim ki?"

"Bence şu an için en iyi seçenek sessiz kalmak." Kol düğmelerini çözüp tek tek masaya koyuyor. Yatak odamızda, hem de onun yatak odasında, bunu yapmaması ona hiç benzemiyor.

İçini çekti ve kollarını sıvamaya başladı.

"Peki ya dava? Şimdi elinde... şey, kanıt var. Bizim aşk için evlenmediğimizin kanıtı."

Bu bağlamda bu kelimeyi kullanmak yanlış geliyor. Aramızda bu kadar çok şey değişmişken, diğer şeyler ise tamamen aynı kalmışken, bu kelimeyi

burada, aramızda kullanmak uygun değil.

"Hukuk ekibim ilgileniyor," diyor. Yüzündeki gerginlik yerini yorgunluğa bırakıyor. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm ve böyle hissetmesinin sebebi ben olduğum için kendimden nefret ediyorum. Onu güldürdüğümde, beni yatakta kucaklayıp kulağıma fısıldadığında veya bana bakmanın bile acı verecek kadar güzel olduğumu söylediğinde ne kadar çok hoşuma gittiğini ancak şimdi fark ettim.

Artık ben düzeltilmesi gereken bir sorunun.

Daha önce pek çok sorunu çözdüğünü gördüm. Bu onun işi. Özünde bu. Onu iş başında gördükten sonra bunu artık biliyorum. O şirketleri yıkan biri değil, sorunları çözen biri.

Avucumun etli kısmına tırnaklarımı batırdım. "Avukatlarım halleder. Senin uğraşmana gerek yok. O benim amcam."

"Evet," diyor, "ve sen benim karımsın."

Karısı ve onun sorunu.

Amcam sadece şirketi geri istemiyor. Beni mahvetmek istiyor ve Rafe de karşımda durup hasar kontrolü yaptığını söylüyor.

İçimdeki girdap çok keskin. Topuklarımı ısıırıyor, başımı itiyor. Ona bakıyorum ve şu anda ne kadar çok kaçıma ihtiyacım olduğunu görüp görmediğini merak ediyorum.

"Bununla nasıl mücadele edeceğiz? Elinde kanıt var."

"Nefes al," diyor bana, ama bu sonradan akla gelmiş gibi. "Hukuk ekiplerimiz vasiyetname üzerinde çalışıyor. 'Hayatınızın aşkı' ne demek? Bu, hayalperest yaşlı bir çiftin vasiyetnamesi ve hukuki incelemeye dayanmayacak. Ben ise dayanacağına inanıyor. Bu bahsi kaybedecek."

"O yola girersek, uzun ve zahmetli bir süreç olacak."

Rafe bir kez başını salladı. Yüzü sert çizgilerle kaplıydı. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmediğimden emin değilim. "Evet. Ama sabrım ve zamanım var. Kaynak açısından, Ben'i tamamen tüketebilirim."

Bu haldeyken ona ulaşamıyorum.

Kollarımı kendime daha sıkı sarıyorum. Eskiden onunla tartışırdım. Benim isteklerim ne olacak peki? Ama bunun yerine ezici bir utanç ve üzüntü hissediyorum. Ben benim için tamamen gitti. Son aile parçam. Biliyordum. Acı vermemeliydi. Ama yine de acı verdiğini görüyorum.

Rafe'in son birkaç gündeki mutluluğu kayboldu.

Benim dikkatsizliğim yüzünden. O, verimliliğe, özveriye ve beceriye değer veriyor. Ve şimdi benim yüzümden savaşa girmek zorunda kalıyor.

“Paige,” diyor ve bir adım öne çıkıyor. Canım değil. Wilde değil. “Ben hallederim. Artık sorun çıkarmayacak. Bundan sonra asla.”

“O benim amcam,” diyorum. “Planlamaya ben de dahil olmalıyım.”

Söylemek istediğim bu değil. Bu yüzden benden nefret mi ediyorsun? Sormak istiyorum. Özür dilerim. Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

"Buna gerek yok."

"Hasar kontrolü yapıyorsunuz," diyorum ona.

Gözleri tekrar gözlerime döndü ve oradaki sertlik beni dünyada yapayalnız hissettirdi. "Evet. Tabii ki öyleyim. Gelip bunu mahvetmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Ona izin vermeyeceğim."

"Evet biliyorum."

"Yapmam gereken işler var," diyor ve ofisine giden merdivenlere doğru yürüyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Ama o çoktan gitti, beni ve karmakarışık duygularımı geride bıraktı.

BÖLÜM 65

RAFE

Kimse aileme zarar veremez.

Ben her zaman bu felsefeyle yaşadım. Kimse... görünüşe göre benden başka. Çünkü başarısız olduğumda onlar inciniyor. Paige benim yüzümden hedef tahtasında.

Ben'i daha önce halletmeliydim. Bunu önceden görmeliydim, o iradenin ortadan kalkmasını sağlamalıydim, önleyici adımları atmalıydim. Monaco'ya kadar onu takip etti ve ben de ağladığında onu teselli ettim, onu korkutup ondan uzak durmasını sağlamak yerine.

Bu başarısızlık benim hatam.

Gün boyu suçluluk duygusu beni bir kırbaç gibi savuruyor. Odak noktamı netleştiriyor. Bunu düzeltmem ve kefaret ödemem gerekiyor. Yüzündeki yıkım ve üzüntü ifadesi için. Ailesi tarafından bir kez daha hayal kırıklığına uğratılmış olması için.

Ona bu işi halledebileceğime güvenebileceğini, başvurabileceği tek kişinin ben olduğumu kanıtlamam gerekiyor. Ama sen her zaman onları hayal kırıklığına uğratiyorsun, diye fısıldıyor içimdeki bir ses.

Etienne ile yaptığım gibi.

Hayatım boyunca hatalardan kaçındım, en iyisi olmaya çalıştım, ama hatalar bir şekilde sinsice araya giriyor gibiydi. Suçluluk duygusuyla, beni doğru düzgün rahatsız etmeyi reddeden bir hayalet gibi yaşadım. Her zaman ulaşamayacağım bir mesafede, kovulması imkansız ve görmezden gelinmesi de bir o kadar imkansız.

Bunu düzeltmeliyim.

Sonraki saatlerimi ofisime kapanarak geçirdim. Bir kere başladım mı, ilgili belgeleri bulmak zor olmadı. Ben Wilde, Mather & Wilde şirketini kötü yönetmişti ve tüm mali belgelere erişimim var. Özel dedektifim, kız kardeşimi korkutmak için profesyonelleri ne zaman tuttuğuna dair elimizdeki tüm bilgileri bana gönderdi.

Parça parça, bir kasa oluşturun.

O, bir Doberman'ın peşinden koşan bir Chihuahua ve ona bunu hatırlatmanın zamanı geldi. Paige benim. Onun değil. Ve bir daha asla ona bulaşmasına izin vermeyeceğim.

O gece geç saatlerde telefon görüşmesini yaptım.

Hemen telefonu açmadı. Zaten açmasını beklemiyordum. Ama avukatlarına benden bir arama beklemelerini söyledim ve sonunda telefona çıktı.

"Raphaël," diyor ve sesindeki kendini beğenmişlik beni tehlikeli, pervasız şeyler yapmaya teşvik ediyor. "Ne zaman arayacağını merak ediyordum."

"Çok dokunaklı. Benim için bu kadar çok zaman harcadığını bilmiyordum."

Bir anlık sessizlik oluyor. "Bak, yapmam gerekeni yaptım. Bunu biliyorsun. Buna saygı duyabileceğini de biliyorum."

Yaşı neredeyse benim iki katım. İkinci oğul ve tıpkı benim gibi ağabeyini kaybetti. Tıpkı benim gibi, köklü bir markayı miras aldı.

"Yeğeniniz hayatta kalan tek akrabanız, yine de barışmak yerine ona zarar vermeye çalışıyorsunuz. Bunun sizi dünyanın en aşağılık insanı yapmadığını söyleyin bana."

Telefonun diğer ucunda bir nefes kesme sesi duyuluyor.

Masama parmaklarımı vuruyorum ve bu adamın neler yapabileceğini - geçen yıldan, kız kardeşime yaptıklarından- bildiğim halde Paige'e bunu yapmasına izin verdiğim için kendime çok kızıyorum.

"Şirketi yönetmesi asla planlanmamıştı. Henüz değil," diyor Ben. "Miras... çok önemli. Geriye kalan tek şeyimiz bu. Bunu içten içe biliyor. Yine de sizinle birleşti. Bu, kötü bir karar olduğunu gösteriyor."

"Ve bana satmak yerine onu batırmaya karar vermeniz batmıyor mu?"

"Bu farklı," diyor öfkeyle. "Sen düşmansın. Her zaman öyleydin ve o bunu unuttu."

“Şirket sizin yönetiminiz altında ölüyordu. Hangi dünyada o oturup bunun olmasına izin verebilirdi ki?”

“Ölmüyordu,” diyor öfkeyle. “Evet, bazı kötü kararlar aldım, ama onları düzeltiyordum. Ta ki sen ve baban gelip tüm o hisseleri satın alıp Paige’i berbat bir duruma sokana kadar. Ona yardım ederdim. Sonra da sana yöneldi. Bütün bunların şeytanı sensin.”

“Kendi egonu koruyorsun,” diyorum. “Şirketi değil. İkimiz de bunu biliyoruz. Aksini iddia ederek bana hakaret etme.”

“Ego mu? Üç nesildir süregelen Wilde ailesinin çalışmalarını yerle bir edip, temelden yok edeceksiniz. Bu aileden geriye kalan son şey bu. Ve ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Ortaya çıkardığınız şeyleri? Bu miras sonsuza dek lekeliyorsunuz.”

"Bir miras," diyorum. Bu kelime doğduğum günden beri zihnimde yankılanıyor.

Ben de bir kazada kardeşini kaybetti. O da ailesinin kalıntılarını hazırlama, koruma, gözetme ve yönetme konusunda takıntılı hale geldi.

Öfke kalbimi hızlandırıyor. Korunmaya değer bir ailen yoksa, mirasın hiçbir anlamı yok.

Ve birdenbire, kendimi inanılmaz derecede yorgun hissediyorum.

O bana çok benziyor. Onunla tanışmadan önceki halime benziyor.

“Ailenizin mirasını koruduğunuzu sanıyorsunuz,” diyorum. “Ama onu yok etmeye yardım ettiniz. Ona aileden biri olabilirdiniz. Ona akıl hocası olabilirdiniz. Ama şimdi... eğer bir daha ona yaklaşırsanız, sizi yok edeceğim.”

"Deneyin bakalım," diyor.

Kendi egosuna o kadar takıntılı ki, kendi imajını korumak için her şeyi vermeye, herkesi feda etmeye hazır. Hayatın dolambaçlı yolunda bir yerlerde Ben Wilde'ın seçimleri vardı. Ve yanlış seçimler yaptı. Hayatında Paige olabilirdi.

Ama onu kaybetti.

"E-postanı kontrol et," diyorum ona.

Karşı taraftan bir sessizlik oluyor. Ama sonra bir nefes alış sesi daha duyuyorum ve gönderdiğim detaylara baktığını varsayıyorum.

"Sanırım o yanılınızda bunu unutmuşsunuz ama ben sizin CEO olduğunuz dönemden kalma tüm Mather & Wilde belgelerine erişebiliyorum. Mali siciliniz pek de temiz değil, değil mi?"

Telefonda nefes nefese konuşuyor. "Hisseleri hâlâ onun değil. Vasiyette hayatının aşkıyla evlen diyor. Ben hisselerimi almak için sevgili eski karımla evlendim; kardeşim de aynısını yaptı."

"Vasiyetteki o madde çok zayıf ve bunu sen de biliyorsun."

Sesi alçalıyor. "Paige, liderliğin bedelini asla anlamadı. Kendinden daha büyük bir şeyi sürdürmenin getirdiği beklentileri ve baskıyı. Başarısız olmasına izin veremezdim. Bu yüzden sürekli genişlemeye devam ettim. Başarısız olamazdı."

"Ben, sana açıkça söyleyeyim. Seni gelmiş geçmiş en beceriksiz adam gibi göstermek için yapabileceğim çok şey var. Bir daha asla iş bulamayacaksın. Hiçbir yönetim kurulunda yer alamayacaksın. Adın moda dünyasında tamamen istenmeyen kişi olacak. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Herkesi tanıyorum ve herkes beni tanıyor. Sahip olduğunu düşündüğün tüm arkadaşların, Maison Valmont'un tüm gücünü bu işe yatırdığın anda sana sırt çevirecekler."

Telefonun diğer ucunda sessiz, ama her kelimeyi dinlediğini biliyorum.

"Şöhretini ve aileni bir miras üzerine kurdun, ama herkesin senin nasıl bir adam olduğunu bilmesini sağlayacağım," diyorum. "Genç bir kadına karşı yaptığın düşüncesiz, kadın düşmanı güç oyunu... Dünya kimin şirketi gerçekten batırdığına karar versin: sen mi yoksa Paige mi, hmm? Şansımı deneyeceğim," diyorum.

"Bunu yapmazdınız," diyor. "İtibarınıza önem verirsiniz."

Belki başka bir gün. Paige'in ıslıl ıslıl gözleri ve hızlı konuşmasıyla hayatıma girmesinden önceki bir dönemde. Ama şimdi daha önemli şeyler var.

Ama Ben için durum farklı. Onun geriye kalan tek şeyi itibarı. O da en son tutunduğu şey.

"Hayır, umursamıyorum. Ben Paige'i önemsiyorum."

"O benim yeğenim," diyor Ben.

"Hayır. O benim karım," diye hırslı bir şekilde karşılık verdim, "ve onu ailem diye adlandırma hakkını kaybettin. O bana ulaşmadığı sürece bir daha asla onunla iletişime geçemeyeceksin. Ben, her zaman ben kazanırım. Bunu biliyorsun. Bu yüzden benimle bu kadar uzun süre savaştın. Ama oynayacak hiçbir kartın kalmadı ve hepsi benim elimde. Elinde kalan azıcık şeyi de kaybetmeden önce pes et."

"Siktir git," diye mırıldanıyor. Ama sesi zayıf ve titrek, ve zaferin tadını alabiliyorum.

“Bunu duymak istemiyorum.”

"Pekala," diyor, "pekala, kazandın. Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi bu belgeleri ekibimin geri kalanına dağıtacağım ve bir daha parmağınızı bile kıpırdatırsanız bunların hepsini kamuoyuna açıklamaları konusunda açık talimatlar vereceğim."

"Anlıyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Yeğenime acıyorum, biliyor musun, her gününü seninle geçirmek zorunda kalıyorsa."

"Ah, umursuyormuş gibi mi davranıyorsun? Ne kadar tatlısın. Hoşça kal Ben. Bir daha asla konuşmayacağız."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı.

Telefon hattı sessizleşiyor. Sandalyeye yaslanıp birkaç derin nefes alıyorum. Kahretsin. Beni sinirlendirmek için söyledi ama yine de canımı sıkıyor. Yeğenim her gün seninle vakit geçirmek zorunda kalırsa ona acıyorum.

Aklıma gelen tek şey Paige. Az önceki yüz ifadesi. Çok yıkılmış görünüyor.

Bu onu başından savmalı. Ama odadaki hayaletle, kaburgalarımın arasındaki suçluluk duygusuyla savaşmak için yeterli değil.

Hayatımda hiçbir şeyi onun sevgisi kadar çok istemedim.

Ve bunu kesinlikle hak etmiyorum.

Onun tek istediği şirketini kurtarmaktı. Benimle evlenmeyi asla istemedi, haberlerde yer almayı da asla istemedi. Bunların hiçbirini asla istemedi.

Ve o sadece benim yüzümden hedef haline geldi.

Babam ve ben, yıllar içinde Mather & Wilde hisselerinin tamamını yavaş yavaş ele geçirerek onun ve Ben'in ilişkisine bir kama soktuk. Ben ve kız kardeşimin ilişkisini öğrendikten birkaç hafta sonra bu haklarımı kullandığımda son darbeyi vurdum.

Benim sayemde olmasaydı, o şu an bu konumda olmazdı.

Daha önce ona karşı duygularımı yıkmamak ve özür dilememek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Ona amcasının yaptıklarından dolayı bir daha asla incinmeyeceğine dair söz verdim.

Ofisten çıktığımda neredeyse gece yarısıydı. Yatak odamın kapısı kapalıydı. Yatağa gitmiş olmalıydı ve ben de gözlerimi kapatıp kendimi yorganın altına girerken hayal ettim. Onu kendime doğru çekip, "Her şey yoluna girdi. Sorun çözüldü. Onun için hallettim." dediğimi.

Ama içimde zonklayan suçluluk duygusu buna izin vermiyor.

Bunu engelleyebilecek tek şey var, o da acı. Geçmiş günahlarım için kendimi cezalandırmak. Bu yüzden, kalbim hızla çarparken ve suçluluk duygusunun keskin tadıyla, arabaya doğru yöneliyorum.

BÖLÜM 66

PAIGE

Rafe yukarı kata çıktığında, beni tamamen yutmakla tehdit eden kaygıyı dindirmek için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

İşe gidiyorum.

Bütün bunlardan çok yoruldum. Amcama, avukatlarıma, hatta Rafe'e bile bağımlı olmaktan yoruldum. Biliyorum, o durumu idare ediyor. Biliyorum, yapabilecek kapasitede. Ama Ben benim amcam.

Gazeteci bana çok basit bir soru sordu. Basit ve korkutucu bir soru: Yaptığım şey hakkında ailem ne düşünürdü?

Oturup sorusuna uzun bir yanıt yazıyorum. Her küçük, suçlayıcı ayrıntıyı. Ben'in nasıl anne babamın gölgesinde kaldığını ve onların ölümünün onun aşırılıklarını nasıl serbest bıraktığını. Bunları sonsuza dek nasıl engellemeye çalıştığımı. Onunla birlikte çalışmama asla izin vermediği için ne kadar üzgün olduğumu.

Göndermiyorum. Ama her şeyi bu kadar açık bir şekilde ortaya koymak bir rahatlama gibi geliyor.

Ben bunu yaptığımda içimdekileri serbest bıraktı.

Ona karşı hiçbir sadakatim kalmadı. En ufak bir zerresi bile yok.

Ve gelecekte ne yapmam gerektiğine, kiminle birlikte olmam gerektiğine, nasıl davranmam gerektiğine kimsenin dikte etmesini istemiyorum. Bu tür bir hayattan bıktım. Bir daha asla bir gazetecinin önünde rol yapmayacağım.

Rafe ofisinden çıkmıyor.

Aslında hem Amber'ı hem de Nora'yı arıyorum ve onlarla konuşmak harika. Ayrıca memleketimdeki en iyi arkadaşım Amy'yi de arıyorum ve tanıdık sesini duymak içimi rahatlatıyor. Rafe'in annesi bile bana destek mesajı ve okyanus manzaralı bir fotoğraf gönderiyor. Mesajın noktalama işaretleri biraz tuhaf ve sadece yarısı benimle ilgili, ama destekleri için çok minnettarım.

Onlardan hiçbirine gerçek korkumdan bahsetmiyorum.

Yaptığım hata Rafe'in bana olan saygısını azalttı.

Sonunda yatağa gidiyorum, paylaştığımız odada uykusuz yatıyorum ve onun gelmesini bekliyorum. İçimde utanç duygusu alev alev yanıyor. O e-posta sunucusundan çıkış yapmadığım için hâlâ özür dilemedim. Bugün tüm bunların bir sorun olmasının sorumlusu benim.

Ama gelmiyor.

Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum ve sürekli saate bakıyorum. Saat birden fazla olunca kalkıp etrafa bakıyorum. Konuk odalarının hepsi boş. Hiçbirinde uyumuyor.

Dışarı baktığımda arabalardan birinin eksik olduğunu gördüm.

İçimdeki her şey altüst oluyor.

O gitti. Merdiven sahanlığına çöktüm ve sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Panik atak geçirmediğim sürece uzun zamandır ağlamamıştım. Ama şimdi, tüm bunları düşününce ağlıyorum.

Benim başarısızlığım. Benim hatam. Amcam.

Ve Rafe. Yumuşak elleri, iltifatları ve bunlara ne kadar çok özlem duymaya başladığım. Aramızda filizlenen ve adını koymaktan korktuğum duygular.

Onun yok olmasını istemiyorum.

Ben de onun için ağlıyorum, çünkü çok suçlu hissediyor gibi görünüyor ve ona nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum. Bana, hayatta kalmayı hak etmediğimi söyledi ve belki de şimdi bunu daha iyi anlıyorum.

Kendini çok yüksek standartlara bağlıyor çünkü mükemmelin dışında bir şey olmak ona güven vermiyor. Ve başarısızlık durumunda kendini cezalandırıyor.

O, eğlence olsun diye dövüşmüyor.

O, acı çekmeyi hak ettiğini düşündüğü için dövüşüyor.

Gözyaşlarım kuruyana kadar orada oturuyorum. Sevdiğim bu villanın sessiz ve karanlık ortamında, araba yoluna bir çift far ışığı vurana kadar

oturup bekliyorum.

Ön kapı açılıyor.

Yüzünün yarısı duvar apliklerinin ışığıyla aydınlanmış, keskin hatlar ve sert açılarla dolu. Dudağında bir kesik var. Daha önce hiç böyle bir yarayla geri dönmemişti.

Rafe çantasını mermer zemine bırakıp kapalı ön kapıya yaslandı, gözleri hemen beni buldu.

Sanki benim onu bekleyeceğimi biliyordu.

"Yine mi savaşa gittin?" diye soruyorum.

"Yapmak zorundaydım," diyor kısaca.

"Senden yapmamı rica ettim." Sesim biraz titriyor ve yüzümdeki kurumuş gözyaşlarını görüp görmediğini merak ediyorum. Sanki kalbim göğsümden sökölüyor gibi hissediyorum.

"Biliyorum yaptın. Ama dikkatliydim. Kimse görmedi."

"Sizi durdurmamı istememin sebebi bu değildi. Bunun sebebi... potansiyel halkla ilişkiler sorunları değildi."

Gözlerinin altında koyu halkalar var, saçları mürekkep renginde. "Öyleyse neden?"

"Nedenini biliyorsun. Kendine zarar vermeni görmek hoşuma gitmiyor. Bu gece... olanlardan dolayı mıydı? Amcamla olan olaydan? Çünkü bunun için çok üzgünüm. Daha önce söylemedim ama çok üzgünüm." Sanki beni yere indirecekmiş gibi, oturduğum yıpranmış tahta basamağın kenarına ellerimi bastırıyorum. "Seni utandırdığımı biliyorum. İmajına önem veriyorsun ve sonra her şeye karşı çok... çok soğuk davrandın."

"Paige, neyden bahsediyorsun?"

"Odak noktanız sorunu çözmekti. Belli ki çok büyük bir sorundu ve hemen çözmeniz gerekiyordu."

"Senin için," diyor. "Senin için."

"Biliyorum, benim hatamdı. O e-posta sunucusundan çıkış yapmadım ve şimdi herkes biliyor, tüm dünya biliyor—"

"Hayır." Duvara yaslanarak kendini destekledi. "Yapma, Paige. Benden özür dilemeyi bırak. Lütfen."

Ayağa kalkmaya başlıyorum. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Hayır, değilsin. Yukarı gel."

Başını bir kez daha salladı. "İyiyim. Sadece normalden daha yoğunu."

Elini bulup onu merdivenlerden yukarı çekiyorum. Yavaş bir tempoyla peşimden geliyor. Korku, içimdeki diğer birçok çelişkili duyguyla savaşıyor. Gerçekten yaralandı mı?

Onu banyoya götürdüm ve küvetin kenarına oturdu. Üzerinde siyah bir tişört ve bir pantolondan başka hiçbir şey yoktu.

"İyiym," diyor tekrar, ama gözleri bana kilitlenmiş, sanki beni içine çekiyormuş gibi. Sanki bakışlarını benden ayıramıyor. Gözlerinde bir hüznün var.

"Gömleğini çıkar," dedim alçak sesle. Tereddüt etti, ama sonra diğer izlere bakabilmem için gömleğini çıkardı. Kolunda daha fazla kan vardı. Çok değil. Sadece çizgiler halinde, sanki kolunu birkaç kez dudağına sürtmüş gibi.

"Neden özür dileyemiyorum?" diye sordum ona ve villanın havlularından birini musluğun ılık suyuna tuttum. "Benim hatam. Ve biliyorum... senin itibarının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Önemli değil. Hiç önemi yok." Sesi neredeyse öfkeli geliyor. "Bir zamanlar önemli olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş."

"Amcam... Onunla ben ilgileneneğim."

Rafe kısaca, "Onunla başa çıktım," diyor.

Durakladım, önünde durdum, havluyu şakağına doğru yarı kaldırmıştım. "Ne?"

"Bu gece telefonda onu tehdit ettim. Elimde kanıt olduğunu da bildiğinden emin oldum. Çünkü itibar onun için önemli ve eğer bize bir daha ağzını açarsa, onu yerle bir edeceğim." Rafe'in gözleri benimkilerle kilitlenmişti. "Bir daha asla peşine düşmeyecek. Sana söz veriyorum, Paige. Söz veriyorum."

Sesindeki coşku gözlerimi donuklaştırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve dudağının yanındaki yarayı sildim. Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmemişti. Ondan başka kimse, ondan önce kimse. Belki de amcamla ben ilgilenmeliydim. Ama bunu yapmak zorunda olmadığım için çok, çok minnettarım.

Yine de... Rafe daha önce çok soğukkanlıydı. Çok odaklanmıştı.

"O e-posta hesabından çıkış yapmalıydım," diyorum bir kez daha. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Dudaklarında, hayatımda gördüğüm en küçük, en mizahsız gülümseme belirdi. Bir saniye sonra alt dudağındaki yaraya acıyla yüzünü buruşturdu ve gülümseme kayboldu. "Bana teşekkür etme. Benden özür dileme. Hiçbir yanlış yapmadın ve bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Amcan bunu benim yüzümden yapmasaydı. Ben senin tek kurtuluş yolun olmasaydı benimle evlenmezdin." Sanki mahkum edilmiş bir adam gibi konuşuyor, sözler yüzüme değil, boğazıma söyleniyor. "Sana karşı açılan dava gerçekleşmezdi. Sırtına hedef tahtası çizen benim."

"Rafe..."

"Hayatına girdiğimden beri panik atakların daha da kötüleşti."

"Bunun sebebi sen değilsin. Sana bunu söylemiştim."

Sanki beni duymuyormuş gibi konuşuyor, kendi inancının ateşine kapılmış durumda. "Ve daha da kötüsü, beni çıldırtan şey, bunların hiçbirini geri almanın bir yolunun olmaması. Çözebilirim, seni güvende tutabilirim, ama geri alamam. Seni hak etmiyorum ve bu suçluluk duygusu da taşımam gereken başka bir yük." Başını yavaşça sallıyor, yeşil gözleri kısılıyor. "Seni hak etmedim."

"Beni kazanmak zorunda değilsin." Elimi omzuna koydum. Sanki bu ona bir sürprizmiş gibi başını aşağıya eğdi. Cildi sıcaktı ve biraz kuruydu. "Bugün bana kırgın olmandan, hatamdan ve seni bu kadar açıkça utandırdığımdan çok endişelenmiştim."

"Kızgın," diye tekrarlıyor, sanki bu kelime yabancıymış gibi. "Kızgın mı?"

"İstedğin kişi olmadığımı biliyorum. Seni zorladım, sinirlendirdim ve evet, bunların çoğunu bilerek yaptım..." Devam etmek zor. Korku içimde alevler gibi yanıyor. Çok uzun zamandır duygularımdan kaçtım. "Ben çok fazlayım. Sen hayatının sakın ve düzenli olmasını seviyorsun."

"Kırgınım," diyor tekrar ve elimi iki eliyle tutuyor. Parmağını nişan yüzüğümün üzerinde gezdiriyor. "Evet, beni zorladın. Beni sinirlendirdin. Hayatımı altüst ettin ve çılgılık atmak istememe neden oldun. Ve asla durmanı istemiyorum. Asla gitmeni istemiyorum."

Boğazım düğümleniyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Elleri belime sarılıyor, başparmakları kaburgalarıma değiyor. "Ben senin ailendi ve seni hayal kırıklığına uğrattı. Ben senin ailen olmak istiyorum, Paige. Seni hayal kırıklığına uğratmamayı çok istiyorum."

Elimle acı dolu yüzünü okşadım. "Ne demek istiyorsun? Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın."

Yavaşça başını salladı. Havluyu bulup kolundaki kanı silmeye başladım. Bunun bir sonu olmalı. Kendine bunu daha fazla yapamaz.

"Kendini neden cezalandırıyorsun?" diye sordum ona.

Öne doğru eğiliyor, başını karnıma yaslıyor ve derin nefesler alıyor.

"Söyle bana," diye mırıldandım. Elim kalın saçlarının arasına girdi ve çok bastırmamaya dikkat ederek nazıkçe aralarından geçirdim. Bir keresinde bana her zaman başını korumaya çalıştığını söylemişti. Bu yüzden görünür bir morluk olmayacak. Ama olur da korumamışsa diye, ona daha fazla zarar vermek istemiyorum. "Rafe... konuş benimle."

"Eğer sana söylersem," diyor sesi gecelikimin ipeğine karşı, "bana bir daha asla aynı gözle bakamayacaksın."

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır." Sesinde bir umutsuzluk var.

"Söyle bana, Rafe. Bana güven."

Derin bir nefes alıyor. "Etienne'in ölümünden ben sorumluyum. O gün, o yamaçtan aşağı inmek benim fikrimdi. Ona tek kelime bile söyleme fırsatı vermedim. Sadece yola koyuldum ve beni takip etmekten başka çaresi kalmadı."

Onun için çok üzülüyorum. "Rafe..."

"Daha yaşlıydı. Pist dışında, sorumluluk ondaydı. Ama ben onu biraz kızdırmak istedim... ve bedelini ödedi."

"Rafe, on üç yaşındaydın."

"Bu bir bahane değil. Asla bir bahane olmayacak," diye mırıldandı göğsüme yaslanarak. "Bazen hepsinin içinde boğulacakmışım gibi hissediyorum. Onun hayatını yaşıyorum. Onun sahip olmadığı her şeye sahibim ve bu benim hatam. Eğer seni de hayal kırıklığına uğratırsam, bunu kaldıramam." Geriye yaslandı ve gözlerimle buluşan gözler korkutucu derecede boştu. "Bazen bana hakaret olsun diye mükemmel dedin. Ama asıl acı verici derecede mükemmel olan sensin ve ben asla seni hak etmeyeceğim."

"Bu doğru değil. Bunların hiçbirisi doğru değil. Daha önce bu konuda biriyle konuştunuz mu?"

Başını bir kez salladı.

Bunun ağırlığı üzerime çöküyor ve birdenbire her şey çok gerçek geliyor. O. Ben. Biz. Bu ev, yatak odamız, parmağımdaki yüzük,

öpüşlerinin sıcaklığı ve her panik atağında beni nasıl kucakladığı. Gerçek ve etrafımı saran bir kafes gibi hissetmeliyim. Tüm bunların duygusal ağırlığı.

Ama öyle değil.

Çünkü o o, ben de ben ve bir şekilde şimdiye kadar her şeyin üstesinden bir şekilde geldik.

“Senin suçun değildi.” Ellerimi yüzüne koyup geriye doğru ittim, böylece gözlerinin içine bakabildim. “Sen bir çocuktun. O gün yaşananlardan sorumlu olan herkes arasında en az sorumlu olan sendin.”

Bana inanmıyor. Bunu kasvetli bakışlarından anlıyorum. Ama bu durum zaman alacak, muhtemelen terapi gerektirecek ve Tanrı biliyor ki ikimizin de buna ihtiyacı var. İkimiz de taşımamamız gereken yükleri taşıyoruz.

“Peki ya amcam? Bunların hiçbirinden kesinlikle sorumlu değilsin. Bana yardım ettin. Sen... başıma gelen en iyi şey oldun.” Gözlerim tekrar yaşlarla doldu. “Lütfen tekrar kavga etmeyin. Duygularımızla birlikte başa çıkabiliriz, tıpkı panik ataklarımla başa çıktığın gibi. Tamam mı? Beni dışlayıp kendine zarar verme.”

Elini uzatıp alışılmadık derecede titrek bir şekilde yanağımdaki ıslaklığı sildi. "Benim için ağlama."

"İstersem senin için ağlarım."

Bu, gözlerinde kısa süreli bir eğlence parıltısına neden oluyor, ama geldiği gibi hızla kayboluyor. "Seni seviyorum," diyor.

Nefesim kesiliyor.

“Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni paramparça ediyor. Bunu kendime itiraf etmeden çok önce de seni seviyordum.” Gözleri gözlerimi aradı. “İzin ver de senden boşanayım.”

Birkaç kez göz kırpmam gerekti. "Ne?"

“Size tüm hisseleri verecek. Hepsini. Mather & Wilde'ı tamamen kontrol edeceksiniz ve onlarla istediğinizi yapmakta özgür olacaksınız.”

"Benimle evli kalmak istemiyor musun?"

“Sevgilim,” diyor, sesi boğuk bir tonda, “Başka hiçbir şey istemiyorum. Seninle tenis oynamak ve her sıradan küçük şey için puan saymak istiyorum. Ağladığında seni kucaklamak, nefes almanı söylemek ve kollarımda seninle yatakta uyanmak istiyorum. Seni nasıl orgazma ulaştıracağımı öğrenmek, seni güvende tutmak ve kaburgalarındaki o güzel dövmeği öpmek istiyorum. Sana manuel vitesli araba kullanmayı öğretmek

ve bana memleketini gezdirmeni istiyorum ve... seni o kadar çok istiyorum ki, bu beni de öldürüyor. Seninle evli kalmayı çok istiyorum."

Gelecek.

Geleceğimiz.

Ellerimi boynunun arkasına kenetliyorum. Kullandığım havlu arkasındaki küvete düşüyor, unutuluyor. "Benden boşanma," diyorum.

"Sana evlenme teklifi etmek istiyorum. Düzgün bir şekilde. Evet demeni istiyorum, çünkü gerçekten istiyorsun." Gözleri gözlerimi aradı, çenesi kıpır kıpırdı. "Benim karım olmayı istemeni istiyorum."

Yüzümden süzülen gözyaşları küçük bir hıçkırığa dönüştü ve yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Yüzümü boynuna gömdüm ve o da beni, hâlâ küvetin kenarında otururken, yakaladı.

Aşağı doğru kayarak yere düşüyoruz.

O beni tutuyor, ben de onu tutuyorum ve gözyaşları içinde ona aynı şeyi benim de istediğimi anlatmaya çalışıyorum ama kelimeler anlaşılabilir bir şekilde çıkıyor. O sadece beni sıkıca tutuyor.

Sonunda nefesimi toparlayınca elimi yanağına koydum. "Ben de seni seviyorum," dedim ona.

Gözleri gözlerimi arıyor, sanki bunun gerçek olduğundan, gerçekten ciddi olduğumdan emin olmak istiyor.

"Evet. Seni seviyorum." Elim onun sıcak tenine dokunuyor. "Sen sinir bozucu, inatçı, zeki, komik, çok dilli, çelişkili adam. Seni seviyorum ve karın olmak istiyorum."

Nefes nefese kalmış. "Çok dilli misin?"

"Bunu da eklemek zorundaydım."

"Bunu bilmek güzel," diyor ve ses tonunda tanıdığım bir şey var, karmaşanın ortasında bir nebze sevinç, "çifte vatandaşlık ve çocuklukta aldığım dil dersleri hayatımın aşkını bulmama yardımcı olmuş."

Gülüyorum. Hayatımın aşkı. Vasiyette öyle yazıyordu.

Ve onu buldum.

"Bütün bunları bana öğretmeni bekliyorum, biliyorsun," diyorum.

"Yapacağım." Saçlarımı yüzümden çekiyor ve sonra aynı cümleyi Fransızca, İtalyanca ve Almanca olarak söylüyor.

Seni seviyorum.

İşini bitirdiğinde, parmaklarımı üst dudağının üzerinden geçiriyorum. "Seni öpmek istiyorum. Ama canım acıyabilir gibi görünüyor."

“Umurumda değil,” diyor. “Ölüyor olsam bile yine de dudaklarını isterdim.” Gözlerinde neredeyse ateşli bir parıltı var ve bu parıltı benim kalp atışlarımın hızıyla da örtüşüyor. “Ama banyo zeminindeyiz ve duş almam gerek. Gel. Seni mahvettim.”

Birlikte ılık suyun altında kalıyoruz ve sonunda yatağa vardığımızda tekrar sevişiyoruz. Dikkatlice. Çünkü kaburgaları ezilmiş ve dudağı kesilmiş, aramızdaki yeni dürüstlük ise ham, gerçek ve kaybolmasını istemediğim bir rüya gibi geliyor.

Bu sefer de yavaş gidiyoruz ve bunun hiç de sakıncası olmadığını fark ediyorum.

BÖLÜM 67

PAIGE

Ertesi sabah geç saate kadar uyuduk.

Bunun en son ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ama oluyor işte. Rafe yataktan kalkıp mutfaktan kahve ve bir şişe portakal suyu alıyor, sürahiyi olduğu gibi yukarı getiriyor, ben de İtalyan güneşinin içeri girmesi için pencereleri açıyorum.

Dudakındaki iyileşmekte olan kesiğe ve uykusuzluğa rağmen, onu hiç bu kadar hafif görmemiştim. Vücudunda morluklar varmış gibi hareket etmiyor.

Yanıma geri dönüyor, örtüleri kenara çekip ellerini ve ağzını yavaşça tüm vücudumda gezdirmeye başlıyor. Yavaş, enfes bir işkence türü bu.

"Acele etmeme gerek yok," diyor yüzünü kaburgalarımın yaslayarak. "Seni ne kadar çok tatmak istediğimi biliyor musun?"

Ellerimi başımın arkasına uzatarak yukarı doğru uzandım. "Sende var mı?"

"Evet." Elini bükülmüş sol bacağım boyunca aşağı doğru gezdirerek tenimde yumuşak bir desen çizdi. Gözleri hareketi takip ediyordu.

"Bacaklarımı hep beğenmişsindir. Ve saçlarımı da," diyorum. "Sanırım bu, beni ele veren ilk şeydi."

"Kendimi tutamadım." Kalçalarımın tuttu ve kaburgalarımın üzerinden, dövmemin üzerinden öpücükler kondurdu. Göğsümün kıvrımında gezindi, meme ucumu hafifçe okşadıktan sonra gözleri tekrar benimkine döndü. "Ama bu tek şey değildi."

"Hmm?"

Başparmağıyla dudaklarımın üzerinden geçti. "Sende en çok bu yönümden nefret ediyordum, ama sonra bu yön beni en çok cezbediyordu."

İstemsizce gülümsüyorum. "Biliyorum."

Aşağıya bakıyor, elini karnımın üzerinde gezdiriyor. "Seni halka açık yerlerde kucakladığım her seferinde, beline kolumu doluyor ve nefes alışı hissediyordum. Ve bu da." Parmakları dövmemin üzerinde geziniyor, dalgayı takip ediyor. "Bunu çok seviyorum. Her baktığımda, seni daha çok istememe neden oluyor." Eğilip göğüslerimin arasındaki kıvrımı öpüyor. "Ve bunlar, kahretsın. Üstsüz güneşlenirken..."

Gülümsemem daha da genişliyor. "Sana karşı acımasız davrandım."

"Tam bir velet," diye onayladı ve kalçamdan aşağı doğru öpmeye başladı. "Tam olarak hak ettiğim şey buydu."

Yataktan kalkmamız gerekiyordu.

Bunun yerine, onun beni izlediğini izliyorum, gözleri bacaklarımın arasına yapışmış, sanki evrenin tüm sırlarını ben saklıyormuşum gibi. Beni yavaşça, metodik bir şekilde, tembelce yalıyor. Sanki saat sabah on değilmiş ve ikimiz de gazetecilerden, asistanlardan ve meslektaşlardan gelen aramaları görmezden gelmemişiz gibi.

Bu, onun o günkü önceliğiymiş gibi.

Elimi onun koyu renk saçlarına geçirip, dişlerimi sıkarak ona onu çok uzun zamandır istediğimi söylüyorum.

Zafer kazanmış gözlerle bana bakıyor. "Ne zaman?"

"Aman Tanrım, çok erken. Masajı hatırlıyor musun?"

"Masajı hatırlıyor musun?" diye mırıldanıyor ve bacağımanın iç kısmını öpüyor. "Evet, hatırlıyorum."

"Öyleyse neden ayrıldın?"

"Çünkü penisim taş gibi sertleşmişti ve bu uygunsuzdu. Duşa gittim ve mastürbasyon yaptım," diyor ve sonra eğilerek dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıyor.

Basit bir itiraf ve yeni keşfedilen emme gücüyle, boşalmam bir dakikadan az sürüyor. O da tüm süreç boyunca beni yalıyor.

Sonrasında kollarında uzanıyorum. "Gerçekten mi? Gerçekten benim için mastürbasyon mu yaptın?"

"Bu haftalarda sık sık sana geldim." Sesinde bir eğlence vardı. "Bunu yapmamı söyleyen sendin."

“Ben miydim? Ha ha.” Yüzümü göğsüne yasladım, yanaklarım kızardı. “Oyuncak ve külotlar.”

"Ve parfümün," diyor. "Biliyorum, aslında bir 'siktir git' mesajıydı. Ama o külotları geri alamayacaksın."

Yanaklarım kızardı ve istemsizce keyifle gülümsedim. "Peki ya oyuncak?"

Kaşını kaldırıyor. "Sence öyle mi yaptım? Hayır. O külotla kendimi tatmin ettim ama oyuncak... Ya senin içinde olmak istedim ya da hiç. Kendime bunun olmayacağını söylesem bile."

Yavaşça başımı salladım. "Vay canına. Sen çok... Ben... vay canına."

"Seni hâlâ suskun bırakmayı seviyorum," diyor dudağındaki yarayı belirginleştiren geniş bir sırıtışla. Dün gecedен daha iyi görünüyor ama pek de dikkatli davranmamış. Davranmak istemediğini ısrarla söylüyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum ona.

Elini uzatıp saçımın bir tutamını parmağına doladı. "Hayatımızı yaşıyoruz."

"Herkes bizim birbirimize aşık olmadığımızı düşünürken, bir yandan da..."

"Eninde sonunda bir yolunu bulacaklar," diyor. "İşler değişti."

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. Hafif ve uçuşan bir his duyuyorum, içimdeki duygular helyum balonları gibi. Uçabilirim sanki.

“Öyle yaptılar,” diyorum. Elim göğsüne bastırılmış, kalbinin düzenli atışını hissedebiliyorum. “Ama en azından yapacak işimiz yok mu? Amcam davaya devam etmese bile, tüm dünya muhtemelen şu anda hakkımızda yazıyor.”

"Evet. Ve umurumda değil."

“Tasarımcılarınız, markanız.” Gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Sylvie! Haftalardır ona ve Leelyn'e yalan söylediğimizi biliyor!”

Rafe sırtarak, "Bu konuda," diyor. "Zaten biliyordu."

"Ne?"

"Görünüşe göre ikisi de en başından beri oyunumuzu anlamış. Bizi sürekli kışkırtıyorlarmış. O masaj teklifi mi? Onu reddedeceğimizi bekliyorlardı."

Bir an ağzım açık ona bakakaldım, sonra güldüm. "Aman Tanrım. Kesinlikle ne kadar rekabetçi olduğumuzu hafife almışlar."

Bana gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, yaptılar."

"Bu akşam onunla ve diğerleriyle akşam yemeği yiyeceğiz. Bu... ilginç olacak," diyorum.

"Sanırım bizim için mutlu olacaklar," diyor. Eli hâlâ saçlarımın arasında, saygıyla okşuyor.

"Ve tüm arkadaşların da öyle. Bana çok iyi davrandılar, yine de birbirimizden hoşlanmadığımızı düşünüyorlar." Elimle yüzümü kapatıyorum. "Kız kardeşin çok iyi biri. Amber de öyle. İkisini de kendi tarafıma çekebilirim. Sakıncası yok mu?"

"Sen benim ailemsin," diyor ve bileğimi çekmek için parmaklarını bileğimin etrafında döndürüyor. "Senin olanı gasp edemezsin."

Birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Uzun zamandır hiçbir yere ait olduğumu hissetmemiştim. Bana sanki beni anlıyormuş gibi bakıyor ve göğsümde hiçbir sıkıntı yok. Hafiflik hissi devam ediyor.

"Bana verdiğiniz saat için teşekkür ederim," dedim sonunda. "Sanırım o zaman size gerektiği gibi teşekkür edemedim."

"Ateşten yarı sayıklıyordunuz," diyor. "Ve çok dürüsttünüz."

"Ben miydim? Hatırlamıyorum..."

Dudakları kıvrıldı. "Hayır. Bunu yapmazdın. Ama bu, belki de senin de benim hissettiklerimi hissettiğine dair ilk işaretti."

"Ah."

"Ve o saat... Bunun ne anlama geleceğini bilmeden, senin benim için ne ifade ettiğini bilmeden tasarımını sipariş ettim."

"Artık inkâr halinde değiliz," diyorum.

Yavaşça başını salladı. "Hayır, o günler kesinlikle geride kaldı, Paige. Artık aramızda yalan yok. Hâlâ oyun oynayabiliriz..."

"Bunlarda iyiyiz," diyorum ve elimi uzatıp karnına hafifçe dokunuyorum.

"Çok doğru. Ama sen ve ben?"

"Aynı takım," diye mırıldanıyorum. Bu yakınlık çok garip geliyor. Yeni olması garip, ama aynı zamanda ne kadar iyi hissettirdiği de harika. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeyin eşiğindeyim. Ve bu beni kaçmak istemeye itmiyor.

Tekrar onun göğsüne uzandım ve parmaklarımla gövdesindeki yara izini okşadım. "Bir kocam var."

Gülerek, "Evet. Aylardır öyle yapıyorsunuz," dedi.

"Ama şimdi farklı hissediyorum. Bir kocam var, Rafe."

Gülümsemesi o kadar sıcak ki, dışarıdaki güneş ışığı gibi. "Evet, var canım. Ve benim de bir karım var." Saçlarını geriye doğru itiyor, gözleri hâlâ beni izliyor. Sanki sahip olduğu en kıymetli şey benmişim gibi.

Bu mutluluk hali, dün gece bana anlattıklarını tamamen silmiyor. O acı dolu itirafı. Bir gecede her şeyden kurtulduğuna inanmıyorum. O duyguları bir kenara bırakmış olabilir, ama...

O kadar çok hayatta kalma suçluluğu çekiyor ki, bunun içinde boğuluyor ve ben bunu öperek ortadan kaldıramam. Onu sevgiyle bu durumdan kurtaramam.

"Sanırım ikimizin de yardıma ihtiyacı var," diyorum.

Gülümsemesi yumuşadı ve gözleri kulağıma takıldı. Parmağıyla dış kenarını okşadı. "Biliyorum."

"Birbirimize yardımcı olabiliriz," diyorum. "Her konuda... ama aynı zamanda terapistlere veya uzmanlara da başvurmalıyız."

Benim kederim ve panik ataklarım. Onun kederi ve suçluluk duygusu.

Başını salladı. "Dün olanlar bir daha olmayacak. Sana ne kadar acı verdiğini gördüğüm sürece asla."

Nefesim kesildi ve elim kalçasında, karnının üzerinde duran yarı sertleşmiş penisinin üzerine değdi. "Teşekkür ederim."

"Nerede yaşamak istiyorsunuz?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıyorum. "Yılın büyük bölümünü Paris'te geçiriyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Ama benim özel jetim ve birden fazla mülküm var. Gloucester'a geri dönmek ister misiniz?"

Ona göz kırpma şeklimden bir baykuşa benziyor olmalıyım. "Oraya taşınır mıydın?"

"Senin için mi? Evet."

"İstediğimi elde etmek için yapmam gereken tek şey bu muydu? Seni seviyorum?" diye soruyorum, vücudunda aşağı doğru kayarak. Yara izini öpüyorum.

"Tek yapmam gereken buydu," diyor, diye mırıldanıyor adam. "Sanki bu... ah."

Henüz yapmadığım bir şey bu. Fırsatım olmadı ama şimdi acelem yok. Bu yüzden onun tuzlu uzunluğunu öpüyorum ve zorlu nefes alışverişini dinliyorum.

Ve onu ağzıma aldığımda ve bana ne kadar iyi olduğumu, ne kadar güzel olduğumu, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi eş olduğumu ve istediği

tek şey olduğumu söylediğinde, nerede yaşadığımızın gerçekten önemli olmadığına karar veriyorum.

Akşam yemeğine geç kaldık.

Tekneyi kullanmama izin veriyor, kucağında oturuyorum, ellerim direksiyonda. Sesi kulağıma sakın ve istikrarlı bir şekilde fısıldıyor. Göl batan güneşin ışığında parıldıyor, Ağustos rüzgarı hâlâ ılık bir şekilde yüzümüze çarpıyor.

Yanaşma işlemi daha zor.

Rafe ile birlikte yapıyoruz ve sonra el ele tutuşarak Sylvie'nin bahçelerine çıkan merdivenlerden yukarı yürüyoruz. Villası Egeria'nınkinden daha mütevazı, ama suyun hemen üzerinde muhteşem bir terası var.

Tüm tasarımcılar orada.

Herkes haberleri görmüştür, mutlaka görmüştür. Ama kimse konuyu açmıyor. Rafe akşam yemeğinden sonra kolunu omzuma atmış, Leelyn ile reality şovlara olan ortak takıntımız hakkında konuşurken dalgın dalgın saçlarımla oynuyor.

Hiç beklemediğim kadar kolaymış.

Sonrasında kendimi iskelede Sylvie ile yalnız buldum. Karanlık, rahatlatıcı bir battaniye gibi gölün üzerine çökmüş ve sıcaklık azalmıştı.

Üçüncü Bellini'min yarısına geldim ve gülümsemem durmuyor.

"Özür dilerim," dedim Sylvie'ye. "Tüm yalanlar için. Öyle değildi... Biz öyle yapmadık..."

Elini sallayarak, "Önemli değil canım. Sen onu sürekli tetikte tut, tamam mı?" dedi.

"Yapacağım."

Yanımda bulunan sandalyeye çöktü ve siyah giysili bacaklarını ve mokasen ayakkabılarını uzattı. "Siz ikiniz bana Leelyn'le başlangıçta nasıl olduğumuzu hatırlattınız, biliyor musunuz? İzlemek çok keyifliydi. Bakın, ben de onunla çok kavga etmişim."

"Gerçekten mi?" Bu beni şaşırttı. Efsanevi tasarımcı ve eşi sanki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlarmış gibi görünüyorlar.

“Sürekli. Ona boyun eğmek istemedim, anlıyor musun? Ve o da benim ona sunduğum hiçbir düzenlemeyi kabul etmeye yanaşmadı. Geçmişte benim için çok iyi işe yarayan şeyleri.” Sylvie kaşını kaldırarak bana döndü. “Duygusal biriyim, Paige. Bu, tasarımda en büyük güçlü yönlerimden biri. Ama aynı zamanda, bir çit gibi, kendimi koruma altına alıyorum, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” diyorum.

Leelyn çite baktı ve ‘Ya çitsiz olursun ya da hiç olmazsın’ dedi. Başta ondan nefret ettim. Onu istedim ama ondan nefret ettim.” Ceketinin iç cebine uzandı ve ince bir sigara buldu. “Hâlâ istemiyor musun?”

"Hayır, teşekkür ederim."

“Yaşam risklerle dolu, biliyorsun. Bu da onlardan biri.” Dudaklarına götürüyor. “Leelyn de benim için bir diğeri. Çünkü aşk bir risk. Ama buna değer. Ve bence, aranızdaki engelleri kaldırmaya karar verdiyseniz, sizin ve Raphaël için de buna değer, değil mi?”

Ona bakmak zor geliyor. Bizi çok doğru anlamış, hem de en başından beri. "Çitleri kaldırmaya karar verdik. Evet."

"Tanrıya şükür," diyor ve sigarasından derin bir nefes çekiyor. "İkiniz neden bu kadar geç kaldınız?"

“Karmaşık bir durumdu.”

“Elbette karmaşık bir durum,” diyor. “İş için nefret ettiğin bir adamla evlendin. Aşk en iyi zamanlarda bile karmaşıktır, peki ya siz ikiniz? En iyi zamanlarda değilsiniz. Ama şimdi, işte... Sizin için mutluyum. Hatta çok mutluyum.”

"Nereden bildin?" diye sordum. "Rafe bana, en başından beri rol yaptığımızı bildiğini söyledi."

“Elbette biliyordum. İkiniz de eğitimli oyuncu değilsiniz ve benim de çok iyi bir gözüm var. Bunu övünmek için söylemiyorum. Bu doğru.” Sigarasını kaldırıyor. “Onu tanıyorum, değil mi? Ve şimdi sanırım sizi de tanıyorum. Ama ikiniz de rol yaparken harika zaman geçirdiniz.” Gözleri parıltıyor. “Ve ben de izlerken çok eğlendim.”

Bu beni güldürüyor. "Sylvie!"

“Masajdan keyif aldınız, değil mi? İşte o zaman anladım.” Gözleri yarı karanlıkta parıltıyor. “İkiniz de beni reddedebilirdiniz. Ama reddetmediniz. Umut vardı.”

Dizlerimi yukarı çekip, Rafe'in Leelyn ve Vittoria ile konuştuğu yere doğru baktım. Gözlerim buluştu ve gülümsedi.

"Umut var," diye katılıyorum.

BÖLÜM 68

GRUP SOHBETİ

ALEX

Hepimiz haberleri gördük. Durum nedir, Rafe?

JAMES

Amcasıyla savaşmamız gerekirse, savaşacağız.

RAFE

Ben hallettim. Bir daha bizi rahatsız etmeyecek ve hukuk ekibim onun vasiyetini hallediyor.

BATI

Yardıma ihtiyacınız olursa bize söyleyin. Ben Wilde'ı tekrar yumruklamaktan çekinmem.

RAFE

Ben de öyle düşünmüyorum. Ama o işini bitirdi.

ALEX

Peki ya sen ve Paige? Kız için çok üzülüyorum. E-postanın sızdırılması falan... Herkesin başına gelebilir.

JAMES

Ben Wilde'ın peşine biraz düşelim. Eğer özel uçakla uçmaya kalkışrsa, onu dünya çapındaki çoğu havacılık şirketinden kara listeye alabilirim.

ALEX

Harika fikir. Benim de çeşitli derecelerde yasa dışı olan yaklaşık on tane daha var, o yüzden onları yazılı olarak belirtmeyeceğim.

RAFE

Belki bir gün. Şimdi değil. Ama yine de minnettarım.

BATI

Peki Paige nasıl? İkiniz birlikte nasılsınız?

RAFE

Yeni bir gelişme var. Bunu duymaya hazır olup olmadığınızdan emin değilim.

ALEX

Tahmin edeyim. Uzun bacaklı sarışın bir kıza mı aşık oldun? Kimin aklına gelirdi ki?

RAFE

Evet, yaptım. O da beni sevdiğini söyledi. Sanırım sonunda kendi isteğini yerine getirdi.

BATI

Tahmin etmiştim.

Senin adına çok mutluyum

ALEX

Ve bir kişi daha aramızdan ayrıldı. Eğer çocuklarınız varsa, vaftiz babası olmayı düşünebilirim.

Ayrıca bunu ilk benim söylediğimi de belirtmek isterim.

RAFE

Oraya el koymuyoruz.

JAMES

Aferin sana, Rafe.

BİRKAÇ HAFTA SONRA...

RAFE

"Oynamıyor musun?" diye soruyor West bana. James ve Alex bilardo oynamak için içeri girdiler ama o kaldı. Kolunu kız kardeşimin omzuna atmış, karşımda oturuyor.

Üzerinde ikinci gelinliği var, kuyruğu olmayan ve partiden önce giydiği gelinlik. Ama dans çoktan bitti. Konukların çoğu çoktan ayrıldı.

"Hayır. Yatağa gitmeliyim," dedim ve evlilik yüzüğümü parmağымda çevirdim. "Ama nasıl bir karşılama alacağымdan emin değilim."

Nora gülüyor. Yanakları şampanya ve mutluluktan kızarmış. "Az önce onu çok kızdırdın."

"Evet. Ama biz zaten bunu yapıyoruz."

Saat geç oldu ve Fairhaven'ın bahçeleri neredeyse serinledi. Yeşil çimenlikte, West ve Nora'nın düğün organizatörünün hazırladığı çim oyunlarının dağınık kalıntıları duruyor.

Konuklar gittikten sonra, hepimiz biraz daha yüksek bahislerle oynadık. Alex, evlilikle ilgili bir bilgi yarışması unsuru eklemekte ısrar etmişti.

Paige ile başa baş gidiyorduk... ta ki bana cevabını bilmediği bir soru sorana kadar. En iyi günlerinde bile kaybetmekten hoşlanmazdı ve sanırım bu seferki yenilgi onu çok üzdü.

Yatağa doğru gitti ve bana beklememi, sonra da gelmemi söyledi.

Yüzüğümü bir tur daha çeviriyorum. Her zaman olduğu gibi, onunla ilgili konularda sabrım tükeniyor.

Nora, "İkiniz de kendi iyiliğiniz için fazla rekabetçisiniz," diyor. West'in boşta kalan eliyle oynuyor, parmaklarını birbirine kenetliyor.

"Bu da sevgi dillerinden biri değil mi?" İçeceğimin son yudumunu da içiyorum. "Ben çıktım. Siz ikiniz nasıl hala ayaktasınız? Düğününüz bu.

Yorgun olmanız gerekirdi.”

"Adrenalin," diyor Nora.

"Buna mutluluk deniyor," diyor West.

“İkinizden de nefret ediyorum.” Sandalyenin üzerine attığım smokinimi alıp mutlu çifti arkamda bırakıyorum. Neredeyse eve girmiştım ki Nora'nın küçük çığlğını duyuyorum.

Geriye bakmamalıydım ama hayatım boyunca ona bakmak, kolay kolay vazgeçemeyeceğim bir içgüdü. West onu omzunda taşıyor ve yüzünde geniş bir gülümseme var.

Hayır, bunu görmeye ihtiyacım yok.

Fairhaven, gürültülü bir partiden sonra bir evin olabileceği kadar sessiz. James ve Alex'in kütüphanede bilardo oynadıklarının sesini bile duyamıyorum. Belki onlar da pes etmişlerdir.

Paige ile paylaştığımız misafir odasına doğru yöneliyorum. Kapıyı sessizce açıyorum ve odanın, tek bir başucu lambası dışında, neredeyse tamamen karanlık olduğunu görüyorum.

Yan yatmış, gözleri kapalı.

Kapıyı arkamdan sıkıca kapatıp soyunmaya başladım. "Uyumadığını biliyorum," dedim.

Paige homurdanarak sırt üstü döndü. "Her zaman nasıl biliyorsun?"

"Seni biliyorum."

“Bu korkutucu, biliyor musun?” Yüzü örtünün üzerinde oval bir daire gibi duruyor ve saçları yastığın üzerinde dağınık. Bu gece örgü yapmaya zahmet etmemişti.

“Bunu hoş buluyorsun.” Kemer tokasını çözüp pantolonumu çıkarıyorum. “Hâlâ sinirli misin?”

"Biraz."

"Yeterince sakinleştin mi, gelip sana sarılayım?" diye soruyorum ve kendi tarafımdaki yorganı kenara çekiyorum.

Bana düşünceli bir bakış atıyor, bunun tamamen bir blöf olduğunu anlıyorum. Ama ben de bekliyorum, oyuna ayak uyduruyorum.

"Evet," diyor sonunda.

“Güzel.” Banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Döndüğümde, yan yatmış, yüzü bana dönük ve kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık vardı.

Yanına uzanıp ona doğru uzanıyorum. Hemen geliyor, kucağıma kayıyor ve başını çıplak göğsüme yaslıyor. Nihayet derin bir nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

O her zaman böyle yapar. Bana dünyanın doğru yolda olduğunu hissettirir.

"Ne oldu?" Dudaklarımı alnına bastırdım. Cevabını bilmediği aptalca bir soruydu. Alex'in ortaya attığı bir soruydu. Geniş bir gülümsemeyle kötü bir kaybeden gibi davranmış ve sinirli bir şekilde yatağına gitmişti.

Ama her şey bir oyun değildi.

Paige iç çekti. Saçları tenimi gıdıkladı. "Belki de saçma ama senin hakkında bunu bilmemek hoşuma gitmedi."

Dudaklarım kıvrıldı. "Çocukken lakabımın Rafou olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet. Henüz bilmediğim çok fazla küçük bilgi var ve hepsini öğrenmek istiyorum."

"Çoğu nesnel olarak sıkıcı."

"Yine de, her şeyi bilmek istiyorum." Çenesini eline yaslayıp bana baktı. "Onlar senin hakkında benden daha çok şey biliyor olsalar bile, yine de arkadaşlarını ve aileni seviyorum."

Saçlarını geriye doğru ittim ve yüzümdeki gülümsemenin tamamen yayılmasına izin verdim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kabul edildiğimi, hoş karşılandığımı hissediyorum ve..." Birkaç kez göz kırpmıyor. "Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Sanırım bu bana keşfedilecek ne kadar çok şey olduğunu hatırlattı."

"Bana ait olmak için benim hakkımda uzman olmana gerek yok," diyorum usulca.

"Ama olmak istiyorum."

"O zaman sadece sorman yeterli, her şeye cevap veririm." Onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Dudakları sıcak ve naneli bir tadı var. Onu yavaşça ve doyasıya öpüyorum.

Çünkü acelemiz yok.

Onu bıraktığımda nefes nefese kalmış, yumuşak bir iç çekişle bana sokulmuştu.

"Zamanla her şeyi çözeceğiz." Elimle sırtını okşadım. "Ben de senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Geçen hafta Gloucester'a gitmek sadece başlangıçtı."

"Beğenmenize sevindim," dedi. "Beğenmeseydiniz kafanızı koparırdım."

Gülerek, "Biliyorum. Bu şekilde sürekli tetikte yaşamak eğlenceli bir değişiklik oldu," dedim.

“Güzel. Çünkü benden kurtulamayacaksınız.”

Doğduğu şehir tam da anlattığı gibiydi. Kırsal ve büyüleyici, sürekli olarak Atlantik Okyanusu'nun kapısında olduğunu hatırlatan okyanus rüzgarlarıyla dolu. Mather & Wilde fabrikasında dolaştık ve ondan beni her bir çalışanla tanıştırmasını rica ettim.

Onları neden bu kadar çok sevdiğini ve onları korumak için neden elinden gelen her şeyi yaptığını anlayabiliyordum.

Ben de aynısını yapacağım.

Hisselerimin tamamını ona vermeyi planlasam bile, eğer o bunu istiyorsa, Maison Valmont markası olarak Mather & Wilde ile çalışmaya devam etmekten mutluluk duyarım. Ancak hisselerin aramızda bir pazarlık gücü olmasını istemem. Hisseler onun ve ait oldukları yer orası.

“Sevgilim, asla istemem. Benden başka çaren yok. Geçmişimle ilgili yeni ve korkunç bir gerçeği öğrensen bile.” Kolumu beline daha sıkı sardım. “Seni seviyorum.”

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı. Her nefes alışında nefes alışverişi düzene giriyordu. "Ve yarın... bir rövanş istiyorum."

"Her zaman," derim.

SON SÖZ

PAIGE

Bir yıl sonra...

Villa Egeria yaz aylarında adeta canlanıyor.

Como'ya dönmek, sonunda derin bir nefes almak gibi hissettiriyor. Yüksek dağlarla çevrili olmayı, temiz havayı ve pırıl pırıl mavi gölü özlemişim.

Çantamı antreye bırakıp June'a yetişmeye çalışıyorum. Buraya ilk defa geliyor ve hevesli bir yavru köpek gibi evin içinde koşturuyor.

"Bu evde evcil hayvan istemediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye arkamdan seslendim.

Rafe Fransızca cevap veriyor. Bu sefer anlayabiliyorum. Derslerim işe yaramış. "Bu senden önceydi," dedi. "Hâlâ kendi cümlelerimi kurmak biraz zamanımı alıyor." Konuşmadan önce düşündüğümü gördüğü tek zamanın Fransızca çalıştığımız zaman olduğunu söylemeyi seviyor.

Ona, "Sadece biraz daha," diye hatırlatmayı severim. Bu, ezberlediğim bir ifade. Tamamen akıcı hale geldiğimde, bu iş biter.

June'un pençeleri mermer zeminde tıkırtılı bir ses çıkarıyor. Bahçeye açılan Fransız kapılarını ardına kadar açıyorum ve o da kuyruğunu sallayarak dışarı fırlıyor.

Köpek benim fikrimdi ama Rafe hiçbir şeyi yarım yamalak yapamaz ve şimdi sadece onun yapabileceği şekilde işe kendini adanmış durumda. Köpek her yere bizimle geliyor ve Rafe şimdi köpek eğitimiyle ilgili kitaplar okuyor.

June'u takip ederek bahçeye giriyorum. Paris'ten yolculuk uzun sürmemişti ama bambaşka bir dünya gibi geliyor. Como, şehre tamamen zıt

bir yer. Paris ne kadar güzel olsa da, burası değil. Orada olduğumuzda her zaman suyu özlüyorum.

Rafe biliyor. Bir şekilde hafta sonları hep Normandiya'ya veya Akdeniz'e götürölüyorum, ya da New York ve Gloucester'a gidiyoruz. Artık şirket benim olduğu için orada çok zaman geçiriyorum. Maison Valmont ile ortakız, onlara ait değiliz.

Sürekli bir macera içindeyiz. Onunla yaşamak, fırtınanın tam ortasında olmak gibi. Neyse ki, yerimde durmaktan hiç hoşlanmadım.

Villada birkaç günden fazla yalnız kalmayacağız. Herkes ziyarete geliyor. Bütün aile—ki bu aile benim de ailem oldu. Onun annesini, tüm tuhaflıklarıyla seviyorum ve o da beni seviyor gibi görünüyor. Nora ve Amber'ı da seviyorum. Erkek arkadaşlarıyla bile kendimi evimde gibi hissediyorum ve onlar da beni tamamen kabul ettiler. Sanki kardeşlerim varmış gibi hissediyorum.

Yıllarca kendimi amaçsızca sürükleniyormuş gibi hissettim. Adını koyamadığım bir şeyi arıyordum sanki. Ama şimdi demir atmış gibiyim.

Çeşmeye doğru yürüyorum, Egeria her zamanki yerinde beni bekliyor. Su, onun vazosundan neşeyle akıyor. Biz yokken o her zaman burada, villayı koruyor.

Yakındaki çalılardan birkaç gül koparıp onun için çeşmenin taş kenarına koyuyorum.

Arkamdan çakıl taşlarının üzerinde ayak sesleri geliyor. "Ona çiçek mi veriyorsun?"

"Evet." Güllerin yanına oturuyorum. Taş, elbisemin altından bile sıcak. "Bir bakıma bu yerin koruyucu azizesi o."

Rafe'in gözleri sıcak. Bu aralar sık sık sıcak oluyor. "Burada yüzdüğün zamanı hatırlıyor musun? Sanırım o zaman gerçekten başımın belada olduğunu anladım."

Elimi soğuk suya batırdım. "Sanırım bilerek sinirlendirilmekten zevk alan tek erkek sensin."

"Bundan pek şüpheliyim." Yanıma oturuyor ve June, sanki hâlâ burada olduğumuzdan emin olmak istercesine lavanta çitlerine doğru koşuyor.

"Biliyorsunuz, kendisi krallara danışmanlık yapmış ünlü bir isimdi," diyorum. "Bu yüzden bence uygun bir durum. Ben de size danışmanlık yapıyorum."

Rafe, "Gazetelerin ne dediğini bilmiyorum ama ben kral değilim," diyor. "Ve siz de bir danışmandan çok daha fazlasısınız. Bu metaforu kullanmak

isterseniz, siz bir kraliçesiniz."

"En azından bir eşim."

"Evet. Karım." Başımı geriye doğru eğdi. Elleri yanağımnda nazıkçe gezindi. "Son birkaç aydır paha biçilmezdin. Şirketteki herkesi kendine hayran bıraktın, biliyor musun?"

"Onlar bundan etkilenmediler."

"Öyleler. Bana karşı mütevazı davranma. Amacın buydu ve başardın."

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Onları sevdim. Hiç seveceğimi düşünmemiştim, biliyor musun? Ama anlaşılan Maison Valmont o kadar da kötü bir kurt değilmiş."

"Seninle değil," diyor Rafe. Gözlerinin altında morluklar yok, gizli yaraları da yok. Son birkaç aydır çok daha iyi uyuyor.

Son altı aydır birlikte terapiye gidiyoruz. Evden birlikte çıkıyoruz, en sevdiğimiz mekanda bir kahve ve kruvasan yedikten sonra, terapistlerimizin çalıştığı yere birkaç blok yürüyoruz.

Ben, kederim ve panik ataklarım yüzünden. O ise, suçluluk duygusu ve acısı yüzünden.

Bir saat ayrı kaldıktan sonra el ele tutuşarak eve doğru yürüdük.

Başlarda terapiyi sevmemişti. Ama ilerleme ve verimliliğin savunucusu olmaktan başka bir şey değildi ve o bile, sorunları konuşarak çözmenin olumlu etkilerine karşı çıkamamıştı.

Rafe elini yüzümün yanına koyuyor. "Mutlu musun?" diye soruyor.

Gülümsemeyi bırakamıyorum. Cevabın apaçık ortada olduğunu düşündüğüm halde, böyle bir soruyu sormak tam da ona göre bir şey. "Rafe..."

"Öyle misin, sevgilim?" Yeşil gözleri benimkileri aradı. "Çünkü biliyorum bu yıl çok yoğun geçti. Mather & Wilde ile, değişikliklerle ve tüm seyahatlerle. Şimdi Haziran'ımız var, evet. Ama aynı zamanda—"

"Rafe." Uzanıp keten gömleğinin yakasını kavradım. "Eğer öyle olmasaydım, sence bu konuda sessiz kalır mıydım?"

Gözlerinin arasındaki kırıksıklık düzeldi. "Hayır. Bunu yapmazdın."

"Tartışmada çok iyiyiz."

"Öyleyiz." Dudakları kıvrılıyor, asla sevmeyi bırakmayacağım o gamzesini gösteriyor. "Hızlı bir hayatı seviyorsun."

"Ben de senin gibi bunun için yaratılmışım. Ve bu yüzden sana kırılmayacağım. Bir konuda seninle çok daha önce tartışırım."

“Güzel.” Elini uzatıp bacaklarımdan tuttu. Bacaklarımı kucağına çekti ve belime kolunu doladı. “Eğer bu durum değişirse bana haber ver, çünkü hayatımda pazarlık konusu olmayacak tek şey sensin.”

Bu kadar açık ve net bir şekilde söylenen sözler boğazımı düğümlüyor. Biliyorum, beni seviyor. Bunu bana her zaman söylüyor ve her gün gösteriyor. Özel yapım saatime baktığım her an ya da yüzük parmağımdaki alyansları gördüğümde bunu hatırlıyorum.

Ama bazen hâlâ nefesimi kesiyor.

Kolumu omuzlarına doladım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Göz kapakları zevkle kapandı. "Seni seviyorum," dedim. "Hayatımda başıma gelen en güzel şeysin. Tanıdığım en iyi insansın."

Rafe'in gamzesi tekrar belirdi. "Geçen yaz sana burada olacağını söyleseydim..."

"Ben olsaydım kaçırdım," diyorum.

"Evet, muhtemelen doğruca göle," diyor Rafe. Elleri belimi daha sıkı kavıyor. "Seni yakaladığım iyi oldu."

"Bunu ilk sen biliyordun sanırım."

"Hım. Ama seni hak etmediğime ikna olmuşum." Dudaklarını bir kez benimkine değdirdi. Bu, bazen konuşma şeklimizin bir parçası haline geldi. Dokunuş ve kelimelerin iç içe geçmesi. "Ne diyeceğini biliyorum."

Çünkü bunu defalarca söyledim.

Evet, öyle. Çocukluğunda yaşananlar onun suçu değildi. Hayatında mutluluğa ve iyiliğe hakkı var ve bunu kazanmak zorunda değil.

"Evet," diyorum. "Bunu yeterince söyledim, artık ezberledin. Buna sen de inanıyor musun?"

"Bazı günler," diyor ve beni tekrar öpüyor. Daha uzun, tanıdık ve güneş ışığı gibi sıcak bir dokunuş bu. "Seni seviyorum."

Kollarımı boynuna doladım. "Hepsini," diye emrettim.

Beni kollarında tutarak ayağa kalktı. Güldüm ve ona daha sıkı sarıldım. "Seni çok seviyorum," dedi ve eve doğru yürüdü. "Sence June bir süre yalnız kalabilir mi?"

"Evet," diyorum. Bahçeler tamamen çitlerle çevrili. "Ama birinci katta kalalım. Kanepede."

"Kanepe," diye onaylıyor ve Fransız kapılarından içeri giriyor. Şakağımdan ve yanaklarımdan öpüyor. İçim ısınıyor. Ondan, güneşten, önümüzde işsiz ve bol bol eğlence dolu günler olduğunu bilmekten. Tenis, yüzme ve aşk dolu günler.

“Ti amo da morire,” diye devam ediyor. “Seni seviyorum... Seni seviyorum.”

*Rafe ve Paige hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?
Düğünlerinden sekiz ay sonra geçen 'Sırada Ne Var?' adlı kısa öyküyü
okumak için bültenime abone olun...*

Bağlantı: <https://bookhip.com/WDRJAGR>

SON BİR GRUP SOHBETİ...

RAFE

James, mülkünüzün restorasyonunun ertelendiğini neden okuyorum?

BATI

Kahretsin, hükümet yine mi engelliyor? Bürokratik engellerden nefret ediyorum.

JAMES

Evet. Buraya bir temsilci gönderdiler ve her şeyi "kurallara uygun" yapmamı sağlamak için denetim yapacaklar. Beceriksiz bir kuruluş.

ALEX

Seninle mi yaşıyor? Kim o?

BATI

Bakanlığın internet sitesinde makaleyi buldum. Aynı Florence olamaz... değil mi?

RAFE

Kahretsin. Çocukluğunuzdaki Florence mı?

JAMES

Evet, o.

ALEX

Kulağa cehennem gibi geliyor.

BATI

Gerçekten mi? Bu ihtimal ne kadar düşük. Senin için sorun değil mi?

JAMES

Neden olmasın ki?

ALEX

Çünkü a) her türlü aksaklıktan nefret ediyorsunuz, b) çocuğunuz etraftayken kimseyi evinize almıyorsunuz ve c) Florence her zaman sinirlerinizi bozmayı başarıyordu.

JAMES

Hayır, değildi. Ayrıca, bu yıllar önceydi. Şu lanet olası restorasyona onay vermesini ve yolumdan çekilmesini sağladığım sürece sorun olmayacak.

RAFE

Hoşlanmadığınızı düşündüğünüz bir kadınla birlikte yaşamak benim için iyi sonuç verdi. Sadece söylemek istedim.

JAMES

Buna cevap vererek itibar kazandırmayacağım.

ALEX

Onunla ilgili gelişmeleri bize bildirmeye devam edin.

JAMES

Ben yapmam.

DİZİ DEVAM EDİYOR

Milyarder Oyunları, James'in kitabıyla devam ediyor. James aşktan vazgeçmiştir... ta ki bir zamanlar her sınıfta ona rakip olan kadın eski malikanesine taşınana kadar.

Kütüphanedeki hararetli satranç oyunları ve şömine başında geçirilen geç saatler arasında, ikisi de sandıklarından daha çok ortak noktaları olduğunu öğrenirler...

2026 sonbaharında geliyor

TEŞEKKÜRLER

Avrupa'ya gittik!

Düşmanların tutkularının aşka dönüşebileceğini keşfetmelerine bayılıyorum ve muhtemelen bildiğiniz gibi, ön sevişme olarak şakalaşmaya bayılıyorum. Ve İtalya'ya bayılıyorum! Bu yüzden bu kitabı yazmak benim için tam bir zevkti.

Bazı sahneler tamamen şekillenmişti, mesela Paige'in Rafe'i sinirlendirmek için çıplak yüzmeye gitmesi gibi. Bu dinamik kurulduktan sonra... hikayenin geri kalanı kendiliğinden yazıldı. Güçlü, şakacı karakterlerin olay örgüsünü ele geçirmelerine izin veren bir şey var ve ben de onları takip etmekle yetiniyorum.

Eğlence ve oyunlar arasında (ve gerçekten de çok eğlendiler), Rafe ve Paige kendi duygularından kaçıyor veya onları bastırıyorlar.

Hikaye boyunca sorunlarının farkına varan, tek değil, iki karakter yazmak zorlu bir işti. Karakterlerim karmaşık, tıpkı sevdiğim gibi. Yine de, iyileşme yolculuklarının henüz başladığını düşünüyorum; mutlu sonlarına ulaşmaları kesinlikle terapi ve iş hayatını içerecektir.

Bu çılgın işin eğlenceli yanlarından biri de kendi seçtiğiniz konular üzerinde araştırma yapabilmeniz. Bu kitap için, lüks sektörü hakkında saatlerce podcast dinlemek zorunda kaldım... Son derece büyüleyiciydi. Araştırmalarıyla bana yardımcı olan herkese teşekkür ederim; o kadar çok kaynak tükettim ki, belki de web sitesi için bir liste yapmam gerekecek.

Bu kitabın en kaba taslağı üzerinde çalışan editörüm Heidi'ye teşekkür ederim. Kitabı aldığında bazı bölümler sadece madde işaretlerinden oluşuyordu... ve yine de bana yardımcı olabildi. Teşekkürler!

Ayrıca, birlikte çalışmak bir zevk olan ve bu kitabı gerçekten mükemmel hale getiren redaktörüm Beth'e de çok teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Nikki, Sarah, Conner, Emily, Laura ve Valentina, bana gözlerinizi, coşkunuzu ve düşüncelerinizi ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı mükemmelleştirmeme gerçekten yardımcı oldunuz ve bu kitabı okuduğunuz için çok minnettarım!

Chloe Quinn bu kitap için inanılmaz bir kapak çizmiş ve Como Gölü'ndeki düğün atmosferini mükemmel bir şekilde yakalamış. Ortaya çıkan güzelliğe bayıldım. Bunu geçmek zor olacak.

Ama her şeyden önemlisi, bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim. Her gün hayali insanlarla oynamama vesile olan sizsiniz. Bunu isim olarak adlandırmak bir ayrıcalık.

Kalbimden teşekkür ederim!

OLIVIA'NIN KİTAPLARI

Milyarder Oyunları

Sahtekarlık Oyunu

Batı ve Nora

Evlilik Bahsi

Rafe ve Paige

James'in Kitabı

2026'da geliyor

Alex'in Kitabı

2027'de geliyor

Connovan Günlükleri

Sonsuza Kadar En İyi Düşmanlar

Gabriel ve Connie

Mükemmel Hata

Alec ve Isabel

Tek Bir Yanlış Hareket

Nate ve Harper

New York Milyarderleri Serisi

Patronun Dışında Düşünün

Tristan ve Freddie

Patron tarafından kurtarıldım

Anthony ve Summer

Patrona Evet De

Victor ve Cecilia

Zamanı İşleyen Bir Patron

Carter ve Audrey

Patronun Süiti

Isaac ve Sophia

12 Günlük Patron Bayramı

Noel antolojisi

Seattle Milyarderler Serisi

Milyar Dolarlık Düşman

Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar

Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av

Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nişanlı

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

Kara Gözlü Şeytan

Lily ve Hayden

Buz Gibi Soğuk Patron

Faye ve Henry

Kızıl Ateşli Asi

Sarmaşık ve Rhys

Küçük Kasaba Kahramanı

Jamie ve Parker

Bağımsız cihazlar

Satır Araları

Aiden ve Charlotte

Balayı tatilini yalnız başına nasıl geçirirsiniz?

Phillip ve Eden

Kibirli Patron

Julian ve Emily

Bak ama dokunma

Grant ve Ada

Yan Komşu Milyarder Cimri

Adam ve Holly

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, hiç milyarderle tanışmamış olmasına rağmen, milyarder kahramanlara aşık, umutsuzca romantik biridir. Bu yüzden işi kendi eline alıp onları sayfalarında yaratmaya karar verdi. Sert, çekici, soğuk veya içe dönük... Şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle karşılaşmadı.

Olivia, 2019'da kalemi eline aldı ve o zamandan beri bırakmadı. İki milyondan fazla satılan kitabıyla Olivia, hızlı tempolu, hayranlık uyandıran, esprili diyaloglarla ve heyecanla dolu hikayeler yazıyor. Kahramanların, onları derinden etkileyen hırslı kadın kahramanlarla tanışmalarına, çatışmalarına veya tesadüfen karşılaşmalarına tanık olun.

Güncellemeler ve bonus içerikler için bültenine abone olun.
www.oliviahayle.com.
Olivia ile bağlantı kurun

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM